

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH
NORRIS

Sisters Planet

KATİLİ YAKALAMAK VE
SEVGİLİSİNİ KURTARMAK İÇİN
ZAMAN DARALİYOR.
PEKİ YA İKİSİ DE AYNI KİŞİYSE?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SON
BİR
GÜN

ren. Dünya Engin

SEVDİĞİ HER ŞEYİ VE HERKESİ KURTARMAK İÇİN...

Tuhaf bir şekilde ortadan kaybolan binlerce masum kişiye ulaşmak

Kendi evrenine gitmek üzere ortadan kaybolan sevgilisini bulmak

Ve acımasızca planlanan cinayetlere engel olmak için

... SADECE BEŞ GÜNÜ VAR.

"Heyecan seviyesi çok yüksek olan bu kitap, sıra dışı bilimsel kurgusuyla sizi ele geçirecek ve peşinizi asla bırakmayacak."

The New York Times

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

t22

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-345-453-0

9 786033 484530

internetten sipariş: okuoku.com

Son Beş Gün

Elizabeth Norris

1. Baskı: Eylül 2014
ISBN: 978-605-348-453-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©ELIZABETH NORRIS

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Sonsuz Matbaa
Serfıtika No: 28487
Topkapı Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No:291
Zeytinburnu/ İstanbul
Tel: (0 212) 674 85 28

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Unbreakable
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Derya Engin
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

**ELIZABETH
NORRIS**

**SON
BUSH
GÜN**

**KATİLİ YAKALAMAK VE
SEVGİLİSİNİ KURTARMAK İÇİN
ZAMAN DARALİYOR.
PEKİ YA İKİSİ DE AYNI KİŞİYSE?**

Çeviren: Derya Engin

BÖLÜM BİR

*Uğruna emek harcayacağımız iş,
Hâlâ yapılmayan şey,
Hâlâ tamamlanmayan şey
Bekliyor doğacak güneşi.*

-Henry Wadsworth Longfellow

07:15:01:55

Bazı günler o kadar mükemmel ki, gerçek gibi gelmiyor.

Bu günler, uyandığınızda yorgun olmadığınız, güneşin parladığı ve okyanustan esen rüzgârın sizi üşütmediği ya da terletmediği, yaptığınız her şeyin yolunda gittiği günlerdir. Kendi seçtiğiniz müziklerle dolu, elinizde olmadan mutluluktan güldüğünüz bir filmin içindesinizdir sanki. Bazı günler sihir gibidir.

Oysa ben uzun zamandır böyle bir gün yaşamadım.

O kadar uzun ki, sanki hiç öyle bir gün yaşamamışım gibi. Aslında, ben on sekiz saattir ayakta ve Cecily neredeyse yüz derecelik bir mutfağa çevirdiği eski büfede bana patronluk taslar-ken mükemmel günler yalan gibi geliyor.

“Ne yapıyorsun sen?” diyor Cecily, beni azarlayarak. “Bu hiçbir işe yaramayacak.”

“Benim fikrim mi işe yaramayacak? Çok şaşırtıcı.” Gözlerimi abartarak deviriyorum. “Daha iyi bir fikirle gel, biz de deneyelim.” Neredeyse patlamış mısıra ihtiyacımız olmadığını da ekleyecek oluyorum ama çenemi tutuyorum. Bu ancak onu zorlamak olur. Planları

yolunda gitmediği zaman Cecily'nin gazabından çekinirim.

Qualcomm'da film gecesi.

Cecily yaklaşık bir ay önce, Qualcomm'un ihtiyacı olan tek şeyin bir film gecesi olduğuna karar vermişti. Bu, insanlara dört gözle bekleyecekleri bir şey vermiş olacaktı ve doğru teçhizatla, gerçekten de yapabileceğimiz bir şeydi. Kevin Collins'i ve beni bir hafta sonu boyunca San Diego'daki her sinema yıkıntısında dolaştırıp, uygun projeksiyon ekipmanı ve gösterebileceğimiz filmleri arattı.

Böylelikle, bir zamanlar Chargers'ın futbol sahası olan bölümü, yüz otuzdan fazla kişinin oturabileceği küçük bir yer haline getirmiş olduk. Battaniyeler seriliyor, insanlar bir araya toplanıyor ve Cecily projektörden *Şahane Hayat*'ı yansıtıyor. Onun film seçimine karşı çıkmıştım çünkü ortam hiç de şahane değildi. Ancak benim itirazlarım kül olup gitti, Kevin ona arkaya çıktığından ve onun kazanmasını umduğundan bu sorunlar konusunda hiç yardımcı olmadı.

Şu anda planındaki tek pürüz patlamış mısır.

Şehirdeyken bulduğumuz poşetlerin yarısını jenaratör sayesinde mikrodalga fırını kullanarak patlatabildik, ama sonra gücümüzün çoğunu çekmeye başladı. Cee bile patlamış mısırın ışıklarından daha önemli olduğuna karşı çıkmayacaktı. Bu sebeple şimdi birkaç eski tava ve soba kullanıyorum.

Ben onu düşünürken, Kevin da yüzünde Cecily için koca bir gülümsemeyle kapıyı itti. Şaşırtıcı ve onun adına etkileyici olduğunu kabul etmeden geçemeyeceğim bir hareketle, GED* sertifikasını almış ve birkaç ay önce Deniz Kuvvetleri'ne kaydını yaptırmıştı. "Leydi J!" diye bağırıyor, arkasındaki kendi birliğin-

* General Educational Development/Genel Eğitimsel Gelişim: Dört bölümden oluşan ve geçen kişinin, Amerika'da en azından iki kısımda başarılı olmasını ve en az bir kısımda yeterlik dere-
riye sahip olduğunu belgeleyen sınav. (ç.n.)

den birkaç çocukla beraber. “Karnımızı doyur diye sana geldik.”

Bu fakülteye kaydolma işinin onu büyüttüğünü söylemek isterdim, ama hâlâ aynı kişi.

Kevin’ı umursamadım. Bu konuda gayet iyiyimdir.

Kafasında sadece kendi işleri olan Cecily, ona gülümseyerek, “Aa, demek buradasın, harika,” diyor ve daha çocuklar konuşmaya fırsat bulamadan patlamış mısır torbalarını kollarına tutuşturuyor. “Perdeye en uzakta oturanlardan başlayın ve herkesin bir avuç alıp torbayı önündekine uzattığından emin olun. Yaklaşık on beş kişi için bir poşetimiz var, kimseye tek bir poşet vermiyoruz.”

Çocuklardan biri gözlerini deviriyor, belli ki –zavallı Kevin bunu Cecily’ye yaranmak için yaptığından– iyilik olsun diye gelmiş.

Kevin neşeyle kaşlarını kaldırıyor. “İstekleriniz yerine getirilecek.”

Gözümün önünde olup biten bu saçmalık karşısında burnumdan solumamak için kendimi tutuyorum.

Kevin gitmeden önce bana dönüyor. “Acele et, kadın. Burada seni beklemek zorunda kalırsak, filmi asla izleyemeyeceğiz.”

Kahkahasını tutamayan Cecily, Kevin’ı kapıdan dışarı çıkarıyor ve sonunda evren beni ödüllendiriyor, çünkü mısırlar patlamaya başlıyor.

“Bu Kevin’la aranızdaki...” diye söze başlıyorum gider gitmez. Her erkeğin Cee’ye ilgisi vardır, Alex bile ona âşıktı. En yakın arkadaşım, üniversiteye kadar hiçbir kızla çıkmayacağını, bunun altından kalkabileceğini görmeden kimseyi annesiyle tanıştırmayacağını söyleyen Alex. Hiç kimseyle çıkamayacak olan Alex. Benim yüzümden ölen Alex.

Boğazım düğüm düğüm olmasına rağmen bu düşünceleri

bastırıyorum ve Cecily'ye odaklanıyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum.

Yüzü kızarıyor ama hiçbir şey demiyor.

“Çok tatlı,” diye ekliyorum. Çocuk gibi ve ara sıra beni deli ediyor fakat kendine baktıran biri olduğunu inkâr edemem.

Cecily kahkaha atıp başını sallayarak, “Öyle,” diyor ve sonra duraklayıp, “komik de aynı zamanda, biliyor musun? Çok komik hem de. Onu ne zaman görsem, beni kahkahaya boğuyor. Bir de, ne kadar düşünceli olduğunu görünce şaşırmadan edemiyorum. Benim için gerçekten de çok hoş şeyler yapıyor,” diye ekliyor.

Bunu öyle bir söylüyor ki, arkasından bir “ama” bekliyorum.

“O zaman sorun ne?” diyorum hafifçe gülerek ama Cecily bana eşlik etmiyor.

“Bu korkunç. Yani, ondan hoşlanmak istiyorum.” İcini çekiyor. “Ama yapamıyorum. Bilmiyorum. Sanırım benim tipim değil.”

Ne demek istediğini biliyorum. Birinden hoşlanmak isteyip bunu yapamamak. Kevin kendi birimindeki çocukların yarısıyla benim aramı yapmak istedi. Bir de Nick var tabii. Biriyle çıkmak ya da biraz romantizm, olan bitenden uzaklaşmak için harika bir fikir olabilir, ancak başka bir erkeğe baktığımda tek gördüğüm onun Ben Michaels olmadığı.

O gittiğinden beri her yerde Ben'i arıyorum. Koyu kahve-rengi gözlerini, saçlarının yüzüne dökülüşünü, bana yaklaşıp yanağıma dokunuşunu, beni son kez öpmek için kendine çekişini, ana kapıya doğru aslında gitmek istemiyormuş gibi yavaş adımlarla ilerleyişini, adımı ve bana beni sevdiğini söyleyişini hatırlıyorum.

Ana kapının onu yutuşunu ve ortadan kayboluşunu.

Ama çoğunlukla da, “*Senin için geri geleceğim,*” deyişini.

“Tamam, gülme,” diyor Cecily birden, bana bir iyilik yapıp beni uzaklaşmam gereken düşüncelerden uzaklaştırarak. “Ancak kötü çocuklara karşı uzaktan da olsa bir ilgim var. Bana bir deri ceket, şeytani bir gülümseme, annemle babamın onaylamayacağı ve biliyorsun işte, korunması gereken bir çocuk ver.”

Ben’in deri ceketi ya da şeytani bir gülümsemesi yoktu ama kesinlikle babamın uzak duracağı türden bir çocuktü. Korunması da gerekmiyordu.

Onu ancak ben koruyabilirdim ve artık o gitti.

“Güzel gözleri olsa da can yakmazdı,” diye ekledi Cecily.

Ben’in koyu renkli, derin bakan gözlerini ve bana bakarkenki yoğunluğunu düşünüp gülümsedim.

Cecily her beş ya da on dakikada bir, sahaya kucak dolusu patlamış mısır gönderiyor. Hepsini hazırlayıp gönderdikten sonra, kardeşim Jared’i, Kevin’ı ve arkadaşlarını bulmak üzere dışarı çıktık. Fazladan bir torba patlamış mısır var ve açgözlülüğümüzden onu kendimize saklıyoruz.

Gözlerini ekrandan alamayan Jared’le ilgilenmekten, filmi neredeyse izleyemiyorum.

Filmin yarısından fazlasını kaçırmış olmam önemli değil. Siyah beyaz olması veya 1946 yılına ait olması da. Patlamış mısırın çok yağlı olması, battaniyenin her fırsatta tenime batıp kaşındırması ya da ocak yüzünden terlemiş ve yorgun olmam da.

Filmin başlamasından on beş dakika sonra, Struz bizi buluyor ve dolmuş gözleriyle Jared’in yanına oturuyor.

Sonra da bana göz kırpyıcı r.

Gülümseyen Cecily'ye bakıyorum. Bu gayet iyi bildiğim bir gülümseme. *İşte, ben haklıydım ya da sana söylemiştim*, diyen gülümsemelerden. Ona el hareketi çekiyorum, çünkü yapacak fazla bir şey yok.

Haklıydı.

Patlamış mısır ve film gecesi, ihtiyacımız olan tek şeydi.

Belki bugün biraz da olsa sihirli olmuştur.

Sisters Planet

07:00:45:13

Ertesi sabah sihir kaybolmuştu. Güneş doğmadan yataktan çıktığımda genelde böyle oluyor, özellikle de tatil günümse. Kalkmamın sebebi, Struz'un beni ve Cee'yi Pendleton Kampı'na yardımı gönderiyor olması. Bizi seçti çünkü biz cana yakınız, daha doğrusu Cecily cana yakın.

Ve işe de yarıyor. Karşılaştığımız herkesle tatlı bir muhabbete koyuluyor. Ben orada sadece ağırlık kaldırmaya yardım etmek için varım.

Eve dönerken direksiyonda Cecily vardı ve yol boyunca hiç konuşmadık. Bunun nedeni bizim üzgün ya da bitkin olmamız değildi, gerçek şu ki gün, daha öğle bile olmadan zaten yorucu hale gelmişti. Yolda sessizlik üzerimize çöküyor, çünkü araba kullanırken bunu yaparsan, dünyanın değiştiğini inkâr edemezsin.

Sahil en kötüsü. Binalar çökmüş, evler yıkılmış ya da yok olup gitmiş. En sevdiğim restoran Roberto's'un çatısı içeri çökmüş, verandası kırılp ikiye ayrılmış ve plajdan sonra burrito* yeme geleneğim son bulmuştu. Ağaçlar köklerinden sökülmüş ve yabani

* Bir tür Meksika yemeği. (e.n.)

otlar misali hemen yanlarına devrilmişler. Eski mahalleimde ağaçlar, depremden yıkılmamış olan evlerin üzerine düşmüş. Her yerde, yol kenarlarına ve çimlere yığılmış molozlar var.

Ama asıl kötü olan nasıl hissettirdiği. San Diego depremlerinden önce yaşayan bir yerdi. Güneş, okyanus dalgaları, turistlerin kalabalığı... Tüm bunların bir kişiliği vardı. Şimdi boş, yıkılmış hissettiriyor. Ölü.

Bu sessizlik de bir tür saygı, gözlemlediğiniz türden.

Eski bir kamyonetin bana çarpışının üzerinden yüz kırk gün geçtiği için hatırladığım son şeyler motorun sıcaklığı, fren balatalarının kokusu ve bana seslenen birinin sesi. Öldüğümünden beri yüz kırk gün.

Bütün dünyam değiştiğinden beri.

Çünkü ölü kalmadım. Ben Michaels beni iyileştirdi ve hayata döndürdü. Onun sayesinde ikinci bir şansım oldu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Ben ders programımı değiştirdi, benimle İngilizce dersinde tartıştı, beni Sunset Cliffs'e götürdü ve bana kendini sevdirdi.

Sonra da gitti.

Şimdi bütün dünya değişmiş durumda, herkes için.

Babam öldü çünkü nasıl bir olaya bulaştığını bilmiyordu. Onun cinayetini çözdüm, dünyayı kurtardım, en yakın arkadaşımı kaybettim ve Ben'in ana kapıdan çıkıp bu evreni terk edişini izledim.

Dalga Fonksiyonunun Çöküşü'nü durdurdum, fakat hasar çoktan başlamıştı.

Bütün doğal afetler dünyayı aynı anda vurmuştu ve yerkürenin hiçbir köşesi pas geçilmemişti. Kasırgalar orta batıyı aldı. Depremler fay hatlarına yakın şehirleri, aynı zamanda Dallas ve Teksas gibi yakın olmayanları yerle bir etti. Tsunamiler Coronado Adası,

New Orleans, Manhattan ve Kaliforniya sahilinin bir kısmı gibi düşük rakımlı yerleri yuttu. Felaketlerden sonra çıkan yangınlar da pek çok noktada ağaçları, evleri dümdüz edip küle çevirdi.

Yalnız değildik. Diğer ülkeler de bundan aynı şiddette etkilendi. Bazıları yok olup gitti.

Milyonlarca insan öldü.

Milyonlarcası kayboldu.

En büyük darbeyi alan modern hayat oldu. Uydular yörüngelerinden çıktı, telefon hatları, elektrik ve sular kesildi. Artçı şoklar ayakta kalan binaların çoğunu yıktı. Hastaneler yaralılarla ve ölülerle dolup taşıtı. İlaç ve tıbbi malzemeler tükendi. Yiyecek ve su azalmaya başladı. Yağmalamadan hiçbir şey sağ çıkmadı.

Cecily arabayı kullanırken, alnımı pencereye dayadım ve cama yansıyan güneşin sıcaklığını hissettim. Gördüklerim bana bunları hatırlatmasın diye gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, ama faydası olmuyor. Burada neler olduğunu unutamam.

Cecily yoldaki kasisin üzerinden geçerken bana doğru parmağını şaklatıp, “Yapma bunu,” diyor. “*Bunu* derken, seni sessiz ve depresif yapan o tuhaf, üzücü şeyi kastediyorum.”

“Ne kadar gerzek olduğumu bildiğini sanıyordum,” diyorum, ancak kafamı geri çekip dik oturuyorum. Otoriter, ama haklı.

Cecily gülümsüyor. “Seni tahmin ettiğinden daha iyi tanıyorum, J.”

“Amigoluğun bir tür ölü destekleme işi olduğunu bilmiyor muydun?” diye soruyorum. “Bu kadar enerjik olmana gerek yok.”

Ağzını açıp kendisine hakaret edilmiş gibi yapıyor ama öyle olmadığını biliyorum. İkimizin de dünyanın değişimini izlemek için birinci sınıf bileti var. Tamam, belki de tek bileti olan benimdir, fakat Cecily asıl sebebi bilmese de ikincil etkilerini yakından

ve bireysel olarak yaşamış biri.

Bunu görünce bir şey diyecek oluyorum.

İleride bir ev var, çatısı çökmüş ve önündeki çimenlerde birkaç insan eşya yığınının içinde dolanıyor.

Cecily de görüyor. “Aa, bahçede satış yapıyorlar! Gidip bakmalıyız.”

Muhtemelen isteyeceğimiz türden şeyler yoktur orada. Bu bahçe satışları genelde değiş tokuş amaçlı oluyor. İnsanların çoğunlukla ilaç ve yiyecek gibi şeylere ihtiyacı oluyor, bunları elde etmek için de sahip olduklarını elden çıkarıyorlar.

Elbette ki fazla yiyeceği ve ilacı olan çok kişi yok. Ancak biz onlardan değiliz. FBI’la olan bağlantım ve Cecily’nin ailesinin bölgedeki en büyük sığınma merkezini yönetmesi sebebiyle, normal insanların erişemeyeceği kadarına sahip olabiliyoruz. Bagajda su ve ekonomik boy aspirin şişesi dolu bir çanta var. Hepsini veremesem de bir kısmını o insanlara bırakabilirim.

“Kitapları var galiba,” diyor Cecily durmak için yanaşırken. “Belki Jared için bir şeyler vardır.”

Jared’in yeni bir kitaba ihtiyacı var. Ancak üst üste *Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığını*’nı okuyabiliyoruz. Onun da dediği gibi, bu hikâyenin tam ortası.

Kamyonetten indim. Kırık gözlük takmış bir adam bize yaklaştı, fakat onunla konuşma işini Cecily’ye bıraktım. Sonuçta cana yakın olan o.

Bir kenarda eski kıyafetler ve battaniyeler var, diğer tarafta da bir sıra DVD. İçlerinde *Gizli Dosyalar*’a dair bir şey var mı diye onlara bakıyorum. Evimiz yıkıldığında koleksiyoner setini kaybetmiştik. Elektrik kaynağı DVD oynatmaya henüz yetmez ama düzeldiğinde kardeşim onları çok özleyecek.

Buradaki koleksiyonda daha çok bağımsız filmler olduğu için kitaplara yöneliyorum. Çok sayıda edebi eser ve klasikler var, çok da iyi değil diye düşünüyorum. *Moby Dick* ya da *Büyük Umutlar*'ı bir kenarda tutmam gerektiğini bilsem de içimden gelmiyor. Sonra birden kırmızı ve siyah kapaklı bir kitap çarpıyor gözüme.

Ona uzanırken, heyecandan neredeyse sersemleşiyorum. Tam Cee'ye dönüp ne bulduğumu söyleyeceğim sırada önüme bakmadığım için çocuğun birine çarpıyorum.

Benden uzun, benim yüzüm onun omzunun hizasına denk geliyor. Ona çarptığım anda gömleğinin yumuşak pamuk kumaşı yanağıma sürüyor. Sarsılıp elindeki bütün kitapları düşürüyor. Duruyorum ve kafamı kaldırıp bakmadan önce dengemi bulmaya çalışıyorum. Aslında benim hatam olmasa da özür dilemek üzereyim.

“Affedersin. Kitle piyasasının bu kadar kalabalık olmasının tehlikesi işte,” diyor sevimli, ama utangaç bir gülümsemesiyle.

Ve birden etrafımdaki her şey duruyor. Diğer insanların sesi, ağaçlara çarpan rüzgâr, her şey yok oluyor. Tek gördüğüm şey önümdeki çocuk. Ona dair her şey aynı. Dalgalı saçlar, koyu renk gözler, dudaklarının kenarındaki hafif tebessüm.

Gözlerimi kapatıyorum, bunu kafamda kurduğumdan, çok fazla güneşin altında ve uykusuz kalmanın sonunda beni bu hale getirdiğinden eminim, ama gözlerimi açınca hâlâ orada.

Bir anda karşımda belirivermiş gibi.

“Ben?” diye fısıldıyorum çünkü bütün vücudum, buz kesmiş de, o tekrar ortadan kaybolmasın diye donup kalmış gibi.

07:00:40:53

Ben kızarıyor ve tek ihtiyacım olan da bu.

Sanki hiç gitmemiş, bunca zaman hep yanımdaymış, gülüşlerimizi paylaşıyormuşuz, bakışıyormışuz ve birbirimizi eriten şeyin ne olduğunu bildiğimiz için ikimiz de kızarıyormuşuz, dudaklarımızı birbirine bastırıp dünyanın geri kalanının ne halde olduğunu unutupormuşuz gibi.

Çılgılık atıp kollarımı onun boynuna doluyorum. Burada ne yaptığını, ne zaman geri döndüğünü ve hatta neden gelip beni bulmadığını bile sormuyorum. Sadece onu kendime çekip, ona her şeyimle sarılıyorum. Gerçekliği karşısında kendimden geçiyorum. Ellerimin altında olduğunu bilmek, teninin sıcaklığı, kol kasları, göğsünde hissettiğim nefes. O gerçek.

Sadece *doğru* değil.

Ona sarıldığım anda farklı olduğunu hissediyorum.

Sadece kollarımda hareketsiz durmuyor, ayrıca daha önce hiç görmediği çılgın bir hatun üzerine atlamış gibi de duruyor. Kollarımda rahat hissetmiyorum. Birbirimize ait değilmışız gibi. Hatta ko-

kusu bile farklı: Baharat ve ıslak çimen kokuyor.

Bunun ne demek olduğunu biliyorum.

Bocalayıp geri çekiliyorum ve avare avare dolaşmaya başlıyorum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu tuhaf bir özür olmalı, çünkü omzunu silkerek saçını düzeltiyor ve bir şey söylemek için ağzını açıp sonra tekrar kapatıyor.

Kalbim neredeyse kulaklarımda atıyor ve boğazım düğümleniyor. Benliğimi bir çaresizlik sarıyor, gözlerimi yakıyor, göğsümü parçalıyor. Bu haksızlık.

Ona tekrar bakıyorum ve aniden tek gördüğüm şeyin farklılıklar olduğunu anlıyorum. Saçı biraz daha kısa, gözlerinin rengi biraz daha açık ve yeterince hüznü değil; göğsü biraz daha geniş, üzerinde de haki renkli bir short ve NFL sweatshirt'ü var. Adidas spor ayakkabılarının üzerine yığılıp kalmamak için derin bir nefes alıyorum.

Bu çocuk *benim* Ben'im değil. Aynı yüzü taşıyan bir yabancı.

Çünkü tek bir evren yok, çok daha fazlası var. Çoklu evren. Binlerce farklı evren var ve bir teoriye göre, hepsi birbirine paralel başlasa da, farklı insanlar farklı seçimler yaptığında olaylar farklı gelişiyor.

Bu dünyadaki herkesin başka bir yerde aynısı olabilir, hatta birden fazla. Benim bile öteki dünyalarda farklı hayatlar yaşayan başka versiyonlarım olabilir.

Tıpkı Ben'in başka versiyonları olduğu gibi.

Tıpkı karşımda duran bu çocuk gibi.

07:00:38:22

Geçirdiğim her gün hep *kendi* Ben Michaels'ımı düşündüm. Yüz kırk günün hepsinde.

Kendimi meşgul etmeye çalışıyorum ve onunla ilgili düşüncelerimi çoğu kez zihnimin bir köşesine itebiliyorum ama onu unutamıyorum. Jared'i eğlendirmek, onun saçıyla oynamak ya da Cecily'ye sığınma merkezinde yardım etmek gibi günlük işlerle kendimi oyalıyorum, ancak onun hatırası ya da söylediği bir şey bir anda gelip beni vuruyor.

Tıpkı Cee'yle son benzin deposunu doldururken ona, "Benzin kokusunu hep sevmişimdir," dediğim an gibi.

Sonra birden bir anlığına başka bir yere gittim sanki: *Benle birlikte, Pasifik Beach'teki Kon-Tiki Motorcycles'ın önünde duruyoruz, okyanustan bir rüzgâr esiyor, tenim tuhaf şekilde boş ve açık. Parmaklarım onunkilere geçmiş, ona yaklaşıyorum ve kafamı onun göğsüne koyuyorum. Bütün vücudu rahatlıyor, gerginlik dalgalar halinde vücudunu terk ediyor gibi. Boştaki elini havaya kaldırıyor, saçlarını okşuyor ve sonra elini kürek kemiklerimin ara-*

Son Beş Gün

sına koyuyor, ben de onun adını fısıldıyorum.

Daima anılarda kaybolduğum, kendimi hafif ve mutlu hissettiğim bir an oluyor. Yüzüme aptal bir gülümseme yerleşiyor, sanki o neredeyse yanımdaymış gibi hissediyorum.

Neredeyse.

Sonra üzerime gerçeğin ağırlığı çöküyor ve yalnız olduğumu hatırlıyorum. Ve Ben'in gittiğini.

Kalbim tekrar tekrar kırılıyor sanki.

Geceler daha da kötü. Uyumadan öylece yatıyorum ve Ben'in dudaklarının benimkilere dokunuşunu ya da uzun parmaklarının gücünü, tenime dokunduğunda nasıl hissettirdiğini düşünüyorum. Bazen onun özlemini ta içimde hissediyorum. bana sarılmasının ne demek olduğur.u hatırlıyorum ve yokluğunu hissedebiliyorum.

En çok özlediğim şey de yanağı yanağımdayken gülümsemesi.

Ama bu benim Ben Michaels'ım değil.

07:00:38:21

Bir dakika boyunca –ben ve o yabancı– orada ne diyeceğimizi bilemeyerek duruyoruz. Onun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. Ben, bana bu dünyada kendi eşine hiç rastlamadığını söylemişti. Sanırım ben de bu yüzden onun var olmadığını düşündüm.

Çocuk onu biriyle karıştırmış olduğumu düşünmüş olacak ki, “San Clemente’ten buraya yeni taşındım,” diyor. Arkasında, kendinden daha zayıf, saç kesimi de biraz daha kısa olan ama aynı derin gözlere sahip başka bir çocuğu gösteriyor. Neredeyse onun aynısı. “Ağabeyim ve ben depremde evimiz yıkılınca buraya taşındık. Burada daha çok yiyecek olduğunu duyduk.”

Ağabeyi: Derek.

“Askeri bölge,” diye mırıldandım. Umarım bu yeterli bir açıklama olmuştur. Kendimi başka bir şey söylemek için zorlayamıyorum. Omzunun üzerinden bakamayacak kadar meşgulüm. Ağabeyi ona çok benziyor, sadece biraz daha yaşlısı. Ailelerine ne olduğunu ya da nasıl bir hayatları olduğunu sormuyorum. Sadece bakıyorum.

Sonunda Ben *olmayan* çocuk yarı homurtu, yarı mırıldanma şeklinde bir şeyler söyleyip, yere saçılan kitaplarını toplamak üzere eğiliyor.

Ona biraz yardım ediyorum. Ona çarptım ve bu sebeple kitaplarını düşürdü fakat bir şekilde, kendime engel olamıyorum. Onunla konuşmaya başlamak istemiyorum. Kim olduğunu, neden burada olduğunu ve neye benzediğini bilmek istemiyorum. Benzerlikler de farklılıklar da aynı şeyi hissettiriyor. Canımı yakıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Cecily kırık gözlüklü adama iki şişe su veriyor ama bana bakmıyor. Buradan gitmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Öyle de yaşıyorum.

Arabaya geri dönmek üzere harekete geçiyorum ve Cecily'yi kolundan tutarak yanıma çekiyorum.

“Hey, dur, o Ben Michaels mı?” diyor. “Aman Tanrım, ben sanmıştım ki...”

“O değil.” Çoklu evren ve eş insanlar konusunda bildiğim azıcık şeyi ona anlatmak istemiyorum. Şimdi zamanı değil.

“Ama...”

“Cee, sana, o olmadığını söyledim. Ellerinde sana yarar bir şey var mıymış?”

Cecily başını iki yana sallıyor.

“Buradan gidebilir miyiz?”

Ne hissettiğimi yüzümden anlamış olmalı. Belki de konuşmanın burada bittiğini anlaması iyi arkadaş olma içgüdülerinden biridir. Kaynağı her neyse, başını sallıyor ve sürücü koltuğuna geçiyor. “İşte gidiyoruz.”

Arabaya binip kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Cecily arabayı çalıştırıyor ve Ben'in benzerini orada bırakıyoruz. Ellerim titremesin diye yumruk yapıyorum ve kafamı yine koltuğa yaslıyorum.

Birkaç kez onun bana baktığını görüyorum ve benimle der-

dimin ne olduğunu konuşmak istediğini biliyorum, ama bir şey sormuyor. Arkadaşlığımızın sürmesinin sebebi de bu. Birbirimizle dalga geçiyoruz, o çok ateşli, ben de çok cadalozum; yine de ne zaman ihtiyacımız olsa birbirimizin yanındayız.

Bu da, ne zaman yalnız kalmak istediğimi gayet iyi bildiği anlamına geliyor.

Sürekli Ben Michaels'ı düşünüyorum.

Bazen, yanlış seçim mi yaptım, Ben'den kalmasını istemeli miydim, diye düşünüyor; o günü tekrar yaşasam, yine aynı seçimi yapıp yapmayacağımı merak ediyorum.

Ama en çok, onu tekrar görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

06:12:21:53

On iki saat sonra, Qualcomm'a geldim ve Cecily'yi tekrar gördüm. Depremlerden önce stadyumu amcası işletiyordu. Orası şimdi San Diego'nun en büyük sığınma merkezi ve orayı yönetmek bir aile işi.

Normalde burada olmayı seviyorum. Cee'nin sığınağa ve orada yaşayan herkese bireysel olarak adapte oluş şekli yaşananların kasvetini azaltıyor. Orada takılıp etrafta neler yapılacağını söylemesini izlemek bu işte hep birlikte olduğumuzu hissettiriyor.

Ama şu an değil. Bu o türden bir ziyaret değil.

Beni gördüğünde sıkıntısını gizlemeye çalışmıyor. "Kayıp biri daha var," diyor, bir zamanlar atkuyruğu olan açık sarı saçları dağılmış. Gri tişörtü kirlenmiş ve kot pantolonu birkaç yerinden yırtılmış. Şehrin bir bölümünün, özellikle de evsiz olanların yükünü omuzlarında taşımanın ne demek olduğunu merak ediyor ol-
saydım, şu an öğrenmiştim.

Bu seferki kayıp kişimiz Renee Adams. Yirmi iki yaşında ve anlatılanlara göre, bir altmış beş boylarında ve zayıf, dalgacı, omuz

hizasında kahverengi saçları ile kahverengi gözleri var. Üzerindekiler beyaz bir kazak, 7 marka bir kot pantolon, parmak arası terlikler, yeni sezon Coach marka çanta ve altın bir yüzük. Şehir merkezinde çalışıyormuş ve depremlerden önce erkek arkadaşıyla beraber Pasifik Beach'te yaşıyormuş. Erkek arkadaşının ölmüş olduğu düşünülüyor ve kız da evinin yıkıldığını gördükten sonra Qualcomm'a gelmiş.

Bekâr kadınlara ayrılmış bölüm olan 47'deki Kulüp Katı'nda kalan Renee, zamanının çoğunu uyuyarak ve bolca ağlayarak geçiriyordu. Hatta bir psikolojik danışman tarafından intihar edileceği endişesiyle gözetim listesine de alınmıştı.

Ve bu öğleden sonra grup terapisine katılmamıştı. Şimdi de, pazartesi akşamı dokuz buçuğu biraz geçte, yani sokağa çıkma yasasının başlamasının üzerinden üç saatten fazla zaman geçmişken, 47 numaralı bölümde değildi. Stadyumdaki hiçbir anonsa cevap gelmedi. Yatağı boştu.

Yırtılmış çarşaf ve bir zamanlar tırnağı olduğu düşünülen sararmış, küçük bir doku parçası dışında hiçbir iz yoktu.

Eldivenli parmaklarımla bir cetvel tutup o tırnağın fotoğrafını çektim. Parça yaklaşık bir buçuk ya da iki santimetre uzunluğundaydı, en geniş kısmı bir santimetreden biraz fazlaydı ve başparmağın tırnağı gibi duruyordu.

Yatağından sürüklenen ve o sırada bir şeye tutunmak isteyip çarşafı yakalayan bir kız canlandı gözümde. Çarşaf çok sağlam olmadığı için de hemen yırtılmış ve arkasında küçük bir parçayı bırakmış.

Deirdre sakın, ama yerçekimine yenik düşen ağırlıkta bir ses tonuyla, "Ne zaman kayboldu?" diye soruyor.

Bilmediğini söylerken Cecily'ye bakmıyorum. Soğukkanlı

ve işinin başında, kendine hâkim görünmeye çalışıyor, oysa gözleri kızarmış ve yüzü çok ağladığı zamanlarda olduğu gibi şiş.

Deirdre on yıldan fazladır FBI ajanı. Bu sürenin sekiz yılında da babamla birlikte çalıştı. Cecily'yi benim tanıdığım kadar tanımıyor, ama Cecily'yi gördüğünde hak etmediği suçluluk hissini onun yüzünde görüyor. "Cecily, bunların seninle hiçbir ilgisi yok. Şu an yapabileceğin en iyi şey bize bildiklerini anlatman." Cümleyi başka kelimelerle ifade ederek, "En son ne zaman görülmüş?" diye soruyor.

Cecily güçlükle yutkunuyor. "Dün de grup terapisini kaçırdı, bugün de gelmeyince biri bakmaya gitti. Herkesle konuştum, herkes derken, bulabildiğim herkesi kastediyorum, ama çok kişiyi tanımıyordu ya da sanırım çoğu kişi *onu* tanımıyordu. Yani, en son cuma günü öğleden sonra dörtte yapılan grup terapisinde görüldü."

Üç gün.

Üzerimde kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt olmasına rağmen ürperiyorum. Babam, kayıp bir kişi kayboluşundan sonraki ilk yirmi dört saat içinde bulunmazsa, canlı bulunma ihtimalinin yüzde ondan da az olduğunu söylerdi. Bu ihtimal her geçen saat daha da azalıyor.

"Danışmanla görüşeceğim," diyor Deirdre ve o anki ses tonundan, benim yararımın çok, Cecily'nin yararına konuştuğunu anlıyorum. Son dönemde bu tip dosyalardan fazlasıyla açtık, bir rutinimiz var. "Burayı bitir ve rampada buluşalım. Cecily, herhangi bir şey hatırlarsan..."

"Elbette," diyor Cecily gözlerini hevesle açarak. Kafasını her sallayışında sarı saçları sallanıyor. "Hemen size söylerim."

Deirdre gözden kaybolur kaybolmaz, Cecily'nin omuzları düşüyor ve yere çömeliyor.

Birkaç fotoğraf daha çektikten ve -Renee'nin çantasının hâlâ

orada olduğu, ceptelefonunun kırılmış şekilde, beton zeminde kan damlasına benzeyen bir lekenin yanında durduğu gibi– kalan detayları yazdıktan sonra dönüp Cee’ye bakıyorum. “Onu tanı mıyordum,” diyor.

“Burada çok fazla insan var.” İkimiz de onun herkesi tanımasını beklemenin gerçekdışı olduğunu biliyoruz. Cee gibi sosyal kelebek birinin bile bir stadyum dolusu yersiz yurtsuz insanı tanıması mümkün değil.

“Ama ona dair hiçbir şey bilmiyorum. Gerçekten,” diyor ellerini göğsünün üzerinde kavuşturup. “Sadece adı ve insanların onun hakkında anlattıkları.”

Rahatlatacak bir şey söylemek istiyorum –Cecily’nin benden beklediği bu gibi– ama düşündüğüm her şey çok soğuk geliyor. Bir insanı kulaktan dolma sözlerle bir paragrafa indirgemek, hangi sözcükleri kullanırsanız kullanın, can sıkıcı olacaktır.

“Ah!” dedi Cecily ayağa kalkıp. “Unuttum. Biri bana, Renee’nin bilgisayarlarla uğraştığını düşündüklerini söylemişti. Bilirsin, işi buymuş yani. Ne olduğundan emin değiller ama belalı bir işmiş. Bir gece bununla ilgili bir şeyler söylemiş, işini kaybetmekten ve bilgisayarlar olmadığı zaman işe yaramaz olduğundan bahsetmiş.”

“Bunu da dosyaya ekleyeceğim,” diyorum.

Cecily kahkaha atıyor. Kahkahasındaki acı ton ondan gelmiyor gibi. “O zaman işe yaramaz olduğunu düşünüyormuş. Şimdi ne düşündüğünü merak ediyorum.”

Bunun işe yaramayacağını bilsem de söylüyorum. “Bu senin hatan değil.”

“Nasıl böyle kaybolabilir?” diye soruyor tırnaklarını yemeye başlayarak. “Diğerleri de? Jennifer Joyce, Clinton Nelson, David Bonnell ya da...”

Bütün isimleri sıralamadan lafını kesiyorum. Gerçek şu ki, haklı. Artık *daha fazla* insan kaybetmememiz gerek, ama bunu söylemiyorum. Onun yerine, “Bilmiyorum, ama bunlar genç ve yetişkin kişiler. Onların sorumluluğunu alamazsın,” diyorum.

Bana bakıyor ve bu akşam ilk kez göz göze geliyoruz.

Mavi gözleri buğulu, onun kendini daha iyi hissetmesini istiyorum, bu yüzden de söyleyecek bir şeyler arıyorum.

“Kim bilir, belki kayıp bile değildir,” diyorum. “Belki Renee Adams çıkıp gitmiştir.” Sözcükler boğazımda düğümleniyor. Bu kötü yalana dilim dönmedi. Tırnağını kaybeden ve kendine ait eşyaları orada bırakan bir kişi öylece yürüyüp gitmiş olamaz.

Cecily sadece başını iki yana sallayıp uzaklara bakıyor.

Benim bildiğimi o da biliyor: Buradaki çoğu insanın gidecek bir yeri yok.

“Hiçbirini bulamadık,” diyor cümlemin sonuna doğru sesi titreyerek.

Dudaklarımı sıkıyorum ve yararı olacak, ona kendini daha iyi hissettirecek bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama o bu konuda benden çok daha iyi.

“Hepsi ne cehenneme gidiyor böyle?” diye soruyor.

Cevap vermiyorum çünkü doğruya doğru, bilmiyorum.

06:12:14:43

Cecily ve sığınma merkezinin silahlı iki güvenlik görevlisi, Deirdre ile bana arabaya kadar eşlik ediyor.

“Merak etme, daha iyi olacak,” diye yalan söylüyorum ona sarılırken.

Sonra Deirdre ve ben arabaya binip park yeri labirentinden çıkmaya çalışıyoruz. Birkaç dakika sessizce acı çekiyoruz, Deirdre sınıksız dudakları ve yüzündeki çizgileri daha belirgin hale getiren çatık kaşlarıyla duruyor. Bir an onun eskisi gibi kahkaha atıp atmayacağını ya da gülüp gülmeyeceğini merak ediyorum, sonra da o bunca zamandır düşündüğüm şeyi söylüyor. “Bir tane daha.”

Cevap vermiyorum çünkü vermek zorunda değilim.

Babam doksanlarda, Kayıp Kişiler bölümünde çalışmıştı ve bu, Büro’da analist olarak ilk işiydi. İlk yılında Birleşik Devletler’de 67.806 kayıp kişi vardı. O zamanlar bu sayısının akıl almayacak kadar büyük olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama bu, o ölmeden önceydi.

Artık o kadar da büyük gelmiyor bana.

Çünkü bu sabah itibarıyla, ölü olmadığı düşünülen 113.801 kayıp kişi var. Ayrıca bu sadece San Diego’da değil.

Renee Adams 113.802 numaralı kişi.

06:11:52:37

Eyaletleri birbirine bağlayan yollar çatlamış, çökmüş, yıkılmış durumda olduğu için arka yollardan gidiyoruz. O yollar da temizlenmiş ancak yine de iyi durumda değiller. Vücudum kapıya çarpmasın diye uğraşırken, bir yandan da lanet okuyarak kapının koluna sımsıkı tutunuyorum. Konuşmuyoruz, çünkü farlar Deirdre'nin önünde on adımlık mesafeyi görmesine izin veriyor. Yolculuğumuz sarsıntılı, yavaş ve karanlık.

Sorunsuz şekilde önce Areo Yolu'ndaki askeri kontrol noktasından, sonra da Balboa Caddesi'ndekinden geçiyoruz.

Deirdre her seferinde arabayı durduruyor ve aynı şeyler oluyor. Omzundan makineli tüfek sarkan bir asker arabanın içine el feneri tutuyor. Deirdre ikimizin kimliğini gösteriyor ve kim olduğumuzu görünce de bizi geçiriyor.

Arabada giderken, camdan dışarı bakmamaya çalışıyorum. Hava karanlık, zaten bir şey görülebilecek gibi değil. Fakat orada ne olduğunu biliyorum. Aero Yolu'ndaki Walmart'ın depremlerden çok az hasarla kurtulduğunu ve yağmalamalar nedeniyle zarar gördüğünü biliyorum. Oraya son gidişimi hatırlamam çok kolay. Ayaklarımın altında cam kırıkları, yoğun duman, yangın ve yanan plastik kokusu, kafasının arkasına aldığı bir darbe sonucu travma

geçirip ölen hamile bir kadının cansız bedeni.

Hatırlaması çok kolay. Her seferinde gözlerimi kapatıp untabilmeyi diliyorum.

Balboa civarında, hâlâ ayakta olan ve içinde yaşanabilecek evler var, ama çoğunda her şey farklı. Dümdüz olmuş mahallem-den geçmek, bir zamanlar ev olan moloz yığınlarını görmek can yakıyor.

Eskiden neye benzediğini güçlkle hatırlamak canımı yakıyor.

Gözlerimi kapatıp bir şey düşünmemeye çalışıyorum, hiçbir şey. Zihnimi boşaltacağım. Oysa zihnim simsiyah, tıpkı kara delik gibi, ana kapı gibi ve birden Ben'i, koyu renk gözlerini, "*Senin için geri geleceğim,*" dediği zamanki yüz ifadesini görebiliyorum. Bir adım geri gidip söz verişini. Durup adımı, beni sevdiğini söyledi ve sonra da ana kapı onu karanlığın içine aldı.

Acı içinde soluksuz kalıp, avuçlarımı gözlerime bastırıyorum ki, bu anıdan bir şekilde kurtulabileyim.

06:11:37:11

Üçüncü kontrol noktası Clairemont Mesa Bulvarı'nda. İki tane aydınlatmayı ve bir sonraki noktayı işaret eden tüfekli bir askeri geçiyoruz. Deirdre arabayı duruncaya kadar yavaşlatıyor, sonra camı açıyor ve kimliklerimizi gösteriyor.

Fakat asker bizi geçirmek yerine kimlikleri eline alıyor ve el feneriyle her taraflarını didik didik inceliyor.

İlk tepkim can sıkıntısı oluyor. O kadar yorgunum ki, bütün vücudum kendi ağırlığıyla sızlıyor. Aynı takımda, yani iyiler takımında olmamız gerek ve şu an kahraman olmaya çalışan biri tarafından bekletiliyoruz.

Ama kimliklerimizi hâlâ geri vermeyince, içimi bir ürperti kaphıyor. Hafifçe titreyip doğruluyorum.

Bir terslik var.

Bize bakıp, “Yolda ne işiniz var?” diye soruyor. Sesi derinden geliyor, tanıyamıyorum. Ya bu kontrol noktasında ya da gece gör-evinde yeni.

Kalbim hızlanıyor, gittikçe daha hızlı çarpıyor.

Deirdre'de aziz sabrı var, o nedenle bu adama sinirlenmiyor. Onun yerine sakince açıklıyor: "Qualcomm'dan çıktık az önce. Bir kayıp vakası daha var, hayatı tehlikede, ikinci sınıf."

Hayatı tehlikede deyince, kulağıma kaçmış ya da bulunamayıp felakette öldüğü varsayılan birinden çok, bir adam kaçırma senaryosu gibi geliyor. İkinci sınıf da on altı ve yirmi dört yaşları arasında demek.

"Arabadan inebilir misiniz, lütfen?" diyor ve benim nefesim daralmaya başlıyor.

Deirdre de benimle aynı şeyi hissetmiş olmalı ki, "Ciddi misiniz?" diye soruyor.

Arabadan inişimizi bekliyor. Nefesimi kontrollü tutmak ve ellerimin titremesine engel olmak için kendimi zorluyorum. Yumruk yapmak hiçbir işe yaramıyor.

Deirdre kapıyı açıyor ve bana bakıyor. Bana attığı sert bakışı anlamamak için kör filan olmam lazım. Bu bakış, *sorun çıkarma*, demek. Hatırlatmasına gerek yok. Daha sıkıyönetim diye bir şey ortaya atılmamışken, insanlar zaman zaman askeriyeyle savaşırdı; dünyanın değiştiğine inanmayan, özgürlüklerinden vazgeçmeyi reddeden insanlara dair pek çok vaka yaşandı.

Bu insanların sonu ölüm oldu.

Göğsümü kaplayan korkuyu bir kenara atıp kapıyı açıyorum.

Arabadan iner inmez ellerimi havaya kaldırıp parmaklarımı birbirine geçirerek başımın arkasına koyuyorum. Sakince nefes verip kendime bu uygulamayı bildiğimi hatırlatmaya çalışıyorum. Söyleneni yapacağız ve bu rutin bir işlem.

Birkaç dakika sonra da yolumuza geri döneceğiz.

Karanlığın içinden, tamamen kamuflajlı kıyafet giymiş iki asker çıkıyor. Biri silahını bana doğrultuyor.

06:11:33:28

Diğer asker de aynı şeyi yapıyor ve bana, “Üzerinde hiç silah var mı?” diye soruyor.

“Hayır, efendim,” diyorum.

Başını sallıyor ve üzerimi aramaya başlıyor.

Az kalsın ona silahımın torpido gözünde olduğunu söyleyecek oluyorum, ama yapmıyorum.

Ne de olsa sormadı. Zaten ihtiyacım olursa diye bilmemesi daha iyi.

Bütün vücudum gergin; ama kaçmak için mi, savaşmak için mi, emin değilim. Belki de karşımda silahla duran birine direnmek genlerimde vardır. İki askerin arabayı aradığını görüyorum ve ne dediğini anlamasam da, Deirdre’nin mırıltılarını duyuyorum.

Derin nefes alıp kendimi sakinleşmeye zorluyorum.

Üzerimi arayan asker doğruluyor. Genç ve bana Alex’i hatırlatıyor; ona benzediği için değil, dört ay önce bu adam da lisede olduğu için.

“Ellerini indirebilirsin,” diyor bana, sonra da, “Burası temiz,” diye bağırıyor.

İlk kez olmasa da, Alex'in, Park Village'da ölmemiş olsaydı askere yazılıp yazılmayacağını düşünüyorum. Bu düşünceyle suçluluk dalgası ve acı bütün vücudumu sarıyor, göğsümde bir ağrı ve ağzımda acı bir tat bırakıyor. Çok fazla hata yaptım ve Alex bunların bedelini en kötü şekilde ödedi.

Deirdre'nin arabanın kendi tarafındaki kapısını açtığını duyuyorum. "Janelle, arabaya bin."

Hiç tereddüt etmiyorum. Biniyorum ve tek harekette kapıyı kapatıyorum.

Deirdre'nin arabayı çalıştırmasını beklerken bacağımla titriyorum. Hareketleri yavaş ve kendinden emin, yani kaçıyormuşuz gibi görünmüyor. Bunun psikolojisini anlamama rağmen, panik oluyorum ve bunu onun için de yapıyorum.

Motor çalışırken yüzümdeki ifadesizliği koruyorum. Araba oradan uzaklaşmaya başlıyor, silahları geride bırakmaya başlayınca nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"İyiyiz," diyor Deirdre. Onun da en az benim kadar kendini tutmaya çalıştığını anlamamı sağlayan tek şey titreyen ses tonu.

"Biliyorum," diyorum. Deirdre endişelenmiyor ama ben alnımı soğuk cama dayadığımda nabzımı kulaklarımda hissediyorum.

Emin olmadığından mı, yoksa konuşmanın rahatlatacağını düşündüğünden mi bilmesem de, şöyle devam ediyor: "Bizden on beş dakika önce yalnız bir sürücüyü durdurmuşlar. Sokağa çıkma yasağı varken dışarıda olmasına hiçbir açıklama gösterememiş. Ondan arabadan inmesini istediklerindeyse, inip askerlerden birinin silahını alarak onun burnuna bir yumruk atmış. Sonra da karanlıkta kaybolmuş."

"Kaçmış mı?" diye soruyorum, çünkü şaşırıyorum. Kontrol noktası askerleri iyi eğitilmiştir ve ağır silahları vardır. Onlardan

kaçmak demek yaralanmak veya ölmek demektir.

Deirdre başını sallıyor. “Şüpheli erkekmiş, bir seksen boylarında, gür ve koyu renk saçlı, mavi gözlü ve kirli sakallıymış. Ayağında asker postalına benzer botlar varmış ve simsiyah giyiniyormuş.”

Duraksayınca devam etmesi için bekliyorum. Belli ki daha fazlası var.

Fakat başka bir şey söylemiyor, ben de dönüp ona bakıyorum. Yüzünde arabanın ön camından dışarı bakan bir maske var, ancak sonra dudaklarını sıkarken arabayı yavaşlatıp durduruyor ve dönüp bana bakıyor.

Hiç gerek olmasa da eşkali tekrar ediyor. “Tanıdığın biri gibi geliyor mu sana?”

Başımı çeviriyorum. Elbette ki geliyor.

Bu özelliklere sahip olan kişi, Interverse Ajansı’ndaki, çoklu evren polisliği yapan ajan. Dalga Fonksiyonunun Çöküşü’nü durdurmaya çalışırken FBI’a sızan ajan. Aramızda hiç de mükemmel bir ilişki olmayan ajan.

Taylor Barclay.

06:11:27:56

Sanki ismini söylemek onun daha da gerçek olmasına sebep olacakmış gibi Barclay'in adını telaffuz etmiyorum.

Deirdre ekliyor: "Bir araştırma ekibi göndermişler fakat ortadan kaybolmuşa benziyor."

Kollarımdan yukarı, boynuma doğru bir ürperti yayılıyor. Bu günlerde, birçok sebepten *ortadan kaybolmak* tanımının benim için yeni bir anlamı var. Öncelikle, yeryüzüne düşen çok fazla insan var. Bununla birlikte gözümün önünde ortadan kaybolan çok insan da gördüm.

Bir hiçliğin içinden diğer dünyalara açılan, iki metreden biraz daha yüksek, dikine bir katran havuzunu andıran kara delikler gördüm. Etrafımdaki havanın kalitesi ve kokusu değişirken sıcaklığın düştüğünü *hissettim*. İnsanların ana kapılar tarafından yutuluşunu ve bu dünyayı terk edişlerini izledim.

Ve bu, hayatımdaki ortadan kaybolmalar ile ana kapıların bir şekilde bağlantılı olduğunu düşündüğüm ilk an değil.

İnsanların sırta kadem basması bu kadar da sıradan olmamalı.

06:11:20:45

Sonunda Miramar'daki güvenliğı geçip, üsteki yerleşime vardığımızda elimizde hiç cevap yok, ancak çok sayıda spekülasyon var.

“Ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?” diyor Deirdre arabadan inmeden önce. Geçen sonbahar, iş işten geçene dek ona hiçbir şey anlatmadığım için bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum. Her şeyi kendime saklamanın umursamaz bir tavır olduğunu da biliyorum. Alex ana kapılarla ne yapıldığını öğrenir öğrenmez, Struz'a gerçekte neler olup bittiğini anlatmamı istemişti ve ben de yapmamıştım.

Bunun da Alex'in ölmesinin muhtemelen tek sebebi olduğunu biliyorum.

Bununla yaşamak zorundayım.

“Ona ben söyleyeceğim,” diyorum.

Deirdre başını sallıyor ve arabadan iniyoruz. O kendi daire-sine yöneliyor, ben de Jared ve Struz'la beraber kaldığım eve yöneliyorum. İki yatak odalı ve askeri mobilyalı bir ev, yani her şey

boz kahverengi ve özenle kullanılmış, ancak çok sağlam ve her dolabımızda diğer çoğu insanın sahip olmadığı kadar çok, şişeler dolusu su var. Son yüz on beş gündür, oraya ev diyoruz.

Jared ben içeri girince gülerek, “Dostum, kendimi ilgi gösterilmeyen bir ev hanımı gibi hissetmeye başlayacaktım,” diyor. Oda karanlık olsa da kucagında bir kitap var ve *kendi koltuğu* ilan ettiği deri uzanma koltuğunun yanında duran sehpa da bir mum yanıyor. Elektrik çok kısıtlı veriliyor, çoğunlukla karanlık ve bu sebeple herkesin ancak mecbur olduğunda kullanması gerekiyor. Şanslıyız ki, üssün odunla yanan bir ocağı var.

“En azından akşam yemeğimi hazırlamışsındır?” diyorum, şakaya şakayla karşılık verip, oysa durumun ironisi boğazıma saplanan paslı bir bıçaktan farksız. Onu hızlı büyümekten ne kadar korumaya çalışsam da son birkaç ay benim kontrolüm dışında gelişti.

“Tezgâhta soğuk spagetti var.”

Yiyecekler karneye bağlandı ve haftada bir veriliyor, bu da benim işlerimden biri. Şimdilik bozulmayan gıda maddeleri veriyoruz, çünkü elimizde bir tek bunlar var. Meyve, sebze, süt ürünleri ve et çoktan bitti. Tarlası olan herkes yeniden inşa etmek için uğraşıyor, ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bozulmayan gıda maddeleri bitince ne yapacağımıza dair de hiçbir fikrim yok.

Su en kötüsü. Kuyusu olan herkes, yangının etkilerinden arındırmak için suyu kaynatabiliyor, fakat Güney Kaliforniya’daki çoğu musluk suyu içilemez halde. Askeriye stokları işler halde tutuyor, FEMA* tarafından kenarda tutulan şişe suları getiriyor. Struz sürekli her şeyin daha iyi olacağını söylüyor, ama aksine kötüleşiyor. Kışın kalanı daha da sert olacak, özellikle de soğuk ik-

* *Federal Acil Durum Yönetim Kurumu. (ç.n.)*

limlerde bulunan daha fakir ülkelerdeki insanlar için. Bu da farklı bir tür artçı şok.

“Spagettiye sevmek zorundayım,” diyorum içimi çekip. Açım, ama önce Jared’in yanına gidip onun saçını okşuyorum. “Senin karnın tok mu?”

Kitabını eline alıp gözlerini deviriyor. “Sakin yine bana kendi akşam yemeğini vermeye kalkma.”

Cevap vermiyorum çünkü yapmaya çalıştığım şey tam da bu. Onun yerine, “Okul nasıldı?” diye soruyorum.

“Sıkıcı,” diye cevap veriyor. “Pazar günü okul olmasına kim karar verdi bilmiyorum ama, uzaylılar tarafından kaçırılmış olmaları.”

Depremler olduğunda okullar kapanmış olsa da sonra büyük, oditoryum tarzında, sınıfa göre değil de erişilebilirliğe göre tekrar açıldı ve artık her gün açık. Jared her sabah, üsteki diğer çocuklarla beraber yürüyerek eski Mira Mesa Lisesi’ne gidiyor. Yedi ve üstü sınıflar spor salonundalar, onların dışında kalan herkesin sınıfı ise kafeteryada. İlk birkaç hafta ben de gittim, çok sıkıcıydı.

Gerçek şu ki, organize bir okul çocukların başını beladan kurtarıyor. İsteriyi bastıran şey, az da olsa bir normallik hissi. Pazar günü okul olmasının sebebi de bu. Onun yerine, “Kaçırdığın zamanı telafi etmelisin,” diyorum.

Jared kaşlarını çatıyor, ama benim okula gitmeyişiyle ilgili fikrini dile dökmüyor. Bu uzun zaman önce sonlandırılmış bir tartışma.

GED’e başvurdum ve erken mezun oldum. Eastview’den tanıdığım pek çok kişi aynı şeyi yaptı. Çoğu da yeniden yapılanma çalışmalarına yardım etmek için Kızıl Haç’a girdi. Kate ve Nick’in yaptığı da bu. Daha da azimli olanlar, askeriye giriş sınavı olan ASVAB’ı aldı ve askeriye katıldı.

Ben, şu anda bulunduğum yere Struz sayesinde geldim. “Mezun olduktan” sonra, sınavlar ve ateşli silah kullanma becerileriyle bir adım daha ilerledim. Sonra Struz FBI’la olan işe alım sözleşmemi imzaladı ve şimdi de çırakla geçici personel arası bir şeyim. Deneyiminden ötürü beni Deirdre’yle paylaşıyor ve bana da işler normale döner dönmez üniversiteye gitmemi beklediğini söyledi.

Bunun ne zaman olacağına dair hiçbir fikrimiz yok ve hayatımda bundan başka ne yapacağımı da bilmiyorum. Gerçekte hiçbir zaman kesin planlarım olmadı, ama üniversiteye gitmeyi, seyahat etmeyi ve yurtdışında okumayı istiyordum. Hayallerimin ne olduğunu görmek için bir şansım olsun istiyordum. Alex ise babamın izinden gitmek istiyordu. İkisi de öldüğü için, onlara, onların yapamadığını, kötü adamlarla savaşma işini borçluymuşum gibi hissediyorum.

Jared’in midesi gurulduyor, ama önemsemiyorum. “Bacığın nasıl?” diye soruyorum.

“İyi,” dese de yüzünü ekşitince pek de öyle olmadığını anlıyorum. Depremler sırasında kırılmıştı ve şimdi iyileşmiş olmasına rağmen eskisi kadar güçlü değil.

Ona doğru eğilerek kendime bundan daha da kötüsü olabileceğini hatırlatıyorum. Deirdre’nin oğlu kendi kollarında öldü ve kızı, dünya değiştiğinden beri konuşmuyor.

“Ne okuyorsun?” diye soruyorum ancak kitaba odaklanmak aklıma Ben’in benzerini getiriyor. Düşürdüğüm kitapları toplamasına yardım etmeliydim, belki de onunla konuşmalıyım, diye düşünüyorum ve sonra hemen bu düşüncüyü başımdan savıyorum.

Jared’in gözleri parlıyor. “Çok havalı bir şey. Struz bir yerde bulmuş. Bazı sayfaları ıslanmış, ama hâlâ okunabilir durumda. Cezayevinden çıkmış bir adam var, Alaska’ya tırmanışa gidiyor, sonra

başkanın karısının içinde olduğu, düşmüş bir uçak buluyor ve kadın ölmüş.”

“Uçak düşünce mi ölmüş?”

“Hayır, aslında onu insanlar öldürmüş,” diyor ayağa kalkıp. “Daha elli sayfa filan okudum. Çok harika. Sen de seversin.” Sonra yüzü ciddileşiyor. “Gerçekten aç değil misin? Çünkü açsan, yemelisin, ama değilsen...”

Başımı iki yana sallıyorum. “Al, senin olsun. Struz dışarıda mı?”

“Evet, telsizlerle uğraşiyor.”

Başımı sallıyorum ve sürgülü cam kapıdan, bahçe dediğimiz beş metrekarelik çimenlik alana bakan verandaya çıkıyorum. Struz katlanan sandalyelerden birinde oturuyor ve bacaklarına bakılırsa, sandalyeye zor sığmış; çocuk sandalyesi gibi bir şey sanki oturduğu. Sürgülü kapıyı arkamdan kapatırken bana bakmıyor. Kulağında telsiz, masadaki San Diego haritasına el feneri tutuyor.

Telsizden gelen cızırtılı bir ses, “Başkanın yeni emirleri,” diyor ve arkasından gelen bir kıkırdamayla birlikte bu emirlerin ne olduğunu merak ediyorum. Tabii bir de konuşmanın kaçırdığım kısmını.

Struz içini çekerek, “Ne yapabileceğimize bir bakayım,” diyor.

Seçilmiş ve dünya değiştiği sırada ofisinde olan gerçek başkan komada ve başkan yardımcısı da öldü. Şu andaki başkan Beyaz Saray sözcüsü ve görünen o ki, şaka gibi biri. Bunun seçim yılı olması gerekiyor, yani bir yıl bile dolmadan yeni bir başkan seçmeliyiz, ama ondan önce oylama yöntemlerini kontrol altına almak gerekiyor ve ben bunun nasıl yapılacağından şüphe ediyorum.

Zaten sorun da değil. Hükümetimiz böylesine büyük çapta bir krizle baş edemez. Zarar gören tek şehir San Diego olsaydı ya

da söz konusu yer sadece Kaliforniya olsaydı, ülkenin geri kalanı bize yardım gönderiyor olurdu ve yaşam normale dönerdi.

Oysa herkes zarar gördü. Kim oldukları, nerede yaşadıkları ya da neye inandıkları hiç önemli değil, kimse bu felaketten kurtulamadı.

Görevdeki başkanın yaptığı ilk şey, *ihzar müzekkeresini* askıya almak ve sıkıyönetim ilan etmek oldu. O zamandan beri, huzur sağlamak ve bir tür yapı devam ettirmek için, askeriye ye yerel polis teşkilatlarında görev yapan, güçlü kuvvetli herkesi alma yetkisi verdi.

Struz bana bakıp, “Yanlış alarm mı?” diye soruyor. Her soruşunda olduğu gibi, yine yüzünde umut var, ama bunun eskisi kadar gerçek olduğunu düşünmüyorum. *Hâlâ umut ediyor*, fakat artık inanmıyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

“Yatman gerek. Yarın erken kalkacaksın. Sabah raporuna bakacağım.”

“Sen nasılsın?” diye soruyorum çünkü artık en az babam kadar kötü durumda. Çok az uyuyor ve uyduğunda da bir şey olur diye telsizi yanı başında duruyor.

“Uzun bir gece olacak,” diyor başını sallayıp.

İtiraz etmemin faydası olmayacağını bildiğimden, dönüp içeri giriyorum. Kapıyı açarken telsizin cızırtılı sesinden, “Hey, Struz, Poway’de bir kişiyle ilgili daha bilgi aldık. Şimdi bir ekibim oraya gidiyor,” dendiğini duyuyorum.

Bir kişi daha. Bunun ne olduğunu anlamam için birinin söylemesine gerek yok. Hep aynı şey: adam kaçırma.

Her gün daha fazla insan kayboluyor.

06:11:01:03

Üst kata çıkıp yatak odama giriyorum. Oda, dört mevsim yapraklarını dökmeyen ağaçlar gibi kokuyor. Bu yıl Noel için ağacımız olmadı, hoş zaten etrafta hiç ağaç yok. O yüzden Jared ve Struz çam kokulu mumlardan aldı ve evin her yerinde onlar yanıyor.

Komodinin üzerindeki mumu yakıyorum, kotumu çıkarıyorum ve tişörtümü değiştiriyorum, sonra da yatağa girmeden önce yorganın altındaki sarı dosyaya uzanıyorum. Dosya yırtık ve fazla kullanılmaktan biraz aşınmış olsa da bu beni durdurmuyor. Zaten benim elime gelmeden önce fazlasıyla elden geçmiş.

Yastığıma uzanıp ismine bakıyorum: Emily Bauer. Mavi mürekkep solmuş, sanki zaman onun varlığını olduğu gibi silmeye çalışıyormuş gibi solmuş. Bir an Emily'nin neye benzediğini hayal ederek, *benim gibi mi*, diye düşünüyorum. Nerede olduğunu ve on yedi yıl önce kaybolmamış olsaydı neye benzeyeceğini, merak ediyorum.

Sonra dosyayı açıyorum. Bu da babama ait olan ve atmayı reddettiğim dosyalardan biri.

Okumama bile gerek yok, hepsi hafızama kazılı.

Dosya, babamın kayıp insanları araştırmak üzere görev yaptığı işindeki ilk yılı olan 1995 yıla ait ve çözülmemiş bir olay. Tuhaftır, ben de şimdi aynı şeyi yapıyorum.

On yedi yaşında bir kız; yüzme takımının kaptanı, USC'den akademik bursu var, erkek arkadaşı, dostları, harika bir ailesi, bahçesinde köpek bulunan beyaz çitli bir evi var ve bir gün yatak odasından kayboluyor. Eşyalarının hiçbirine dokunulmamış ve her şey yerli yerinde. Kapı zorlanmamış, içeri zorla girilmemiş, kimse tuhaf bir şey görmemiş ya da duymamış. Sanki yer yarılmış ve içine girmiş.

Duvarındaki kanlı el izi hariç.

Davanın artık soğuduğunu biliyorum, on yedi yıl önce babamın masasının üzerinde durduğundan beri soğuk ve artık dünya değişti; onu bulmak için hiç ümit olmadığını biliyorum. Yine de bu olay da şimdi araştırdıklarımızdan farklı değil. Belki bunları çözmeme yardımcı olur. Ayrıca, eğer babam hâlâ burada olsaydı, her gece gözden kaçırdığı bir şey var mı diye bu dosyaya bakıyor olurdu.

Bir keresinde, Alex on iki yaşındayken babama bu olaya neden bu kadar takıldığını sormuştu. O da, "Neden pes edesin ki?" demişti.

Yazdı ve bir cumartesi akşamıydı. Küçükler Ligi beyzbol maçlarından birini yapmıştık, çok terliydik ve açtık; babam da buzdolabındaki kalan pizzaları çıkarıyordu. Ancak Alex bu soruyu sorunca durdu ve bize döndü. Yüzü bir anda o kadar ciddileşti ki, o an ağzından her ne çıkarsa, bunu asla unutmayacağımı biliyordum.

Unutmadım da.

“Pes etmek, onu aslında baştan beri gerçekten de istemediğini kabul etmek gibidir. O kızın peşini asla bırakmayacağım. Onu sürekli arayacağım. Hayatındaki herkes kendi yoluna baksa bile, ne kaçırdığımızı bulmak ve onu geri getirmek için araştırmaya devam edeceğim. Ta ki o güvende olana dek.”

Artık onu korumak için burada değil, ama ben varım ve ben de onu bırakmayacağım.

Kim bilir, belki bir şey, şu anda da kayıp olan insanları bulmama yardım eder.

Belki de kendimi kandırıyorumdur. Bu dosyayı her gece tekrar tekrar okumanın başka bir sebebi de, uykuya dalmadan önce bir şeye odaklanma, düşünecek bir şey bulma ihtiyacı duymam. Çünkü o anlar, zihnimin en kötü, kendi haline bırakıldığı ve hatırlamaktan vazgeçmediği anlar.

Silah sesi, Reid'in ve Alex'in silahın üzerindeki elleri, Alex'in boynundaki delikten akan kan, donuklaşan gözleri, kana bulanmış ellerim.

Bu görüntüler gözümün önünden gitmiyor. Ne zaman gözümü kapatsam bunları görüyorum. Ne zaman uykuya dalsam rüyamda o geceyi görüyorum. Rüyamda da farklı seçimler yapmaya çalışıyorum, ama sonuç hep aynı oluyor.

Babam hâlâ ölü. Artık *Gizli Dosyalar* maratonu ve kötü bilimkurgu filmleri olmayacak. Alex hâlâ ölü, kanı hâlâ Park Village'da duruyor ve beni bir daha asla konusuz bir aksiyon filmine götüremeyecek. Asla annesine karşı çıkıp, Stanford yerine West Point'e gidemeyecek. Asla hayallerinin peşinden gidemeyecek.

Ve Ben de hâlâ yok.

05:17:37:43

Ertesi sabah erken kalkıyorum ve üsten çıkıp komşu mahallelere karneleri dağıtmak üzere bütün günü dışarıda geçiriyorum. Eve döndüğümde Struz evde yok. Jared, ben daha içeri girmeden pazartesi gününe ait bir hikâye anlatmaya başlıyor, bir adam gökdelenden mi atlamış, öyle bir şey. Onu doğru duymadığımı biliyorum, ama bu kötü his bütün gün içimde büyüdü durdu, insanın iliklerine kadar işleyen türden. Neredeyse tüm vücudum bununla sarsılıyor.

Sanki vücudum kötü bir şeyler olacağını biliyor gibi.

“Dostum, eğer beni dinlemeyeceksen...”

“Jared, üzgünüm, kendimi kaybettim.”

Kardeşıme bakıyorum, Monopoly’yi çıkarmış ve kendi kendine oynuyor. Benim baktığımı görünce, “Dönünce benimle oynarsın diye hazırladım, ama sonra sıkıldım. Ama baştan başlayabiliriz,” diyor.

“Tabii, olur,” diyorum ve birden kendimi çok yaşlı hissediyorum. Fiziksel olarak değil, ama çok yorgun, çok stresli ve çok tedirgin olduğum için. Dalga Fonksiyonunun Çöküşü için herhangi

bir tehlike olmamasına ve dünyanın sonu için geri sayım yapan bir Oppenheimer olmamasına rağmen, bir şeylerin ters gideceğini bekliyor gibiyim.

Onunla beraber yere oturuyorum ve bana okulun aşağısındaki sinemaya yaptıkları sınıf gezisini anlatıyor. “Çok iyiydi. Bay Hubley sinemayı açtı, en büyük salona girdik ve o projektörü ayarlar-ken diğer öğretmenleri de bizimle beraber oturttu ve *Görevimiz Tehlike 4*’ü izledik.”

Hâlâ özel mülk olduğunu bilmeme rağmen, bu durumda sinemaya izinsiz girmenin önemli bir şey olup olmadığından emin olamadım. “Film nasıldı?” diye soruyorum, ki en az ilk üçü kadar kötü olduğundan eminim.

Gözlerim bu düşünceyle yanıyor, çünkü bu Alex’e söyleyeceğim bir cümleydi.

“Muhteşemdi. Tom Cruise’un binanın yanından atladığı harika bir sahne var. Belki Cecily de bir sonraki film gecesinde bunu gösterir?”

“Sorarım,” diyorum, Monopoly plakasının üzerindeki evleri temizlerken.

“Bu akşam yemekte ne var?” diye soruyor Jared. “Spagetti değil, değil mi?”

Pazartesi günleri özel bir şeyler yemeye çalışıyoruz. Struz’un mu benim fikrim miydi, emin değilim ama hep birlikte yiyoruz. Güzel oluyor. “Peynirli makarna, konserve bezelye ve tavuk ziya-feti düşünüyordum.”

“Konserve tavuk mu?” dedi Jared yüzünü buruşturup.

“Bence konserve sardalye daha kötüdür,” diyorum ona.

“Neden büfeden daha güzel şeyler almıyorsun?” diye soruyor Jared.

Ona daha iyi şeyler olmadığını söylemiyorum. Onun yerine, “Vay canına, Jared, bilmiyorum, belki de bu hırsızlık olacağı içindir?”

“Her neyse, çoğu insan bir şeyler çalıyor.” Jared arkadaşlarını ve son dönemde yedikleri inanılmaz şeyleri saymaya başlıyor.

Kapı çalınıyor.

“Bahse girerim Struz anahtarını unuttu,” diyor Jared, yerden kalkarken.

“Sana söyleyeyim, Victor Le dün akşam *file minyon* yediğini söylüyorsa, ya arka bahçelerinde sığır var ya da yalan söylüyor,” dedim arkasından.

Kardeşimin bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ve ardından kapı tekmelenmiş gibi arkaya çarpıyor.

Strateji belirlemek için saniyenin yarısı kadar zamanım var, fakat neyle karşı karşıya olduğumu bilmediğim için yerimden fırlayıp hole çıkıyorum.

Kapıda, kardeşimin hemen arkasında bir adamın silüetini görüyorum. Boyuna ve cüssesine bakılırsa Struz değil.

Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum. Kendimi savunacağım hiçbir şey yok ve kardeşim o adamın elinde.

Ama adam içeri girip ayağıyla kapıyı kapatınca gözlerim karanlığa alışıyor ve Taylor Barclay’i tanıyorum.

“Sorun nedir, Tenner? Hayalet görmüş gibisin,” diyor gülümseyerek.

05:17:21:49

Bir an sakinleşiyorum. Vücudum jöle kıvamına geliyor ve elimi uzatıp duvara koyuyorum. Oysaki Barclay'ın benim dünyamda olması kötüye işaret.

Bir eli Jared'in omzunda. Bundan hoşlanmıyorum.

Barclay pozisyon değiştirdiğimi görmüş olmalı. "Sen neden üst kata çıkmıyorsun, ufaklık?"

Jared bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. İstedğim son şey, onun Barclay'ı kapıma kadar gelmeye iten şeye bulaşması. İkimiz de onun odadan çıkışını izliyoruz.

"Tenner, sakın ol." Boş ellerini kaldırırken gülümsüyor. "Sadece konuşmaya geldim. Seni korkutmak istememiştim."

Gülümsemesi yatıştırıyor. Eski arkadaşımız ve beni gördüğüne sevinmiş gibi içten gülümsüyor.

"Onun için mi evime gelip kardeşimi korkutuyorsun?"

Barclay omuzlarını silkerek, "Kapıyı çaldım," diyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, çünkü doğruya doğru, bir şey istiyor.

Gülümsemesi kayboluyor ve kaşları düzleşiyor. Yüzünde bir

rahatsızlık belirliyor. “Yardıma ihtiyacım var. Benimle gelmene ihtiyacım var.”

Cebinden bir kuantum şarj aleti çıkarıyor –bunu nerede görsen tanırım– ve ben başımı iki yana sallıyorum. Geçen sefer beni ana kapıdan geçirirken ne kadar yaktığını hatırlayınca, bu düşünce aklıma daha kötüsünü getiriyor: kayıp kişileri. Ya Barclay’in burada olmasının sebebi buysa? Ya sıradaki bensem?

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Altdudağımı ısırırken ne yapacağımı düşünüyorum.

“Bunu tartışmak için vaktimiz yok,” diyor. “Buradan gider gitmez sana açıklayacağım.”

Onu şaşırtıp bayıltmadığım sürece, birebir kavgada ona karşı hiç şansım yok. Üzerinde silah olduğundan eminim ve benim silahım yok. Ayrıca elinde bir de kuantum şarj aleti var ve bu da *her yere*, her evrene erişebileceği anlamına geliyor. Onu bizden uzak tutmama imkân yok.

Yani, onu dinlemeliyim.

“Seninle gelmemi istiyorsan, hemen burada açıklamalısın,” diyorum geri çekilip. “Körü körüne senin peşinden ana kapıdan geçecek değilim.”

“Tamam, konuşmak mı istiyorsun, Tenner? Neden oturmuyorsun?” diyor yüzündeki kibirli gülümsemeyle deri koltuğumuza kurulurken.

Oturma odasına geçiyorum ve ondan mümkün olduğunca uzak kalacak şekilde kanepeye oturuyorum. “Nedir konu?”

“Ortak bir sorunumuz var.”

“*Bizim* mi?” diye soruyorum. Çünkü odada bir Barclay, bir de ben varım. Yani *biz* diyeceği başka biri yok.

Mavi gözlerini bana çevirip bir süre bakıyor ve sonra, “Konu Ben.” diyor.

05:17:15:12

Kalbim neredeyse duracak. “Ne olmuş Ben’e?” Ses tonum çok alçak, hafif. Kendi sesim değil gibi.

Barclay olduğu yerde doğruluyor. “Onu gördün mü?”

Yutkunuyorum. Boğazım düğümleniyor. “Hayır, evine, dünyasına döndü o.”

Barclay başını sallıyor. “Eğer...”

“Görmedim,” diye ısrar ediyorum ve bunu tekrar söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum.

Başını sallıyor. “İki ay önce, bir olay oldu. Büyük bir şey. Tenner,” diyor ellerini ovuşturup. “Farklı evrenlerden insanlar ortadan kayboluyor. Kaçırılıyorlar.”

Kaçırılıyorlar. Bizdeki adam kaçırma olayları gibi.

Şimdi dikkat kesiliyorum. Nabzımı tüm vücudumda, hatta parmak uçlarımda bile hissediyorum.

“Üzerini açtığım her şey, beni uzun zamandır yakalanmamayı başarmış, karmaşık bir yapıya yönlendiriyor,” diye devam ediyor Barclay. “Birileri insan ticareti çemberi kurmuş. Farklı evrenlere gidiyorlar, insanları kaçırıyorlar ve onları köle olarak diğer evrenlere satıyorlar.”

“İnsan ticareti mi? Seks köleleri gibi mi?”

“Bu daha büyük bir şey,” diyor Barclay yüzünü buruşturup. “Büyük resmi düşün. Diğer evrenlerden, özellikle de evrenler arası seyahat etme becerisine sahip olmayan evrenlerden insan kaçırıyorlar. Kimse peşlerinden gelip onları arayamaz ve gidecek hiçbir yerleri yok. Kaçış yok.

“Yakalanma korkusu da olmazsa, bu insanlar bu köleleri farklı dünyalara satıp büyük paralar kazanabilir. Ucuz işgücü için, savaşta kullanmak için ya da senin dediğin gibi seks köleliği.”

Kimse peşlerinden gelip onları arayamaz ve gidecek hiçbir yerleri yok.

Bu cümleye takılmadan edemiyorum. Ne dediğini anlıyorum ve bu da onu kusursuz suç haline getiriyor, ama zihnimi hâlâ meşgul eden bir şey var. Nasıl bir bencillik ve ahlaksızlık bir insanı böyle bir şey yapmaya iter? İnsanları izleyip belli bir amaç uğruna mı aldıklarını, yoksa onları rasgele alıp sonra işlerine geldiği gibi mi değerlendirdiklerini merak ediyorum.

Renee Adams’ı düşünüyorum ve şu anda nasıl bir köle olduğunu merak ediyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

“Yani bu yaşanan şeylerin, bu kadar çok insanın kaybolmasının sebebi bu mu?” diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen.

“Ne?” diye soruyor Barclay, sonra başını sallayıp cevap veriyor: “Ah. Evet. Düşük teknolojik yeterliliklere sahip her dünya büyük bir hedef. Felaketten, savaştan ya da herhangi bir üzücü olaydan çıkmış bir ülke de elbette ki hedef. Yetkililer peşine bile düşmeden, daha kısa sürede daha fazla insanı kaçırabiliyorlar.”

Söylediği şeyler bana burada olma sebebinin bu olmadığını düşündürüyor. Renee Adams ya da San Diego’daki yüzbinlerce kayıp insan umurunda değil.

“O zaman neden buradasın?” diye soruyorum.

“Ben’i bulmam gerek,” diyor. “Bana yardım edebilecek tek kişi de sensin.”

“Onu görmedim, Barclay,” diye tekrar ediyorum ve onun geri gelmediğini *tekrar* kabul edince gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor.

“Biliyorum,” diyor. “Ama yine de bana yardım edebilirsin.”

“Konu buysa, onu tehlikeli herhangi bir şeye bulaştırmam,” diyorum, fakat Barclay’in yüzündeki ifadeden böyle olmadığını anlıyorum. “Ayrıca, Ben’in bu insan ticareti çemberiyle ne ilgisi olabilir, şayet...”

Şayet o da kayıp değilse.

05:17:11:02

Bu ihtimali ağızıma bile alamıyorum.

Barclay başını iki yana sallıyor. “Bu karmaşık bir durum. Değim gibi, büyük bir olay. Kayıp kişiler birkaç ay öncesine kadar benim radarıma takılmadı bile.”

“Sonra ne oldu?”

“Detayların önemi yok, ama bir arkadaşşıma yardım olsun diye standart bir kayıp vakasını incelemeye başladım ve gördüm ki, aslında o kadar da standart değil. Olay çok büyük, Tenner. Büyük bir evrenler arası ticaret çemberi.”

Bunların hepsi mantıklı geliyor, ancak... “Hâlâ bunun Ben’le ne ilgisi olduğunu anlayamadım.”

Barclay tereddüt ediyor. Bir süre ellerine bakıyor ve sonra yanağının içini kemirdiğini fark ediyorum. Onu daha önce hiç bu kadar acınası halde görmemiştim.

“Anlat bana,” diyorum, duymaktan korksam da.

Sonra yüzünde bir acıma ifadesiyle bana bakıyor. “Ana kapı açmak ve evrenler arasında seyahat etmek gibi becerileri olan biri için, IA’nın koyduğu sıkı evrenler arası seyahat düzenlemelerini aşmak çok kolay.”

Zihnim mantıklı bir sonuca varmaya çalışıyor, ama kalbim bu hıza yetişemiyor. Çünkü bunun ihtimal dahilinde olduğuna inanmak istemiyorum. “Ben şüpheli olamaz. O...”

“Ben’in neler yapabileceğini biliyorsun,” diyor Barclay. “Baş şüpheli o.”

“Ama o evine...”

Barclay başını iki yana sallıyor. “Tenner, Ben üç aydır kendi dünyasında değil.”

05:17:09:58

Nefes alamıyorum. Bir an, IA'nın insan ticareti konusunda Ben'den şüphelendiğine mi, yoksa evinde olmamasına rağmen benim yanıma gelmemesine mi daha çok üzülmem gerektiğine karar veremiyorum. Nerede olabilir ki? Burada kalmamasının tek sebebi; ona evine, ailesine dönmesini söylemiş olmamdı.

“Bak, Ben'in bu işin sorumlusu olmadığını biliyorum. Yardımını isteme sebepim de bu,” diye ekliyor Barclay.

Bu bana IA'yı hatırlatıyor ve eğer Ben baş şüpheliyse onu gördükleri yerde vurma emirleri vardır, ben de buna odaklanıyorum.

“Ben bunu asla yapmaz,” diyorum. “Onu, bunu bilecek kadar tanıyorsun.”

Barclay başını sallıyor. “Bunları ben de anlattım, ama üstlerimin hiçbiri dinlemiyor.”

“Benden ne istiyorsun? Tanıklık etmemi filan mı?” diye soruyorum. Karakter tanıklığının pek bir önemi yok, ama ben Ben'i tanıyorum. Onu herkesten iyi tanıyorum. Nasıl biri olduğunu, yaptığı hataları ve bunları telafi etmek için neler yaptığını biliyorum.

Barclay başını iki yana sallıyor ve yüzündeki ifadeden planı

her ne ise bunun daha büyük, daha tehlikeli olduğunu ve tanıklık etmek kadar yasal bir şey olmadığını anlıyorum. “Onu bulmama yardım etmene ihtiyacım var.”

Neredeyse gülüyorum. “Evinde değilse ve burada da değilse, başka bir fikrim yok. Elinde hayal bile edemeyeceğim türden kaynaklar var. Ben sana nasıl yardım edeyim? Ayrıca, gelirken etrafına hiç baktın mı? Dünyam yeniden inşa edilmeye çalışılıyor. Benim burada olmam gerek.”

Başını iki yana sallıyor. “Davaya artık ben bakmıyorum.”

“Bu da ne demek?”

“Dediğim gibi işte,” diyor Barclay içini çekip. “Davadan alındım, çünkü çok fazla bağlantım var. Olaya dahil olan herkesi tanıdığım için kişisel davranacağımı düşünüyorlar.”

Bunun bir saçmalık olduğunu düşündüğünü söylemesine gerek bile yok. Öyle düşündüğünü biliyorum, haklı da. İçine Ben’in dahil olduğu bir olayda çalışmıştı, ama Ben o olayda hedefti ve eğer şimdi o şüpheliyse, hangi ajans olursa olsun şüpheliyi bilen bir ajanı isterdi.

Ajanlar davadan tek bir sebepten alınır: engel oldukları zaman.

Barclay, Ben’den *hoşlanmıyor* gibi görünmüyordu –en azından zamanında onu vurmamaya karar vermişti– ama onunla kişisel bir bağı varmış gibi de görünmüyordu. Ben yanlış bir şeyler yapıtıysa, Barclay gerekeni yapmakta hiç tereddüt etmezdi. Aslında bu, gerçekten saygı duyduğum tek özelliği.

Soru şu: Kim onun engel olduğunu düşünüyor ve neden?

“Peki ya Eric?” diyorum. Eric Brandt de diğer IA ajanı ve Barclay’in ortağı. “Onun akıl hocan olduğunu söylemiştin. O biriyle konuşabilirdi.”

Barclay başını sallıyor ve tekrar konuştuğunda ses tonu oldukça sert. “Eric öldü.”

05:17:04:14

“Ne?” sesim kısıldı. “Nasıl?”

“Resmi kayıtlara göre kazaydı,” diyor Barclay. “Evde yalnızmış ve banyo yapıyormuş. Kayıp düşmüş, düşerken de duş perdesini kendisiyle beraber çekmiş ve bayılmış. Duş perdesi küvetin giderini tıkamış ve boğulmuş.”

Sesindeki ya da yüzündeki şüpheyi anlamamışım gibi ekliyor: “Ama kaza değildi. Biri onu öldürdü.”

Buna katılmıyorum. Kulağa, o kötü *Son Durak* filmlerinden fırlamış bir sahne gibi geliyor: Kazara bir ölüm meydana getirmek için çok fazla tesadüf, ama onu yine de anlıyorum. “Bunu kim yapar ki?”

“Bilmiyorum,” diyor Barclay.

Bir fikir önermek için ağzımı açıyorum, ancak sonra durup Barclay’e bakıyorum. Bana bakıyor, öylece bekliyor. Belli ki bir teorisi var ve benim aklımda da aynısının olup olmadığını merak ediyor.

Derin bir nefes alıyorum çünkü eğer haklıysam, büyük bir işe dalmak üzereyim. “Ne zaman oldu bu?”

Barclay, “Eric ve ben, bunun bir insanın kaybolması değil. insan ticareti olduğunu öğrenir öğrenmez raporlarımızı yazdık,” diye cevap veriyor. “Sonra olaydan alındık. Bunun için savaştım. Benim için büyük, kariyerim için önemli bir davaydı, ama Eric bana bilgi vermekten vazgeçmemi, üstleriyle konuşacağını söyledi.”

“Öyle de yaptı,” diyorum. Bu konuşmanın gittiği yerden hiç hoşlanmıyorum.

Barclay başını sallıyor. “İki gün sonra Eric öldü ve sunucuda, onun sözde Ben’e karşı imzaladığı ‘kanıtı’ içeren bir rapor duruyordu. Ben’i bulup getirme emri çıkarıldı.”

“Bu da demek oluyor ki...” Kalbim çılgınca atıyor ve düşündüğüm şeyi yüksek sesle söyleyemiyorum.

Oysa Barclay ne demek istediğimi biliyor. “IA’dan birinin bu işle bir ilgisi var.”

Bu, engel olma konusunu da açıklıyor. Barclay olaydan alındı, çünkü üstlerinden biri olayın çözülmesini istemiyor.

Çünkü Ben, en uygun günah keçisi.

05:17:01:46

Sakin nefes alabileyim ve ellerim titremesin diye uğraşırken, Barclay'ın anlattıklarını dinliyorum.

Üst kata çıkıp kıyafetlerimi değiştirmek, Jared'e sarılıp ona geri döneceğimi söylemek, sonra da Barclay'le birlikte ana kapıdan geçip Ben'i bu haksız suçlamalardan kurtarmak istiyorum. Bu *Ben*. O benim hayatımı kurtardı ve ben onun için her şeyi yaparım.

Söz konusu kişi Ben ve onu seviyorum.

Barclay'ın kendisine güvenmesem de yapmaya çalıştığı şeye güveniyorum. Doğru şeyi yapmak –doğru adamı bulmak– ve kariyeri için doğru olan şeyi yapmak istiyor. Ayrıca o ve Eric ortaklı, polislikte ortaklığın yazılı olmayan kuralları vardır: Ortağın öldürülürse, bu işin sorumlusunu haklamak için ne gerekirse yaparsın.

Ama benim düşündüğüm daha önemli bir konu var.

“*Ben* sana nasıl yardım edebilirim ki?”

Barclay dudaklarını büzüştürüyor, kafasının iyi çalıştığını gayet iyi biliyorum. Bana nadiren yardım isteyen biri gibi geliyor ve yardım isteyeceği ilk kişinin ben olduğumdan şüpheliyim. Yine de aklındaki her neyse, bana söylemekte tereddütlü.

“Ben ciddiym,” diye ekliyorum. “IA kaynakları olmadan bile, bunu tek başına yapabilecek güçtesin. Aksine ben seni yavaşlatırım. Daha da kötüsü, yolunu tıkarım.”

Hiçbir şey söylemiyor, konuşmadan önce söyleyeceklerini tartıyor gibi görünüyor. Beni kolayca püskürteceğini bildiğimden, onu suçladığımı söyleyemiyorum.

“Kendini hafife alma,” diyor sonunda. “Ben bunu yaptım ve sen de neredeyse beni vuruyordun.”

“O farklı bir durum. Buradaydık.” Başımı sallıyorum. “Seninle farklı dünyalar arasında dolanıp durarak sana ne faydam olacak? Kaldı ki, düşünecek bir kardeşim ve yeniden inşa edilmesine yardım edeceğim bir dünya var.”

Gözlerini deviriyor. “Benim planım bundan daha ileri, Tenner.”

“Neymiş?”

Bir şey demiyor ve cevabımı da böylece almış oluyorum. Yapacağım şeyin Ben’in bulmaya ve onun masum olduğunu kanıtlamaya yarayacağını bilsem de, körü körüne dünyamı terk edip kendimi Barclay’in ellerine teslim etmeyeceğim. “Cevabım, hayır.”

“Hayır diyemezsin. Ben...”

“Bunun seninle ilgisi yok,” diyorum sözünü kesip.

Barclay ayağa kalkıyor ve önümde volta atmaya başlıyor. “Bu çok önemli. Benimle gelmen gerek, sen olmadan Ben’i bulamam.”

“Bana planını anlat, o zaman belki tekrar düşünürüm.”

Başını iki yana sallıyor.

Aptal herif. “O zaman evimden çıkıp git,” diyorum ayağa kalkıp. Bu kadarı bana yeter.

Tam merdivenlere yaklaşıyorum ki Barclay, “Hayatın tehlikede, Tenner,” diyor.

Durup ona doğru dönüyorum. Yüzü ifadesiz, mavi gözleri bana bakıyor ve aklından geçenleri olduğu gibi gösteriyor.

Ona bunun nedenini sorma şansım olmuyor. Çünkü tam ben merdivenlere giderken ön kapı açılıyor ve Deirdre, arkasında bir düzine askerle silahını Barclay'e doğrultmuş, ona ellerini başının arkasına koyup yere yatmasını söylüyor.

05:16:53:35

“Lanet olsun, buna inanamıyorum,” diyor Barclay, ellerini kaldırıırken.

Merdivenlerden, bir sorun olmadığını, onun sadece Barclay olduğunu söylesem de kimse dinlemiyor.

Askerler eve girip olası her çıkışı kapatacak şekilde pozisyon alıyor ve evde başka birinin olmadığından emin oluyor. Silahları Barclay’e doğrultulmuş durumda ve gözleri de üzerinde.

Deirdre, Barclay’e bağırarak yavaşça ama dikkatli bir şekilde ona yaklaşıyor. Yüzündeki ifade çok vahşi. FBI ajanı Deirdre Rice ile iki çocuk annesi, dul Deirdre Rice tek kişi şu anda. Deirdre’nin kaybedecek başka kimsesi yok. Barclay’in yerinde olsaydım, korkardım.

O yaklaşırken Barclay de ellerini kaldırıyor. Sakin, ama yüzünde sanki yaptıkları şey yanlışmış gibi rahatsız olduğunu belirten bir ifade var.

Deirdre yaklaşıp onun belindeki silahı alırken bile kıpırdamıyor.

Sesi öfke dolu, “Üzerinde gizlediğin başka silah var mı?” diye soruyor.

“Sol ayak bileğimde bir tabanca var,” diyor.

Gözlerini ondan ayırmadan, yedek tabancısını almak üzere eğilirken askerlerden birinin gelip onun üzerini aramasını istiyor.

Elimde olmadan nefesimi tutuyorum. Barclay’ın başka bir silahı olmasından endişe ediyorum. Yedeğin de yedeğini tutacak ve elbet kaçmanın bir yolunu bulacak türden bir adam o. Ayrıca, erişebildiği teknolojiyle, elinde masum dolmakalem gibi görünen, ama aslında ışın kılıcı olan bir şey olabilir.

İstedğim en son şey birinin zarar görmesi; Deirdre, askerler ve hatta Barclay de buna dahil.

“Silahları bir kenara bırakıp, oturup adam gibi konuşamaz mıyız?” diyorum.

Deirdre dönüp bakmasa da yüzündeki siniri görebiliyorum. Olan her şey için Barclay’i suçladığını biliyorum, çünkü Büro’ya ihanet etti, çünkü yalan söyledi, çünkü pek çok açıdan geç kaldı.

“Taylor Barclay sorgu için bekleniyor,” diyor. “Ben de bunu şimdi yapmayı planlıyorum.”

Başımı sallıyorum, çünkü doğru olduğunu biliyorum ve Struz burada olsaydı, o da aynı önemleri alırdı.

“Kelepçele onu,” diyor Deirdre, az önce onun üzerini arayıp hiçbir şey bulamayan askere.

Üst kattan bir çıtırtı duyuyorum ve kafamı kaldırıncı Jared’i görüyorum. “İyi misin?” diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. “Sen?”

Onunla daha fazla gurur duyamazdım. Deirdre ve askerler, Jared, Struz’un odasındaki telsizi kullanıp onlarla irtibata geçtiği için burada. Jared, hiç kimse ona bir şey dememiş olmasına rağmen harekete geçmişti ve şimdi koruyucu gözlerle bana bakıyordu.

Sanki aynaya bakıyor gibiyim.

“Ben iyiyim, birazdan yukarı geleceğim.” Yine başını sallıyor ve lafımı ikiletmeden gidiyor. Bir gün harika bir adam olacak, babamıza çok benziyor.

Barclay’e baktığımda, Deirdre’nin onu kanepeye yönlendirdiğini görüyorum. Elleri arkasında, Deirdre’ye karşı koymuyor, ama o oldukça güçlü bir adam ve işini de kolaylaştırmıyor.

“Nerelerdeydin, Taylor?” diye soruyor Deirdre.

Homurdanıyor. “Senin bildiğin yerlerde değil.”

“Demek kendi evrenine gittin ve ardında bıraktığın pisliği temizleme işini de bize bıraktın?” diye soruyor.

Barclay’in gözleri beni arıyor. Omuz silkip umursamaz şekilde karşılık vermeden önce, yüzündeki şaşkınlıktan, çoklu evren ve ona dair her şeyi kendime sakladığımı düşündüğünü anlıyorum. “Tam olarak benim pisliğim değildi.”

“Kimindi o zaman?” diye soruyor, ona da defalarca Struz’a anlattığım hikâyeyi anlatmış olmama rağmen. Sorumlunun Reid olduğunu biliyor.

Barclay gülüyor. “Bu gizli bilgi.”

Onun neden sinirlendirmeye çalıştığını bilmiyorum, ama yaptığı şeyin işe yaradığını Deirdre elinin tersiyle suratına vurduğu an anlamıştır.

05:16:21:57

Sorgunun geri kalanını izlemek acı verici oluyor. Televizyon-daki gibi değil. Duygularınızı yönlendirecek müzikler yok, bağırarak sorulan soruların ve verilen cevapların sesi kısılmıyor, tene vuran başka bir tenin sesi ve küçücük odaya tıkmış onca insanın nefes alıp verşi her yere yayılıyor. İçerideki boğucu havaya sinen korku, öfke ve egolar, hepimizi nefessiz bırakacak halde. Çok sıcak ve cildimin üzerinde biriken boncuk boncuk terler nabzımın ne kadar hızlı attığının eller tutulur bir göstergesi.

Deirdre'nin soruları tek noktaya odaklı ve belli. Barclay'e kendi evrenindeki hayatından bizim evrenden kaybolanlara kadar her şeyi soruyor. Pes etmiyor ve kararlı, oysaki benim bu sorgulama karşısında savunmam düşmüş durumda.

Ama Barclay'de hiçbir değişiklik yok. Birkaç kez alaycı ve küçümseyen ifadeler kullanıyor. Sorulardan birine, "Bu seni aşar," diye cevap veriyor. Yine de çoğunlukla sessiz ve kibirle kapattığı dudaklarını açmıyor.

Deirdre onu birkaç kez tokatlamış olmasına rağmen istifini bozmuyor, ama Struz eve geldiğinde artık dudağı kanamaya baş-

lamış durumda. Struz kapıyı açıyor ve hiçbir tepki vermeden içeriyi süzüyor. Deirdre'yle göz göze geliyorlar ve aralarındaki sözsüz konuşmada ne geçtiyse, Deirdre başını sallayarak kenara çekiliyor.

“Onu güvenli bir yere götür ve bütün şahsi eşyalarına el koy,” diyor görevli askere. “Sürekli yanında üç kişi bulunsun. İçlerinden birisinin tualete gitmesi gerekirse de telsizden yerine bakacak başka birini istesin.”

“Anlaşıldı, efendim,” diyor asker.

İki asker Barclay'i ayağa kaldırırken Deirdre, Struz'un kulağına bir şey fısıldıyor. O da başını sallıyor.

Barclay kapıdan çıkarılırken dönüp bana bakıyor. “Sen çok zekisin, Tenner. Tıpkı baban gibi. Benimle gelmen gerektiğini biliyorsun.”

Babamdan bahsedince yüzüm yanıyor. Keşke onun bu konuda ne düşündüğünü bilsem.

Oysa Barclay'in babamdan bahsetmeye hakkı yok. Barclay ona karşı dürüst olsaydı, belki de hâlâ hayatta olurdu. Bu da Barclay için üzülmeyeceğim anlamına geliyor.

Derin bir nefes alıp kendime, onun bana planını anlatmak istemediğini, körü körüne onu takip edemeyeceğimi ve yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağımı hatırlatıyorum.

“Benimle gelmelisin,” diye tekrar ediyor Barclay. “Çok fazla zamanımız yok.”

Bu söylediği, Ben için de geçerli.

Ben'in fazla zamanı yok.

05:16:19:03

Kapı kapandığında, Deirdre kendini kanepeye atıyor ve Struz da önce ona, sonra bana bakıyor. “Biri bana burada neler olduğunu anlatmak ister mi?”

“O puşt herif ortalığın biraz daha altını üstüne getirmek için geri gelmiş,” diyor Deirdre ve ben biraz şaşıyorum. Küfreden biri değildir çünkü. “Daha başka ne bilmemiz gerekiyor?”

“Kaybolan insanların nereye gittiğini,” diyorum hiç düşünmeden. Çünkü gerçek bu. Bu gece başka bir şey daha çıkmazsa, artık insanların neden kaçırıldığını biliyoruz.

Bir an odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum. Hem Deirdre hem de Struz donup kalmış şekilde bana bakıyor. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi.

“Barclay bir insan ticareti çemberinin peşinde,” diyorum. Sonra bugün Barclay’in beni takip ettiğini, beni şaşırttığını ve ona kapıyı Jared’in açtığını anlatıyorum.

Struz, Deirdre’ye dönüyor. “On beş dakika içinde herkesi buraya topla. Ne olduğu umurumda bile değil.” Başını sallıyor ve telsizini eline alıyor. Struz elini omzuma koyup sıkıyor ve yüzün-

deki bakış beni mahvediyor. Bakışları narin ve yüzündeki çizgiler endişesini gösterirken, *iyi misin*, diye soruyorlar. Duygularımı kontrol etmekte güçlük çekiyorum ve yanan gözlerime yaşlar dolmasın diye uğraşıyorum. Gerçek şu ki, bazen bu kadarının çok fazla olduğunu, artık dayanamayacağımı düşünüyorum ve bu şekilde yaşamaya nasıl devam ettiğimi bilmiyorum.

Struz da kontrolümü kaybetmek üzere olduğumun farkında olacak ki, beni çekip sarılıyor. “Her şey düzelecek, J-bebek.”

Bunun doğru olmadığını biliyorum, ama yine de bana iyi hissettiriyor.

Herkes gelince –herkesten kastım, çoğunu babamın ekibinde oldukları zamandan bildiğim on beş tane daha FBI ajanı– anlatmaya başlıyorum. Hepsi de dört ay önce ne olup bittiğini biliyor-muş gibi görünüyor, bu nedenle ben de son birkaç aydır Deirdre’yle üzerinde çalıştığımız kayıp kişilerden bahsetmeye başlıyorum. Onlara Barclay’in bana söylediklerini de anlatıyorum.

Onlara söylemediğim tek şey, Ben’in şüpheli olduğu.

Nerede olduğu ve ne yaptığı umurumda değil. Kendimi neden evinde kalmadığı ya da buraya geri dönmediğini düşünerek kahretmeyeceğim. Bu konu içimi kemirse de gerçek, ne orada ne de burada olduğu. Yine de onun insan ticareti çemberiyle bir bağlantısı olmadığını biliyorum ve onu burada da şüpheli konumuna düşürmeyeceğim.

Onlara Barclay’in insan ticaretiyle ilgili bana söylediklerini ve kayıp kişilerin, yani bizim kayıp insanlarımızın, kim bilir ne sebeple alıkonulduklarını ve geri dönemeyecekleri bir evrene götürüldüklerini, bizde o teknoloji olmadığı için de onları kurtarmayacağımızı anlatıyorum.

Bitirdiğimde kimse bir şey söylemiyor. Birkaç kişi birbirine bakıyor ama Struz'un bir şeyler düşündüğü çok açık ve başka hiç kimse lafa girmiyor. Geçerken saniyeleri saymaya başlıyorum ve bir dakika boyunca kimse konuşmuyor.

Sonra Struz, "Hadi be!" diye sesleniyor.

"Bu durumda insanların bununla nasıl savaşıcağını bulmamız gerek," diyor Deirdre. "İlk önceliğimiz daha fazla insanı kaybetmemek olmalı. Sonra da kaybolanları nasıl geri getireceğimizi düşünürüz."

Birkaç ajan lafa girip birbiriyle konuşmaya başlıyor. Struz'un başlattığı Çoklu Evren Projesi'nden bahsediliyor. Amaç, çoklu evrenin varlığını kanıtlamak ve evrenler arası seyahati bulmak. Struz, Güney Kaliforniya'dan tanınmış birkaç bilimadamını işe aldı ve onlara Barclay'in ana kapıdan güvenle geçmem için bana verdiği kolyeyi verdi.

Birkaç ajan ana kapılarla savaşmak için beyin fırtınasına başlıyor. Biri bunun topluma anlatılması gerektiğini söylüyor. Bir tür duyuru gibi. İnsanlara açıklama yapılmalı.

O noktada Struz başını iki yana sallıyor. "Ben çoktan Jannelle'in eylül ayında yaşadıklarını size anlatarak başkanlığın emrini çiğnedim. Bu yeni bilgiyi paylaşarak da, bu kuralı az önce tekrar çiğnemiş oldum."

Tanımadığım ajanlardan biri acı şekilde gülüyor. "Kimin umurunda? O adam bizim gerçek başkanımız da değil zaten."

"Dur bir dakika, hâlâ hükümetimiz yok mu?" diyor başka bir adam.

"Esprilerinizi sonraya saklayın. İnsanların kendilerini nasıl koruyacaklarını bulmadan bir duyuru yapamayız," diyor Deirdre.

Struz başını sallıyor. "Bu ancak daha çok panik olmalarına sebep olur."

“Sokağa çıkma yasağında değişiklik yapmalıyız,” diyorum. Yanımdaki konuşma duruyor. Herkesin gözünün üzerimde olduğunu hissediyorum ve ne yapacağımı bilmememe rağmen, bu insanların bana saygı duyuyor olması hoşuma gidiyor. “Şimdiye kadar olan bütün kaçırma olayları bu kişiler yalnızken oldu. Gece sokağa çıkma yasağı hâlâ etkili olabilir, ama hem insanların kendilerini daha iyi hissetmesi, hem de kimsenin yalnız kalmaması için bir ya da iki saat ileriye almalıyız. Arkadaşlık sistemi oluşturmalıyız.”

Birkaç kişi başını sallıyor. Başkanı umursamayan adam omuz silkiyor. “Böyle bir şey yapabiliriz.”

Bunu konuşmaya devam ediyorlar, ama ben alacağımı aldım. İzin istiyorum ve odama çıkıyorum. Zaten kimse benim işe yararlık âlemimin ötesine geçmiş olmamı umursamıyor. Ben’i düşünmeden edemiyorum. Sadece Barclay’in söyledikleri yüzünden değil. Orada bir yerde ve muhtemelen de başı belada olduğu için. Ya bir yerlere sıkışıp kaldıysa ve bana ihtiyacı varsa?

Parmakları bana dokunduğunda tenimin nasıl ürperdiğini, sarıldığında nasıl iliklerime kadar ısındığımı, başımı göğsüne yasladığımda varlığını inkâr edemeyeceğim derecede hissettiğim huzuru, yanağımın altındaki kalp atışlarını düşünüyorum.

Ona duyduğum özlem o kadar yoğun ki, fiziksel olarak hissediyorum. Göğsümde bir boşluk olarak başlıyor ve ellerim titreyene, nefessiz kalana dek içimden dışarı yayılıyor. Dengede kalabilmek için elimi duvara koymam gerekiyor.

Doğru kararı verdim mi, diye endişe ediyorum.

Barclay benden onunla gitmemi istemişti. Fikrini değiştirmiş değilim, ama hâlâ yardım etmek için ne yapacağımı anlamıyorum. Barclay’in planının ne olduğunu bilmeden körü körüne onun pe-

şinden gitmek de hâlâ mantıklı gelmiyor. Ben, *Ben* değilim. Kendi başıma evrenler arasında seyahat edemem. O da benim başka bir dünyada kaybolmamı istemezdi.

Fakat tüm bunları bilsem de, kendi kendime tekrar edip dursam da, kafamdaki şu düşüncüyü durduramıyorum: *Belki de Ben'in bana ihtiyacı var.*

Belki de gitmeliyim.

05:05:23:13

Sıçrayarak uyandığımda ter içindeyim, kalbim hızla çarpıyor. Üzerimde bir gölge dolaşıyor, omzumun üzerinde ağır bir el hissediyorum. Bir an Ben'i gerçekten tanıdığım anı, beni ölümden geri döndürdüğü anda gördüğüm silueti hatırlayarak onun adını söylemek üzere ağzımı açıyorum.

Ama uyku sersemliği geçince Deirdre'nin sarı saçlarını tanıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Jared iyi mi?"

"İyi," diyor Deirdre. "Ama bir imdat çağrısı aldım. Qualcomm'a gitmemiz gerek."

Başımı sallıyorum ve istemsizce yataktan kalkıyorum. Kot pantolonum yerde duruyor. Giyiyorum, kapüşonlu sweatshirt'ümü üzerime geçiriyorum ve silahımı da alıp birkaç saniye içinde kapının önüne çıkıyorum. Deirdre, imdat çağrısının ne için olduğunu söylemedi, çünkü buna zaten ihtiyacı yok.

Qualcomm, gecenin bir yarısı. Bir kayıp daha.

Arabaya binince saçlarımı atkuyruğu yaparak saatime bakıyorum: 03.38. Kontrol noktası daki askerler dışında, yolda bir tek

biz varız. Kimliklerimizi kontrol ettikten sonra yüzlerinde tedirgin bir ifadeyle bizi geçiriyorlar.

Qualcomm'u, Cecily'yi ve onun bunu nasıl karşılayacağını düşünüyorum. Ona çoklu evren konusunu hiç anlatmadım, kulağa çılgınca geldiği için filan değil; Cecily bilime, yeni ve farklı olan her şeye duyduğu aşkla bana sorgusuz sualsiz inanacak biri, ama onunlayken, hayatımın normal kalan kısımlarına tutunmaya çalışıyorum. Ona çoklu evreni, ana kapıları, Ben'in kendi dünyasına gitmek için beni terk ettiğini anlatmak, benim de bunları düşünmem demektir. Cee'yle takılmak, beni rahatlamaya yetecek kadar uzaklaştırıyor beni.

Ama artık bir şekilde o da olayların içine çekiliyor. Qualcomm'dakileri koruması için ona artık anlatmam gerek.

Şimdi kimin kaybolduğunu ve ne tür köleler olacaklarını merak ediyorum ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Aklıma daha fazla insanın kaçırılmasını önlemek adına arkadaşlık sisteminden başka bir şey gelmiyor.

Barclay'i görmem gerek.

Az kalsın bunu yüksek sesle, Deirdre'ye söyleyecektim ki, kendimi durdurdum. Planım hoşuna gitmeyebilir. Barclay'i serbest bırakma fikrimin altındaki mantığı anlayamayabilir. Geri döndüğümüzde Struz'la konuşacağım ve ona bir anlaşma teklif edeceğim. Barclay insanlara kendilerini insan tacirlerine karşı koruyabilecek sağlam bir şey verebilirse ya da bize ortadan kaybolanların izini sürebilecek bir yol gösterebilirse, Struz'un onun Prima'ya geri dönmesine izin vereceğinden eminim.

Prima ve IA ile ortaklaşa çalışmalıyız, onlara karşı değil.

Çünkü kimin kazanacağını biliyorum ve o biz değiliz.

Qualcomm'a gittiğimizde Cecily'nin teyzesi bizi karşılamak

üzere ayakta bekliyor; gözleri kan çanağı, yüzü kıpkırmızı. Tedirginlik onu da sarmış. “Tanrı’ya şükür, buradasınız,” diyor ve onun yanına gelir gelmez beni kendine çekip sarılıyor.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak, “İki kişi mi kayıp?” diye soruyorum.

“Evet,” dedikten sonra geri çekiliyor. “Jack Wright. On bir yaşında.”

İçimi bir öfke kapladığını hissediyorum.

“Nerede oldu? Yalnız mıydı?” diye soruyor Deirdre.

Cecily’nin teyzesi başını sallıyor. “Annesi ve babası deprem-ler sırasında öldü ve biz de onu diğer yalnız kalan çocuklarla bir arada yatırıyoruz. Cecily ve kızların bir kısmı onlarla ilgileniyor.”

Çok üzgün olduğuna şüphe yok. Cee için cehennem gibi bu yaşanan.

“Gecenin bir yarısı tuvalete gitmek üzere kalkmış,” diye ekliyor. “Uzun süre geri gelmeyince, Cecily ve Kate ona bakmaya gitmiş.”

Yan tarafa bakıyorum ve üzerine battaniye sarılı Kate’i görüyorum. Kafası önde, hafifçe titriyor ve ağlıyor. Bana ihanet edişini ve arkadaşlığımızı popülerlik için sattığını çoktan unuttum. Kesinlikle arkadaş değiliz, ama içimde nefret de yok.

Etrafta Cecily’yi arıyorum, çünkü normalde kim ağlarsa onu rahatlatmak için hemen yanına gelir. Birden içimi bir ürperti kaplıyor. Onu hiçbir yerde görmüyorum ve tekrar teyzesine döndüğümde, soracağım soru boğazımda donup kalıyor.

“Ya ikinci kişi?” diye soruyorum.

Gözleri sulanan Deirdre, “Lütfen bana onun da çocuk olduğunu söyleme,” diyor.

Değil, ama benim için cevap bundan daha da kötü.

“Cecily.”

05:05:02:35

Cecily'yle ilk kez ikinci sınıftayken karşılaşmıştım. İleri Kimya sınıfındaki tek birinci sınıf öğrencisiydi ve konu, soruları cevaplayıp öğretmenin gözdesi olmaya gelince, Alex'e kök söktürmüştü. Güzel bir defter ve on sekiz renk tükenmezkalemle ön sıraya oturdu. Bay Easterly soru sordukça, her seferinde heyecandan sandalyesinden düşecek gibi oluyordu.

Sarışm, şen şakrak ve okulda olmak için fazla heyecanlıydı. Neşenin vücut bulmuş haliydi.

Alex ondan çok hoşlanıyordu ve ben de prensipte ondan biraz nefret ediyordum.

Sonra bir gün onunla laboratuvar da eşleştik.

Alex "Kaliforniya'nın en iyi öğrencileri" hafta sonu programı için Stanford'daydı ve Easterly, Mason Rickman'ın bütün işi Cecily'ye yaptırmasına engel olmak için, benim de herkese adil paylaşım yaptıracağımdan emin olduğundan beni o ikisiyle aynı gruba soktu. Laboratuvar dersi, ticari çamaşır suyunun içindeki birkaç farklı kimyasalı analiz etmektir. Mason bizi yavaşlatsa bile, benim planım işi bitirmektir ve kolay da olacaktır.

Ancak sonra Mason çamaşır suyunun bir kısmını döktü ve Cecily, “Tanrım, Mason, Janelle burada diye tuhaflaşmana gerek yok. O seni tedirgin etmesin. Ondan hoşlanıyor musun, nedir?” dedi.

Mason homurdandı. “Senden hoşlanmadığım kesin de.”

“Tanrı’ya şükür. Peşimden koşacak birine daha ihtiyacım yok. Zaten evden taşınmama sebep olacak kadarı var.”

Mason bana bakarak gözlerini devirse de yüzünden gülümsemesi hiç eksilmedi.

“Merak etme, Janelle,” dedi Cecily bana. “Komik bir tip, ama çok zararsız. Aslında, izin versek gidip uyur.” Sonra bana beheri uzattı. “Al, döküp kıyafetlerini mahvetmeden önce buna doldur,” dedi.

O an, Cecily’nin komik biri olduğunu fark ettim. Mason’la ve benimle eğleniyordu. Bulduğu her şeyden eğlenecek bir şey çıkarmayı seviyordu.

Zekiydi, çalışkandı ve daha az ciddi ve daha dost canlısı olsaydım, tıpkı benim gibiydi. Alex geri geldiğinde, o ve ben onu Mason’la eşleştirip çoğu laboratuvar dersinde beraber çalıştık. Alex, Mason’la çalışmaktan nefret etmiş olsa da, sonucunda Cecily’den gördüğü ilgi hoşuna gitmişti.

Alex’i çoktan kaybettim. Cecily ise kalan tek arkadaşım. Onu da kaybedemem.

Olanları anlatırken Cecily’nin teyzesini dinlemeye çalışıyorum. Kate ve diğer birkaç kişi Cecily’nin, “Yangın!” diye bağırdığını duymuşlar. İnsanların koşa koşa geleceği ancak böyle bir durumda garantidir. Yerlerinden kalkıp koridora çıktıklarındaysa onun bir tür siyah deliğin içinde kaybolduğunu görmüşler. Ama ya kulaklarımda ya da odaklanmamda bir sorun var, hatta belki

ikisinde de. Sanki bir tür hava tüneline girdim de, rüzgâr kulaklarımda uğulduyor gibi.

Qualcomm'un, küçük çocukların ve küçük çocuklu ailelerin kaldığı, olayın gerçekleştiği ilk katındayız. Saate rağmen, etrafımıza toplanmış bir grup insan, Deirdre ile beni izliyor.

Onlara bakmaktan, hepsinin yüzünü ezberlemekten kendimi alamıyorum.

Yüzleri, farklı şekillerde hep aynı soruyu soruyor: *Bu konuda ne yapacaksınız?*

Bir çocuk kayıp ve bu zaten yeterince trajik. Ama burayı kuran, insanlara umut veren Cecily de kayıp. Yüzlerindeki öfkenin altında yatan çaresizliği görüyorum, bu gözlerinden okunuyor. Cecily olmadan hayatlarına nasıl devam edecekler?

Beton zemindeki –ana kapının oluşup aniden yok olmasından kaynaklandığını gayet iyi bildiğim– belli belirsiz yanık izi gözüme iliştiriyor ve parmak uçlarımla ona dokunmak için çömeliyorum. Hiç farklı gelmiyor. Bu izde, iki kişinin bu dünyadan koparılıp alındığına dair bir belirti yok.

Otuz metre aşağıya, tuvaletlere doğru bakarken gözümde Cecily'nin pembe eşofman altı ve üzerinde “Sadece Ninjalarla Çıkırım” yazan Ninja Kaplumbağalar tişörtüyle odasından çıkıp tuvalete yöneldiğini canlandırıyorum. Platin sarı saçları dağınık, muhtemelen de bir o tarafa, bir bu tarafa gitmiş, gözaltıları da pek uyuyamadığı için morarmış.

Durduğunu ve başını gelen sese doğru çevirdiğini görüyorum. Bu bir çılgılık ya da seslenme olabilir, ama olağandışı bir ses ki, onu harekete geçiriyor ve bizim olduğumuz yöne, kendini kâçıran adamlara direnen, kumral çocuğa doğru koşuyor. Onlara durmalarını söylüyor ve içlerinden biri onu kolundan yakalayarak,

tanık bırakmaktansa onu da götürmenin daha iyi olacağına karar veriyor. Daha yeni on altı yaşına girmiş, güzel, zayıf, sarışın ve masum gözleri olan bir kız kolayca köle olabilir.

Onları kaçıran adamlardan biri ağzını kapatmaya çalışırken, “Yangın!” diye bağıyor ve sonra adam ona şırıngayı batırıyor. Sonra da ana kapının içinde kaybolup gidiyorlar.

05:03:08:12

Struz döndüğümde hâlâ evde ve uyanık. Kahve içiyor, sade ve muhtemelen az şekerli. Sahip olduğu nadir lükslerden biri bu.

Ağzını açıp bana son olayı soracak oluyor, fakat o kadar ileri gitmesine izin vermiyorum.

“Hemen gitme,” diyorum mutfağın yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkarken. “Seninle Barclay’i görmeyi gideceğiz.”

Ben merdivenlerden çıkarken Deirdre arkamdan sesleniyor, ama durmuyorum. Planım biraz değişse de dinamiği hâlâ aynı. Barclay’e ihtiyacım var ve Deirdre’nin yoluma çıkıp beni durdurmasını istemiyorum.

Odama geldiğimde, hemen gardıroba yöneliyorum ve dolabın derinliklerindeki sırt çantamı alıyorum. Üzerimdekiler, yani kot pantolon, tişört, kapüşonlu sweatshirt ve spor ayakkabı yeterli, ama Barclay’in planına körü körüne dahil olamam. Babamın eski av bıçağını, yedek silahını ve onun tüm cephanesini alıp hepsini sırt çantasına dolduruyorum. Deri ceketimi de alıyorum, çünkü gideceğim yerin ne kadar soğuk olacağını kim bilebilir?

Her şeyi sırt çantasına koyduktan sonra sırtıma takıyorum.

Ayağa kalkıp ardıma bakmadan odadan çıkıyorum çünkü burada kalıp üzölmek, bir şeyler yapmaya çalışmaktan daha kolay. Öfkeme tutunmalı, kendimi ona adamalı, yaşananların adaletsizliğinde kendimi böyle avutmalıyım. Kendimi kaybedemem.

Aşağı inmeden önce Struz ve Jared'in odasına kafamı uzatıyorum. Kardeşim hâlâ yorganın altında savaş vermiş gibi uyuyor, kafasının birçok yerinden kahverengi saç tutamları havaya kalkmış. Depremlerden önce Disneyland'e gidişimizi ve oradayken dünyanın sonu gelseydi, bunun beraber geçirdiğimiz son an olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. O zaman ne kadar güldüğünü, şimdi bile, her şeye rağmen nasıl gülmeyi başarabildiğini düşünüyorum.

Bu benim kardeşim, ailemin kalan tek üyesi. Bu kaçırma olayları daha da kötüye gitmeden, o adamlar insanları barınak yerine evlerinden kaçırmaya başlamadan bunu durdurmalıyım. Bir sonraki kim olacak diye endişe etmemek için, Cecily'yi geri getirmek ve kardeşimi korumak için bunu yapmalıyım.

Odaya girip onun omzuna dokunuyorum, battaniye tenini sıcaık yapmış. Dikkatlice yatağın kenarına oturuyorum. Gözlerini kırıştırıp açıyor, homurdanıyor ve kendini top gibi yapıyor.

Parmaklarımla saçlarını okşarken, "Seni seviyorum, Jared," diyorum ve sonra *Gizli Dosyalar*'dan bir replik olduğu için bileceğinden emin olduğumdan ekliyorum: "Dünya parçalandığında bile, sen kaldın. Mihenk taşım."

"Sen de benim," diye bir mırıltı geliyor yorganın altından. Ses tonundan, gülümsediğini anlıyorum.

Tamamen uyanık olsa ve gittiğimi anlasa deliye döner, ancak eğer bu yapacağımız son konuşmaysa, iyi bir konuşma oldu. Gerçek ve hatırlamaya değer bir konuşma.

Alnını öptükten sonra kalkıp alt kata iniyorum.

Yüzleri iyice gerilmiş ve kızarmış, tartıştıkları her hallerinden belli olan Struz ile Deirdre ara verip bana dönüyor. Yine onlara konuşma fırsatı vermiyorum. Sadece Struz'un mavi gözlerine bakıyorum.

"Barclay'in gitmesine izin vermen gerek," diyorum. "Çünkü onunla gitmeliyim."

05:02:57:43

İlk tepki veren Deirdre oluyor. “Barclay’in gitmesine izin veremez.” Yüzüne sanki bir karartı çöküyor, konuştukça da sesinin tonu yükseliyor. “Hele sen, onunla hiç gidemezsin. Nereye gidiyorsun? Bunca şeyin ortasında?”

Struz henüz bir şey söylemiyor, ben de aynı şekilde. Olduğum yerde ağzım sımsıkı kapalı, öylece duruyorum. Beden dilimin bütün gerçeği anlatmasına izin veriyorum. Tüm bunları düşündüğümü, bunu yapabileceğimi, bunun tek yol olduğunu anlamalarını istiyorum.

Struz kahve fincanından yavaşça bir yudum alıyor. Sonra bana bakıyor. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Barclay’in gitmesine de izin veremem. Bu sonbaharda yaşanan şeylerle ilgili daha çok bilgi sahibi olmamız gerek. Anlatılanlar doğruysa, bunu hemen öğrenmeliyiz. Öğrendikten sonra da, yardıma ihtiyaç duyarsa ve kendi insanlarına güvenmezse, Barclay’in deneyimli ajanlarla beraber gitmesine izin verebiliriz.”

“Gerçekten bu kadar beklemeye gücümüzün yeteceğini mi düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Struz,” diyor Deirdre. “Bu mümkün değil... Nereye gidiyormuş? Ona güvenemeyiz!”

Ona cevap vermiyor. “Senin gitmen gerekmiyor,” diyor bana.

Oysaki yanılıyor. Ben gitmek *zorundayım*. Ben’i, Cecily’yi düşünüyorum ve bunun böyle olması gerektiğini biliyorum.

Ben gitmek *zorundayım*.

Hiçbir şey demiyorum, çünkü yüzümden, babamın kızı olduğumu okuyorlar. Bu da kafama koyduğumu yardım olsun ya da olmasın yapacağım anlamına geliyor.

Çünkü yapacağım.

Struz yapmamı istemese bile. Öylece oturup birinin Cecily’yi nasıl geri getireceğini bulmasını bekleyemem. Sırf ben harekete geçmiyorum diye Ben’in ölüp ölmediğini merak ederek de durmam. Dün gece bunu yaptım, yeter.

Ayrıca Barclay, FBI ajanlarından ya da askerlerden oluşan bir ekibi yanına alıp ana kapıdan geçerek Prima’ya gitmez, IA ile ilişkilerini sarsmaz. Burada öylece kalıp kenarda tutularak da çok fazla beklemez. Hâlâ ellerindeyse, bu sadece geçicidir; belki de sadece beni bekliyordur.

Struz kahvenin geri kalanını lavaboya dökerken, onun benim tarafımda olduğunu biliyorum.

“J, benimle gel. Barclay’i konuşalım,” diyor Struz. Ardından da Deirdre’ye dönüp, “Bir saat sonrası için bir toplantı daha ayarla. İnsanların hazırlanması ve panik olmamaları gerekiyor. Bununla savaşmanın bir yolunu bulmalıyız,” diye ekliyor.

“Struz...”

“D. sağa sola kaybolan insanlar olmasa bile başımızda yeterince pislik var.” Bana bakıyor. “Gidelim.”

05:02:03:15

İçeri girdiğimizde Barclay konuşmuyor. Nezarethane tahmin ettiğimden daha temiz ve *beyaz*. Zemin, duvarlar, tavan ve hatta parmaklıklar bile beyaz. Bir kenarda metal bir lavabo ve tuvalet var, diğer tarafta da küçük bir karyola. Yatağa dokunulmamış, Barclay hiç uyumamış gibi battaniye ve çarşaflar kırıksık değil. Yerde oturuyor, kafasını duvara dayamış, gözleri kapalı ve elleri birbirine geçmiş.

Kapı açıldığında kafasını bile kaldırmıyor ve Struz konuşmaya geldiğini söyleyene dek bunun farkına varmıyor.

“Yanımda birini daha getirdim,” deyince Barclay *tepki* veriyor. Gülümsüyor.

“Fikrini değiştireceğini biliyordum, Tenner,” diyor.

Yüzündeki kendini beğenmiş tavrı görünce suratına bir tokat indirmek istiyorum.

Struz kaşlarını çatıyor. “Bilgiye ihtiyacımız var.”

Barclay cevap vermiyor.

“Prima, ana kapılar, bu insan ticareti çemberi ve özellikle de birkaç ay önce yaşanan olaylardaki rolün hakkında her şeyi bilmemiz gerek,” diyor Struz.

Barclay yine cevap vermiyor, ama bana yüzünde bildiklerimi anlattığıma dair hissettiği rahatsızlık ve şaşkınlık ifadesiyle bakıyor.

“Puştluk yapma,” diyorum. “Senin dertlerini kendimizinkiler kadar umursamıyoruz.” Bu doğru değil, çünkü Ben ve Cecily için çok endişeleniyorum ve IA’daki kokuşmuş birinin büyük sorun olma potansiyeli var, ama bir şeyler söylemek zorundayım.

“Interverse Ajansı’nın parçası olmayan bir dünya ile çoklu evrenleri tartışmak IA düzenlemelerine aykırı,” diyor.

“Gerçekten, bunu bana mı anlatıyorsun?” Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. “Hatırladığım kadarıyla sen o kuralı çoktan çiğnedin.”

Bana depremlerden önce verdiği bilgileri ve dün anlattıklarını kastettiğimi biliyor.

“Bak, acı gerçek bu ama bana ihtiyacın var,” diyorum, henüz neden böyle olduğundan yüzde yüz emin olmasam da. “Sana yok yere yardım etmeyeceğim. Onun için bizimle konuşup, sorduğumuz soruların cevaplarını vermelisin.”

Barclay’in kaşları bir hizaya geliyor ve o an dişlerini sıkıldığını biliyorum. Yine de hafif bir hareketle başını sallayıp, “Şartlarınız ne?” diyor.

Derin bir nefes alıyorum. “Arkadaşım Cecily kaçırıldı. O nedenle seninle geleceğim...”

Struz boğazını temizliyor. “Aslında, seninle ben geleceğim. Janelle burada kalacak.”

Ağzım açık kalmasına karşın ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim yerime Struz’un gitmek istemesine şaşırdığımı söyleyemeyeceğim. Ama nedense şimdi bunu söyleyeceğini tahmin etmedim.

Barclay başını iki yana sallıyor. “Bu olmaz. Bana sen lazım değilsin. O lazım. O, IA’yı biliyor. IA da onu tanıyor. Onu sorgulama adı altında içeri sokabilirim ve kimse şüphelenmez. Seni götürürsem, bu dikkatleri üzerimize çeker.”

Struz karşı çıkacak gibi görünüyor, onun için bir elimi omzuna koyuyorum. Barclay’ın bana neden ihtiyacı olduğunu bilmiyorum, fakat ona inanıyorum. Ayrıca ben yokken Struz’un Jared’e göz kulak olacağını, onun güvende olacağını da biliyorum.

“Seninle ben geliyorum,” diye tekrar ediyorum. “İki şartım var.”

“Arkadaşını geri almak mı?” diye soruyor.

“Evet. Bir de Struz’a bu şeyle nasıl başa çıkacağımızı söyleyeceksin.”

“Peki ya Ben?” diye soruyor Barclay.

Mideme kramp giriyor ve sanki bana yumruk atmış gibi nefesim kesiliyor. “Ne olmuş ona?” Barclay’e, Ben başını IA ile belaya sokmakla meşgulken, geceleri benim dünyama geri dönsün diye uyumadan onu beklediğimi söylemiyorum. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım, ama en önemlisi, Cecily’yi geri getirmek. Şu an Barclay’dan istediğim bu.

“Mantıklı,” diyor omuzlarını silkip. Dudak kenarları da kıvrılıyor. Bana pek inanmamış gibi görünüyor.

Gerçek şu ki, ana kapıları önlemek için Barclay’ın bize anlatacağı pek bir şey yok. Elimizde *hydrochloradneum* olsaydı onu kullanabilirdik. Barclay’ın yaşadığı ve IA’nın genel merkezinin bulunduğu New Prima’da, temellerinde kimyasal bileşimler olan ve içlerinde ana kapı açılmasına engel olan binalar var.

Bizde bu da yok. Struz bilimadamlarına bilgi vermiş olmasına rağmen, Çoklu Evren Projesi’nde pek ilerleme olmadı. Bu-

lundukları yeri düşününce, kimse onları suçlayamaz.

“IA bu adamların kuantum şarj aletleri üzerinden izlerini süremez mi?” diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. “Hayır, sorun da bu. Ya karaborsa şarj aletleri kullanıyorlar ya da iz sürme çiplerini çıkartıyorlar.” Barclay içini çekiyor. “Onların izini sürmek bu kadar kolay olsaydı, Tenner, onları çoktan içeri tıkmıştık.”

“Peki, hareketliliğin ya da onun gibi bir şeyin izini süremiyor musunuz?” diye soruyor Struz.

“Bu pek mümkün değil. Her evrenin yumuşak noktaları vardır. Bu noktalar, evrenler arası seyahatin kolay ya da en azından nispeten kolay olduğu yerlerdir. O noktalardaki hareketlilik, ana kapılar istikrarsız olmadıkça, evrenler arasında büyük sorunlara sebep olmadıkça kayıtlara geçmiyor.” Barclay oturduğu yerde hareket ediyor ve doğrudan bana bakıyor. Ben’in ana kapıları istikrarsızdı. Bu kadar sorun yaşamamızın sebebi de buydu.

“Yumuşak noktalar nerede?” diye soruyor Struz.

Barclay gülüyor. “Büyük bir yumuşak noktadayız şu anda. Adı San Diego.”

05:01:44:59

Barclay bana bakıyor. “Erkek arkadaşının ve onun arkadaşlarının buraya gelmesinin tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? Hiçbir yönü olmayan bir ana kapı açtılar, o ana kapı da en yakın yumuşak noktayı seçti ve buraya geldiler.”

“O zaman neden okyanus?”

“Çünkü orası en ince kısım,” diyor Barclay. “Tüm alan yumuşak nokta, ama bazı yerler diğerlerine göre daha ince ve ana kapılara daha uygun.”

“Bu durumda birinin ana kapı açabileceği ve yüksek nüfuslu yerleri gözlemleyebileceği en ince yumuşak noktaları arıyoruz,” diyor Struz. “Lanet olsun.”

Ona bakıyorum. Nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

“Barınakları kapatmalıyız. Sırf Qualcomm’dan kaç kişinin kaybolduğunu bir düşünsenize.”

“Tanrım,” diyorum ve derin nefes alıyorum. “Bir de ilk başlarda barınak çok kalabalık olduğu için gittiğini düşündüğümüz kişiler var.”

Struz başını sallıyor. “Sen gidince adamlarımızı bu işin ba-

şına koyacağım.” Barclay’e bakıyor. “Başka noktalar da var mı... yani, nasıl demiştin, kalın olan?”

“Şehir merkezi,” diyor Barclay. Şehir merkezi tam bir kaos, yaşanacak gibi değil. “İnsanlar beni arıyorsa, orası ana kapı açmak isteyeceğim en son yer olurdu. Evrenler arasındaki perdenin en kalın olduğu yer orası ve oraya ana kapı açmak hareketliliğin kayıtlara geçmesi demek.”

Struz’a bakıyorum. Onunla işinin bittiği çok açık.

05:01:42:58

Struz askerlere Barclay'i serbest bırakma emrini verdikten sonra ikimizi arabayla Kuzey Torrey Pines Yolu'na bağlanan La Jolla Village Yolu'na götürüyor. Orası eskiden UCSD* kampüsünün batı ucuydu. Şimdi ise yıkılmış binaları, doğrudan okyanusa inen uçurumlarıyla engebeli bir arazi.

Depremler ve tsunamiyle birlikte Kaliforniya sahil şeridi, altmış beş metreye üç kilometrelik bir alana yayılmıştı. Burada, La Jolla'da, okyanus eskiden altı yüz elli metre içeriden başlardı.

Barclay'e göre, burası ortadan kaybolmamız için iyi bir yer.

Struz arabayı park edip durdurunca, "Barclay, seninle bir konuşalım," diyor.

İkisi de arabadan inip on metre kadar uzaklaşıyor. Struz'un ona ne diyeceğini bilmiyorum, ama içinde, *onun zarar görmeyeceğinden emin ol*, gibi bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Bunu ne Barclay ne de dünyanın kendisi garanti edebilir.

Arabadan inince, ayakkabılarım kuru, çatlamış toprağa deyip toz kaldırıyor. Rüzgâr bir işe yaramıyor ve gözlerim yanmasın diye

* University of California, San Diego. (ç.n.)

sımsıkı kapatmak zorunda kalıyorum. Güneş henüz tam olarak doğmadı. Geldiğimiz yöne doğru bakınca, gökyüzünde turuncu ve pembe çizgiler görerek güneşin çok geçmeden doğacağını hayal ediyorum. Fakat önüme baktığımda hava hâlâ karanlık. Okyanusu göremesem de dalgaların yükselişini ve uçurumlara çarpışını duyabiliyorum.

Tehditleri bitince, Struz yanıma geliyor. Dev ellerinden birini omzuma koyuyor ve neredeyse sert bir şekilde sıkıyor. Gözleri kapalı ve yüzündeki çizgiler çok derin. Konuşmaya başladığında, bu kadar metanetli oluşuna hayran oluyorum. Ben gözlerimi öylece kapatıp *onun beni* bırakmasına izin veremezdim.

Bunun onun için hiç de kolay olmadığını biliyorum.

Yaptığımızın doğru şey olmasının ya da gidenin o olmamasının hiçbir önemi yok. Teknik olarak bir yetişkin olmamamın ya da onunla bir akrabalığımızın olmamasının da bir önemi yok. Uzun zaman önce babama duyduğumuz sevgiyle birbirimize bağlandık, şimdi de babamın yokluğunun geçmeyen acısı ve birbirimize karşı duyduğumuz sevgi bizi bir aile yaptı.

Dünyanın geri kalanına karşı ikimiziz, bunu yanağını kemiğinden ve vücudunun gerginliğinden anlayabiliyorum. Boğazımın düğümlenişinden, gözlerimin yanışından anlıyorum bunu.

Nasihat etmiyor. Kendimi güvende tutmamı ve dikkatli olmamı söylemiyor. Ciddi ya da şakayla karışık, yüreklendirmek için de bir şey söylemiyor. Bana Cecily'yi geri getirmemi, günü kurtarmamı ya da kötü adamların peşine düşmemi de söylemiyor.

Yalnızca, "Geri dön," diyor.

Başta sadece kafamı sallıyorum, çünkü cevap veremiyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor. Ağlamamak için gözlerimi kaldırıp siyah, bulutsuz gökyüzüne bakıyorum; serin çöl esintisi, gece-

nin bir yarısındaki sessizlik, ayaklarımın altında duran evrenimin sert toprakları, her yeri saran yanık kokusu, tenimdeki terin tadı. Struz'un omzumda duran parmaklarının sıcaklığı ve onun kendini toplamak için aldığı derin nefes.

Kendimi kaybetmemek için toparlanıyorum. Pek çok soru-
num olabilir ve bunları çözüme kavuşturmamız yıllar alabilir, ama
bu benim dünyam, benim evrenim. Ben buraya aitim.

Ne olursa olsun, aileme geri döneceğime dair kendime söz
veriyorum.

05:01:37:26

Struz'un omzumda duran eline dokunup kendi elimde sıkarken. "Döneceğim," diyorum.

Sonuna komik bir şey daha ekleyerek benden o kadar kolay kurtulamayacağını söylemek istesem de yapmıyorum. Çünkü güvenmediğim birinin peşinden gidip ana kapıdan başka bir evrene geçmek üzereyim. Farklı bir dünyada insan ticareti çemberiyle, muhtemelen kokuşmuş uluslararası bir ajansla ve idrak edemeyeceğim bir teknolojiyle karşı karşıya olacağım.

Bunun hiçbir aşaması kolay olmayacak.

"İşte," diyor Barclay bana kendindekinin ve Ben'le buraya dönerken ana kapıdan son geçişimde taktığımın aynısı olan kolyeyi uzatırken. "Bunu tak."

Bu bütün Interverse ajanlarının taktığı metal bir kolye. İşlemeli bir tel gibi görünüyor, ama aktif haldeki ana kapılardan radyasyondan etkilenmeden geçmeyi sağlayan elektronik şarjları var.

Barclay beni izliyor, gözlerimiz buluşuyor ve bana bakıp kalıyor.

Birkaç ay önce, Ben'in evi deprem sırasında üstümüze yıkılacağı sırada beni ana kapıdan ilk geçirişinde neler hissettiğimi, damarlarımdan ateş geçiyormuş gibi hissettiğimi, kemiklerim eriyormuş gibi içimin dışıma aktığını hissettiğimi düşünüyorum. Barclay sonrasında vücuduma bir şey enjekte etmiş ve beni radyasyondan ölmekten kurtarmıştı.

Ellerim titremesin diye parmaklarımı kütletiyorum.

"Yine enjeksiyona gerek olacak mı?" diye soruyorum. Sonrasında öyle hissetmektense, öncesinde yapılırsa daha iyi diye düşünüyorum.

Barclay başını iki yana sallıyor. "Onlardan altı ayda bir yaptırıyorsun."

Başımı sallayıp derin bir nefes alırken kalbimin hızla çarpışını duymazdan geliyorum ve kendi kendime hazır olduğumu söylüyorum.

Barclay cebinden iPhone ile eski Palm Pilot arası, karmaşık bir ceptelefonuna benzeyen aleti çıkarıyor. IA ajanlarında bulunan başka bir şey olan, kuantum şarj aleti bu. Herhangi bir evrendeki belli bir noktayı bulmak için koordinatları kullanan bir navigasyon sistemi gibi, aleti aktive edip ana kapı açıyorlar, böylelikle ajanlar nereye gittiklerini biliyorlar. Bu ayrıca ana kapı açıldığı zaman onu stabilize de ediyor.

Struz geri çekiliyor ve ben dönüp bir kez daha, hoşça kal, demek istiyorum. Çünkü, ya geri dönemezsem? Ya bu onu son görüşümse? O anın bir anlamı olmasını istiyorum.

Yine de bakmıyorum, çünkü ne kadar korktuğumu görmesini istemiyorum. Onun yerine, Barclay'in alette birkaç tuşa basışını izliyorum. Aleti önündeki toprağa doğrultuyorum.

O elektriksel sesi duyuyorum, bir şeyin güçlendiğini andıran sesi.

Sonra ana kapı açılıyor.

Barclay'in hemen önünde çapı iki metreden biraz daha büyük, petrol gibi simsiyah, kusursuz bir çember belirliyor ve onun silüetini ıslıl ıslıl yapıyor.

Sıcaklık düşüyor, rüzgâr esip saçlarımın arasından geçiyor, boynumda bir ürperti hissediyorum ve havada fırtınadan hemen önce hissedilene benzeyen bir koku alıyorum.

Titriyorum.

Soğuktan değil.

Barclay bana dönüyor. Gözleri bu ışıktaki inanılmaz bir maviye dönmüş, irkiliyorum. Doğal dünyanın bütün kanunlarını yıkıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bocaladığımı fark etmiş olacak ki, “Doğru şeyi yapıyorsun, Tenner,” diyor.

O siyah deliğe adımını atarken gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmıyor. Siyahlık onu yakalayıp içine çekerken izliyorum; ta ki onu yutana, ortadan kaybolana dek.

Onu orada bırakabilirim. Ana kapının ortadan kaybolmasını bekleyip, burada kalabilirim.

Oysa yapamam ve Barclay bunu biliyor. Onun peşinden gideceğimi biliyor. Cecily için.

Tabii bir de Ben için.

Gökyüzü kırmızı ve turuncu. Bulutlar hemen hemen gri renkte ve kenarlarından ışık süzülüyor. Güneş doğuyor, doğu ufkundan altın küre yükseliyor ve neredeyse sonu gelmiş dünyayı aydınlatıyor.

Ayağımın altındaki uçurumlardan evrenime son kez bakıyorum; Ben ile güneşin batışını izlediğimiz, *burritolarımızı* paylaştığımız ve ilk kez öpüştüğümüz uçurumdan çok da farklı değil. Altımda okyanusun dalgalarını dinlerken her yüzüşümde kollarımı

Son Beş Gün

ve bacaklarımı yakan tuzlu suyu düşünüyorum. Güneşin nasıl hissettirdiğini, güneş ışığı üzerime vurduğunda tenimin nasıl ısındığını ve nasıl gölgeler oluşturduğunu aklıma kazıyorum.

Sonra dönüp uzun boylu, sarı saçlı ve griye çalan mavi gözleri olan Struz'a bakıyorum; yüzündeki çizgiler çaresizliğini ele veriyor. "Jared'e iyi bak," diyorum.

Ardından da Barclay'in peşinden gidiyorum.

BÖLÜM İKİ

*Mahzun, yarı kırık yüreklerimiz
Yıllarca uzak kalmak üzere
O gün, ayrıldığımızda ikimiz
Sessiz ve gözyaşları içinde;
Solduğunda, soğuduğunda yanağın
Öpücüklerin buz tuttuğunda;
Çoktan çalmıştı saati acıların.*

-Lord Byron

05:01:37:14

Sıcaklık damarlarıma işliyor, vücudum ateş gibi yanıyor, parmak uçlarım hassasiyetle titriyor ama başlamasıyla bitmesi bir oluyor ve bir anda kendimi yan yatmış, sert düşüşün etkisiyle sol kolum ve kalçam acırken buluyorum.

Altımdaki yer soğuk ve yeni yağmur yağmış gibi, ıslak çimen kokusu alıyorum. Hava sakin ve esinti yok, tek duyduğum Barclay'in nefes alışı. Üzerinde yattığım çimenler aşırı uzamış, dev ağaçlar gökyüzüne uzanıp güneş ışığını kesmiş ve gördüğüm her şey ya yeşil ya da kahverengi.

Burası hatırladığım Prima'ya benzemiyor. Başkentten çok, bir ormanda gibiyiz. "Neredeyiz biz?"

"Burası Dünya 06382," diyor Barclay. Yaklaşık son iki yüz yıldır burada yaşam yok. Merak etme, burada kalmayacağız." Kuantum şarj aletine bakıyor ve yine tuşlara basmaya başlıyor.

Ayağa kalktığımda elimde olmadan geriniyorum. Başka dünyalara seyahat etmeyi alışkanlık haline getireceksem, nasıl inceğimi gerçekten de öğrenmem lazım. Barclay kuantum şarj aleti elinde, yanımda ayakta duruyor, yani, bunu yapmanın daha az travmatik bir yolu olmalı.

Derin bir nefes alıyorum ve sanki toprağın kokusunu duyuyorum. Polenle tatlandırılmış, yoğun, ağaçsı bir koku. Ama burada tuhaf bir şey var. Uzakta bir kulübe var. Aşırı büyümüş otlar ve ağaçlar onu çevrelemiş, ağaç kökleri temelini sarsmış. Orada birinin yaşadığını düşünemiyorum. İki yüz yıl önce bile.

Her yer yemyeşil olsa da, yapraklara değen rüzgârın sesini duysam da yine de buranın ürkütücü bir havası var.

Hiçbir şey duyamıyorum. Kuş yok, hayvanlar yok, hiçbir şey yok. Burada bir şeyler yanlış sanki.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

Barclay bana bakıp kaşlarını kaldırırken dudaklarını sımsıkı kapatıyor. Bu ifade, *bilmek bile istemezsin*, demek.

“Bir açıklaması yok, şaşırtıcı olan da bu.” Sırlardan ne kadar nefret ettiğimi şimdiye dek çoktan öğrenmiş olmalı.

İçini çekiyor. “Bizim düşüncemize göre, onlar aslında evrenler arası seyahati keşfeden ilk dünyaydı. Ne olduğundan tam olarak emin değiliz, ama bu dünya üzerine çalışmalar yapan bilim-adamları kimsenin ana kapıları kontrol edemediğini düşünüyor. İnsanlar ana kapıları açmış ve hiçbir yasal düzenleme olmadan içeri, dışarı seyahat etmeye başlamış. Belki de çok fazla ana kapı açıp kapatmışlardır. Belki de ana kapıları sabitleyecek teknolojileri yoktu. Her ne ise, bir radyasyon virüsü bu dünyayı kasıp kavurdu ve herkesi öldürdü.”

Herkesi. Buna neyin sebep olduğunu IA bile bilmiyorsa, bunun tekrar olmayacağını söylemek mümkün değil.

“O halde neden buradayız?”

“Doğrudan New Prima’ya geçemeyiz, çünkü IA’dan kimsenin orada olduğumuzu bilmesini istemiyorum. Bu nedenle son sefer yaptığımız gibi doğrudan benim evime de ana kapı açamayız.

Senin dünyana kadar izimizi sürmemeleri için izlediğimiz yolu biraz bulandırmamız gerekiyor. Sonra da yumuşak bir noktanın uzak bir yerinden Prima'ya geçeriz."

Bu işi gizli tutmaya çalıştığını biliyorum, ama böylesine bir gizlilik beklememiştim.

"Tenner, durum tahmin ettiğimden biraz daha kötü," diyor. Suçlu görünüyor ve bu da kötüye işaret. "Yaptığımız şey IA kurallarına aykırı. Ben tamamen farklı bir görev için gönderildim ve şimdi o emirleri bir kenara bırakıyorum."

"Ne görevi?"

Geçiştiriyor. "Aptalca bir iş ve bunu yapmayacağım, onun için önemi yok."

"Emirlere itaat etmediğin için kovulmaz mısın?" Barclay'in sevdiği bir şey varsa, o da işidir. Bu kadar vurdumduymaz olmasına şaşıyorum.

"Daha da kötüsü," diyor. "Bu yüzden zamanımız daralıyor. Durumu öğrenirlerse mahkemeye çıkarılıp hapse gönderilebilirim, vatana ihanetten idam edilebilirim ve bu da her şeyi kimseye çaktırmadan yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

Bunu hazmetmeye çalışıyorum. Bir an, onun için de riskin yüksek olduğunu görmekten mutlu oluyorum. Sadece aynı takımda değiliz, aynı zamanda bu onun için gövde gösterisi olmaktan fazla bir şey. Kişisel bir durum. Sonra gerçekleri anlamaya başlıyorum. İsimsiz, insansız bir dünyada bunları öğrenip ne yapacağım? "Tahmin ettiğinden daha kötü olan nedir?"

Çenesi geriliyor ve bir şeyler diyeceğini anlıyorum. Onun için bekliyorum.

Barclay'in ses tonu alçak, ama sert. "Prima'daki hükümet yetkilileri Intervese Ajansı'nın parçası olan tüm dünyalara bir bül-

ten gönderdi. Ben, ayın otuz birinde sabah dokuza kadar kendi isteğiyle teslim olmazsa, onun için önemli olan kişileri idam edecekler.”

Karnıma yumruk yemişim gibi nefesim kesiliyor. Anne ve babasını, kardeşini, Ben’i ve ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu düşünüyorum. Yedi yıl uzak kaldıktan sonra onlara daha yeni kavuştu. Onları bu şekilde kaybedemez. Bunu tekrar yaşayamaz.

“Otuz birine kadar mı?” diyorum kafamda hesap yaparken. Günleri birkaç kez sayıyorum ve bir hata yapmış olmayı umuyorum ama yapmadım. “Beş gün var.”

Barclay başını sallıyor ve saatine bakıyor. “Beş gün, bir saat, otuz yedi dakika, on saniye.”

“Lanet olsun.” Başka ne denebilir ki gerçekten?

“Ailesinin kalan bütün üyelerini çoktan gözaltına aldılar,” diye ekliyor Barclay.

Ben’in ailesi. İlk depremden sonra, Poblete’in İngilizce dersinde sıranın altında otururken bana onlardan bahsetmişti. Annesi bilim kadını ve babası da seyahat pazarlamacısı. Ağabeyinin adı Derek.

O küçük araba setlerinden vardı bizde. Oyuncak gibiydi, ama parçalardan kendine altmış santimetrelilik bir araba yapabiliyordun. Motoruna kadar her şeyi vardı, ama gerçekten çok pahalıydı, onun için annem Derek’e yeni bir set aldığında benim de oynamam için onu ikna etmesi gerekiyordu. Sonra kumandayı sırayla kullanarak, uzaktan kumandalı arabamızı caddeden aşağı götürüp, onunla köpeği kovalardık.

Derin bir nefes alıyorum. Onlara bir şey olmasına izin vermem. Ben, New Prima’dayken kendi evine dönebilirdi, ama be-

nimle, kardeşimi bulmak ve Dalga Fonksiyonunun Çöküşü'nü durdurmak için benim dünyama geldi.

Ancak bu hiç de kolay olmayacak. Bir de zaman kısıtlı. Sadece beş günümüz var. Bir haftadan az. "Plan nedir?"

Barclay homurdanıyor. "Ben'i bulmalı, onun masum olduğunu kanıtlamalı ve bunun arkasında kimin olduğunu ortaya çıkarmalıyız."

Cecily'yi de bulmalıyız.

Beş günlük zor bir görev.

Derin bir nefes alıyorum. "Ben'i nasıl bulacağız?" bu ilk adım ve kaybedecek vakit yok.

"Ben'i senden daha iyi tanıyan tek kişiyle konuşmalıyız," diyor.

Kim olduğunu sormama gerek yok, çünkü biliyorum.

Elijah.

05:01:09:07

Yarım saat ve dört ana kapının ardından sonunda Prima'dayız ve yerde acı içinde, sırtüstü yatıyorum. Tüm bu düşmeler yüzünden her yerimin ne kadar çürüyeceğini düşünmemeye çalışıyorum. Onun yerine, New Prima'ya ve Barclay'in penceresinden dışarı baktığım o kısa ana odaklanıyorum.

Her şeyden önce, koku berbat. Yanık plastik, bir haftalık çöp ile lağım karışımı gibi. Barclay'e bakıp yüzümü buruşturuyorum ve kafamı kaldırıyorum.

Gökyüzü hatırladığım gibi yanardöner bir gri ve şayet fırtına benzeri koyu renkli, ağır bulutlarla kaplı olmasa, farklı renklerde olması güzel bile sayılabilir.

New Prima'nın kırmızı fener sokağı* olabilecek bir sokaktayız. Kristal gökdelenler yerine, üzerlerinde neon tabelalarla alkol, uyuşturucu, kumar, seks oyuncakları ve saatlik otel odaları yazan karanlık, grafiti kaplı binalar var. Gökdelenler de orada bir yerlerde olmalı, çünkü güneşin önü tamamen kapanmış. Sabaha karşı da olabilir, akşamın erken saatleri de.

* (Redlight District) Kent ve kasabalarda genelevlerin ya da seks endüstrisinin diğer kollarının bulunduğu kesim. (e.n.)

Ama aslında sabah ve ortalıkta kimse yok, muhtemelen de dün gece her ne yaptılarsa o sebepten uyuyorlar.

“Ana kapıdan geldiğimizi gören oldu mu?” diye soruyorum. çünkü gizli kalmamız için bu önemli.

Barclay başını iki yana sallıyor. “Sanmıyorum, ama görmüşlerse bile önemi yok. Burada kimsenin umurunda olmaz.”

Ayağa kalkıyorum ve karşımızdaki binanın, aydınlatılıp striptiz yapan birine vitrin olarak kullanılmadıkça bir anlamı olmayan, tavandan yere kadar olan camlarını görünce ceketimi sıkıca kapatıyorum.

“Kapüşonunu kafana geçir,” diyor Barclay. “Şu an bizi kimse tanımaz, fakat kimseye görünmeden evime girmek zorundayız.”

Paltosunun cebinden bir bere çıkarıp giyiyor. “Bana yakın dur, başını öne eğ. Kimseyle konuşma ve ne yap ne et, sakın kafanı kaldırma.”

Dediklerini yapıyorum ve caddede ilerlerken onun sol omzuna yapışık yürüyorum. Neon ışıkların ve parlak tabelaların altındaki pislik, kokuya çok uygun. Kaldırım kenarına bırakılmış çöpler mazgalları tıkamış ve hem yağmur suyu hem de lağım, gidecek hiçbir yeri olmadığı için hemen onun yanı başında birikmiş.

Köşeyi dönüp berbat kokunun yayıldığı başka bir sokağa giriyoruz. Barclay hızlı yürüyor, kafasını yerden kaldırmıyor ve ben de ona yetişmek için neredeyse koşuyorum.

Burası Prima’nın her neresiye, kesinlikle kendi başıma do-laşmak isteyeceğim bir yer değil.

Birkaç köşe daha döndükten sonra, üzerinde “Açık Hava Şarap Dükkânı” yazan bir standın önünden geçiyoruz, ama aslında bir adam yanmış ve hiç de temiz görünmeyen bir parça et pişiriyor. Bunun ne tür bir et olduğunu düşünmemeye çalışsam da midem

kalkıyor. Izgaranın yanında iriyarı bir adam var ve yanına yaklaşan iki kişiye bakıyor. Kimse gizemli eti çalmasın diye duran bir güvenlik görevlisi adeta. Beni ona bakarken yakalıyor ve dudaklarında bir gülümseme belirirken bir yandan da vücudumu süzüyor. Sırtımda bir ürperti hissediyorum.

“Daha hızlı yürü,” diyor Barclay arkasına bile bakmadan.

Tek kelime etmeden peşinden gidiyorum.

Bir kez daha dönüp, bir çöp yığının üzerinde uyuyan evsiz bir adamın yanından geçiyoruz. Yanındaki çöp kovasından sönmekte olan bir ateşin dumanı çıkıyor.

Önünden geçerken kafasını kaldırıp, “Kız için ne kadar istersin?” diye soruyor.

Barclay’in, dediklerini yerine getirerek onunla işbirliği yapmazsam beni o adama satmakla tehdit eden bir şaka yapmasını beklediysem de yapmıyor. Hoşuma gidiyor.

Sonunda en azından iyi korunuyor gibi duran metal bir binaya geliyoruz. Kapıda asker ve polis karışımı iki tip duruyor. Güneş gözlükleri, kurşun geçirmez yelekleri, siyah botları ve makineli tüfekleri var. Onlara yaklaşıncı vücutlarının ne kadar gergin olduğunu ve ellerinin silahlarında olduğunu görüyorum.

“Konuşmayı ben yaparım,” diye fısıldıyor Barclay. Buna karşı çıkacak değilim. “Kafanı öne eğmeyi unutma.”

Bir buçuk metre mesafe kalmamıştı ki, önümüzdeki silahlı polislerden biri, “Orada durun. Kimliklerinizi göreyim,” diye bağılıyor.

05:01:05:31

Duruyoruz ve Barclay en kibar sesiyle, “Arka cebimden yüz kartımı çıkaracağım,” diyor, fakat henüz hamle yapmıyor. Bize yaklaşan polisin başını sallamasını bekliyor, ardından da cebine uzanıp siyah bir cüzdan çıkarıyor. İçinden ışıltılı, ehliyeti andıran bir şey çıkarıp uzatıyor.

Ben de durduğum yerde ayak değiştiriyorum. Elimde değil. Vücudum gergin ve terliyorum; bu işe yaracak mı, bilmiyorum.

Polis Barclay’in kimliğini kontrol ediyor, hologramı görmek için öne arkaya sallıyor ve sonra tarayıcıya sokuyor. Bunu yaparken hiçbir şey söylemiyoruz. Kartta ne yazdığından emin değilim. Yüz kartı da kimlik gibi bir şey olmalı ve diğer kimliklerde olduğu gibi, “Hey, ben Taylor Barclay, IA görevinde olması gereken bir adamım, ama gelin görün ki, değilim.” diyor olabilir. Ancak bildiğim kadarıyla plan bu değildi.

Bu, Deirdre’yle girdiğimiz kontrol noktalarından da beter. Her şeyden önce, kendi evimdeyken kanun tarafında olduğumu biliyorum. Suçlu hissetmek muhtemelen öyle görünmemize de sebep oluyordur. Bir de Deirdre’nin benim için savaşaacağını bili-

rim, öte yandan Barclay kendi sonunu hazırlıyor. Şu an bana ihtiyacı olabilir, ama onun ya da benim başım derde girerse, tek başıma olacağımı biliyorum. Ayrıca üzerimde hiç kimlik yok, en azından bu adamlara gösterecek mantıklı bir şey.

Bana bir işaret verir mi diye dönüp Barclay'e bakıyorum. Bu adamları geçmek istiyorsak ve bunu konuşarak yapamayacaksak, binanın girişini güç kullanarak yakıp yıkacağız demektir. Önümüzdeki adamı ikimiz bir olup şaşırtarak alt edebilirsek bile daha kapıya varmadan ölmüş oluruz.

Sorun değil, çünkü Barclay sakın ve sabırlı, polisin ona kimliğini geri vermesini bekliyor.

"Tomas Barclay, efendim," diyor polis duruşunu biraz değiştirerek. "Gecikme için özür dilerim, ama burada ne yaptığınızı rapor etmek durumundayım."

Barclay ona en göz kamaştırıcı gülümsemesiyle bakıyor. "Mümkünse, bunun kayıtlara geçmesini istemiyorum," diyor. "Görüyorsunuz ya, karımın kız kardeşi..." Beni işaret ediyor. "Zor bir dönemden geçiyor ve onu almak için gitmem gerekti. Bir daha tekrarlanmayacak."

Polis hiçbir şey söylemiyor ve Barclay bunu, karşılığını ödemesi gereken bir şey gibi algılıyor. Cüzdanından birkaç banknot çıkarıp polise uzatıyor. "Sessiz kalman için?"

Polisin ne yapacağına karar vermesini beklerken nefesimi tutuyorum.

Parayı reddederse yedek planımızın ne olacağını bilmiyorum ve bunu devreye sokmak benim zararıma olur. Elbette ki Barclay'in peşinden gideceğim, ama yavaş olacağım.

Bazen de yavaş olmak sizi ölüme götürür.

Sonuçta tam reddedeceğini düşündüğüm anda, polis parayı

alıp cebine koyuyor. “Sorun çıkardığım için özür dilerim, efendim. Bu taraftan.” Sonra bize kapıya kadar eşlik ediyor.

Kapı açıldığında bir asansör görüyorum ve burası kesinlikle şehrin bu kısmının en temiz yeri. Barclay’ın peşinden gidip polislerle göz kontağı kurmuyorum.

Kapılar kapanınca tuttuğum nefesi veriyorum ve asansör çalışıyor.

“Taylor ve Tomas mı?” diye soruyorum.

“Sonra anlatırım,” diyor Barclay.

Yukarı çıkarken, geçtiğimiz her katta havanın değiştiğini, daha temiz, daha tatlı olduğunu hissedebiliyorum. Sessizliğin içindeyken aklım, Ben ve ailesine kayıyor. Onlara, anne ve babasına, ağabeyine dönmek için yedi yıl uğraştı. Bana onlardan ilk bahsettiği anı hatırlıyorum. Yüzlerini bile hatırlamakta güçlük çekecek kadar uzun zaman olmuştu.

Gözümün önüne saçları kesilmesi gereken, gülüşü gamzeli Jared’i getirmeye çalışıyorum ve onu korumak için girdiğim bu zor işi düşünüyorum.

Şu an Ben, ya ailesine nasıl geri döneceğini ya da nasıl teslim olacağını düşünüyordur.

Her iki koşulda da onu ilk bulan biz olmalıyız. Ve bunun için de beş günümüz var.

Asansörde çın sesi duyuluyor ve kapı, parlak, beyaz-mavi bir platforma açılıyor. Takım elbiseli ve pahalı ceketli bir grup insan orada duruyor. Bir kısmında iPad benzeri tabletler var, ama camdan yapılmış gibi tamamen şeffaflar.

Barclay beni asansörden çıkarıp kalabalığa sokuyor. İnsanlar bize aldırmadan geçip gidiyor ve ben de aynısını yapmaya çalışıyorum. Onların dünyasıyla benimki arasındaki farkları görünce tu-

rist gibi görünebilirim ve bu da dikkat çekebilir.

Yine de gökyüzünü gördüğümde elimde olmadan ağzım açık kalıyor. Mavi, pembe, mor ve gümüş rengi çizgilerle bezeli yanardöner gökyüzü tam karşımda duruyor.

Platformun ucunda, insanları altı kat aşağı düşmekten koruyan bir parmaklık var.

Barclay beni kendisine doğru çekiyor ve kolunu bana doluyor. “Rahatlamazsan, bizi vurdurursun ”

Başımı sallarken, trenin yaklaştığını 'uyuyorum. Dönüp bakıyorum, bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen. İyi ki de yapmışım. Gördüğüm şey hızlı trenleri andırıyor, tek fark bunun gerçek raylar üzerinde gitmemesi. Rayların üzerinde, havada duruyor.

Yıldızlar gözümü kamaştırıyor ve bulunduğum yerdeki yerçekimi başımı döndürüyor. Ben'in de bizim dünyamıza geldiğinde ya da geri döndüğünde böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Başka bir evrendeyim, ait olmadığım bir yerde. Burada, bu dünyanın fizik kanunlarını anlamaya çalışıyorum.

Tanıdığım tek kişi de Barclay. Bu da yapayalnız olduğum anlamına geliyor.

Keşke Alex burada olsaydı. Keşke bunu görebilseydi, ama daha da önemlisi, bana bu konuda ne düşündüğünü söyleyebilseydi.

Çünkü şimdi kafam her zamankinden daha karışık. Büyük suçlularla ve koc bir istihbarat teşkilatıyla savaşağam. Üstüne üstlük, hiç bilmediğim tuhaf bir dünyadayım.

05:00:06:31

Trenin sesi bizim seslerimizi bastırarak kadar yükseldiğinde, “Ee, Tomas kim?” diye soruyorum.

“Kardeşim,” diyor bana bakmadan.

“O polislerin bütün tutumu kimliğini görür görmez değişti.”

Barclay sırtısa da bu pek dostça değil. “İş dünyasında tanınmış biri. Birkaç hafta önce, küresel ısınma konferansı için şehirden ayrılınca onun yüz kartını aldım. O çevreci tiplerden biridir.”

“Onlardan biri mi?”

““Her şeyi yeşil ve organik yaparak dünyayı kurtaran tipler.” Karısı da öyle.”

Tren önümüzde durunca boş ve temiz vagonların kapıları açılıyor. Barclay sırtıma koyduğu eliyle beni trene yönlendirerek trenin arka kısmına herkesin toplandığı yere götürüyor. İnsan seli platformdan aracın içine doğru akıyor ve Barclay yanında durayım diye beni kolumdan tutuyor.

Bu şehri her kim yaptıysa, neden benim New York’umda olduğu gibi metro yapmak yerine üstüne böyle bir tren tasarladığını merak etmeden duramıyorum.

Sonra birdenbire aklıma bir şey geliyor. Bu daha önce de düşündüğüm bir şeydi. "Elijah neden New Prima'da?"

Barclay beni susturuyor. "Şimdi olmaz."

"Biriyle beraber çalışmak konusunda berbatsın," diyorum, çünkü bu doğru.

Barclay bana doğru eğiliyor. "Şehrin her yerinde kameralar var." Konuşurken dudaklarını kulağıma dayıyor ve hem söylediği şeyden dolayı hem de kişisel alanıma bu kadar girdiği için nefesimi tutuyorum. "Gürültüyü ve konuşmayı algılayıp yazıya dökabiliyorlar. Burada olduğumuzu bilmelerini istemeyiz."

Başımı sallıyorum ve o da geri çekiliyor.

Kameralar varsa ve dediği doğruysa, kesinlikle haklı, ama içimde kötü bir his var. Elijah neden kendi isteğiyle Prima'ya gelsin ki? Aslında bunu yapmayacağını biliyorum.

Yani, eğer buradaysa, biri onu buraya getirmiştir.

Bunu yapmaları için aklıma ancak birkaç sebep geliyor.

Hiçbiri de bir anlam ifade etmiyor.

"IA tarafından sorgu için tutuluyor," diyor Barclay fısıltıyla, tren harekete geçince. "Sorgu merkezi burada, New Prima'da. Onu hemen bırakmazlar, onun için ona ulaşmalıyız."

"Elijah, IA'nın elinde mi?" diye soruyorum, bu içimdeki hissi daha da kötüleştiriyor. Sanırım biliyorum, Fakat yine de sormak zorundayım. "Neden?"

Barclay dişlerini sıkıp cevap vermiyor.

Bu da haklı olduğum anlamına geliyor.

"Çünkü o Ben'in önemseddiği biri..." İlk kez, bunun benim için ne anlama geldiğini anlıyorum.

04:23:55:49

“Tam olarak öyle değil,” diyor Barclay.

“*Ne* tam olarak öyle değil?” diye fısıldıyorum kulağına. Etrafım tanımadığım insanlarla çevrili, temizlik malzemesi, parfüm ve deterjan kokularıyla dolu bir trende nefessiz kalıyorum. Barclay bütün işi böyle gizli tutacaksa, başka birinden yardım istese daha iyi olur.

Omzumdan tutarak, “Elijah son birkaç aydır gözaltında, daha sonra sana detaylı anlatırım, ama şehrin göbeğinde dolanıp yakalanmayı bekleyemeyiz, Tenner. Kafanı kullan,” diyor.

Barclay nedenlerin ayrıntılarına girmiyor. Ve ben anlıyorum. Tüm bunları dairesinde açıklayabilir. Aslında ben onun dairesine gitmek istemiyorum. Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Vücudumdaki tüm sinyaller, yüksek ve tiz bir sesle eve gitmek istediğimi haykırıyor.

Barclay paniğimi hissetmiş olmalı, çünkü kolumu tutup, “Benimle gel,” diyerek beni çekiyor. Trenin arkasına geçtiğimizde kapıyı açıyor ve beni itip kapıyı arkasından kapatıyor.

Sağır edici bir ses var. Rüzgârın bu kadar sesli olabileceğini

hiç tahmin etmemiştim. Saatte yaklaşık yüz elli kilometre hızla gidiyor olmalıyız. Barclay ikimizin de duyabilmesi için resmen çığlık atıyor.

“Eric ve ben, geri döndüğümüzde, olanlar hakkında bir rapor yazdık!” diye bağıyor. “Birkaç ay önce, Elijah ve Ben gözaltına alındı. Neden tutuklandıklarından tam olarak emin değilim, ama yasadışı evrenler arası seyahat ve insan ticaretiyle bağlantılı oldukları düşünülüyor ve sonra bir şekilde Ben ya kaçıyor ya da salıveriliyor. Şimdi de ölü ya da diri geri getirilmesi konusunda emir var.”

Barclay’in yüzüne bakıyorum. Çenesi gerilmiş ve endişeli görünüyor.

“Yazdığın raporda...” diyorum, ama kendi sesimi güçlkle duyuyorum, “Ben’le olan ilişkimden bahsetmiş miydin?”

Bana bakmıyor ve bu bile cevap için yeterli. Kapüşonumu kafama geçirmem, kameralardan kaçmam ve konuşmamam şimdi bambaşka bir anlam kazanıyor. “Yani aslında *beni* de yakalayıp cezalandırmak istiyorlar, öyle mi?”

“Bu da bir ihtimal,” diyor, ama yüzündeki bakıştan bunu kas-tetmediğini anlıyorum. Sadece *evet* deseydi daha doğru olacaktı.

Ve beni buraya getirmişti.

04:23:41:45

Tren sarsılarak duruyor ve dengemi kaybediyorum, Barclay'e çarpıyorum ve yüzüm göğsüne dayanıyor. Düşmeyeyim diye tutmak için bana sarılıyor. Okyanus gibi kokuyor, adeta ana kapılar gibi.

Kendimi geri çekiyorum. "Şahane planının neresinde Ben'in yapmadığı bir şey için beni idam ettirmek var?" Sesim olması gerektiğinden daha yüksek çıksa da Barclay'e bağırmamın, kendimi azarlamaya başlamamla ilgisi yok.

"Sakin olur musun?" diyor bana alçak sesle.

"Nasıl sakın olabilirim?" Nefes alıp kendime gelmeye çalışıyorum. Sadece dört günümüz var.

Cecily'yi kurtarmak, Ben'i bulmak, onun ailesini korumak ve insan ticareti yapanları durdurmak için dört gün. Ayrıca IA peşimde. Bu da, önümüzdeki dört gün içinde ölmüş olabileceğim anlamına geliyor.

Barclay bana hâlâ cevap vermedi. Ona baktığımda, kafasını sola çeviriyor ve platformdan trene geçen insanları tarayan bir kamera görüyorum. Yeterince uzakta durmamıza ve geri planda ka-

meranın bizi duyamayacağı kadar çok gürültü olmasına karşın anlıyorum. Ne kadar kızgın olsam da bu konuşma birkaç dakika daha bekleyebilir.

Sabırım tükenmiş olmasına rağmen, sonraki iki durak boyunca sessizce bekliyorum. Barclay platforma doğru başıyla işaret edince onun peşinden trenden iniyorum ve platformun uzun pencereci holüne geçiyorum. Hâlâ çok yüksekteyiz, binaların arasına yapılmış, yükseltilmiş bir yaya geçidinden yürüyor gibiyiz. Pencereden dışarı baktığımda tek gördüğüm, gökyüzü, kristal binalar ve bulutların üstüne inşa edilmiş gibi görünen bir şehir.

Birdenbire ölüm korkusuna kapılmamış olsaydım, New Prima'nın biraz da olsa güzel olduğunu düşünürdüm.

Oysa şu an *endişeliyim* ve korkuyorum.

Ben ve ailesi için. Her nerede ise, Cecily için. Artık kendim için de endişeliyim, çünkü Struz'a ve kendime geri döneceğime dair söz verdim. Bu sözü tutmalıyım.

Yürüme yolu doğrudan Barclay'in apartmanı olduğunu düşündüğüm bir yere varıyor, çünkü bizi başka bir asansöre çıkaran bir kapının kilidini açıyor.

Otuz beşinci kata çıkıp daire kapılarıyla dolu bir koridordan geçiyoruz. Buraya son gelişimi hatırlayarak ürperiyorum. Bir an Ben'in bodrum katındaydık, birbirimize bakıyorduk; bir sonraki an deprem vurdu ve ev yıkılmaya başladı. Sonra da Barclay bir ana kapı açtı ve bizi içinden geçirip kendi oturma odasına getirdi.

Ana kapıdan ilk geçişimde içimin nasıl eridiğini hatırladım ve şu an en azından uyuşturucuya ihtiyacım olmadığı için mutluyum.

Eve de sağ salım döneceğimi umut ediyorum.

Barclay kapının kilidini açıp beni içeri yönlendiriyor.

İçeri girdiğimizde, beresini çıkartarak kapının üzerindeki alarımı kuruyor. Sırt çantamı yere bırakıyorum ve ceketimi çıkartıp kanepeye fırlattıktan sonra kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip bekliyorum. Çünkü bazı cevapları alana dek hiçbir şey yapmayacağız.

“Seni bu şeyin içine körü körüne sokmuyorum,” diyor bana dönüp. “İdam edildiğini görmek ister miyim sanıyorsun?”

“Lütfen, senin için sadece sivil zayıat olduğumu biliyorum.”

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Tenner. İkimiz de birbirimizi kullanıyoruz. Sana geldim ve senden yardım istedim, ama sen de benden yardım istedin. Bu da bizi eşit kılıyor. Bu da seni sivil zayıat yapmıyor, çünkü sana ihtiyacım var. Onun için bana kötü adammışım gibi davranma. İkimiz aynı takımdayız.”

“Pekâlâ.” Haklı. Birbirimizi sevdiğimiz ya da beraber olmak istediğimiz için değil, bizim dışımızdaki herkes *diğer* takımda olduğu için aynı takımdayız. Birbirimizle kavga etmek saçma olacak ve bu birimizin –muhtemelen de benim– ölmesi demek. “O zaman plan nedir?”

“Anlaşma şöyle. Davada görevli olmadığım için Elijah’la konuşamam,” diyor. “Yetkisi dışında evrenler arası seyahat etmekten, vatana ihanetten ve insan ticaretinden tutuklu olan bir mahkûmla konuşmak benim işim değil.”

“O zaman onunla nasıl konuşacağız?” diyorum. Fakat bu sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, göğsümde bir ağırlık hissediyorum, çünkü ne diyeceğini biliyorum.

“Onunla sen konuşmak zorundasın,” diyor bir elini saçına götürüp. Bu hareketi, bana söyleyeceği şeyden hiç de hoşnut olmadığını hissettiriyor. “Haklıydın. IA seni arıyor. Sen, Ben için önemlisin ve bunu biliyorlar.”

Bu, tahmin ettiğimden de daha sert geliyor. Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum ve itilmiş gibi bir adım geriliyorum.

IA beni *zaten* arıyor.

Yani bu işin geri dönüşü yok. Şu an eve dönmek istesem de yapamam. Bunu yaşamalıyım. Bu şeyi çözmeliyim. Aksi takdirde bir IA ajanı zaten benim dünyama gelip, beni yatağımdan alıp buraya getirerek idam edebilir.

Onlar da en az insan tacirleri kadar kötü. Bu benzetme Barclay'ın hoşuna gider miydi, merak ediyorum.

“Plan şu, seni gözüaltına almaları için IA'ya teslim edeceğim,” diye ekliyor Barclay. Yavaşça konuşuyor, tane tane anlatıyor, sanki daha kötü bir tepki vermemi bekliyormuş gibi bir tavrı var. “Elijah ile aynı hücreye konacaksın, tabii şansımız varsa.”

“Sonra ne olacak?” Onun beni o hücrede çürümeye bırakmayacağını düşünmeye çalışıyorum.

“Sonra Elijah ve sen, benim yardımımla kaçacaksınız.”

04:23:05:17

Barclay'e bakıyorum. Hareket etmiyorum, yüzümün ifadesini dahi değiştirmiyorum. Aramızdaki konuşma zihnimde tekrarlanırken, vücudum donmuş gibi. Ben'i bulmak ve IA'nım, ben dahil, onun değer verdiği herkesi idam etmesinden kurtarmak için dört günümüz var. Ben'i bulmanın yolu da IA cezaevinde tutulan Elijah'tan geçiyor. Bu da onlara teslim olmam ve sonra da onu bir şekilde oradan çıkarmam gerektiği anlamına geliyor.

Ama yapamam.

Tanıdığım en özgüvenli insanlardan biriyimdir. Alex hep bana, bende en çok var olan ve aynı zamanda *en az* sevdiği şeyin bu özelliğim olduğunu söylerdi. Çünkü hata yapabilecek kadar özgüvenliyim.

Elbette Alex'in ölmesinin sebebi de bu. Kendime aşırı güvenmem.

Buna karşı tanıdığım en gerçekçi insanlardan biriyim. Şu anda elimdeki açık ve seçik bir gerçeklik. Cezaevine girmek, oradan kaçmak, çoklu evrende Ben'i aramak ve Barclay'in ilk kez karşılaştığı büyüklükte bir insan ticareti çemberini çökertmek için dört gün...

Bu imkânsız. Yeterli zaman yok. Yeterli beceriye sahip değilim. Ajan Taylor Barclay'ın derdi ne bilmiyorum ama beni buraya gelmeye ikna ettiğine ve yapabileceğim bir şey olduğunu düşünmesine inanamıyorum.

Başaramayacağız ve sonunda öleceğim.

Barclay yüzümü okuyor sanki. “Şimdi bu kadar fazla düşünme. Beni dinle.”

Seçme şansım yok.

Her şeyden önce, bunu yapmazsam bile, öyle ya da böyle IA beni bulup buraya getirecek. Cecily köle olarak satılacak, Ben insan ticaretinden, ben de işbirlikçi olduğum için suçlu bulunacağım.

Bunu yapmazsam, dört gün içinde muhtemelen ölmüş olacağım.

04:23:02:33

“Bir planım var,” diyor Barclay. “Her şey kontrol altında. Sana kaçışı anlatabilirim. Kolay sayılır.”

“Sayılır mı?” Ses tonuyla insan öldürülebilseydi, şu an Barclay’i lime lime etmiştim. İçim rahat, çünkü bunu hak ediyor.

“Tenner...”

“Hayır, Barclay, bu delilik,” diyorum. “Ne düşünüyordun? Benim taktiksel eğitimim ya da birine uzaktan hapisten kaçmaya yardım edecek becerim yok.”

“Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama...”

Öfkem kabarıyor. “Aklını kaçırmışsın sen.”

“Bu konuda ciddiyim. İçeri girdiğinde nasıl kaçacağımı gayet iyi biliyorum,” diyor. “Bak, son altı haftadır bunu düşünüp tüm detaylarına kadar planlıyorum. Uyanık olduğum her anı bununla geçirdim. Uyurken bile rüyamda bununla uğraştım. İyi bir plan yaptım. Seni oradan çıkarabilirim.

“Kaldı ki,” diye ekliyor, “tek yol bu. Daha az tehlikeli olan ve işe yarayacak başka bir seçenek yok.”

Bu sadece davayla, sadece Ben’le ya da Cecily’le ilgili değil

Bunu çözemsek, hayatımın geri kalanında IA benim peşimde olacak. Asla güvende olmayacağım.

Boynumdan aşağı ter damlaları süzülürken, cildimin kızardığını ve odanın birden çok sıcak geldiğini fark ediyorum.

“İyi misin?” diyor Barclay.

Başımı iki yana sallıyorum. Ben’i bulmayı, onu tekrar görmeyi, bana sarılışını hissetmeyi ne kadar istesem de fazla zamanımız yok ve insan tacirlerinin peşinden gitmemiz gerekirken bir de hapisten kaçma meselesi fazla geliyor. Sözcükler boğazımda düğümlense de güçlükle konuşuyorum. “Belki de Ben’i bulmamamız gerek.”

“Bunu da düşündüm,” diyor Barclay. “Ama Ben belli bir sepetten dolayı kayıp. İnsan ticaretinin sorumlusu her kimse, onun ölmesini istedikleri çok açık. Bir şeyler biliyor olmalı.”

Konuşmak için ağızımı açıyorum, fakat söyleyecek bir şeyim yok. Ben, nasıl olur da insan ticaretiyle ilgili bir şeyler bilebilir? Anne ve babasıyla, ağabeyiyle evinde olmalıydı. Bunun için gitmişti. İnsan tacirlerine bulaşmış ve hayatını riske atmış olamaz. Bir nefes daha alırken, ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyorum; sanki çok uzağa ve çok derine yüzmüşüm gibi, sanki boğuluyormuşum gibi.

Barclay elini bana uzatıyor, ama geri çekiliyorum. “Otur,” diyor. “Sana söz veriyorum, anlattığım kadar kötü değil.”

Pencereye doğru ilerliyorum. Elimci cama doğru kaldırırken parmaklarım titriyor. Güneşin bulutların arasından çıkış şekli bulutları morumsu bir maviye beziyor. Önümde dizili duran yüzlerce kristal gökdelen, buzdan kaleler gibi görünüyor ve sis yüzünden aşağıdaki caddeler görünmüyor. Bir filmden alıntı ya da rüya gibi; tek farkı, o caddelerde göremediğim, ama benim ölmemi isteyen insanların olması.

Daha önce de boyumu aşan işlere bulaşmıştım, ancak bu se-

ferki daha da kötü; çünkü bu kez tek başımayım. Bu kez yanımda yaslanabileceğim, yardımlarını isteyeceğim babam ya da Struz yok, Alex ya da Ben de. Jared bile yanımda değil. Şu anda yabancı bir dünyadayım ve tutunabileceğim tek kişi yine kendimim.

Konserve spagetti yemeyi, şişe su içmeyi, mum ışığında oyun oynamayı, defalarca aynı kitapları okumayı, eski filmleri izlemeyi, hatta karne dağıtmayı bile çok özliyorum. Paramparça olsa bile, kendi dünyama duyduğum özlem göğsümü dağlıyor ve o an destek almak için pencereye yaslanıyorum.

Alnımın altındaki camın soğukluğu beni kendime getiriyor. Eve dönmek için yapmam gereken bu. Cecily'yi geri götürmek için de. Chargers'm eski futbol sahası olan yerde, diğer insanlarla birlikte *Şahane Hayat*'ı izlediğimiz akşamki hali gözümün önünde. Yerlere battaniyeler serilmiş ve insanlar birbirine sokulmuştu. Herkesin birbiriyle fısıltıyla konuşması kayda değerdi. Filminden değil, bir şeyler yapıyor olmanın verdiği heyecandı bu. Bir kenarda oturup kaybettiklerini düşünmekten daha iyiydi.

Filmi pek izlemedim, çünkü siyah-beyaz filmin büyüüne kendini kaptırıp gözleri dolan Jared'i izlemekle daha çok meşguldüm.

Film bitmek üzereyken Struz gelip bana göz kırpmıştı. Kulsursuz bir andı. Arkadaşlarım, önem verdiğim insanlar yanımdaydı ve bir an olsun hayatımda ve dünyada yolunda gitmeyen her şeyi unuttum.

Bunu Cecily yapmıştı. İnsanlara dört gözle bekleyecekleri, yeniden yaşadıklarını hissedecekleri bir şey vermişti.

O nedenle bunu yapmak zorundayım. Sevdığım insanların güvende olduklarından emin olmalıyım. Bu korkunç, ürkütücü ve çok fazla geliyor.

Ama başka seçeneğim yok.

Pencereden çekilip Barclay'e bakıyorum.

"Bu iyi bir plan, Tenner, yemin ederim."

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum, ama o hiç tanımadığım şehir yerine camdaki parmak izlerimi görüyorum ve bu bana daha önce de üstesinden geldiğim tuhaf şeyleri hatırlatıyor. Babamın cinayetini çözdüm, Dalga Fonksiyonunun Çöküşü'nü durdurdum ve dünyam depremlerle yerle bir olurken hayatta kaldım.

Mutfak masasına dönüp oturuyorum. "Tamam," derkenki ses tonum olmasını istediğim kadar sakın değil.

Barclay bu oyunu oynayacağım için bana minnettarmış gibi başını sallıyor. "Tek yapman gereken beni dinlemek ve Elijah'ın da buna uyması için onu ikna etmek."

"Neden Elijah ana kapı açıp gidemiyor?" diye soruyorum.

Barclay, aptallığım canını sıkmış gibi bakıp içini çekiyor. "O bina ana kapı korumalı. Bu birliğin parçası olmayanların ana kapı açmasını önlemek amacıyla alınmış bir güvenlik önlemi. Buradaki bazı binalara ana kapı yoluyla girilemez ya da çıkılamaz. Orası da onlardan biri."

Şimdi iç çekme sırası bende. Bina ana kapı korumalı. Elbette ki öyle.

"Elijah'ın ana kapı açabilmesi için binadan çıkmalı ve en az üç metre uzaklaşmalısınız."

"Açabilmesi derken?"

Barclay ayağa kalkıyor ve mutfığa gidiyor. "Ne kadar yara aldığını bilmiyorum."

Onun peşinden gidiyorum ve içimdeki burkulmayı umursamamaya çalışıyorum.

"Bu sebeple bir de B planımız var." Buzdolabının arkasından bir rulo kâğıt alıyor.

Mutfak masasında, Barclay'ın karşısında otururken derin bir nefes alıp saçımı atkuyruğu yapıyorum. "Tamam. B planına geçmeden önce, Elijah'ı hücresinden nasıl çıkaracağız?"

"Güzel, tamam," diyor elindeki ruloyu açarken. Kâğıdı masanın üzerine yayıyor.

Hapishanenin planını.

04:22:41:19

Barclay'in bir planı var ve yalan da söylemiyor, çok detaylı. Olası her açıdan değerlendirmiş durumu. Tam olarak içimi rahatlatmıyor, ama işe yarayacak bir kaçış planı gibi duruyor.

Plan, rengi solmuş ve Barclay'in mutfak masasını tamamen kaplayacak şekilde, poster boyutunda kâğıtlardan oluşuyor. Hapishanenin her bir katı bir kâğıtta ve yirmi dört kat var, ancak Barclay birinci ve iki kat dışında kalanlara ihtiyacımız olmayacağından emin.

Ona göre, beni asıl mahkûmların bulunduğu birinci kattaki hücrelere koyamayacaklar. Onun yerine beni harici bloktaki bir hücreye yerleştirecekler. O hücreler en kötü suçlular için ayrılmış, ama aynı zamanda IA'nın sebepsiz yere tuttuğu, insanların onları unutmalarını beklediği kişiler de burada bulunuyor. Elijah burada.

Plana göre kendi hücremden çıkacağım, Elijah'ı da hücresinden çıkaracağım ve birlikte bir kat aşağıya, hapishanenin diğer kanadına geçeceğiz. Sonra da oradaki kanalizasyona giden mazgaldan kaçacağız.

Bunun ne kadar zor olabileceğini, yakalanmadan kaçmak için ne kadar çok şeyin yolunda gitmesi gerektiğini düşünmek istemi-

yorum. Başaramazsak sonuçlarının ne olacağını düşünmek de istemiyorum. Bu işte tek başıma olduğumu aklıma getirmek de istemiyorum. Elijah'm plandan haberi olmayacak ve benden çok hoşlandığını da söyleyemeyeceğim.

Barclay aynı takımda olmamız hakkında ne söylerse söylesin, oradan çıkamazsak olayı sonlandırıp beni orada bırakacak. *Asla arkada adamını bırakma*, mevzusu burada geçerli değil. Bu davayı çözme umudu beslemesi için kendini gizlemek zorunda. Yani bunu yapamazsam, cezaevinde kalacağım ve idam edileceğim ana dek geçen dakikaları sayacağım.

Ama buna odaklanamıyorum, çünkü başka seçeneğim yok. Tek yol bu ve bunu başarmalıyız.

"Şimdi sorun ne?" diye soruyor Barclay.

Tam iğneli bir cevap verecek oluyorum ki, art arda iki bip sesi duyuluyor. Her şey olabilir, mikrodalga, bir elektronik alet, hatta Barclay'in cepte telefonu. Ancak birden öyle olmadığını anlıyorum.

Daha kötüsü.

Çünkü Barclay donup kalıyor, ağzı şaşkınlıkla açılıyor ve gözleri korkuyla büyüyüp bana dönüyor.

"Ne oldu?" diye fısıldıyorum. Kalbimin kulaklarımda attığını, ağzımın kurduğunun farkındayım, ama ellerime ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü korku bulaşıcıdır ve Barclay'i daha önce hiç korkarken görmemiştim.

Bana cevap vermiyor. Onun yerine olduğu yerden fırlayıp bir eliyle planları toplarken, diğer eliyle de beni tutuyor ve ben daha ne olduğunu bile anlamadan beni yatak odasına götürüyor.

"Bu bir alarm. Biri geliyor," diyor beni gardıroba iterken.

"Kim?" diye soruyorum nefes nefese.

Barclay'le göz göze geliyoruz. "İA."

04:21:52:30

Belki Barclay paranoyaktır. Belki de kargo filan gelmiştir.

Ya da belki bu benim iyimser düşüncem.

Son dönemde her ne yaşıdıysa, bir şeyler ona bu düzeneği kurdurmuş. Normalde panik olan biri değil. Olmuşsa, bunun bir sebebi vardır. IA benim peşimdeyse, onun peşine düşmeleri de an meselesidir.

Belki de IA değildir. Daha kötüsü de olabilir, insan tacirleri mesela.

Zaten bir şey demeye vaktim olmuyor, çünkü Barclay iki döşeme tahtasına basıyor ve tahtalar aralanıyor. Altmış santimetre derinliğindeki gizli bölmeyi açmak için tahtaları kaldırıyor.

“İşte, gir buraya.” Gardırobundaki deliğe giriyor. Delik, diz hizasında.

Ona bakınca kafam karışıyor. Oraya nasıl sığacağımı bilmiyorum. Çömelsem bile tahtaları başımın üzerine yerleştirip geri takamaz ve oraya birlikte sığamayacağımız da çok açık.

“Acele et, Tenner!” diyor Barclay ve beni elimden yakalayıp kendine doğru çekiyor.

Ne yapacağımı bilmememe rağmen içine giriyorum ve girdiğim anda oranın aşağı doğru genişlediğini fark ediyorum. Yatarsam, tahtaları üzerimden kapatabilirim. Barclay beni aşağı iterken vücudum yanıyor. Gizli bölmenin içine uzanıyorum.

Yattığım yerde, tahtaların üzerindeki ellerim titriyor. Göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyor.

Gizli bölme adeta tabut kadar.

“Bunu yapamam,” diyorum Barclay’i itip kalkmaya çalışarak. Kapalı alanda kalma korkum yok, ama daha önce hiç bu kadar dar bir yere de sığmaya çalışmamıştım. Bu bölme bizi buraya hapsedecek.

“Buna mecbursun,” diyor Barclay.

“Kaçmalıyız.” Bu düşünceyle bacaklarım karıncalanıyor.

“Gidecek hiçbir yer yok,” diyor. “Bir kez olsun sana dediğimi yap.”

Bu evi, bu dünyayı benden daha iyi biliyor. Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim yanıyor.

O sırada neredeyse tamamen yatmış haldeyim. Burada olmamın kendim için olmasından daha büyük anlamları var. “Sırt çantam, paltolar!”

“Siktir!” diyor Barclay delikten çıkarken. “Oraya yat ve mümkün olduğunca çok yer bırak. Benim de senin yanına gitem lazım.”

Gardiroptan çıkıyor ve ben de boylu boyunca uzanıyorum. Ölmüş biri gibi ellerimi göğsümün üzerinde birleştiriyorum. fakat o pozisyonda rahat nefes alamıyorum. Kollarımı nereye koyacağımı bilmesem de yan dönüyorum. Kendi kendime bu pozisyonun daha iyi olduğunu söylüyorum. Sırtımı bölmenin yan tarafına dayarsam, her ne kadar çok yer olmasa da, Barclay için biraz daha fazla alan kalmış oluyor.

İki tane daha bip sesi duyuyorum ve Barclay geri dönüyor. Gözümün ucuyla onun sırt çantasını rafa koyduğunu, sonra da bizim paltolarını da sepete attığını görüyorum. Ardından da benim yanıma geliyor.

Tahtalara bağlı olan ipi çekince tahtalar yerlerine oturup bizim üzerimizi kapatıyor. Neredeyse zifiri karanlık ve Barclay de yüzü bana dönük şekilde yan yatıyor. Ellerimi onun göğsüne koyuyorum ve o da bana sarılıp yüzümü köprücük kemiğinin üzerine doğru çekiyor.

“Hiç ses çıkarma,” diye fısıldıyor. “Hareket bile etme. Bizi burada bulurlarsa, en iyi ihtimalle ölmüş oluruz.”

Bir şansım olsaydı ne derdim bilmiyorum, ama bir önemi yok, çünkü o an kapının açıldığını ve birinin, “Hey, evde kimse var mı?” diye sorup güldüğünü duyuyorum. Sanki bu bir oyunmuş gibi, sanki olup bitenler çok komikmiş gibi.

Kapı çarpılıyor.

Başka bir ses, “Eve geldiğinde komşularının bize gammazlamasını söylememiş miydin?” diyor. Boğuk bir ses. Hatta rahatsız edici.

Bir şeyler konuşuyorlar, fakat ses tonlarını alçalttılar ve kalbimin çarpışından onları duymam çok zor.

Bir kaçış stratejisine ihtiyacım var. Bu beni sakinleştirecek. Yakalanırsak buradan nasıl çıkacağız? Belki de sadece iki kişidir. Umarım. Belki Barclay’in silahı üzerindedir ve yakınlarda bir tane daha vardır. Bizi burada bulurlarsa, buradan yuvarlanarak çıkmak zorunda kalırız. En azından iki tanesinin erkek olduğunu düşünürsek, hayalarına tekme atıp kaçabilirim.

En azından şimdilik planım bu.

Bu adamlar Barclay’in düşündüğü gibi IA’dan ise ve bizi bu-

lurlarsa, gideceğim tek bir yer var, orada tutuklanıp idam edilmek üzere gönderileceğim cezaevi. Barclay de oraya gider ve cezaevinin planlarıyla beraber saklandığımız için, kaçmamızın hiçbir yolu olmaz.

Barclay'in Elijah hakkında ne dediğini hatırlıyorum. *Ne kadar yara aldığını bilmiyorum.* Ona ne yaptıklarını merak ediyorum ve bizi bulurlarsa muhtemelen bize de aynısını yapacaklar. Belki de dört gün içinde idam edilmek en kötüsü değildir.

"Acele edelim de şu işi bitirelim," diyor biri. Sanırım bu, ilk ikisinden farklı bir ses, ama emin olamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Sol bacağım yine karıncalanıyor ve baldırıma kramp girdiğini hissediyorum. Barclay biraz daha bana doğru dönüyor ve sol dizim onun iki bacağının arasına giriyor. Parmak uçlarımin altında, gömleğinin yumuşak pamuk iplerini, kumaşın altındaki gergin kaslarını hissedebiliyorum. Göğsünün üzerinden kalp atışını da hissedebiliyorum.

Dışarıda, mutfakta tabaklar kırılıyor, çekmeceler açılıyor ve sertçe kapatılıyor.

IA'nın benim idam emrimi hazırlamak için sahte belgeler mi düzenleyeceğini, yoksa dürüst olup, beni sona giden yolda araç olarak mı kullanacaklarını merak ediyorum.

Oturma odasında, raflardaki kitapların çekildiğini ve yere atıldığını duyuyorum. Sonra Gülen Adam. Barclay'in okuma seçkisiyle ilgili bir espri yapıyor ve kendi kendine gülüyor.

"Onları yere atma," diyor Boğuk Sesli. "Sayfaları kontrol et."

Ellerim yumruk oluyor ve Barclay'in gömleğine öyle sıkı tutunmaya başlıyorum ki, ellerim titriyor. Onu bırakmak istesem de beynim bunu algılamıyor. Derin nefes almak, havayı ağzımdan çekmek istiyorum ama kendi hırıltımı duyuyorum.

“Sakin ol.” diyor Barclay kulağıma fısıltıyla. Sırtımı okşuyor, ancak sonra birden duruyor, çünkü tişörtümün kumaşı eli değince hışırtı yapıyor.

Onun kalp atışlarını saymaya çalışıyorum. Altı saniyede on sekiz atış. Bu da nabzının 180 olduğu anlamına gelir. Okyanus yüzüşlerimi bile daha düşük nabızla tamamlıyorum ben.

Kâğıtlar buruşturuluyor ve kumaşlar yırtılıyor. Bir şey arıyorlar, Barclay’in sakladığı ve onların bulmasını istemediği bir şeyi. Onun evine girmelerini, bizi bu gardırobun dibinde saklamasını gerektirecek o çok önemli şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Onları karşı karşıya getiren şeyin ne olduğunu ve bizi bulurlarsa ne yapacaklarını da merak ediyorum.

“Buldum,” diyor üçüncü ses ve parmakları bir klavyeye dokunuyor.

Ellerimin altında, Barclay’in kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor ve nabızı hızlanıyor. Nefesini tutuyor.

Gürültü devam ediyor. Kâğıt hışırtısı, yere atılan kitaplar, açılıp kapanan çekmeceler, yerleri değiştirilen eşyalar, ayak sesleri, mırıl mırıl gelen konuşmalar... Ne kadar sürdü, bilmiyorum. Yüzümünden süzülen terler boynumdan ve omzundan aşağı akıyor.

Sanki ezelden beri buradaymışız gibi. Saniyeleri saymaya çalışıyorum, ama Barclay’in nabızı kafamı karıştırıyor ve kırka gelmeden şaşıyorum.

Yatak odasına güçlü ayak sesleri geliyor.

Ardından bir çift daha.

“Çekmeceleri kontrol et, ben de gardıroba bakayım,” diyor Boğuk Sesli.

Nefesim o kadar hızlanıyor ve sesli hale geliyor ki, kendime sakın olmamı ve *çenemi kapamamı* söyleyip dursam da bir işe ya-

ramıyor. Barclay'in bana sarıldığı kolu daha da sıkılaşıyor ve beni kendine biraz daha çekiyor.

Gardırobun içindeki ampul yanıyor ve tahtaların arasından ışık süzülüyor.

Ayak sesleri hemen yanımızda, belli ki asker postalı benzeri bir şeyden geliyor. Gardırobun içine basıyor ve ben felç olmuş gibi kalıyorum, bastığı yerdeki sesin farklı olduğunu anlamasını bekliyorum. Barclay'in kıyafetlerini incelerken metal askılar birbirine sürtüyor.

Pat diye bir ses duyuluyor, sanki dizlerinin üzerine çökmüş gibi. Nefesimi tutup nefes almayı reddediyorum. Ellerini hemen üzerimizdeki tahtaya sürtüyor.

Vücut sıcaklığımızdan orada olduğumuzu anlar mı acaba, diye endişe ediyorum.

Gülen Adam, "Hey, burada bir şey buldum," diye sesleniyor ve Boğuk Sesli hemen geliyor.

04:21:39:34

Sıvıdan yapılmışım gibi ya da eriyormuşum gibi hissediyorum. Odaya bir çift ayak sesi daha geliyor. “Bu sadece eski bir şarj aleti,” diyor Üçüncü Adam.

“Gittiği yerin izini süremez miyiz sence?” diyor Gülen Adam.
“Aylardır kullanmıyorsa ne işimize yarar ki?”

Biraz yürüme ve hareket sesi oluyor, ardından bir tanesi gardıroba geri dönüyor. Uzanıp üst rafı kontrol ediyor, ne var ne yok aşağı indiriyor. Sırt çantam sertçe yere düşüyor ve sesle irkiliyorum.

“Burada bir şey olduğunu sanmıyorum,” diyor Üçüncü Adam, gardıroptan çıkarken.

“Geriye elimiz boş dönemeyiz,” diyor Boğuk Sesli. Bunu söylerken bir şey dikkatimi çekiyor. Sesinde belli belirsiz bir korku var, sanki onları buraya gönderen kişiden korkuyorlarmış gibi.

Üç ayak sesi de gardıroba yaklaşıyor. O kadar yakınlar ki, botlarındaki cıltın kokusunu alabiliyorum.

“Burası benim evim olsaydı, mutfağın zeminine saklardım,” diyor Gülen Adam. “Orada hemen kalkan bir yer karosu var. Bütün iyi şeyleri oraya saklıyorum.”

“Saklayacak neyin var ki?” diyor Üçüncü Adam. “Çamaşırhaneye bile paran yetişmiyor.”

Ellerini yerde gezdiriyor gibi bir sürtme sesi geliyor.

Çok yakındalar. Aramızda sadece ince bir ahşap plaka var.

“Bu zeminde tuhaf bir şey var,” diyor Boğuk Sesli. Ellerini tahtaların kenarlarında gezdiriyor ve bir yandan da kaldırmaya çalışıyor.

Birazdan burada olduğumuzu öğrenecekler. Barclay dudaklarını başıma bastırırken bana daha da sıkı sarılıyor.

Dudaklarımda tuzun tadını alıyorum. Ağladığımı fark etmemiştim.

“Hey, o bir kasa mı?” diye soruyor Üçüncü Adam.

Boğuk Sesli ayağa kalkıyor ve gardıroptan bir şey alıyor.

“Aa evet,” diyor Gülen Adam.

“Bana bunu açmak için bir şey getirin,” diyor Boğuk Sesli.

Uzaklaşıyorlar, bir tanesi duyamadığım bir şey söylüyor ve üzerimizdeki tahta sallanıyor. Tüm bu süreçte nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Bana sonsuzluk gibi gelen süre içinde, çok sayıda bip ve klik sesi duyuyorum, sonra da Gülen Adam buldukları şey her neyse kahkaha atıyor. Üçü gardırobun önünde toplanınca yine ayak sesleri duyuyorum.

“Bu o mu?” diyor Üçüncü Adam.

“Elbette o, başka ne olacak? En azından yirmi bin var burada.”

“Bir göreyim,” diyor Üçüncü Adam. “Parayı değil.”

Birbiri ardına çevrilen sayfa sesleri geliyor sonra da duruyor. İçlerinden birinin, muhtemelen de Gülen Adam’ın hâlâ gardırobu kurcaladığını duyuyorum. Sonra Üçüncü Adam’dan şöyle bir ses yükseliyor: “İşte bu.”

Boğuk Sesli, “Güzel,” diyerek bir adım geri gidiyor. Topuğu tam üzerimize denk gelince zemin çatırdıyor. “Silahı ve parayı alın,” diye eklerken Barclay’in eli de uzanıp ipi tutuyor.

“Çıkarken de değerli gördüğünüz her şeyi yanınıza alın. Şanslıysak, o döndüğünde bunun sıradan bir şey olduğunu düşünür.”

Bir süre etrafta dolanıyorlar, gardırop lambası sönüyor ve kapığı kapatıyorlar. İpi hâlâ elinde tutan Barclay’in stresten kolu titremeye başlıyor.

“Harika Çocuk’un eli boş geleceğini mi düşünüyorsun?” diye soruyor Gülen Adam o meşhur kahkahasını atarak.

“Önemli değil,” diyor Boğuk Sesli. “O kızı nerede bulacağımızı biliyoruz.”

04:21:07:11

Ön kapı kapandıktan sonra, Barclay ipi bırakıyor ve üstteki tahta açılıyor. Doğrulup da bölmeden çıkmaya çalışırken yüzüme soğuk hava çarpıyor. Yeterince hızlı çıkamıyorum. Yeterince hava alabiliyor gibi de değilim. Nefesim kesik kesik ve hırıltılı.

“İyi misin?” diye soruyor Barclay doğrulup parmaklarını kütletirken.

“Ne arıyor bu adamlar?”

“Bilmi...”

“Bana masal anlatma, kasanda ne vardı?”

“Tenner, bunun bir önemi yok,” diyor kendini bölmeden dışarı doğru çekerken. “Bitti gitti, biz de...”

Bana yaklaşırken başımı iki yana sallıyorum ve yana kayıyorum. “IA’nın sana verdiği ve senin önemsemediğin görev neydi?” Ses tonum şiddetleniyor. “Ne arıyorlardı, kasanda ne buldular ve sen elin boş dönersen, ‘O kızı nerede bulacağımızı biliyoruz,’ ne demek?”

Ayaklarımla kendimi bir kez daha geri itiyorum ve bu kez sırtım duvara çarpıyor.

Barclay dizlerinin üzerinde bana doğru gelerek elini bana uzatıyor. Gözleri kapalı. "Janelle," diyor sessizce. İlk adım onun ağzından çıkınca bana biraz tuhaf geliyor. "IA beni senin dünyana seni buraya getirmem için gönderdi. Görev buydu."

"Ben için mi?"

Barclay elimi sıkıyor. Başını sallıyor. "Benim için bir test gibiydi. Eric'in ölümünden sonra hâlâ ne kadar bağlı olduğumu görmek için."

Onu benim peşime göndermişlerdi. Neden bilmiyorum ama buna inanamıyorum. Beni aradıklarını, Ben'in ailesinin hapiste olduğunu bilmeme rağmen, bunu gerçeklerle bağlayamıyorum. "O zaman neden..."

"Bütün dosyaları sildim," diyor.

"Ne?"

"Gitmeden önce, senin dünyana dair bütün dosyaları sildim. Eric'le oradayken bulduğumuz her şey, bütün adresler ve isimler. Her şeyi sildim."

Bir an için oradan kopuyorum. Barclay'e bakıyorum, birkaç santimetre ötemde diz çökmüş halde duruyor. Bu adam IA'nın en genç ajanı. Zeki ve kararlı, kendi işine çomak sokmanın çok ötesinde bir adam, elindeki davayı sonuca ulaştırmak ve üstlerini gururlandırmak için ne gerekiyorsa onu yapacak türden biri. Şimdi de beni korumak için dosyayı silmiş.

"Sana dair yazılı bir kayıt yok."

Ama var ve bunu fark ettiğimde ondan artık o kadar da korkmadığımı görüyorum. Bunun basılı bir hali var ve o ellerinde. Elijah ve ben hapisten kaçarken, önemsedığım her şeyi aleyhimde kullanacaklar. Jared ve Struz. Onlar güvende değil. Bunu yaparsam IA'nın ailemin peşine düşeceğini nasıl da düşünemedim?

Ben, beni hayata döndüren kişi, IA onun peşinde. Onu ceza-evine attılar ve kaçtığında da ailesini, en yakın arkadaşını tutukladılar. Önemsemediği insanları yakaladılar.

“Tanrım, geri dönmemiz gerek.” Ayaklarımın üzerine güçlkle kalkıyorum, ama Barclay beni aşağı çekiyor. Ona direniyorum. “Barclay! Ailem, kardeşim!”

Beni aşağı çekip üzerime eğiliyor. “Beni dinle.” Onu itmeye çalışıyorum, fakat çok ağır. “Janelle, ben o işin icabına baktım!”

Bir an sakinleşiyorum ve iki elini yanaklarıma koyuyor. “Ben o işin icabına baktım,” diyor tekrar. Alnını benimkine dayıyor.

Ona inansam mı, inanmasam mı, bilmiyorum. “Nasıl?”

“Dosya sahte,” diyor. “IA’da bana güvenmeyen, üst düzey biri var. Haklı da,” diye ekliyor. “Dosyaları silmeden önce üzerlerinde oynadım, sahte bir tane basıp bıraktım ve ne olur ne olmaz diye hepsini sildim. Yani bilgiye ulaşsalar bile yanlış olacak.”

Ona başımı sallasam da emin olmamış gibi görünüyor. “Kimse Struz’u ya da kardeşini bulamayacak. Sözüme pek güvenmeyebilirsin, ama uğruna çalıştığım her şey üzerine sana yemin ediyorum, kimse onları bulamayacak.”

Bunları sindirmek için biraz bekliyorum. *Kimse onları bulamayacak.* Dışarıda binlerce evren ve sırf benimkinde bile milyarlarca insan var, ama şu anda bana ve ailemin yaşadığı yere dair hiçbir bilgi yok.

Tanrı’ya şükür.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum gözlerimi kapatarak. Bahsettiği ihanet mevzusu bu. IA dosyalarını silmiş ve kanıtları yok etmiş. Bu sebepten hayatından olabilir. Bunu *sadece* benim için yapmış olamaz. İşi ve IA onun her şeyi. Üstleri arasında kirli insanların olduğunu bilmenin onu yiyip bitirdiğini biliyorum. Ba-

bamın kirli işlere karışmış polisler hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Ona göre bunlar kötü adamların en kötüleriydi, çünkü iyi olmaları gerekirken para için taraf değiştirmişlerdi.

Ama aynı zamanda, burada, Barclay'ın gardırobunun köşesinde oturup da onunla alın alına, el ele kalınca bunu benim için yaptığını anlıyorum.

Bunu benim de ona yardım edebileceğim bir hale getirip getirmemesi umurumda değil. Artık olan oldu ve kimse geri çeviremez.

Başparmaklarıyla gözaltlarımdaki yaşları siliyor.

“İyi misin?” diye soruyor tekrar.

Başımı sallayıp gözlerimi açtığımda birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Barclay neredeyse üzerimde oturuyor ve yüzlerimiz birbirine değiyor. “Üzerimden çekilir misin?” diyorum yüzümün kızarmasını umursamadan. “Bugün için bu kadarı yetmez mi?”

“Sen nasıl istersen, Tenner,” diyor ayağa kalkarken. Nedendir bilmiyorum, yine soyadıyla hitap etmesi hoşuma gidiyor.

Yerden kalkıyorum ve benim için yaptığı şeye kıymet verdiğimden, “Kazanacağız,” diye ekliyorum.

“Buna eminim.” Barclay gülümsüyor ve ilk kez ukala tavrı beni rahatsız etmiyor. “Onları alt edeceğiz.”

Buna *mecbur olduğumuzu* söylemiyor.

Söylemesine gerek yok.

04:20:48:23

“Buradan çıkmamız gerek,” diyor oturma odasına geçerken. Yatak odası karman çorman. Çekmeceleri yere boşaltılmış ve eşyaları oraya buraya fırlatılmış halde, ama evin geri kalanına da zarar vermişler.

Düz ekran televizyon gitmiş, oturma odasının lambası ters dönmüş ve Barclay’in masasındaki kâğıtlar her yere saçılmış. Ben’le birlikte dünyanın çöküşünü izlediğimiz kanepede delik deşik edilmiş ve içindeki dolgu malzemesi her yere dağılmış. Halıda kola dökülmüş gibi kahverengi lekeler var. Mutfakta, Barclay’in bütün dolapları ve çekmeceleri açılmış, içindekiler ise şu anda yerde bir cam ve seramik yığını halinde duruyor.

“Al, bunları sırt çantana koy,” diyor bana planları verirken.

Onları dikkatle katlıyorum ve söyleneni yapıyorum. “Gizli bilgilerden pek hoşlanmam,” diye sesleniyorum banyoya girerken arkasından.

“Senin yerinde olsaydım, bunun şok edici olduğunu söylerdim,” diyor.

Ona öylece bakıyorum. “Nereye gidiyoruz?”

Banyo kapısı açılıyor ve tişörtünü kotunun içine sokup önünü iliklerken kafamı çeviriyorum. “Bunu da al,” diyor bana bir silah uzatıp. Dokuz milimetre, siyah ve paslanmaz çelik; elimde silahın ağırlığını hissediyorum. Biraz Deirdre’nin taşıdığı HK’ya benziyor. ama üzerinde HM USP yazıyor. Namluyu daha uzun yapan bir kompensatörü var, ama Deirdre’den bunun silaha ağırlık kazandırmak, ters tepmesini azaltmak ve silahı daha doğru nişan alır hale getirmek için yapılmış şık bir özellik olduğunu biliyorum.

Silahı elimde çevirirken kalp atışlarım hızlanıyor. Bu silah, yaptığımız şeyin iş olduğunun bir göstergesi.

“Planları incelemek ve geceyi geçirmek üzere bir yere gideceğiz.”

Daha fazlasını söylemesine gerek yok. Bu evden çıkıp, bu gece başka bir yerde uyumak istiyor. Onu suçlayamam. Burada mecbur olduğumdan daha fazla kalmak niyetinde değilim ve o işlerini yaparken burada tek başıma kalmak da istemem.

“Sorun değil. Gidelim.”

Onun peşinden kapıya ilerlerken çıkmadan önce bana dönüyor. “Buraya gelirkenki kurallar aynen geçerli. Kapüşonunun takıp yere bak. Sesini çıkarma ve yanımdan ayrılma.”

Kapüşonumu geçirerek koridorda onun ardından gidiyorum. Asansöre binip aşağı iniyoruz ama lobi yerine, on kat aşağı inip P10’a geliyoruz.

“Arabamı mı alacağız?” diye soruyorum. Şehir kameralarına yakalanabileceğimizi söyleyecek oluyorum, ancak dilimin ucunda kalıyor.

Asansörün kapısı neredeyse beş yıldır kullanılmıyormuş gibi duran ve rutubet kokan karanlık otoparka açılırken Barclay başını iki yana sallıyor. Binanın arkasındaki sokağa çıkıyoruz. Ana ka-

pidan geçtiğimiz kırmızı fener sokağı havasını andırmasa da burası daha kötü.

Burası herkesin kenar mahalle dediği yerlerden. Üzeri grafiti kaplı binalar yıkılacak gibi duruyor. Kırık camlar, yıkılmış kapılar, etrafa atılmış koliler ve üzerlerine gelişigüzel atılmış battaniyelerle yapılmış çadır benzeri yapılar. Tempolu yürüyoruz, ama ne dikkat çekecek kadar hızlı ne de yavaş.

Havada yanık lastik ve sigara kokusu var. Bana Giuliani'den önceki, her yerin grafiti, uyuşturucu şırıngaları ve daha da kötülerle dolu olduğu eski New York'u hatırlıyor. Ülkedeki suç oranının en yüksek olduğu ve kimsenin yalnız başına yürüyemediği zamanlar. *Taksi Şoförü*'nün * New York'u.

Çok geçmeden, Barclay'in New Prima'daki evinin yakınındaki parlak binaların benim dünyamda da büyük sorun teşkil eden şeyleri sakladığını anlıyorum: sefalet, uyuşturucu, organize suçlar. Şaşkınlım. Burada daha ileri bir seviyede olduklarını düşünmüştüm, en azından daha zeki. Evrenler arası seyahat edebiliyorlarsa, kendi insanlarına kesinlikle daha iyi bir hayat sağlamış olmaları lazımdı.

* 1976 yapımı, yönetmenliğini Martin Scorsese'nin yaptığı film. Başrolünü Robert de Niro, Cybill Shepherd, Jodie Foster ve Harvey Keitel paylaşmıştır. (Ç. N.)

04:20:00:29

Bir köşeyi dönüyoruz ve Barclay beni önce bir dizi merdivene, oradan da sidik kokan metroya yönlendiriyor. Platformda bizden başka kimse olmamasına rağmen ona bitişik yürüyorum.

Şehir merkezine giden tren gelince, sadece üç vagona ibaret olduğunu görüyorum. Pencereleri ya kırık ya da hiç yok ve içine bindiğimizde çoğu koltuğun kırık, lekeli veya yerinden sökülmüş olduğunu görüyorum. Şimdiden duş aramaya başladım.

Vagonda bizimle beraber bir adam daha var, karşı köşemizdeki koltuğa yayılmış halde. Teninin renginden ve yaydığı koku-
dan ya baygım ya da ölmüş olduğunu düşünüyorum. Barclay'e bakıyorum, bir şey yapmalı mıyız, diye soracağım, ama o başını iki yana sallıyor.

Altıncı durakta, Barclay ayağa kalkıyor ve başıyla kapıyı işaret ediyor. Yerimden kalkıyorum, onun peşinden iniyorum ve arkamızda bıraktığımız adama son bir bakış atıyorum. Yarın hapishaneden kaçmaya çalışırken ölebilirim, ama yine de kendimi toparlayamıyorum.

Yukarıya çıkıp, masum kızların yanlış metro durağında inip

hayatlarını kaybettikleri, filmlerden fırlamış gibi duran bir sokağa geliyoruz. Yıllar önce inşa edilmiş, ama sonra terk edilmiş gibi duran bir dizi evin arkasına bakıyoruz şu anda.

“Neredeyiz?” diye soruyorum.

“Evim, evim, güzel evim,” diyor Barclay.

Etrafa bakıyorum.

Barclay sırtıyor. “Ben burada büyüdüm. Bu mahalleye yer-altı derler.”

“Nasıl yani?”

Bana gülümseyerek bakıyor. “Otuz yıl önce şehrin büyük bir suç problemi vardı. İşlerini ve banliyödeki insanları kaybetmek istemiyorlardı, o nedenle yerin otuz metre altına tek bir ray döşediler. Şehri geliştir.neye çalışanlar, daha iyi görünümlü yüksek binalar inşa edip bu tek raylı hatta erişimi engelledi. Eğer yeterince paran varsa, hayatının tamamını her şeyden otuz metre yukarıda geçirebilirdin.”

“Eğer yoksa...” Omuzlarını silkip etrafı gösterdi. “Yeraltında yaşarsın.”

04:19:32:58

Siren sesi duyulduğunda daha bir buçuk blok ancak gitmiştik.
Çıkan tiz ses neredeyse sağır edici.

Ama Barclay'ın tepkisi daha da kötü.

Beni kolumdan tutuyor, parmakları neredeyse derime geçiyor, ses tonu alçak, ama acil durum olduğunu gösterir gibi. Üzerinde, helikopter sesi gibi bir şey duyuyorum. “Koşman gerek,” diyor.

Ben de koşuyorum. Beraber koşmaya başlıyoruz ve Barclay hâlâ var gücüyle kolumu tutuyor. Adımlarımı onunkilere uygun atarken tüm hızımızla koşuyoruz. Ciğerlerim ve kaslarım yanıyor, siren acı acı bağılıyor spot ışıkları da etrafımızdaki yolu aydınlatıyor.

Neden kaçtığımı ya da *kaçtığımızı* bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum. Ya biri bizi gördü, ki bu küçük bir ihtimal ya da biri ihbarda bulundu. Önemi de yok zaten, çünkü emniyet teşkilatı tarafından yakalansak da IA'ya teslim edileceğiz ve en iyi ihtimalle ölmüş olacağız.

Buna karşın, kazara yakalanırsak kendime lanet edeceğim.

Bu kadar çok kişinin bize ihtiyacı varken bu olamaz.

Sola dönüyoruz ve sonra arka arkaya iki sol daha. Bir binanın arkasına geçip dar bir sokağa çıkıyoruz. Barclay'e yetişmekte zorlanıyorum ve nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok. Sadece nefesim tükenmeden önce bir yere varmış olmayı ümit ediyorum.

Sokağa döneceğimiz sırada Barclay beni tutup kendine çekiyor ve büyük bir çöp konteynerinin arkasına çömeliyoruz. Bir saniye sonra bulunduğumuz sokak aydınlanıyor. Biz hâlâ karanlıktayız, ama birkaç santimetre ötemiz ışık altında.

Dizlerimi iyice vücuduma çekip nefes almaya, hazır fırsat bulmuşken biraz olsun dinlenmeye çalışırken göğsüm kalkıp iniyor. Işıklar sokakta gezinip bize doğru geri dönerken saniyeleri sayıyorum. Barclay yanı başımda benim gibi nefes nefese ve bana, sıcak teninin altındaki kalbinin atışını duyabileceğim kadar yakın.

Barclay kulağıma eğiliyor, dudakları tenime değiyor. "İki sokak yukarıda iyi kahve yapan bir restoran var," diyor ve sürekli çalan sirenlere, helikopterin gürültüsüne rağmen onu duyabiliyorum.

04:18:47:12

On beş saniye kadar daha bekliyoruz ve sonra ışıklar çekiliyor. Barclay ayağa kalkıyor ve sokağa koşuyor. Ben de peşinden gidiyorum.

Restorana geldiğimizde, iki normal insan gibi ağır adımlarla yürüyoruz. İçeride birkaç daimi müşteri var. Hiçbiri biz girerken kafasını kaldırmıyor. Kapı açılıp da çınlama sesini duyunca, şehrin karanlık bir bölümünde bir restoran bulup da içine girebildiğimiz için mutlu oluyorum. Barclay tezgâha gidip sipariş veriyor ve ben geride bekliyorum.

Orada durmuş, susan sirenlerin ardından sadece vücudumdaki titremeyi duyuyorum. Daha önce hiç polislerden kaçmamıştım, katıldığım bir partinin basılması bile söz konusu olmamıştı. Bu asla bir daha yaşamak isteyeceğim türden bir şey değil.

Ancak merakla beklediğim şeyin bu olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Bu durum bana, Ben nerede, ne yapıyor, sürekli kaçıyor mu, karanlıkta mı saklanıyor, sessizce nefes alıp arkasında biri var mı diye sürekli kontrol mü ediyor, diye düşündürüyor.

Elijah'ın vurulduğu ve Ben'in kanlı giysilerle bize geldiği o yağımlu akşam birbirimize nasıl sarıldığımızı hatırlıyorum. D n-yanın sonu geliyor olabilir, ama kendimi o kadar da kötü hissetmiyordum, çünkü birbirimiz vardık. Bu kez tek bağımıza olmamız içime sinmiyor. Sinirden deliye dönüyorum, fakat bunun nedeni Ben değil... dünyaya  fkeliyim. Ben, babam, Alex. Onları bu kadar  zlemem ve beni bu yükü tağıma konusunda yalnız bırakmış olmaları hiç adil değil.

Uyuşukluktan bağım dönüyor. Hemen bir yer bulup oturmazsam dizlerimin bağı çözülecek.

“ ok iyiydi,” diyor Barclay yanımdaki koltuğa oturup beklemeye başlarken. “Bana yetişebileceğini sanmıyordum,” diyor dışarıyı gösterip.

“Bir kıza göre çok hızlıyım.” Tenimde kuruyan teri umursamıyorum.

Gülümsüyor ve her ne kadar bunu nasıl yapabildiğimi bilmesem de hafifçe gülümsüyorum. Vücudumdaki adrenalin bağımı döndürüyor ve şu an buna hiç ihtiya ım yok.

Tehlike geçmiş değil –bunu biliyorum– ama şu an g vendeneyiz.

“Hayır, ben ciddiyim, Tenner,” diyor Barclay. Duygularını belli etmeyen bir yüzü var, cildi terden parlıyor ve gözleri okyanus mavisi. Yine de sesi titriyor. Gerçek gibi. “Bu işte iyisin.”

Babamın bu konuyla ilgili söylediklerini hatırlayıp gülümsüyorum. Barclay ve ben bu işte ikimizin de iyi olması gerektiğini biliyoruz. Bunun neye mal olacağını biliyoruz. Eğer iyi olmazsak, insanlar ölecek.

“Ne oldu?” diyorum, cevabını bilsem de.

“Sana iltifat etmeye çalışıyorum,” diyor Barclay. “Teşekkür edemez misin?”

Başımı iki yana sallıyorum. “İltifat kabul edemeyecek kadar inatçıyım.”

Garson elinde iki fincan kahve ve paylaşmamız için bir tane de kendi ikramları olan balkabaklı tart ile geliyor. Konuşurken gözlerini Barclay’dan ayırmıyor ve bu tartın asıl onun için olduğunu anlıyorum.

Kız gider gitmez bununla ilgili yorum yapmak istesem de Barclay’ın yüzündeki neşe bir anda gidiyor ve bana dönüyor. “Bu iş bittikten sonra, IA’ya katılmayı düşünmelisin.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden yüzüne öylece bakakalıyorum.

“Burada yaşamana gerek yok,” diyor gülerek. “IA’nın neredeyse her evrende bir yeri var.”

Dudağımı ısıırıyorum. Konu Prima’ya taşınmak değil, zaten bunu yapmak için en ufak bir isteğim yok, ama IA’ya katılmak daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Bunun bir seçenek olduğu aklıma gelmemiştii, ama bunu istemem için tek bir sebep bile göremiyorum. IA, Ben’i ve *beni* tehdit ediyor, hem de oldukça sert şekilde. Neden bunun bir parçası olmak isteyeyim ki?

Bunu yüksek sesle söylemiyorum. Sebep her ne ise, IA, Barclay için çok şey ifade ediyor.

Ve benden bir şey söylememi bekliyor. “Bütün bu kokuşmuşlukla,” diyorum kelimeleri özenle seçerek, “benden IA’nın parçası olmamı nasıl *isteyebilirsin*?”

“Hep böyle değildi ve bu işi de bu yüzden yapıyoruz,” diyor kahvesinden bir yudum alıp. “Bunu bir düşün. İyi bir ajan olursun sen. Ben de sana yardım ederim.”

Önümdeki kahvenin siyah boşluğuna bakıyorum ve içimden, *Alex bu konuda ne düşünürdü acaba*, diye geçiriyorum. Çünkü

onun böyle bir fırsatı olsaydı hemen evrenler arası dolaşmaya başlayıp kötü adamların peşine düşerdi. Alex gibi zeki ve çalışkan biri, harika bir ajan olurdu.

“İlk öğrendiğim şeylerden biri gözlemsel hayatta kalmaydı.” diyor Barclay.

Kahveme bir paket şeker atıyorum. “Daha detaylı anlatırmısın?”

Gözlerini benden ayırmıyor ve sonra şöyle diyor: “Burada biz dahil on iki kişi var. Altısı, yemek yiyen diğerleri, üç tane garson var, iki tane aşçı ve arka ofiste bir de müdür. Muhtemelen kasasında da gizli bir silahı vardır, ama asıl tehlike, arkamdaki masada tek başına oturan adam. Benden daha iri olmasa da aşınmış botları asker cinsi ve hâlâ saçlarını asker tıraşı yaptırıyor. Muhtemelen artık asker değil, ama öyle olmayı istediği çok açık.

“Yine de buradaki hiç kimse senin ve benim kadar tehlikeli değil. İhtiyaç duyarsak, buradaki herkesi sorunsuz şekilde alt edebiliriz.” Bakıyor, yüzümden bir şey anlamaya çalışıyor gibi bir hali var. “Bazen bunu da yaparsın. Durumu analiz edersin, en iyi kaçış rotasını ve hayatta kalma ihtimalini hesaplıyorsun. Baban sana bunu öğretti mi ya da içgüdüsel olarak sende bu yetenek var mı, bilmiyorum ama işin bu kolunda etrafındakilerin farkında olmak öğrenebileceğin en önemli şey.”

Ben onun söylediklerini düşünürken Barclay de koltuğa yaslanıyor. Babamın bana doğrudan bir odayı analiz etmemi söylediğini hatırlamıyorum, fakat onun bunu sürekli yaptığını biliyorum. Bunu ben de yapıyorum, özellikle de sorun çıkacağını düşündüğüm zamanlarda.

Ama buraya girerken yapmadım. Aralarında polis var mı diye oturanlara baktım, hepsi bu. Sorun olsaydı, iş isten geçmiş olacaktı.

Barclay başını sallıyor. “Yarın ayrıldığımızda, bulunduğun her durumu analiz et. Daima etrafta kim var, kim yok, en büyük tehdit kim, eğer gerekirse nereden kaçabilirsin, mutlaka düşün.”

Başımı sallıyorum. Şu an o olmadan bir yerlerde olmayı pek istemiyorum.

“Bunu bir satranç oyunu gibi düşün.”

“Rakibimden en az bir adım önde mi olayım?” diye soruyorum gülümseyerek. Komik olmasa bile.

“Kesinlikle,” diyor Barclay. “Kazanmak zorundayız.”

Kendimden onun kadar emin değilim, belki de iyi bir satranç oyuncusu olmadığımındandır.

Oysa bu bir oyun değil ve benim kaybedecek çok şeyim var.

04:18:12:49

Restorandan ayrılınca, Barclay'in peşinden metroya gidiyorum. Sirenler susmuş ve endişe etmemizi gerektirecek helikopterler ya da spot ışıkları yok.

Arkama bakıyorum. Pencerede ışıklı bir "Sıcak Kahve" yazısı yanıp sönüyor. Bir an, kahvenin ve normalleşmenin etkisiyle, kendimi neredeyse sakın hissediyorum, sanki IA tarafından aranmıyormuşum, başka bir dünyada ve yalnız değilmişim gibi.

İşte o an anlıyorum. Ben'i bulmam gerek.

Beni diriltebilir ve yaralarımı iyileştirebilir, bilgisayar sistemine girip ders programı düzeltebilir, beni öpüp nefesimi kesebilir diye değil.

Başka bir restorana gitmek istediğim için. İçeri girmek, rahatsız koltuklardan birine oturmak, bir fincan kötü kahve ve bir dilim tart almak istiyorum. Garsonun beraber olduğum kişiyle flört edişini izlemek ve gittikten sonra arkasından gülmek istiyorum.

Ve o kişinin Ben olmasını istiyorum.

Barclay'e dönüyorum. Beresi kafasında, elleri cebinde ve henüz benim arkasında olmadığını fark etmiyor. Muhtemelen be-

raber geçirmeye zorlandığımız dakikalara yenilerini ekleyebilirdim ve bu yine bir tam gün etmezdi. Burada, geleceğimi ve hayatımı onun ellerine teslim etmiş durumdayım.

Şu anın, geri dönüşün olmadığını söyleyen, her şeyi sonsuza dek değiştiren *o* an olması mümkün.

Çünkü tam olarak neyle savaştığımı biliyorum.

04:18:11:20

Köprünün altından yürüyüp, bir dizi bar ve restoranın önünden geçerken Barclay'e yakın duruyorum. Grafiti ve kokular o kadar kötü değil ama yine de yalnız olmak istemiyorum.

Köşede bir şarap evi ve Kings Superhero Supply adında bir dükkân var. Barclay karanlık ve sessiz, bir dizi eski evin bulunduğu bir yan sokağa giriyor. Bloktaki son eve yönelince ben de yan kapıya doğru onun peşinden gidiyorum.

Barclay eğilip paspasın altından anahtar alırken, "Burası kimin evi?" diye soruyorum.

"Sakin ol, Tenner." anahtarı yan kapıya sokarken gülüyor. Kapı açılırken de hafiften sallanıyor. "Burası annemin eski evi. Kimse yok evde."

Barclay kapıyı benim için tutarken içeri giriyorum.

Ev yaşanır halde, fakat sessiz. Oturma odasında kahverengi tüylü bir halı, rahat görünümlü açık mavi kanepeler var. Bir duvarda, Barclay'in evindeki gibi düz ekran bir televizyon, diğer duvarda da bir sıra kitap rafı duruyor. Her şeyin bu kadar normal görünmesi şa-

şırtıyor beni. Burası benim de içinde büyüyebileceğim türden bir ev.

Tam kendimi kanepeye atıp, ayaklarımı uzatmaya karar veriyorum ki bir şey duyuyorum. Üst katta biri varmış gibi, bir çatırtı sesi duyuyorum.

Donup kalıyorum ve Barclay'e bakıyorum. Barclay de bir parmağını havaya kaldırıp bana onu takip etmemi işaret ediyor. Oturma odasından mutfığa geçiyoruz. Barclay tezgâhtan paslanmaz çelik bir tava alıyor ve mutfağın ortasındaki tezgâhın yanına çömeliyoruz. Tavayı merdivenleri görebileceğimiz bir açıda tutuyor.

Böylece daha aşağı inmeden, yukarıdakinin kim olduğunu görebileceğiz.

Sessizce bekleyip kendi kendime gerçekten ses duyduk mu, diye düşünürken tavada bir yansıma görüyorum. Önce spor ayakkabı ve siyah tayt görüyorum, o kişinin bir kadın olduğundan eminim.

Elinde de silah var.

Sisters Planet

04:18:09:04

Barclay daha net görebilmek için öne eğildiği sırada nefesimi tutuyorum ve daha başka ne sorun çıkacağı geçiyor aklımdan.

“Hayley,” diyor Barclay ayağa kalkıp. “Ödümü kopardın.”

Ben de ayağa kalkıyorum, çünkü ihtiyacımız olan son şey, elinde silah varken onu korkutmak. Kartlarımızı açık oynamamız daha iyi olacak.

“Ödünü mü kopardım?” diyor silahını indirmeden. “Benim evime giren sizsiniz!”

“Senin burada olmaman gerekiyordu,” diyor Barclay. “Görevde olduğunu sanıyordum.”

“Bu sabah döndüm. Senin bahanen ne?” Sonra bana bakıyor. Koyu karamel tenli, koyu renk gözlü, uzun kirpikli ve omuz hizasında saçları olan güzel bir kadın. Yüzümde her ne gördüyse, bir fikir edinmiş olacak ki, “Boş ver,” diyor.

Barclay ona benim kim olduğumu söylemiyor.

Ama tanışmaya da ihtiyacımız yok, çünkü ona bakıp, “Beni de bu işe bulaştırdığına inanamıyorum,” diyor.

“Hayley, ben...”

“Çok üzgünüm saçmalıklarını duymak bile istemiyorum,” diyor elini kaldırıp. “Çantamı toplayayım. Geceyi ofiste geçireceğim. Bu her ne ise bunun bir parçası olmak istemiyorum.”

Üst kata çıkınca Barclay’e bir rahatlama geliyor. “Merak etme, ona güvenebiliriz.”

Hiçbir şey demiyorum, ikna olduğumu düşünmemiş olmalı.

“Hayley, North Point’te benden bir yıl üstteydi. Şimdi de çok fazla analiz işi ve bir akıl hocasıyla birlikte gölgeleme yapıyor.”

Ona kim olduğunu sormuyorum, fakat bana yine de anlatıyor.

“Birkaç kez çıktık ama bilirsin işte, yürümedi.” Ses tonu biraz utanmış gibi ve o an hâlâ ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyorum, hele de onun annesinin evinde kalıyorken. Ama beni ilgilendirmez ve Barclay’in var olmayan aşk hayatını düzeltmekten daha önemli işlerimiz var. Ben ve benim, Barclay ve kız arkadaşısıyla ikili buluşmaya katılacak halimiz de yok.

“Ne kadarını biliyor?” diye soruyorum onun yerine, çünkü bu daha önemli bir soru.

Barclay başını iki yana sallıyor. “Pek fazla değil. Çok azını anlattım; Eric, Ben ve biraz da insan ticareti mevzusu. Biraz da senden bahsettim.”

“Bana tamamını anlatmışsın gibi geldi,” diyorum.

“Hayır, yani, hikâyenin özünü biliyor, ancak planladığımız şeyi bilmiyor.” Buzdolabını açıyor. “Ona güvenmediğimden değil, sadece eğer...”

Cümlesini bitirmiyor, zaten bitirmesine de gerek yok. Başaramama ihtimalimize karşın onu koruyor.

Bana bira teklif ediyor, ama başımı sallıyorum. Bu akşam en son ihtiyacım olan şey o.

Hayley alt kata dönüyor, bu kez omzunda asılı bir spor çanta

var. Barclay'e bakıp bir şey demek için ağzını açıyor, ama sonra bana dönüyor. "Başı belaya girerse onun beni aradığından emin ol."

Başının belaya girmesiyle neyi kastettiğini bilmiyorum, yani daha bugün IA'dan birkaç adam evini aradı. Bu sayılıyor mu? Buna rağmen sadece başımı sallıyorum. Barclay onu işe dahil etmek istese de istemese de ona ihtiyaç duyacağımız bir an gelebilir.

Kız kıza yaşadığımız o andan memnun olmuş şekilde Barclay'e dönüyor. "Tomas'ın telefonlarına geri dön, olur mu? Bu konuda beni taciz edip duruyor."

Cevap beklemeden mutfaktan çıkıyor.

"Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok," diyor Barclay. Ardından da, "Kendini bu kadar yorma," diye ekliyor ve Hayley kapıdan çıkıyor.

"Kardeşinle konuşmuyor musun?" diye soruyorum.

Barclay omuzlarını silkiyor, ama vücudunun gerilişinden, dudaklarını büzüştürüşünden kötü bir hisse kapılıyorum. "Tomas istediğini yapsaydı, evrenler arası seyahati tamamen durdurmuş, yumuşak noktaları iyileştirmiş ve ana kapı açmak için kullanılan her şeyi imha etmiş olurduk."

"IA'yı kapatır mıydınız? Neden?" diye soruyorum, söylediklerinin geri kalanı bana tokat gibi çarpmadan önce. "Bir dakika, yumuşak noktaları iyileştirebiliyor musunuz? Nasıl?"

"Ben bilimadamı değilim, Tenner," diyor birasından koca bir yudum alarak. "Bütün o yumuşak noktaları nasıl iyileştirmeyi planladığını bilmiyorum, ama ona göre bunun bir yolu var." Mutfağı gösteriyor. "Buraya gel."

Gidiyorum, ancak bu sorulardan vazgeçmeye niyetim yok. "Ama San Diego'daki yumuşak noktayı iyileştirebilirsek, insanların kaçırılmasını önleyebiliriz."

Barclay başını iki yana sallıyor. “Benim anladığım kadarıyla, olay bu kadar basit değil. Evrenler arası seyahati tamamen durdurmadıkça, bu uygulanabilir bir uzun süreli çözüm olmayacak.”

Evrenler arası seyahatin durdurulması umurumda olmasa da, “Bu işten başımızı kurtarabilirsek, kardeşinle konuşmanı istiyorum. Kendimizi korumak için neler yapabileceğimizi bilmek istiyorum,” diyorum.

Barclay ağzını açıyor ve yüzündeki bakıştan, beni sinirlendirecek bir şey söyleyeceğini anlıyorum, ama sonra beni şaşırtıyor ve yüzü değişiyor. İfadesi sanki ilk kez kendini benim yerime koymuş gibi yumuşuyor.

“Sen benim bu işi çözmemeye yardım et, ben de seni kiminle istersen görüştüreyim,” diyor. “Biliyor musun, yeniden inşa ve kaynaklar konusunda yardımcı olabilecek kişiler de olmalı. Her şey.”

Omuzlarım gevşiyor, kendimi daha iyi hissediyorum ve neredeyse başım dönüyor. Prima’nın yardımıyla, dünyam er ya da geç normale dönecek. Yiyecek, ilaç ve temiz suyumuz olabilir. Elektriği yeniden sağlayabilir ve yolları yeniden döşeyebiliriz. Jared okuluna ve sutopu antrenmanlarına geri dönebilir. Cecily amigoluğa geri dönebilir ve bilim dersinde yeniden içinden çıkılmaz sorular sorabilir. İçimde yeşeren umudun büyüklüğü gözlerimi yaşırtıyor ve duygularımı kendime saklamak için başımı öne eğiyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra kafamı kaldırıyorum ve Barclay’ın mutfak masasında oturduğunu görüyorum. Tıbbi malzemeleri önüne dizmiş halde duruyor ve sonra başını kaldırıp karşısındaki sandalyeyi göstererek, “Otur buraya,” diyor.

İçimde kötü bir his var.

Karşısına oturunca sol bileğimi alıp alkolle ovuyor. “Bu lanet şeyi mümkün olduğunca acısız yapacağıma söz veriyorum, ama canını yakacak. Muhtemelen de çok.”

Yutkunup elimi geri çekmek istiyorum. “Lütfen, bana *bundan* daha iyi bir açıklama yapabileceğini söyle.”

Sırıttıyor. “Sen ve mizah duygun.” Cebinden küçük bir şey çıkarıyor. İlk bakışta transparan bir kâğıt parçasına benzetiyorum. n, ama yakından bakınca üzerinde dijital bir koda benzeyen bir şey görüyorum ve o anda o şeyin bir mikroçip olduğunu anlıyorum. Plastik kabını açıyor ve görebileceğim kadar yakınımı getiriyor. “Bu bir saat. MRI ya da vücut tarayıcısı olmadıkça fark edilemeyecek, ileri teknoloji ürünü. Çoklu alarm ve geri sayım için programlanabiliyor.”

Buna neyi programlayacağını sormuyorum. Cevabı biliyorum. Cezaevindeki kameralardan kaçmak istiyorsam, zamanı tutabilmem için bir saatim ya da kronometrem olması işimi çok kolaylaştıracak.

Soracağım sorunun cevabını da biliyorum ve yanılmayı umuyorum. “Onu nereye yerleştireceksin?”

“Bunu derinin altına yerleştirmek zorundayım.”

Hiç yanılmamışım.

Mikroçipe tekrar bakıyorum. Her şeyin zamanlamasını bu küçük şeyle ayarlayacağım. Bu şekilde iz sürebileceğim. Bu şey, hayatta kalmakla öldürülmek arasındaki fark da olabilir. Sanırım Barclay’in bu küçük operasyonu gerçekleştirip onu derimin altına yerleştirmesine izin vermem de bu yüzden.

“Dakika başı bip sesi çıkaracak ve EMN devreye girmeden beş saniye önce rakamlar görünür olacak şekilde programladım,” diye devam ediyor Barclay. Güçlkle yutkunuyorum. EMN, yanı

elektromanyetik nabız, gücü kesecek ve bu da bütün güvenlik kameralarını kapatacağından bana kolaylık sağlayacak. “Sonra da kronometreye dönüşecek. Derinin altında parlak yeşil rakamlar varmış gibi görünecek.”

“Kulağa harika geliyor,” diyorum. Zamanı bilmek için bir şeye ihtiyacım var, ama derimin altına bir mikroçip yerleştirilmesini de pek istemiyorum. “EMN bunu etkilemeyecek mi?”

“Hayır. EMN’ye karşı korumalı.”

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum, ama belli ki Prima teknolojik anlamda harika şeyler yapıyor. “Neden böyle bir şey var ki zaten?”

“IA’ya ilk başladığım zamanda, ana kapılardan metal geçiremiyordun. *Hydrochloradneum* iğneleri kusursuz hale getirilme-mişti ve cilt metalle temas ettiğinde kötü tepki veriyordu, ama saat de olmazsa olmaz bir şeydi. Kimsenin kuantum şarj aleti olmadığı için ana kapılar New Prima’daki IA karargâhı tarafından açılıp kapatılıyordu. Ana kapıdan geçen kişinin belirlenen sürede geri dönmesi bekleniyordu, şayet dönmezse kayıp olarak kabul ediliyordu.”

Bunu anlatınca önemini anlayabiliyorum, ama bilinmeyen bir evrende olma macerasıyla birlikte, yine de o şeyin derimin altına yerleştirileceği fikrine sıcak bakamıyorum.

Boynum kütleyene dek başımı yana çeviriyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Her türlü desteğe ihtiyacım var. Barclay’e ve elindeki, lazer kalemine benzeyen metal alete bakıyorum.

Bir şekilde bunun berbat bir his olacağından eminim.

Gözümün önüne Cecily’nin beni Scripps İşkelesi’ne sürüklediği zamanı getiriyorum. Onun deyimiyle yine “moda girdiğim” bir gündü, muhtemelen de dünyadan nefret ediyordum ve depre-

siftim. O nedenle beni güneş doğarken uyandırarak pozitif düşünceleriyle beynimi yıkamak için beni arabayla sahile götürmüştü. Altın rengi gökyüzünden, tuzlu suyun kokusundan, dalgaların sesinden ve havadaki sihirden bahsetti. Güneş ışığı saçlarını beyaz bir hare gibi parlatıyordu ve okyanusa doğru çığlık atmıştı, sanki evrene haykırmak bir şeyleri değiştirecekmiş gibi. Sonra bana da aynısını yaptırdı.

Ancak Cecily böylesine haklı olabilirdi. Ben sorunlarımı bağırarak söylediğimde de muhtemelen dünya eskisi gibiydi; ama iskeleden dönerken biraz daha farklıydım, bir şekilde hafiflemiştim.

Sonra aklım Ben'e kayıyor. İleri İngilizce dersinin son haftalarında yanımda oturuyordu, hatta zaman zaman kollarımız birbirine değecek kadar yakındık. Bakışlarımı ne zaman onun yüzüne çevirsem yüzüne düşen buklelerinin arasında koyu renkli gözle riyle bana bakıyor ve hafifçe gülümsüyordu, sanki bir sırrı paylaşıyor muyuz gibi. Sanırım öyleydi de.

Onları kurtarmalıyım.

İşte Barclay'e, "Yap şunu," derken tutunduğum şey de bu oluyor.

04:11:47:08

Barclay akşamın tamamını bana hapishaneden kaçış planını anlattırarak geçiriyor. Her hata yapışımında baştan başlatıyor.

Üçüncü sınıftayken babamın bana hecelemeyi öğrettiği zamanlar gibi, ama bu daha zor. Barclay işkenceci bir baba olurdu.

Sonunda doğru anlatınca, beni yatmaya gönderiyor. Onun eşofman altlarından ve büyük beden tişörtlerinden birini giyerek çocukluk yatağına yatıp tavana bakıyorum.

Uyumaya çalışıyorum, zihnim hep meşgul ve Ben'i düşünüyorum.

İleri İngilizce sınıfına nasıl girdiğimizi, benim yanıma oturuşunu ve düşündüğümünden çok daha zeki biri çıkışını düşünüyorum.

"Peki, senin mükemmel evlilik teklifin nasıl olmalı?"

"Bilmem. Sadece ikimiz olalım isterim ve romantik olmaktan, arkadaşlarına anlatınca büyük bir olay yaratacak cümlelerden ziyade, gerçekten hissettiklerini söylemesini isterim. Onun sadece öne eğilip..." Ben bunu söylerken hafifçe, ama aramızda kalan boşlukta vücut sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakında duracak şekilde Ben'e doğru eğiliyorum ve sesimin tonunu alçaltıyorum.

“Janelle Tenner, lanet olsun, evlen benimle, ’demesini isterdim.”

Şu an ne yaptığını merak ediyorum; acaba yatağına yatmış, ileri İngilizce dersini, Charles Dickens’ı ve sınıfın orta yerine bıraktığım bu bombayı hatırlıyor mu, diye düşünüyorum. Acaba o da benim kadar korkmuş muydu, diye merak ediyorum.

Ama en çok, nerede olduğunu merak ediyorum.

Bunun bana kendime acımdan başka bir faydası olmayacağını bildiğim için gözlerimi kapatıp uykuya dalmaya çalışıyorum. Oda karanlık, serin, rahat ve sessiz, fanın sesinden sokaktan ses de gelmiyor. Çok da yorgunum. Kalçalarım bile ağrıyor.

Buna karşın dakikalar geçiyor ve ben dalamıyorum.

Artık daha fazla dayanamayınca, yataktan kalkıyorum ve oturma odasına gidiyorum. Kapıya gelince Barclay’in battaniyeye sarılmış halde kanepede uzanmış, televizyon izlediğini görüyorum.

“Ne izliyorsun?” diye soruyorum.

Gözlerini kırptırıyor ve derin bir nefes alıyor. Belli ki onu şaşırttım.

“Ne oldu?” diye soruyor doğrulup. Battaniyesi düşüyor ve çıplak göğsü ortaya çıkıyor. Bütün kaslarının kıvrımlarını görebiliyorum. O an aklıma ona sarıldığım ve sıcaklığının yüzüme geçtiği an geliyor.

“Hiçbir şey,” diyorum, başımı çevirip. Neden bu kadar utanmış, bilmiyorum. “Huzursuzum sadece.”

Başını sallayıp arkasına yaslanıyor. “Ben de büyük bir görevden önce hep böyle olurum.”

“Gerçekten mi?” Onun uyuyamayacak kadar gergin olduğunu düşünemiyorum.

“Çay ister misin?” diye soruyor ve televizyonu kapatıyor. “Bana hep iyi gelmiştir.”

“Kesinlikle,” diyorum, her ne kadar Barclay’in çay içtiğini hayal edemesem de. Daha çok sporcu içeceği içen biri gibi görünüyor.

Ama sıcak çay normal bir şeymiş gibi mutfağa yöneliyor.

Milyonuncu kez, *burada ne işim var ve Torrey Pines Plajı’nın yanındaki 101 numaralı otoyolda öldüğüm günden bu yana hayatım ne kadar değişti*, diye düşünüyorum. Sorunlu bir anne babaya sahip, işleri yoluna sokmaya çalışan ve sıkıcı problemleri olan sıradan bir gençken nasıl bu hale geldim? Artık başka biriyim; ana kapılardan geçen, insanların kayboluşunu gören, kendine ait olmayan dünyaları gören, insan ticareti çemberini çözmek için dört günü olan ya da bunu yapmaya çalışırken ölecek olan biriyim.

Bu pek mümkünmüş gibi gelmiyor.

“Sana IA’daki ilk görevimden bahsetmiş miydin hiç?” diyor Barclay elinde iki kupayla mutfaktan çıkarken. Birini bana verirken çaydan tarçın kokusu alıyorum. Büyüleyici.

“Daha çömezdim,” diyor Barclay. “North Point’ten birincilikle mezun olmuşum, sizin West Point gibi. Görevim sadece araştırma yapmak olacaktı.”

Barclay çayından bir yudum alıyor. Ben de kendiminkinden bir yudum alıyorum. Sanki sıvı tarçın içiyormuşum gibi. Gülümseyorum.

“Bu benim ilk görevimdi,” diyor Barclay. “Aslında daha çok bir sınavdı. Evrenler arası tacizin yaşandığı söylenen bir bölgeyi araştırmak durumundaydım.”

“Anlayabileceğim şekilde, lütfen?” Ses tonum düşündüğüm-den daha sert çıkıyor. O nedenle hemen, “Biliyorsun, sizin terimlerin çoğunu bilmiyorum,” diye ekliyorum.

“Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorsun,” diyor, ama

yine de açıklıyor. “Temelde, diğer bir evrendeki tutarsızlığın sebep olduğu doğal bir fenomen. Bildirilen olayları incelemem, bir tanesini üstlenmem ve neler olduğunu araştırmam, buna neyin sebep olabileceğine karar vermem, sonra da alınacak aksiyonu öneren bir rapor yazmam gerekiyordu. İşimi iyi yaparsam, bana bir akıl hocası verilecekti ve IA eğitim programına alınacaktım. Başarısız olursam da farklı bir kariyer çizmemi söyleyeceklerdi. Bu işin göbeğine düşen herkes masa başı işlere gömülüp kalır.”

“IA’daki şansımı tepmeyecek ve masa başı çalışanı olmayacaktım.”

“Şaşırtıcı,” diyorum. Kesinlikle Barclay’i tanıyan herkes onun ne kadar hırslı olduğunu bilir.

Sırıttıyor. “Velhasıl, araştırmamı yaparken 16942 numaralı dünyanın dokusunda yırtıklar olduğunu gördüm...”

“Yırtıklar mı?” 16942 numaralı dünyayı sormuyorum, çünkü bu, beraberinde daha başka kaç tane dünya olduğu ve Barclay’in bunların ne kadarını bildiği gibi soruları da getirecek. O konuya girersem asla uyuyamayız.

Barclay pozisyon değiştiriyor. “Pekâlâ, bununla,” diyor kuantum şarj aletini çıkarıp, “gidilecek yeri programlayıp ana kapı açabiliyorum. Ana kapılar insanları ya da nesneleri bir evrenden diğerine geçiren solucan delikleri gibidir. Evrenlerin birbirlerinden ne kadar uzak olduklarının bir önemi yok, insanlar bu ana kapılardan rahatlıkla seyahat edebilir.”

Ben’i ve geri dönüşün onun için *hiç de* kolay olmadığını düşünüyorum.

“Bazı evrenlerin San Diego’daki gibi yumuşak noktaları var,” diye açıklıyor. “Ama diğer evrenlerde basınç noktaları dediğimiz, iki evren arasındaki perdenin çok ince olduğu, hatta bazen üst üste

bindiği yerler var. Bunlar da tacizlere sebep olabiliyor.”

“Tacizler derken?” diye soruyorum. Evrenler arasındaki mesafenin, paralel başlayıp, daha sonra farklı evrenlerdeki insanların farklı seçimler yapmasıyla birbirlerinden ayrılmaları gerçeğine dayalı olduğunu farz ediyorum. “Yakın” bir evren, gerçekten benzer olan olmalı.

“Kötü hava şartları ya da depremler olmuş olabilir veya birinin ya da bir şeyin kazara o örtüden içeri girip başka bir evrene geçmiş olması da mümkün,” diyor Barclay.

“Zavallı bir adamın araba kullanırken birdenbire başka bir evrene geçmesi ve bunun farkında olmaması gibi mi?” Bunun ne kadar korkunç olabileceğini düşünemiyorum bile. En azından Ben, ana kapıdan geçtiğini biliyordu.

“Zavallı bir adamın akşam yemeği için evine dönüp, eve geldiğinde iki oğlu yerine üç kızı olduğunu, kendisinin başka bir versiyonunun masada oturduğunu görmesi gibi.”

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Barclay başını sallıyor. “North Point’te okuduğum bir olaydı bu. Perde o kadar incelmış ki iki evren birbirine geçmiş ve zaman zaman insanlar iki evren arasında geçiş yaşamış.

“Zaten benim olayımda, tacizler kötü elektrik fırtınalarıydı ve tanıklar fırtınaların manyetik bir çekim gücü olduğunu söylüyordu. Fırtına başladığında bulaşık yıkayan kadın gibi. Mutfak penceresini açmış ve manyetik çekim o kadar güçlüymüş ki, bütün metal malzemeler pencereden çıkıp fırtınanın içine karışmış.”

“Ürkütücü.” Önemsememe konusunda özel bir yeteneğim var. ama bu Barclay’i gülümsetiyor.

Elektrik fırtınasının karmaşıklığından bahsederken ve kafamda bilimsel onca teori dolanırken çayımı içip ve yüzündeki ifa-

denin değişmesini izliyorum. Hâlâ gülümsüyor ve gözleri hikâyenin heyecanıyla parlıyor. Bu, aramızda geçen ve onu yumruklamak istemediğim, onun da bana karşı çıkmadığı ilk sohbetimiz.

“Peki, fırtınalara sebep olan neydi?” diye soruyorum konuşma fırsatı bulunca.

“Olay da bu. Manyetizma, evrenler arasındaki alan bozulmasından kaynaklanıyor, bu da güçlü bir bilimi ortaya çıkarıyor.”

Barclay’in ne dediğini anlamıyorum. Bana hiçbir şey ifade etmiyor. Onun doğal dünyayı algılayışı benimkinden çok farklı. Yine de önemli olan şeyi anlıyorum; bu insanlardan kaynaklanan bir olay, kendiliğinden olan bir şey değil.

“Peki, kötü adam kimdi?” diye soruyorum. Çünkü hep bir kötü adam olmaz mı?

“Bazı araştırmalar yaptım ve bütün izler beni, garajında deneyler yapan çılgın bir bilimadamının manyetizmanın kaynağı olduğuna götürdü,” diyor Barclay. “Diğer evrenlerdeki ikizleriyle iletişime geçmeye çalışıyordu. Hepsini bir arada idare etmek gibi bir planı olduğunu düşünüyoruz, ama o kadar ileri hiç gidemedi.”

Barclay’in bu adamı anlatırken takındığı tavra gülmekten kendimi alamadım. “İA ne dedi? Yani, seni sadece araştırma yapmaktan çok gerçek bir göreve itmişler.”

Başını sallıyor. “İşte, şu an bulunduğum yere böyle geldim, bebeğim.”

Ah evet, ukalalık geri döndü ve hiç hoş değil. “Gerçekten, ne yaptılar?”

Gülümsemesi biraz düşüyor. “Bana akıl hocası olarak Eric’i verdiler ve onun bütün davalarında görevli olmama izin verdiler. Onunla birlikte bütün büyük davalarda bulundum.”

“Büyük bir ajan mıydı?” diye soruyorum, onun daha dene-

yimli, insan tacirleriyle baş etme konusunda becerikli olduğu ve benim olmadığım gerçeğini bir kenara bırakıp. Şimdi o öldü ve sonrakiler de biz olabiliriz.

“En büyüğü,” diyor Barclay, elini saçlarına götürüp. “O bir efsaneydi, öldükten sonra yaptıkları için anıtı dikilenlerden.”

“O zaman IA’nın seninle ilgili büyük umutları mı var?” Onu daha iyi bir ruh haline sokmaya çalışıyorum. Ukala Barclay, depresif Barclay’dan biraz daha iyi.

Ama bunu yemiyor. “Bir zamanlar olmuş olabilir. Şu an için şüpheliyim.”

Gözlerimi deviriyorum. “Bunun bir kendine acıma partisi olduğunu fark etmemiştim.” Sanki ben ondan daha iyi haldeymişim gibi. Listenin başında asıl ben varım.

Barclay bir süre konuşmuyor. Boş kupasını sehpaye koyuyor ve başı öne eğikken alçak bir ses tonuyla, “Clyde Tolson için inşa edilmiş bir anıt var. IA’yı kuran adam. Buraya yakın. Küçük bir çocukken, her gün okula giderken onun yanından geçerdim,” diyor.

“O çok şey başardı, Tenner. Sadece Prima için değil, dünya için. Yani, bütün çoklu evren onun bulduğu şeyle ve onun ardında bıraktığı mirasla bambaşka bir hale geldi. Eric de onun izindeydi. Büyük etki yaratmıştı.”

“Anlıyorum,” diyorum. Anlıyordum da. Barclay gibi hayallerim yok, hayatta ne yapmak istediğimi bile bilmiyorum, ama bir etki yaratmak istiyorum ve *bunu* anlıyorum.

Uzanıp Barclay’in elini tutuyorum ve sıkıyorum. “*Şu anda* doğru şeyi yapıyorsun. Zor, çok meşakkatli, hatta tehlikeli, ama yine de yapıyorsun. Bunun bir anlamı var. Bunu unutma.”

Başını sallıyor ve onun da benim elimi sıkıldığını hissediyorum. Yüzünde yavaş yavaş şeytanca bir gülümseme belirmeye baş-

Son Beş Gün

lıyor. Sonra da doğrudan bana bakıyor. “Bu işi başarısak, benim de anıtımı dikerler mi dersin?”

İlk aklıma geleni söylemiyorum. Onun yerine gülümseyerek, “İçinde bulunduğumuz pislik tam anıtlık zaten,” diyorum.

Ama asıl düşündüğüm şu: *Ben sadece bu işten sağ çıkmak istiyorum.*

04:10:01:45

Çay kollarımı ve göğsümü ağırlaştırdıktan sonra, Barclay'i kanepede bırakıp yatağa dönüyorum.

Ben'i ve Cecily'yi, ileri fizik dersinde şahane bir üçlüyken her şeyin nasıl da farklı olduğunu düşünüyorum. Cecily'nin Ben'e bütün malzemeleri sahaya taşıttığı ilk laboratuvar dersinden ve Ben'in bizimle çalışabilecek kadar zeki olduğunu kanıtlamak için Cecily'nin sorduğu bütün sorulara cevap verişinden sonra, arkadaki masamıza oturup Cecily'nin şekerlerinden yemiş ve şu an yaşadığım şeyin temelini oluşturan bilim dersini dinlemiştik. Ben'i ve beni bir araya getiren bilim.

Cecily'yi düşünüyorum, rüzgârda savrulan sarı atkuyruğunu, elini kalçasının üzerine koyup duruşunu. *"Tamam, bir sorum daha var ve bu en önemlisi."*

"Belki de gerçekten laboratuvar ödevimizi yapmalıyız?" diyorum. keyif almama rağmen.

Ben hazırmış gibi ellerini ovalıyor. *"Devam et."*

"En sevdiğin süper kahraman kim?"

"Çok kolay. Mucize Kadın. Bir erkeği kurtaran kadın seksidir."

On yaşındayken onu kurtarmıştım. Geçen sonbahar ise birbirimizi kurtardık. Bu kez kurtarma sırasının kimde olduğunu merak ediyorum. İkimiz için de sessizce dua ediyorum, sonra uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

On saat bile geçmeden IA karargâhında olacağım ve beni hapse atacaklar.

Yirmi dört saat geçmeden de hapishaneden kaçmaya çalışacağım.

04:01:00:00

Sabah radyo çalmaya başlayınca uyanıyorum ve tereddüt etmeden kapatıyorum. Kıyafetlerimi giyip sırt çantamı topluyorum.

Barclay oturma odasında beni bekliyor. Şöminede ateş yanıyor ve beni gördüğünde bana bir tür protein bar veriyor. “İğrenç ama tok tutar.”

Başımı sallayıp sırt çantamı ona veriyorum. Hapishanede verdikleri yiyecekleri yememe konusunda beni daha önceden uyarmıştı. Benim yiyeceklerime ilaç katacaklarını düşünmüyor, ancak daha önceden mahkûmları konuşturmak ve sorun çıkarmalarını önlemek için bu tip şeyler yapıldığını biliyor.

Protein barı dikkatle açıyorum ve paketi dibine kadar yırtıyorum.

Barclay sırt çantamı burada bırakacak. Beni IA karargâhına götürüp, mümkün olduğunca çok yanımda kalacak. Bir süre sonra benim yanımdan uzaklaştırılıp ofise gönderilecek. Beni nerede bulduğuna ve benimle nasıl bir anlaşma yaptığına dair belgeleri doldurması gerekecek.

Tabii bunların hepsi yalanlardan ibaret.

Gün bittiğinde, buraya gelecek ve sırt çantam ile taşınabilir EMN'sini alacak. Akşam yemeği için hapishane yakınlarında bir restorana gidecek. Hapishane doktoruna rüşvet verdiği için o da zamanı geldiğinde ortadan kaybolacak. Sonra da bizi beklemek üzere arabasına atlayıp sözleştiğimiz yere gidecek.

Saat sayesinde hapishane içinde nerede olduğumu bilebilecek. Hapishanenin ana sistemine girip, bendeki EMN devreye girmeden önce kapımı açacak.

Gerisi de bana kalmış.

Her şeyi ayarladı ve orada beni bekleyecek, ama içeride tek başıma olacağım.

“Korkuyor musun?” diye soruyor.

Korkuyorum.

Korkmasam aptal olmam lazım zaten. Bunun ne kadar riskli olduğunu biliyorum: Ben ve ailesinin hayatı, Cecily'nin özgürlüğü, Renee Adams gibi dünyalarından koparılmış daha kim bilir kaç kişinin özgürlüğü. Bunun şimdiye dek yaptığım en zor şey olacağını da biliyorum.

Dalga Fonksiyonunun Çöküşü'nü durdurmamız gerektiğinde, o tek bir şeydi. Dünyanın sonunu getireceğine şüphe yoktu, ama ana kapı açabilen tek bir kişi vardı. Durdurmamız gereken de oydu.

Bu farklı. Çok fazla değişken var.

Ancak bunların hiçbirini aklıma getirmiyorum.

Onun yerine küçük bir kız olduğum zamanı, muhtemelen dört ya da beş yaşındayken, annem ve babamın bizi babamın ailesini ziyaret etmek için Ohio'ya götürüşünü hatırlıyorum. Çamaşırhane haline getirdikleri, yarı bitmiş bir bodrum katları vardı. Karanlık ve rutubetliydi, tuhaf kokuyordu. Beni ürkütmüştü. Oraya bir daha hiç inmek istemedim. Çok korkmuştum.

Babam bana korkunun sadece bir his olduğunu, birinin ya da bir şeyin tehlikeli olduğunu düşündüğümüzde yaşadığımız bir şey olduğunu söylemişti. Onun bir boşluk olduğunu ve onunla baş etmenin tek yolunun, onu küçülten bir plan ile tehlikeyle yüzleşmek olduğunu belirtmişti.

Bana bodrum katta beni korkutan şeyin ne olduğunu sordu. Beş yaşındaki her çocuk gibi orada canavarlar olduğunu düşünmüştüm ve ona bunu söyledim. Bana babasının eski beyzbol sopasını verdi ve bunu sıkıca savurursam, en kötü canavarı bile yere sereceğimi söyledi. Deneme amaçlı birkaç kez savurduktan sonra beni elimde sopayla basamak basamak aşağı indirdi, ta ki artık korkmayıncaya dek.

Daha sonra yaşıım büyüdüğünde, Alex ona, kızını elinde beyzbol sopasıyla tehlikelerle savaşması için bodrum katına gönderen biri olarak nasıl bir ebeveyn felsefesine mensup olduğunu sordu.

Babam bize beraber çalıştığı adamlara söylediği şeyi söyledi. Uzun zamandır Büro'daydı ve yaralanan, ölen çok kişi görmüştü. Bunların çoğunun da kişinin korkusunu kontrol edemeyişiyle bağlantılı olduğunu biliyordu.

Barclay'in mavi gözlerine bakıyorum, beni zaman zaman çok sinirlendirse de onun iyi bir ajan olduğunu biliyorum. Onu neden sevdiğimi biliyorum ve daha önce ne yapmış olursa olsun onu seviyorum. Korkmuyor. Elbette başta onu korkutan şeyler olmuştur, ama bir plan yapıyor ve işi hallediyor. *Keşke babamla çalışsaydı,* diye geçiriyorum içimden.

Anlayacağını bildiğim için, ona gerçeği söylüyorum. "Korku, mermiden daha ölümcüldür. Babam böyle derdi."

"Babanı severdim," dedi Barclay başını sallayarak.

Elimde olmadan gülümsüyorum. Babamı herkes severdi, ama Barclay'ı daha yakından tanıdıkça, *babam da onu severdi*, diye düşünüyorum.

“Gidelim,” diyor Barclay.

Şöminede yanan planlara son kez baktıktan sonra onun peşinden arka bahçeye çıkıyorum.

Ellerimi önde birleştiriyorum ve Barclay bileklerime plastik kelepçeyi takıyor. Ardından da kuantum şarj aletini çıkarıyor ve ana kapının elektronik açılış sesini duyuyorum.

İşte, devasa mürekkep havuzu tam karşımda duruyor. Tuzlu su kokusu, açık alan, içinde barındırdığı sonsuz olasılık ve soğuk hava tenime değişiyor. Acaba bir gün tüm bu şeyler sihrini yitirip benim için de sıradan hale gelecek mi, diye merak ediyorum.

“Bu kez sakın olmaya çalış,” diyor Barclay. Bir eliyle kelepçemi tutuyor ve diğer elini de sırtıma koyuyor. Birlikte ana kapıdan giriyoruz.

Bu defa nefesimi tutmuyorum. Soğuk hava ciğerlerime doluyor, soğüğün tüm vücuduma yayıldığını hissediyorum. Bir an içten dışa donduğumu hissediyorum ve tüylerim ürperiyor.

Sonra ana kapıdan beton zemine iniyoruz. Dengemi kaybedecek gibi oluyorum, ama Barclay beni tutup dengemi sağlıyor.

“Geldik,” diyor. “İA karargâhı.”

Önümüzde yüksek, camdan bir gökdelene uzanan bir düzine beton basamak var. Bu bina diğerleri gibi karmaşık bir tasarıma sahip değil, dikdörtgen ve sade, ama yine de çok daha etkileyici. Camlarda billur bir görüntü yerine petrolle boyanmış gibi bir hava var. Bir açıdan bina kapkara görünse de güneş belli bir açıdan geldiğinde gökkuşağı renklerine bürünüyor.

Barclay neye baktığımı fark etmiş olmalı. “Binayı kaplayan

şey *hydrochloradneum*,” diyor. “Kimse buraya ana kapı açamasın diye temelinde ve camlarında bu var.”

Bu da demek oluyor ki, içeri girdiğim andan itibaren kimse-
nin beni kurtarmasına imkân yok.

İlk iki basamağı çıkarken Barclay yanımda ve ben arkamda bıraktığım şeye bakıyorum. Üst düzey Prima hayatının billur şehri ve yeraltını gizleyen dumanlar.

Barclay’in, hayatlarını yerin otuz metre altında devam ettiren insanlarla ilgili dediği şeyi hatırlıyorum.

Beni hafifçe dürtünce gitme vaktinin geldiğini anlıyorum. Merdivenleri çıkıyoruz, Barclay de beni kelepçemden çekiyor gibi yapıyor. Kapıya varmadan hemen önce şöyle fısıldıyor: “Alarmı çaldırmamaya çalış.”

Bu akşamdan bahsettiğini özellikle belirtmesine gerek yok. Gözlerimi deviriyorum. “Elbette.”

“Hayır, sana söylemeyi unuttum. Alarmı çaldırırsan ve kanalizasyona gittiğini fark ederlerse, sifon sistemini kullanabilirler.”

“Şahane,” diyorum tersleyerek. Endişelenecek bir şey daha. “O zaman bizi de sifonla çekerler ve boğuluruz.”

Barclay başını iki yana sallıyor. “Hayır. Sifon sistemi dediğim, yangın.”

04:00:43:06

IA'nın lobisi mermer zemini ve granit yüzeyleriyle üst düzey bir kurumsal binadaymışız havası uyandırıyor. Tek fark, havallımanlarındaki gibi vücut tarayıcılar, metal detektörleri, X-ray cihazları ve silahlı güvenlik görevlileri olması.

Saatın vücut tarayıcısında görünmemesi gerekiyor, ama Barclay bundan yüzde yüz emin değil. IA'daki birilerinin beni kuyrukta bekletmeyecek kadar çok istemesini umuyorum.

Barclay beni güvenlikten geçmek için bekleyen sivillerin yanından geçiriyor ve güvenlik görevlilerinin yanına geliyoruz. "Kod on bir-on dokuz," diyor.

Başım öne eğik öylece dururken Ben ve Cecily'yi, hiç bilmediğin bir yere götürülmenin ne olduğunu düşünüyorum.

Güvenlik görevlisi tereddüt ediyor. "Müdür acil bir toplantı için ofis dışında."

"Elbette ki on bir-on dokuzla ilgilenebilecek birileri vardır." Bu lütfeder tavır Barclay'in ses tonunu düşürüyor. Planı bilmesem, tökezlediğimizi anlamazdım. Müdürü görmeyi umuyordu, dört

gözle bunu bekliyordu. Müdürün bana vereceği tepki, onun bağlılığının derecesini gösterecekti.

Güvenlik görevlisi telsizle birine haber veriyor ve kodu tekrar ediyor.

Düşman karargâhındayız. Buradaki herkes Ben'in ölüsünü istiyor ya da en azından insan ticareti çemberiyle bağlantısını kanıtlamak. Hepsi Cecily'nin nerede olduğunu biliyor olabilir. Sonuç olarak, bundan adım kadar eminim.

"Müdür yardımcısı sizinle görüşecek," diyor güvenlik görevlisi ve Barclay'in beni güvenlik ipinin altından geçirmesine izin veriyor. İki silahlı güvenlik görevlisi de bize asansöre kadar eşlik ediyor.

Bunun bizim için iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu anlamak için Barclay'in suratına bakıyorum, ama onun dikkati başka yerde. Bize doğru yürüyen uzun boylu sarışına bakıyor. Çekici, muhtemelen otuzlu yaşlarda bir kadın ve o an ona dirsek atmak istiyorum, çünkü şimdi etrafa bakınıp seksi kadınları kesmenin zamanı değil. Ancak sonra kadının birkaç geniş omuzlu, aynı siyah takım elbiseleri giyen ve siyah kravat takan adamın nezaretinde olduğunu fark ediyorum. Başta spor yapan işadamlarıymış gibi geliyor bana, ama bize yaklaştıkça kulaklarına taktıkları aletleri, ayak bileklerinde duran yedek silahlarını belli eden kumaş pantolonlarını görüyorum. Bunlar, takım elbise giymiş güvenlik görevlileri.

Bu kadın her kimse, bu kadar dikkati hak ediyor.

"Taylor," diyor sarışın, sesi çok sigara içiyormuş ya da salon şarkıcısıymış gibi çatallı. "Ofiste olmadığını duydum. Nasılsın?"

Barclay kadın bize yaklaşırken gülümsüyor. "Sayın Vali, her zamanki gibi sizi görmek çok güzel."

Öksürecek gibi oluyorum. *Bu kadın vali mi?* Şimdi onu daha

yakından inceliyorum. Uzun saçları, pürüzsüz teni ve kusursuz yüz hatlarıyla daha çok bir süper modeli andırıyor.

“Öğle yemeği için planın ne?” diye soruyor vali. “Seni kule-
nin tepesindeki yeni kafeye götürmeliyim. Şehrin en iyi havası
orada.”

“Onur duyuyum, Sayın Vali,” diyor Barclay ve bunu gerçekten
kastettiğinden eminim. Ona saygı duyduğundan mı, yoksa seksi
olduğu için mi, bilmiyorum. Her iki şekilde de rahatsız oluyorum.
Ben hapisshanede olacağım ve o da “şehrin en iyi havasının” key-
fini çıkaracak. Bu adil mi şimdi?

“Şahane,” diyor boşdaki elini uzatıp. O an ellerini fark edi-
yorum. İnce, kırışık sarkmış derili ve kemikli; sanki altmış, yetmiş,
hatta seksen yaşında bir kadına aitlermiş gibi. Elleri vücudunun geri
kalaniyla uyuşmuyor. Ya çok pahalı bir estetik geçirmiş ya da yaş-
lanmayan bir vampir, hangisinin daha olası olduğunu biliyorum.

Ürkütücü, yaşlı bir panter gibi.

Ve Barclay’e asılıyor.

Ona doğru eğilerek ses tonunu alçaltıyor, ama onu hâlâ du-
yabiliyorum. “Eric’in ailesi için bir şeyler yapmak istiyorum ve
umarım bunu senin üzerinden gerçekleştirebilirim.”

Barclay başını sallarken gözlerimi devirmemek için kendimi
zor duruyorum. Ona saygı duyduğu çok açık. Ürkütücü, yaşlı el-
lerini bir kenara koyarsak, bunu hak ediyor olmalı.

“Beyler,” diyor geri çekilirken. “Her zamanki gibi iyi iş çıkarı-
yorsunuz. Güzel şehrimiz için yaptığınız her şeye minnettarız.”

Sonra gidiyor.

Dudağımı ısırıyorum ve asansörün üzerinde yanan numara-
lara bakıp asansörün lobiye indiğini görüyorum. Asansörün kapısı
açılıyor ve dördümüz birlikte biniyoruz.

04:00:42:03

Kapılar kapandığında, güvenlik görevlilerinden biri bir elini Barclay'in omzuna koyuyor. "Lanet olsun, Harika Çocuk, valiyle yemek ha."

Barclay omuzlarını silkince iki güvenlik görevlisi de onun valiyle olan öğle yemeği planı hakkında konuşmaya başlıyor. Kısı-kandıkları ve onu huzursuz etmeye çalıştıkları çok açık. İşe yaradığımı sanmıyorum, kaldı ki düşünecek daha önemli şeylerimiz var.

Birden Barclay boğazını temizliyor. "İlk görevimden sonra tanışmıştık." Bu sefer de tipik Barclay olacağını, insanlar yargılara varırken omuzlarını silkip sessizce duracağını sanmıştım. Sanırım benim yararına olan da bu. "O ve Eric düzenli olarak öğle yemeği yedi..."

Ses tonu alçalıyor ve güvenlik görevlileri ona Ajan Eric Brandt için taziyelerini iletip susuyor.

Asansör yukarı çıkarken kimse tek kelime etmiyor. O anın ağırlığı kemiklerime kadar işliyor. Bu ya hayat ya da ölüm. Ardından gelen her şey, şu an ne olduğuna bağlı.

Yukarı çıktıkça korkum da artıyor.

Babamı düşünüyorum. Yüzündeki derin çizgileri, alnındaki ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıkları. seyrelmeye ve beyazlamaya başlayan saçlarını, kirli sakalını. Bana baktığında, gözlerimiz buluştuğunda ne kadar ciddi olduğunu anımsıyorum.

Korku, mermiden daha ölümcüldür.

Bunu bir tür mantra gibi kendi kendime tekrarlıyorum. Çünkü bu işi başarmak için güçlü olmam gerek. Şu an ne olduğuyla bağlantılı çok fazla planımız var.

Asansör yirmi yedinci katta tekrar duruyor ve kapı açılıyor. Silahlı güvenlik görevlileri önden çıkıyor ve bizi bekliyor, ardından dördümüz koridorda yürümeye başlıyoruz.

Bunu yapabilirim. Mecbur olduğum için değil, babamın kızı olduğum için. Önemseydiğim insanları yüzüstü bırakmayacağım için.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapıya ulaşana dek üç ofisin önünden geçiyoruz. Güvenlik görevlilerinden biri kapıları açınca dördümüz de içeri giriyoruz. Halı gri renkte ve nispeten yeni görünüyor, muhtemelen bir yıllık filandır.

Başımı kaldırıyorum.

Ve yüksek sesle, “Benimle dalga geçiyor olmalısınız,” diyorum.

Barclay öksürüyor ve sonra, “Sayın Müdür Yardımcısı, elimde bir on bir-on dokuz var. 23984 numaralı dünyadan 2348739 numaralı vatandaş Janelle Tenner. BM132 olayıyla ilgili IA’ya teslim olmak istiyor,” diyor.

Aslında ben 23984 numaralı dünyadaki bilmem kaç numaralı vatandaş değilim, ama hâlâ ailemi güvende tutmak için oynamamız gereken oyunu oynuyoruz.

“Ayrıca,” diye ekliyor Barclay, “sizin o dünyadaki ikizinizi de tanıyor.”

Barclay’e bakıyorum, nerede olduğumuz umurumda değil. Bu detayı verdiğiğine inanamıyorum ama o doğrudan karşıya bakıyor, gözleri müdür yardımcısının üzerinde.

O kişi de Struz’dan başkası değil.

04:00:39:53

Ryan Struzinski'yi, yani Struz'u, kendimi bildim bileli tanıyorum. Orange County'de büyümüş, USC'ye* gitmiş ve sonra da mezun olur olmaz FBI'ya girmiş. Sınavları büyük başarıyla geçmiş ve San Diego'da babam için analist olarak çalışmaya başlamış.

Babamın onu eve getirip ailemizin bir parçası haline getirmesi bir hafta bile sürmemiştir.

Ben on dört yaşındayken, Struz ve babam terörist aktivitelerinden şüphelenilen radikal bir grubun izini süren Müşterek Terörizm Görev Gücü'nün bir parçasıydı. Detayların çok azını biliyorum, çünkü Struz vurulup birkaç hafta sahalardan uzak kalmıştı. O süreçte, babam gizli görevi sürdürürken o da oturma odamızdaki kanepede Jared ve benimle oturuyordu. Akşam yemeğinde dondurma yiyor, gerilim filmleri izliyor ve filmin en kötü adamı üzerinde tartışırken gece ikiye kadar oturuyorduk.

Sonunda, babam kötü adamı yakalayıp eve geldi ve Struz'a berbat bir bakıcı olduğunu söyledi. Ardından da hep birlikte pizza yemeye gittik.

* *University of South Carolina.* (ç.n.)

Struz iki metre boyunda, zayıf ve süper kahraman kompleksi olan biriydi. Her yıl Cadılar Bayramı'nda Superman kostümü giyer ve kostümün içine de köpükten yapılmış kaslar takardı. O, aynı zamanda, elektriği, suları ve medeniyete dair her şeyi ortadan kaldıran depremler, tsunami ve yangınlar sırasında dünyayı bir arada tutmayı başaran kişiydi.

O, tanıdığım en iyi adam.

04:00:39:52

Struz 2.0, yani Prima versiyonu, IA'nın müdür yardımcısı, Barclay'i dinledikten sonra silahlı güvenlik görevlilerine başını sallıyor. Görevliler çıkarken bize sandalyeleri gösterip oturmamızı işaret ediyor. Davranışlarında vücuduna ters düşen bir nezaket var.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Saçları daha kısa. Belli ki ya kendi kesiyor ya da düzenli olarak tıraş oluyor. Sakal tıraşı olmuş ve kıyafetleri tam üzerine göre; omuzları doğru genişlikte, kolları doğru uzunlukta ve pahalı bir kumaştan. Gerçekten iyi görünüyor.

Eve dönersem, Struz'a güzel kıyafetler almayı kendime görev edindim. Böylece ona bir kız arkadaş da bulabiliriz.

"Seni görmek güzel, Barclay," diyor kapı kapanıp da biz bize kalır kalmaz. Sandalyeme otururken gülümsüyor. Yüzüne büyük gelen ve ona hiç yakışmayan bir gülümseme bu. "Geri dönmene sevindim."

"Teşekkür ederim, efendim," diyor Barclay nazik bir gülümsemeyle.

Kendimi *Invasion of the Body Snatchers* filminin içinde gibi hissediyorum.

“Şimdi, beni affet, ama Bayan Tenner’ın BM132 olayıyla ne ilgisi var?” diye soruyor Struz 2.0. Çok resmi ve bu beni şaşırtmıyor. Fakat bu adam kendi hayatımda benim için önemli biri ve onun dünyasındaki haline kayıtsız kalmam çok zor.

Barclay, Ben’le olan bağlantımı özetliyor. Başka birinin bu kadar yoğun hissettiğim şeyleri birkaç cümleye indirgemesi çok tuhaf. Tanıştığımız yer, beraber geçirdiğimiz günler ve zamanlar, birbirimize söylediklerimiz şimdi kulağa çok kısır geliyor.

Raporunda yanlış olan bir şey yok, ama doğru olan bir şey de yok. Oradaki, ders programımı değiştiren, parmağıyla bana dokunup elimdeki kâğıt kesişini iyileştiren, derslerimden iki tanesine giren, Sunset Cliffs’teki pikniğimiz için en sevdiğim yiyecekleri getiren ve beni ölümden döndüren *benim* Ben’im değil. Anlattıkları, gittiği günden beri onun yüzünü, koyu kahverengi gözlerini, dudaklarını, saçlarının yüzüne dökülüşünü, uzanıp yanağıma dokunuşunu, beni son kez öpmek için kendine çekişini, ana kapıya giderken yavaş adımlarla ilerleyişini, gitmek istemezmiş gibi görünen halini, adımı ve beni sevdiğini söyleyişini, ana kapının onu içine alıp ortadan kayboluşunu düşlediğim gibi değil. Bir de, *senin için geri geleceğim*, deyişi var.

Barclay sözünü bitirince, Struz 2.0 bana bakıyor ve bilgisayar ekranına dokunuyor. “Onu buraya getirerek iyi iş çıkardın, Barclay.” Kaşlarını çatınca yüzündeki ifadeden bir şeye canının sıkıldığını anlıyorum. “Müdür onun sorgulanıp tutuklanmasını istiyor gibi görünüyor.”

Belki beni cezaevine göndermek istemez ve idamımı bekler. Belki de yine çok iyimser düşünüyorumdur.

“Evet, efendim,” diyor Barclay.

“Onu buradan götürebilirim. Raporunu dosyaya geçirecek misin?”

Barclay, “Evet, efendim,” diyor ve yerinden kalkıp bana bakmadan odadan çıkıyor. O giderken beni bir panik kaplıyor. Ya bunların hepsi bir tuzaksa ve o hapishaneden kaçış yoksa? Ya ben kendi kendimi bu şekilde düşmana teslim ettiysem?

Ama bu düşüncelerin hepsini başımdan savıyorum ve kendi kendime, öyle olsaydı Barclay beni buraya getirmek için ikna etmeye çalışıp koluma mikroçip yerleştirmez, bana hapishanenin planlarını ezberletmezdi, diyorum. Yoksa pekâlâ bizim dünyamıza bir ana kapı açıp beni uyuduğum yerden alıp götürebilirdi.

Pek içimi rahatlatmıyor, ama şu an elimden gelen bu.

Struz 2.0’la baş başayım. Ona doğrudan baktığımda, derinlerde bir yerde Struz olmadığını anlıyorum. Struz 2.0’da hem çok tanıdık hem de farklı bir şey var ve bu beni tedirgin ediyor. Aynı yüz, aynı gözler, aynı ses, her şey aynı; ama farklı olduğunu *hissettiren* o kadar çok şey var ki. Bunun bacak bacak üstüne atmış, kıyafetiyle aynı renk çorapları ve cilalı ayakkabılarıyla oturuyor olmasıyla hiç ilgisi yok.

Benim dünyamdaki Ryan Struzinski’yi “Struz” yapan şey her ne ise, o bu adamda yok. Bunun ne demek olduğunu da bilmiyorum.

Bunu fark etmek içime oturuyor, gözlerim doluyor ve içimi büyük bir çaresizlik kaplıyor. Eve gitmeyi her şeyden çok istiyorum, kardeşime sarılmak ve Struz’dan başına açtığım dertler yüzünden özür dilemek istiyorum. Çok geç olmadan onları yeniden görmek istiyorum.

“Bu nispeten çabuk olmalı, Bayan Tenner,” diyor, Struz olmayan adam. “Sadece birkaç sorumuz var.”

Odaya, arkasındaki duvara, kapıya, tavana, adam dışındaki her yere bakıyorum ve nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Ardın-

dan da uzun, kararlı bir nefes alıp beş saniye boyunca içime hava çekiyorum ve sonraki beş saniyede de bu nefesi bırakıyorum.

“Ben de zamanında birkaç ikizimle tanıştım,” diyor, ses tonu düz ve yumuşak. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. “Başta sinir bozucu gelse de kendine sürekli benim tanıdığın kişi olmadığımı hatırlatmak zorundasın. Birbirimize çok benziyor olabiliriz, çok fazla benzerliğimiz olabilir ama kesinlikle farklı şeyler yaşamış ve hayatları farklı yönlere gitmiş bambaşka insanlarız.”

Gözüm masadaki fotoğraf çerçevesine ilişirken başımı sallıyorum. Monitörünün hemen yanında duran, kalın, gümüş, iyi parlatılmış ve üzerinde zerre kadar toz olmayan bir çerçeve. Fotoğrafta bir kız ve bir erkek olmak üzere, açık sarı saçlı, koyu mavi gözlü, açık tenli ve kocaman gülümsemeli iki kişi var. Benzerlik inkâr edilemez.

Çocukları olmalı.

Gözlerimi bu Ryan Struzinski’ye çeviriyorum ve o da talepkâr gözlerle bana bakıyor.

Barclay’in bana mümkün olduğunca doğru cevaplar vermem konusunda söylediklerini hatırlıyorum. Kısa, net cevaplar.

Nefesim yavaşlıyor ve hiç olmadığım kadar hazırım.

Kısa kesip, “Tamam,” diyorum.

“Mükemmel. Şimdi, Ben Michaels’la en son ne zaman iletişime geçtiniz?” diyor ve bana doğru Ben’in bir fotoğrafını uzatıyor.

04:00:32:46

Bir an nefes alamıyorum. Fotoğrafa bakakalıyorum.

Ben'in haberi olmadan çekilmiş bir fotoğraf. Üzerinde soluk mavi, yağ lekeli, önden düğmeli, bir göğsünde "Wakefield Auto", diğerinde de "Ben" yazan bir gömlek var. Kameraya bakmıyor, başı yana dönük ve yere bakıyor, ağzı da biriyle konuşuyormuş gibi hafif aralık. Saçları benim dünyamdan ayrıldığı halinden biraz daha uzun ve yüzüne döküldüğü için yüz ifadesini kısmen kapatıyor.

"Bayan Tenner?"

Başımı kaldırıyorum. Müdür Yardımcısı Ryan Struzinski saydam bir iPad ve kalemle oturuyor. Bana bakıyor.

Bu, benim tanıdığım Struz değil. Sadece kendine o kadar hâkim olmadığından değil. Tutarsız ahlaki değerlerine rağmen LA için çalışıyor ve onlar insanların hayatlarını tehdit ediyorlar: Ben'in, ailesinin ve benim. Ya buna tamam diyor ya da işler böyle yürüyor.

Nefes veriyorum. "Onu en son dört ay kadar önce gördüm."

Başını sallıyor ve sanırım söylediğim şeyi not ediyor. "Şartlar neydi?"

“Arabayla terk edilmiş bir eve gittik ve onun iki arkadaşıyla karşılaştık,” diyorum. “Onlardan birinin sabit olmayan ana kapılar açtığını biliyorduk. Hemen arkamızdan da Ajan Barclay ve Brandt geldi. Ben’i dünyasına geri gönderdiler.”

“Arkadaşlarından kastınız ölmüş olan Reid Suitor ve Elijah Palma,” diyor.

Bu bir soru olmasa bile cevap veriyorum. “Evet.”

Gözlerini bana dikeyor. “Ve Ben Michaels’ı o günden beri hiç görmediniz?”

Bu cevabın gerçek olmasından nefret ediyorum. “Hayır.”

“Onunla hiç iletişime geçtiniz mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır.”

“E-posta, mektup, mesaj ya da herhangi bir şey?”

“Bu mümkün mü?” diye soruyorum, çünkü eğer öyleyse bunu merak ediyorum.

Arkasına yaslanıyor. “Sizden sadece sorularımın cevabını istiyorum.”

Gözlerimi deviriyorum. Gerilecek çok şey var. “Hayır, ondan hiç haber almadım.”

“Pekâlâ, sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu olay çözülene kadar sizi gözaltında tutmak zorundayız,” diyor önündeki evraklara bakarak ve neden onun dediklerini yapamadığımı bilmesem de o an bunu söyleme gereği duyuyorum. Çünkü gerçek bu ve hayatta en çok güvendiğim insanla aynı yüzü taşıyor, o nedenle bana güvenmeli.

“Onun her ne yaptığını düşünüyorsanız, Ben masum. O asla birini incitmez.”

Müdür Yardımcısı Struzinski bana bakıyor, dudak kenarları aşağı kıvrılıyor ve gözlerinde bir acıma ifadesi görüyorum. “Ona

karşı çok fazla kanıt var, ama onu yakaladığımızda masum olduğunu ispat etmesi için ona şans vereceğiz,” diyor.

Neredeyse, “Peki, ya ben?” diyecek oluyorum.

Çünkü ben masumum, her ne kadar yarın olmayacak olsam da. Yine de şu an öyleyim ve beni tutuklayıp dört gün içinde idam edilmem için gereken dosyaları hazır edecek.

03:22:56:02

İki tane silahlı güvenlik görevlisi beni müdür yardımcısının ofisinden alıyor ve bir minibüsün beklediği arka çıkışa götürüyor. Beni bindirip kemerimi bağlıyorlar. Bir mahkûmun transferi için yapılacak evrak işleri varsa, bu benim için geçerli değil.

Camlar karartılmış olduğu için gece mi, gündüz mü, ayırt edemiyorum.

Ben'i düşünüyorum. Her neredeyse, ailesini kurtarmak ve masumiyetini kanıtlamak için bir planı olmalı. Umarım onu zamanında bulabiliriz.

Sonra Cecily'yi ve nerede olabileceğini düşünüyorum. Işıksız bir yerde mi, bunca zamandır kapalı mı tutuluyor, ana kapıdan geçirildikten sonra ona ilaç mı verildi, onu kaçıran kişiye lanet okuyup bağıyor mu, yaralı mı, korkuyor mu, diye merak ediyorum.

Onun çoktan bir köle olduğunu düşünmek istemiyorum ya da hayatta mı, diye sorgulamıyorum.

Nefesim titriyor ve gözlerim yanıyor. Bunların hiçbirisi doğru değil. Cecily, Qualcomm'da olmalı ve bir sonraki film gecesi ile takım oluşturma alıştırmalarını organize etmeliydi. Onun yerine

beni hayatımla tehdit ediyorlar, hapse atıyorlar ve anahtarları da başka bir yere fırlatıyorlar.

Bu artık sadece insan tacirleriyle ilgili değil, çünkü IA'nın özünde daha büyük bir problem var ve bunu çözmeliyiz.

Emniyet teşkilatındaki kişilerin zaman zaman kötü adamları yakalamak ve günü kurtarmak için zor kararlar vermelerini anlıyorum. Bazen daha büyük çıkarlar için fedakârlıklar yapmak gerektiğini de biliyorum. Hatta bundan dört ay önce, Dalga Fonksiyonunun Çöküşü'nün bu iki dünyayı ve beraberindeki diğer birkaç dünyayı da yerle bir etmemesi için benim dünyamı feda etmek isteğini de anlayabiliyorum.

Hoşuma gitmemişti, ama mantıklıydı.

Oysa IA'nın şu an yaptığı şey, yani Ben'in önemsedığı insanları hapse atması ve Ben teslim olsun diye onları idam edecek olması doğru değil.

Ben gerçekten kötü bir adam olsa bile doğru değil.

Bu elbette ki IA'daki herkesin kötü olduğu ya da herkesin insan ticaretiyle bağlantılı olduğu anlamına gelmiyor. Bir suç örgütüne bulaşmak da başka bir tür yozlaşma, ama bu da IA'nın altında yatan ahlaki değerlerde bir bozulma olduğu anlamına geliyor.

Geçmişinde bir yerlerde, biri çizgiyi aşmış ve diğerleri de peşinden gitmiş. Şimdi de kötü adamı bulmak için kaynaklarını kullanmak yerine, onun kendilerine gelmesi için onu tehdit ediyorlar. Bunu yaparken de masum hayatları alıyorlar.

Babamla, 24 başladığında ilk birkaç sezonunu izlemiştik. Diziyi sevmiştim. Jack Bauer modern dünya için bir kahraman gibiydi, ama sonraları babam diziyi kaydetmeyi bıraktı ve bizim için artık izlenmeyen dizilerden biri oldu. Ona sebebini sorduğumda bana dizinin verdiği mesajı sevmediğini söyledi. Daha ısrarlı so-

runca da onu rahatsız eden asıl sebebin işkence olduğunu öğrendim.

Jack Bauer'de sevdiğim şey, şehri korumak için her şeyi yapmasıydı. Gerektiğinde kötü adamlara işkence ediyordu. İş başarılmalıydı. Fakat bu babamı rahatsız etmişti, çünkü eğer iyi adamlar da çizgiyi aşır birine işkence edecekse, o zaman iyiyi ve kötüyü ne ayıracaktı?

O zamanlar buna verecek bir cevabım yoktu, şimdi de yok. Yine de silahlı güvenlik görevlileri beni minibüsten indirip de hapishanenin ön kapısına doğru götürürken kendi kendime sorduğum soru buydu: IA Ben'i bulmak için beni idam etmeye gönüllüyse, onları teröristlerden ayıran ne?

03:22:08:38

Bu hapishaneye Piston deniyordu, çünkü New Prima'nın şehir merkezinden görülebiliyordu ve binalarının geri kalanıyla uyumlu, grotesk, siyah bir silindir şeklindeydi.

Güvenlik görevlileri bana içeri kadar eşlik ediyor ve A hücrelerindeki mahkûmları geçiyoruz. İçinde ranza, tuvalet, lavabo bulunan, iki kişilik hücrelerden ve sekiz kattan oluşuyor. Düşündüğüm ya da televizyonda gördüğüm diğer hapishanelerden çok da farklı değil.

Ama orada bulunduğum ve birazdan hücreye atılacak olduğum gerçeği tüylerimi ürpertiyor.

Ben önlerinden geçerken birkaç mahkûm sesleniyor, birkaçı ıslık çalıyor, ancak sorun değil. Genel hapishane nüfusuyla aynı yerde kalamayacağım. En kötü, diğerleri için tehlike oluşturabilecek ve unutmak istedikleri mahkûmları tuttukları tekli hücrelere götürecekler beni.

Yüksek bir merdivenden çıkıp köşeyi dönüyoruz. Tekli S hücrelerine giden uzun koridora çıkıyoruz ve omuzlarımdaki gerginlik biraz hafifliyor. Doğru giden her küçük şey buradan çıkma

ihtimalimin arttığı anlamına geliyor.

Barclay'e göre tekli hücrelerin olduğu bölüm küçük. Alçak tavanlı ve kalın duvarlı, her iki tarafta sekizer tane olmak üzere toplam on altı hücre var. Parmaklık yok, çünkü pencere yok.

S hücrelerine geldiğimizde Barclay'in haklı olduğunu görüyorum.

Ayrıca yalnız olmadığımızı da görüyorum.

03:22:05:08

Soldaki beşinci hücrenin kapısı aralık. O aralıkta da güvenlik görevlisi üniforması olmayan bir adam duruyor. Üzerinde kot pantolon ve haki rengi bir gömlek var. Saçları asker gibi kısa kesilmiş. Gömleğinin yakasından çıkıp boynuna doğru uzanan bir dikenli tel dövmesi var.

Vücudumu bir ürperti kaplıyor ve nefesim kesiliyor. Gömleğinde koyu renkli lekeler var.

İçimden bir ses olduğum yere çakılıp daha fazla yaklaşmamı söylüyor.

Sonra hücrenin içinden gelen homurtuları duyuyorum ve gömleğindeki kan izi olduğunu anlıyorum.

Kalbim daha hızlı çarpıyor. Bu adama hiçbir şekilde yakın durmak istemiyorum.

“Acele et,” diyor hücredeki her kimse ona. “Çıkar onu dışarı.”

O hücre Elijah’ınki olmamalı. Tabii yeri değiştirilmediyse? Hayır, bunu neden yapsınlar ki?

Yanımdaki görevliler beri itmeye devam ediyor ve gömle-

ğinde kan olan adamı bizi izliyor. Gözleriyle beni süzüyor ve ben de başka yöne bakmakta güçlük çekiyorum. Acı idrar kokusu yüzüme duvar gibi çarpıyor ve tüm vücudum uyuşuncaya dek damarlarım korkuyla doluyor. Ardından da pas benzeri, yoğun kan kokusu geliyor.

Adam hâlâ beni inceliyor, yüzü ifadesiz ve tek bir bakışla görmesini istediğimden daha fazlasını görmüş gibi bir hali var. Koridor dar ve adam kıpırdamıyor, o nedenle geçerken sıkışıyoruz. Bunca süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor.

Koruma görevlilerinden biri, “Affedersiniz, Bay Meridian,” diyor biz geçerken.

Gözücuyla aralık kapıdan içeri bakıyorum ve bir anda ağzımdan o sözcük dökülüyor: “Ben.”

Hücrede. Saçları kurumuş kanla birlikte yüzünün bir tarafına yapışmış, yanağı morarmış ve şişmiş. Nefesim kesiliyor ve korumalarla yürümeyi reddediyorum. Bir anda çok fazla duyguyu birden yaşıyorum ve toparlanamıyorum. Onu dövmüşler, kim bilir kaç kere, şimdi de hücreğine bırakıyorlar. Ama burada. Onu da Elijah’la birlikte çıkarmayı deneyebilirim.

Fakat kafasını kaldırıp da bana baktığında yanıldığımı fark ediyorum. Bu Ben değil. Aynı saçlar, aynı kemik yapısı, aynı derin bakan gözler. Ama bu çocuğun yüzü biraz daha farklı.

Ben’in ağabeyi, Derek.

Homurdanarak bir şey söylüyor. Hiç tanışmadık, ben sadece onun kardeşini gördüm, ama o olduğunu biliyorum. Ben’in birkaç yaş daha büyümüş, yüzü gözü şişmiş, dayak yemiş, duşa ve tıraş ihtiyacı olan hali.

Sağımdaki güvenlik görevlisi kolumdaki parmağını sıkarak beni öne itiyor. Dönüp arkama bakmaya çalışırken görevli önümü

kapatıyor ve beni kendi hücreme sürüklüyor. Derek arkamdan bir şey söylüyor. Sonra da bir homurtu daha duyuyorum ve ardından da yerde sürüklenen bir ayak sesi.

Güvenlik görevlisi hücremi açarken Ben'in ağabeyinin bunu bana söylediğini anlıyorum.

“Kaç,” diyor.

03:22:04:29

Nefes alamıyorum. Sanki duvarlar üzerime geliyor, yer ayağımın altından kayıyor. Yüzüm yanıyor, vücudum buz gibi ve yüreğim pır pır ediyor. O, Ben'in ağabeyiydi; üzerinde kanı kurumuş, yüzü gözü şişmiş. Kim bilir onu şimdi nereye götürüyorlar ve ona ne yapacaklar.

Vücudum titremeye başlayınca ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum.

On bir saat sonra buradan çıkarken onu burada bırakmam gerekecek.

03:20:17:25

Benim hücrem küçük, karanlık ve ancak bir karyolanın sığabileceği kadar. Tuvalet yerine bir köşede karanlık bir delik var. Tavanda zayıf bir ampul yanıp sönüyor ve hücreye korku filmi havası katıyor. Her yerin çamaşır suyu gibi koktuğu doğru, ama yine de kan ve idrar kokusunu aldığım için hiçbir işe yaramıyor.

Standart açık mavi hapishane tulumumla karyolaya uzanıyorum.

Ancak yeterince rahatlayamadığım ya da zihnimi boşaltamadığım için beni kendime getirecek bir uyku uyuyamıyorum.

Hapishanenin bir yerlerinden gelen çığlıklar duyuyorum ve bunun gerçek mi, yoksa benim hayal ürünü mü olduğunu ayırt edemiyorum. Ben'in ailesini burada bırakamam. Onları dışarı çıkarmalıyım, ama onların kapılarını açacak kodları bilmiyorum, sadece Elijah'mkini biliyorum ve Barclay'le nasıl iletişime geçeceğimi de bilmiyorum.

Bacaklarım titriyor. Huzursuz bir şekilde kalkarak küçük hücrede biraz yürümek istiyorum.

Ne olursa olsun, burada kalamam. Ne zaman dışarıdan bir

ses duysam Meridian'ın benim için geldiğini sanıyorum. Elijah için endişeleniyorum, bu akşam bir şeyler ters gidecek diye endişeleniyorum. Yürüyemeyecek kadar yaralıysa ne yapacağım?

Yürürken ellerimde titremeye başlıyor ve ikisini de alnıma bastırıyorum. Sakin olmalı, odaklanmalıyım. Kendimi kaybetmemin hiçbir yararı yok. Kendimi derin nefes almaya zorluyorum. Ben'in ailesini kurtarmanın bir yolu olmalı.

Bacaklarımı yormamam gerek, onun için karyolaya geri dönüyorum ve gözlerimi kapatıp Ben'i düşünüyorum. Onu, üzerinde babamın eski tişörtlerinden ve eşofman altlarından biriyle, yeni duş almış ve benim şampuanım gibi kokarken, Elijah'ın vurulduğu akşamda görüyorum. Uzanıp elimi tutuşu geliyor aklıma. Parmaklarımız birbirine geçmişti ve o koyu renkli gözlerini bana dikmişti. Yatağımızda yan yana yatıyorduk ve dünya yok olmadan önce birbirimize sımsıkı sarılmıştık.

Güçlü ve zekisin ve asla önce kendini düşünmüyorsun. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermiyorsun ve çok güzelsin.

Neredeyse vücudunun sıcaklığını, bana sarılan güçlü kollarını, bana dünyayı unutturmasını, ayrılmayacağımızı, sonuna dek her şeyle savaşacağımızı hissedeceğim.

O anıya tutunuyorum. Yalnız hissetmediğim zaman savaşmak daha kolay.

03:11:20:57

Karyolaya sırtüstü uzanmışım. Hiçbir şeyim yok.

Ben'in ağabeyini ya da ailesinden herhangi birini kurtarabilmek için hiçbir planım yok.

Zamanım da azalıyor.

Onları bırakmak zorunda kalacağım. Bu fikir sert bir battaniye gibi rahatsız ediyor beni. *Onları bırakmak zorunda kalacağım*, cümlesini düşünüyorum. Canımı sıkıyor ve beni hasta ediyor. Jared'e, Alex'i söylerken de böyle hissetmişim. Gerçekliğini benim bile kabul etmediğim, nasıl tepki vereceğimi bilmediğim bir olayda bunu dile getirmek çok güç.

Bu gece, gece yarısında, gardiyanların nöbet değişiminde, Barclay güvenlik sistemine girecek, benim hücremin kapısı açılacak ve bir EMN kuracak. Sonra bizi dışarıda bekleyecek.

EMN aktif olduğunda, hapishanedeki bütün elektriği kesecek. Yedek jeneratörün devreye girmesi otuz, bilgisayar ve güvenlik sistemlerinin yeniden devreye girmesi de yirmi saniye sürüyor. Elijah'ın hücreğine gitmeli, kapısını açmalı ve onu dışarı çıkarmalıyım. Sonra da hapishaneden çıkmak için kameralara görünmeden

kanalizasyona inmemiz gerekiyor.

Kapı kodlarını yüksek sesle tekrarlıyorum ve planın her adımını gözümde canlandırıyorum. Kodu yanlış girersem alarm çalar.

Sanırım babamın filmlerden ve *Gizli Dosyalar*'dan alıntılar yapmasına, benden de aynısını yapmamı istemesine şu an sevinmiyorum. Ona ve içki içip de kendine zarar vermesin diye sürekli bir adım önünde olmam gereken anneme teşekkür etmeliyim. İkisi de kendilerince beni buna hazırladılar.

Yine de keşke Cecily'nin fotoğrafık 'afızası bende olsa diyorum. O kız kendi elyazısıyla yazdığı her şeyi hatırlayabiliyor. Bir kere yazması yeterli, sonra parmağını şaklatır gibi hemen hatırlıyor. Benim için de o kadar kolay olsaydı, planı yazardım ve haritayı zihnimden takip ederdim. Ben ise karıştırmayayım diye sürekli tekrar etmek zorundayım.

Derimin altındaki saat bipleyip aktif hale geldiğinde aklımda Cecily var.

Rakamlar geri saymaya başlıyor.

00:05:00

03:11:05:00

İşte bu. Ölüm kalım anım. Derin bir nefes alıp karyoladan iniyorum.

4

Barclay'in dediklerini yapmak için sadece bir şansım var. İşe yaramazsa ve hâlâ hayattaysam, buraya sıkışıp kaldım demektir.

3

Barclay emirlere karşı gelmeden hiçbir şey yapamaz.

2

Bu işe yaramazsa, eğer bizi dışarı çıkaramazsam, ya dövüleceğim ya da kaçma girişiminden ötürü işkence göreceğim ve Barclay de muhtemelen beni burada bırakacak.

1

Kapımın önünde duruyorum, kaslarım gergin ve koşmaya hazırım, parmaklarım da kilit açılır açılmaz kapıyı itmek için bekliyor.

Ses duyuluyor. Elektronik aletlerin kapandığında çıkardığı sestten. Sessizliğin sesi.

Ve ışıklar sönüyor.

03:11:00:00

Hücre kapımın içinde bir klik sesi duyuyorum. Kapıyı iterken kalbim yerinden çıkacak gibi. Kapı hiç kilitlenmemiş gibi kolayca açılıyor ve şu anda koridordayım. Dümdüz kuzeye doğru ilerliyorum ve kameralar erken devreye girer diye koridorun sağından gidiyorum. O an tek duyduğum, kalp atışlarım ve koşarken yere vuran ayaklarımın sesi.

Önünden geçtiğim kapılardan içeri bakmamaya çalışıyorum. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama içim parparça. İnsanları arkamda bırakmaktan nefret ediyorum.

Derek'in kapısından geçerken avucumu uzatıp, "Senin için geri döneceğim," diye bağıryorum, çünkü buradan çıkabilirsek, buranın nasıl bir yer olduğunu asla unutmayacağım.

Sonra koşmaya devam ediyorum.

Elijah'ın tutulduğu on üç numaralı hücrenin kapısına geliyorum ve hafızama kazıdığım kodu giriyorum.

4-0-7-5-2

Kapı açıldığında ağzım açık kalıyor.

Onun işkence gördüğünü karanlıkta bile anlayabiliyorum.

Yüzünün sol tarafı şiş ve yara içinde. Yüzündeki kan ve pislik, çürüklerle karışmış. Bir aydır yıkanmamış gibi görünüyor. Kızılımsı sarı saçları kahverengi gibi görünüyor. Zayıf, kemikli halinden sekiz, belki de on kilo verdiği anlaşıyor. Beni görünce ağzını açsa da sesi çıkmıyor. Onun boş yemek kabını alıyorum ve kapıyı açık tutmak için destek amaçlı kullanıyorum. Sonra içeri koşup onu yerden kaldırıyorum.

“Elijah, seni buradan çıkaracağım,” diyorum. “Beni takip etmelisin.”

Başını sallıyor ve kendini toparlamaya çalıştığını fark ediyorum. “İyi görünüyorsun.” Sesi çatalı ve bu da hayal gördüğünün bir göstergesi.

Ona destek vermek için kolunu omzuma atıyorum ve hücre kapısına geliyoruz. Kapının kenarını tutup ayağımla yemek kabını iterken derimin altındaki rakamlara bakıyorum.

00:14:70

Çok zamanımız yok. Kameralara yakalanırsak hücrelerimize geri gönderiliriz.

Hücre kapısını ardına kadar açıyorum ve Elijah’ı dışarı çıkarıyorum, sonra da yarı yürüyüp yarı sürüklenerek onu koridora çıkarıyorum. Nefesi kesik kesik ve sol bacağıyla bu kadar yükü kaldıramayacak gibi görünüyor. Bu da ağırlığının çoğunun benim üzerimde olduğu anlamına geliyor.

Ama merdivenlere varıyoruz ve kapıyı iterken ampuller yanmaya başlıyor.

Yedek jeneratör.

“Acele etmen gerek,” diyorum, onu merdivenlerden aşağı çekerken. Nabzım kulaklarımda atıyor ve kol kaslarım Elijah’ın ağırlığının altında titriyor.

“Yakalanırsak, muhtemelen bizi öldürürler,” diyor Elijah öksürerek.

“Çok yardımcı oldun.” Neredeyse gülüyorum. Bu bildiğim Elijah işte. Onu henüz yok edememişler.

Merdivenlerin yarısındaki alana iniyoruz ve kendimi toparlayıp onu yeniden çekmeye başlıyorum.

Revirden, ölüleri ve ağır yaralıları götürdükleri, müdahale ettikleri ya da morga taşıdıkları tıbbi kanada geçmek zorundayız. Orada kanalizasyon sistemine açılan bir mazgal var. Kodu girerek onu devre dışı bırakabileceğim ve Elijah ile oradan kanalizasyona geçeceğiz. Tünellerden yolumuzu bularak, Barclay’ın bizi beklediği yere gideceğiz. O da muhtemelen dışarıdan kanalda doğru gidip gitmediğimizi görmek için izliyordur.

Merdivenin en altına iniyoruz ve bizi yasaklı bodrum katına indirecek kapının kodunu giriyorum.

3-5-1-1-7

Kapı açılıyor ve Elijah’ı içeri itiyorum.

Barclay ve ben elektik kesintisinin ve nöbet değişimi sırasındaki genel karışıklığın, bize kameralara görünmeden revire varmak, mazgalı açmak, kanalizasyona inmek ve alarmları devre dışı bırakmak için yeterli zaman vereceğini umuyorduk.

Ancak koluma bakıp da elli üç saniyem kaldığını görünce, çok yavaş olduğumu anlıyorum.

Kameralara yakalanacağız.

Dişlerimi sıkarak daha hızlı hareket etmeye çalışıyorum.

Revir hapishanenin karşı kanadında ve Barclay’ın yönlendirmeleri doğruysa, bu koridorun sonundan sağa, bir sonrakinin sonundan da sola döndüğümüzde karşımıza çıkacak. Tüm gücümüzle koşarsak, başarabiliriz.

Sağa dönüyoruz.

Koridorda koşarken Elijah'ı da yanımda sürüklüyorum. Derimin altında geri sayan rakamlara bakmama gerek yok, yeterince hızlı olmadığımızı biliyorum.

Tam sola dönüp de revire varacakken koridorun sonundaki kapı açılıyor ve bir gardiyan el fenerini bize doğru tutuyor.

Onunla göz göze geliyorum ve elini silahına götürürken yüzündeki şaşkınlığı görüyorum.

“Acele et!” diyorum Elijah'a, çünkü onu tutamıyorum ve ikimizi birden buradan sağ çıkarmaya gücüm yetmiyor.

Ama silah sesi benim sesimi bastırıyor.

03:10:58:49

Verdiğim tepki otomatik. İçgüdüsel olarak çömelip bir kolumla kafamı kapatıyorum. Koşmaya da devam ediyorum.

Elijah da aynı içgüdüde olmalı ki, bana yetişiyor.

Revirin kapısını görebiliyorum. Barclay'in dediği gibi bordo ve kod paneli hemen sağında duruyor.

Kod 12386.

Zaman yavaş akıyor gibi.

Hâlâ silah sesinin yankısını duyabiliyorum ve gardiyanın daha koridorun köşesinde olduğu için doğrudan bir tehdit olmadığını bilmeme rağmen kafamı ve nefesimi tutmuş şekilde vurulmayı bekliyorum.

Ama aynı zamanda beton zemindeki ayak seslerimi de duyuyorum. Her adımım bacaklarımdan yankılanıp kalp atışıma uyum sağlıyor.

Kapıya yaklaşırken yavaşlamıyorum.

Tüm hızımla doğrudan kapıya koşup çarpıyorum.

Çok canım yanıyor, ama yarın hayatta kalmış olursam, bu çürüklere geçecek.

Parmaklarımla kod panelini buluyorum ve rakamları giriyorum.

1

Üzerimizdeki alarm çalışıyor, kırmızı ışık yanıyor ve duvarlardan siren sesi yankılanıyor.

2

Arkama baktığımda gardiyanın köşeyi döndüğünü görüyorum.

3

Arkamda şiddetli bir patlama duyuyorum, silah sesi.

8

Kurşunun başımın hemen yanına, beton duvara girdiğini görüyorum.

6

Kapıda klik sesi duyuyorum ve kolu çeviriyorum.

Kapıdan geçerken Elijah'ın duvara doğru yığıldığını görüyorum. Boğazım düğümleniyor ve üzerimde büyük bir ağırlık hissediyorum. Kolundan tutup onu odaya çekiyorum.

Sendeliyor ve üzerime yetmiş kilo yığılıyor. Geriye doğru düşüyoruz ve ben sert, soğuk bir şeye çarparken kırılgan bir camın sesini duyuyorum.

Ama artık güvendesiziz.

Geldik, revirdeyiz.

Buradan çıkmamıza sadece bir adım kaldı.

Elijah inliyor. "Bacağıma bir şey oldu."

Aşağı eğildiğimde elim sıcak, yapışkan bir şeye değiyor.

Kan.

03:10:58:36

Babam çalışırken  kez vurulmuştu. İlk seferinde ben iki ya da  yaşlarında küçük bir kızdım ve hiç hatırlamıyorum. İkinci-
sinde on bir yaşındaydım ve kolundan, dirseğinin hemen üzerinden
vurulmuştu. Kurşun delip geçmişti. İşten sadece bir gün izin al-
mıştı.

Üçüncüsünde de öldü.

Ama lmeden önce, ilk vurulduğun anda hiçbir şey hisset-
mediğini söylemişti. Ne zaman ki bakıp vücudunun kanadığını g-
ryorsun, beynin de o zaman acıyı algılamaya başlıyormuş.

03:10:58:35

Kendimi kontrol ediyorum. Gözlerimle kollarıma ve bacaklarım, ellerimle de karnıma ve sırtıma bakıyorum. Görünen kan Elijah'dan geliyor. Baldırından.

Ne kadar kötü yaralandığını bilmiyorum. Kurşun hâlâ içeride olabilir. Önemli bir hasar vermiş olabilir. Anatomi dersi almadım, o nedenle orada birkaç saniye içinde ölmesine sebep olabilecek bir atardamar var mı, bilmiyorum. Yine de önemi yok. Bir şekilde kan akışını durdurmam gerektiğini biliyorum. Çok zamanım olmadığına da biliyorum.

Çünkü gardiyan koridordan buraya geliyor.

Tulumun kolunu tutup yırtıyorum. Sonra da kumaşı duvara dayanmış şekilde oturan Elijah'a veriyorum. "Bunu yaranın üzerine bağla. Mümkün olduğunca sıkı. Ne kadar acıdığı umurumda değil."

"Lanet olsun, J," diyor. "Senin yüzünden vuruldum."

"Buna daha sonra sinirlenirsin. Hâlâ buradan çıkmamız gerek."

Kapıya bakıyorum. Peşimizdeki gardiyanla, mazgalı devre dışı bırakıp kanalizasyona inmek için yeterli vaktimiz yok. Onu bir şekilde alt etmeliyim.

O içeri girdiğinde kapı açılacak. Eğitimliyse, kapıyı açtığı anda silahı önde olacak şekilde girer. Ağır ağır ilerleyip bizi arar. Çok fazla aksiyon görmemişse, tedirgin olacak ve silahı önünde kalkan gibi tutacaktır.

Derin bir nefes alıp bunu yapmama ihtiyacı olan Cecily'yi düşünüyorum. Ellerimi yumruk yapıyorum ve bırakıyorum.

Buradan hâlâ çıkabiliriz.

Elijah kapının çaprazında oturuyor, bu da gardiyanın onu görebilmesi demek. Ben de kapının arkasında durursam avantajlı olurum. Silahı onun elinden düşürüp alabilirim. Kemiklerin, cüsse ne olursa olsun en hassas olduğu el bileklerine ağır bir şeyle vururum. Onu etkisiz hale getirmek için bir saniye lazım.

Ancak önce bir şeye, yani bir silaha ihtiyacım var.

Yerde kırık bir cam parçası duruyor. Elijah'ı içeri sürüklerken kırdığım aynanın bir parçası, ince bir üçgen ve ön kolum kadar. Yine de bu onu etkisiz hale getirmeye yetmez.

Sonra duvarda bir yangın söndürücü görüyorum. Ağır olacak, ama işe yarayabilir. Onu alıp kapının arkasına geçerek ışığı söndürüyorum, çünkü koridordan sızan ışık benim daha çok işime yarayacak.

Beklemeye başlıyorum.

03:10:58:10

Kırmızı ışıklar yanıyor, alarmin sirenleri çalıyor ve Elijah acı içinde inliyor, ama hepsinden önce ben kendi kalp atışımı duyuyorum.

Gözlerimi aşağıya diktim ve kapının altından sızan ışığa bakıyorum. Gardiyanın gölgesi geldiğinde, sözde silahımı iki elimle sıkıca kavriyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Bu benim tek şansım.

Tereddüt edemem. Bu gardiyanın aslında benim düşmanım olmamasının bir önemi yok. Beni tehdit eden ya da Elijah'a işkence eden kişi olup olmamasının da bir önemi yok. Benim kim olduğumu ya da IA'nın bana ne yapmak istediğini bilmemesinin bile önemi yok.

Önemli olan bize ateş etmesi ve Elijah'ı vurmuş olması, Barclay'in dışarıda bizi bekliyor olması, Cecily ile Ben'in bize ihtiyacı olması, insan tacirlerinin dışarıda olması ve bizim onları durdurmak zorunda olmamız.

Üç gün, on saat ve elli sekiz dakika içinde ölme ihtimalimizin olması önemli.

Derin bir nefes daha alıyorum. Şimdi ya o ya da ben.
Hayatım bir sonraki an ne yapacağıma bağlı.
Kilidin açıldığını duyuyorum, kapının kolu çevriliyor.

03:10:57.24

Koridorun ışığı üzerine yansıyor ve karanlık odamıza silüetini çıkarıyor. Sol elinin kapıda olduğunu, silahın da sağ elinde olduğunu görebiliyorum.

Yangın söndürücüyü iki elimle sımsıkı kavrayıp başımın üzerine kaldırıyorum ve tüm gücümle bileğine indiriyorum.

Çılgık atıyor. Berbat bir ses.

Silah yere düşüyor ve benden uzağa sürükleniyor.

Gardiyan kolunu göğsüne çekiyor, kapı kapanıp koridorun ışığını engelliyor.

Gözlerim karanlığa hemen alışıyor.

Gardiyan etkisiz halde, ama artık nerede olduğumu biliyor ve silahı, önce benim ulaşmam için çok uzak.

Tek sağlam koluyla benim üzerine çullanıyor. Yangın söndürücüyü tekrar savuruyorum, ama bu kez hazırlıklı olduğundan ben daha vuramadan sol eliyle tutuyor. Bu başarısız hamleyle dengemi kaybediyorum ve beni itince boş bir sedyenin üzerine düşüyorum, o da elimden yangın söndürücüyü alıyor.

Topuğumla bir ayağına basınca bağırıp yangın söndürücüyü düşürüyor. Yangın söndürücü sarsıntıyla yere düşerken, hayalarına vurmak üzere diğer dizimi kaldırıyorum, ama adam tahmin ettiğimden daha hızlı çıkınca tekmem bacağına denk geliyor. Bileğim dönüyor ve acı bacağıma kadar etki edince yere düşüyorum.

Sırtım yere vururken bir el boğazımı sıkıp nefesimi kesiyor. Kurtulmaya çalışıyorum, ama bir diziyle de göğsüme bastırıyor.

Köşeye sıkışmış durumdayım.

03:10:56:58

Babam hep feminizmin bize kadınların erkeklere eşit olduğunu söylemesinden şikâyet ederdi. Cinsiyet ayrımcısı olduğundan ya da başka bir şeyden değil, sadece gerçekçi biri olduğundan.

Gerçek: Ortalama bir erkek ortalama bir kadından yaklaşık on beş santimetre daha uzun ve kilo olarak da on iki kilo daha ağır.

Gerçek: Altmış sekiz kilo olan bir kadın, aynı kilodaki bir erkeğin gücünün ancak yüzde yetmişine sahip.

Sonuç olarak, güçleri çarpıştırmak gerektiğinde, bir erkek kadını yener.

Bu sebeple şu an kendimden daha iri ve ağır birine karşı ko-yamıyorum, ama ondan daha zekiylim.

Burun, boğaz, kasık, kulaklar ve gözler herkesin hassas noktalarıdır.

03:10:56:57

Gözlerine hamle yapıyorum.

Uzanıyorum, parmaklarım yüzünün o kaygan, terli derisine dokunuyor ve başparmaklarımı gözyuvalarına bastırıyorum.

Parmaklarımın ucundaki elastiklik içimi kaldırsa da umursamıyorum. Babamı, arka bahçemizde bana ve Alex'e temel savunma tekniklerini öğretişini, bize saldıran kişiye zarar vermekten çekinmememiz gerektiğini söyleyişini düşünüyorum.

Kendimi yerden de kaldırmaya çalışarak daha sert bastırıyorum. Adam boğazımı iyice sıkıyor, sanki soluk borum patlayacak gibi. Gözümün önüne yıldızlar geliyor, ama saldırmaya devam ediyorum. Babamın bana öğrettiği şeyi yapmaya çalışıyorum.

Ta ki parmağım o deliğe girinceye kadar.

Gardiyan inleyerek hafifçe geri çekiliyor, boğazımı nefes alabileceğim kadar gevşetiyor ve sol elim burnuna kayıyor.

Ciğerlerime hava doluyor ve görüşüm düzelince de sol gözünden akan kanı görüyorum.

Dişleriyle başparmağım ile işaretparmağım arasındaki yumuşak deriyi ısırtıyor ve çığlığım boğazımı sımsıkı saran ellerle kesi-

lince başım yeniden betona çarpıyor.

Başımın arkasından bir ağrı yayılıyor ve bir anda bütün dünyam kararıyor. Yoğun bir ağırlık hissediyorum, kollarım iki yana düşüyor.

O an elim bir şeye değiyor.

Elimin altında, soğuk ve keskin bir şey var.

En geniş tarafını bulup parmaklarımı etrafında çeviriyorum. Tırtıklı uçları avcuma batsa da keskin acı görüşümü bir anda düzeltiyor ve her şeyi yeniden görüyorum.

Babamın öğrettiği ölümcül noktaları hatırlayarak gücümün her zerresini toplayıp, çenesinin altında, boynunun sivri ucuna nişan alıyorum.

Açılan delikten ellerime ve göğsüme kan fışkırıyor. Sıcak ve yoğun. Kendi boynunu tutarak kanı durdurmak için ellerini benim üzerimden çekiyor, ama bir işe yaramıyor. Atardamarını deldim, sanırım şahdamarı ve saniyeler içinde vücudundaki tüm kan akanca. Vücudunun kontrolünü kaybederken kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Bacaklarının gücü bitiyor ve yana doğru yıkılmaya başlıyor.

Kendimi ona bakmaya zorluyorum; yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başında, geniş çeneli, kemerli burunlu bir adam ve şu an hayatını kaybediyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Bir adamı öldürdüm.

03:10:54:58

Kendi kendime başka bir seçeneğim olmadığını söylüyorum, ama kanla kaplı ellerime baktığımda midem bulanıyor. Bana ait değillermiş gibi geliyor. Titremeye başladıklarında da cam elimden düşüyor.

Arkamda, Elijah'm kesik kesik nefesini duyuyorum. Ellerimin titremesi geçsin istiyorum ve öne eğilip ellerimi ölen gardiyanın ceketine siliyorum. Bütün kan temizlenmiyor. Sonra bu ben değilmişim, o adamı ben öldürmemişim, hapishaneden kaçmıyormuşum ve başka bir evrende arkadaşımı insan tacirlerinden kurtarmaya çalışmıyormuşum gibi düşünüyorum. Bu hayat başka birine ait ve ben sadece oymuşum gibi rol yapıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum Elijah'a. "Turnikeyi yaptın mı?"

"Vuruldum ya," diyor. Sesi sakın, kısık, ama rahatsız; sanki ödevini yapmayı unuttuğunu söylemiş gibi, sanki az önce birini öldürdüğümü görmemiş gibi. Omuzlarını silkiyor. "Bu sana göre 'iyi' mi?"

Bacağına bakıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Burada oturup diğer gardiyanların gelmesini bekleyemeyiz." Kurşu-

nun bacak kasına isabet edip, delerek dışarı çıktığını anlayınca rahatlıyorum. Kanama durmamış, ama yavaşlamış ve henüz ölüm riski yok.

Şimdi buradan çıkmalı ve başımızı daha fazla derde sokmadan Barclay'le buluşmalıyız.

Arka köşedeki mazgalı buluyorum. Beklediğimden daha küçük çıksa da Barclay oraya sığdığını söylemişti ve o, ikimizden de iri bir adam. Mazgal, mavi renkli ve dokunduğum an kesecek olan lazer çizgilerden oluşuyor.

Üzerindeki duvarda mazgalın klavyesi var. Aklımda tuttuğum kodu giriyorum.

8-4-3-1-6

Lazerler yok oluyor.

Fakat bir sorun var. Alarmı çaldırdık ve Barclay'in yangınlı sifon sistemi dediği şeyi şu an görebiliyorum.

Her yerde ateş var ve sıcaklıktan yüzüm terlemeye başlıyor. Bir an yangın söndürücüyü düşünüyorum, ama sonra hemen elimi çekiyorum. Alevler çok fazla.

Kanalizasyonun içine bakarken suyu görüyorum. Su, diyorum, çünkü onun gerçekte ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum, ama oraya giden yolu alevler kaplamış durumda.

Alevler duvarlardaki borulardan geliyor ve aynı anda birden çoğunun çalıştığı, alev lambası benzeri karmaşık bir sisteme sahip olmalı.

Alevlerin ne kadar süreyle geldiğini ve aralarında ne kadar zaman olduğunu sayıyorum. Uzun değil. Buradan çıkmak için alevlerin içine atlamak zorundayız.

Yanmadan çıkmanın bir yolu olmalı. Dönüp odaya bakıyorum.

Sedye.

Sedyenin yanına gidiyorum, çarşafı kaldırıyorum ve sonra lavaboya gidip çarşafı ıslatıyorum. Çarşafı suyu tamamen çektikten sonra birini kendi omuzlarıma, diğerini de Elijah'ın üzerine sarıyorum.

Onu mazgala sürüklüyorum.

"Beni o hücrede bırakmalıydın," diyor alevleri görünce.

"Bana güvenmen gerek ," diyorum. "Nefesini tutmalısın."

Önden Elijah'ı gönderiyorum, çünkü gardiyanlar çok geçmeden gelir ve Elijah'ın onlara tek başına karşı koyacak gücü yok. Onu itince ayakları alevlerin üzerinde sallanacak şekilde mazgalın kenarına oturuyor. Alevler altı saniye boyunca püskürüp iki saniye kesiliyor ve bu da o hızla tutunarak aşağı inemeyeceği anlamına geliyor. Tünele atlamak zorunda kalacak ve bu atlayışa da alevin son saniyesinde *başlaması* gerekiyor, yoksa daha inmeden diğer alevlere yakalanır.

"Ayaklarım yanıyor," diyor ve yutkunurken âdemelmasının inip çıktığını görüyorum.

"Aslında henüz değil," diyorum. "Kollarını göğsünün üzerinde birleştir, çeneni göğsüne yapıştır ve gözlerini kapat. Sana nefesini tutup atlamani söylediğimde bunu yapmak zorundasın. Bekleyemezsin."

"Siktir oradan," diye cevap veriyor, ama sonra bana bakıp, "Sakin burada kalayım deme," diyor. Ses tonu oldukça ciddi ve o an buradan çıkabilirsek, gerçekten de arkadaş olabiliriz diye düşünüyorum.

"Suyun altında kal," diyorum.

Kendi kendine söyleniyor ve aşağı bakıp çenesini göğsüne yapıştırıyor.

Alevler sönüyor.

“Altı deyince,” diyorum.

Alevler tekrar geliyor.

“Bir...” diye fısıldıyorum. “İki...” Ses tonumu mümkün olduğunca sabit tutuyorum. “Üç...” Elimi Elijah’ın sırtını koyuyorum. “Dört...” Umarım işe yarar. “Beş.” Bunu söyler söylemez de onu itiyorum. O gözden kaybolurken ben de hemen onun olduğu yere geçiyorum ve nefesini tutmuş olduğunu umut ediyorum. Alevler geri gelmeden sudaki sıçramayı görüyorum ve kendi sıram için saymaya başlıyorum.

Bir.

Ayaklarım alevlerin üzerinde sallanıyor.

İki.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip ıslak çarşafı sıkıca sarıyorum.

Üç.

Çenemi iyice kendime çekip aşağı bakarken göğsümde yükselen paniği bastırmaya çalışıyorum.

Dört.

Sırtımdan aşağı ter süzülüyor.

Ve çılgık atıyorum.

Dayanılmayacak kadar sıcak, tıpkı ana kapıdan ilk geçişim gibi. Havadaki sıcaklık bile saçlarımı, tenimi yakıyor.

Sonra soğuk ve pis bir şey sarıyor etrafımı. O an başardığımı anlıyorum. Suyun altındayım. Gözlerimi açıp Elijah olduğunu düşündüğüm bir karartı görünce ona uzanıp tutuyorum. Bu bir kol ve sıcak; bu iyi bir şey. Hareket ediyor ve yukarı doğru yüzmeğe

başlamadan önce eliyle kolumu sıkıyor. Onu sımsıkı tutuyorum. Henüz yukarı çıkamaz.

Onu yanımda tutarak ileri doğru yüzmeye çalışıyorum.

Zamanı geldiğinde de onu yukarı çıkarıyorum ve kafalarımız suyun üzerine çıkıyor. Her yerde yanık kokusu var; yanık plastik, yanık saç ve deri, yanık atık.

“Kocaman bir nefes daha!” diyorum doğru yere gittiğimizden emin olmak için etrafa bakıp. Doğru yoldayız.

Elijah derin bir nefes alırken kanalizasyona bir kez daha dalıyoruz. Onu çektiğim ve üzerimizde de kıyafetlerimiz olduğu için çok ağır hareket ediyoruz. Acele etmemiz gerek. Nereye gittiğimizi fark ettikleri anda alevleri kesip bizi bulmak için kanalizasyona gireceklerdir.

Alevlerin kesildiği anı hissedebiliyorum. Isı aniden on derece kadar düşüyor ve yanık kokusu nedeniyle hava hâlâ çok ağır olsa da nefes almak nispeten daha kolay oluyor.

Elijah'ı yukarı çekiyorum, yüzeye çıkarken ona, “Mümkün olduğunca hızlı yüz ve peşimden gel!” diye bağıryorum.

Çünkü bizi buldular.

03:10:46:02

Arkamızdaki tünelden gelen sesleri duyuyorum. Kötü akustik sebebiyle ne dediklerini anlayamıyorum, sesler suda ve birbirine çok yakın duvarlarda yankılanıyor, tek bildiğim bizi göremeyecek kadar uzakta oldukları.

Görebilselerdi, ateş ederlerdi.

Kafamı indirip yürüyorum. Her kulaçta uzanıp altımdaki suyu geri itmeye çalışıyorum, iki kez ayak çırpıyorum ve Elijah'ın da dayanabilmesini umuyorum.

Tünel farklı yönlere açılıyor, ama önümüzde başka bir tünele geçen dikey bir merdiven var, onun üzerinde de şayet sözünü tuttuysa Barclay.

“Önce sen çık,” diyorum Elijah'ı sudan çekip. Kendini yukarı çekmeye çalışırken elleri titriyor, ama bacakları daha kötü durumda. Bir bacağı kim bilir ne sebeple berbat halde, diğeri de vurulduğu için. Vücuduyla omuzlarımdan destek alsın diye onun hemen altında duruyorum. Söylenerek karşı çıkıyor, ama başka seçeneğimiz yok.

Metal boruları tutup tırmanmaya başlıyorum. Elijah'ın tek yapması gereken düşmemek.

Tırmanmaya devam ederek bizi tünelin en üstünden ışık gelen noktaya kadar ulaştırmaya çalışıyorum ve Barclay'ın gerçekten de orada olması için dua ediyorum. Çünkü eğer orada değilse, buradan nereye gideceğimizi hiç bilmiyorum.

“Bir şey görüyorum,” diyor Elijah. Sonra inliyor ve metalin metale sürtme sesini duyuyorum.

Elijah'ın üzerimdeki ağırlığı kalkıyor ve kalan son birkaç basamağı hızla çıkıyorum.

“Acele edin, bizi fark ederlerse hiçbir yere gidemeyiz,” diyor Barclay.

Elijah öksürerek yere yığılıyor. “Başardık mı?” diyor.

“Neredeyse.” Barclay'e bakıyorum, daha önce onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Beni tünelin geri kalanından yukarı çekiyor ve sonra birlikte Elijah'ı tutuyoruz.

Barclay'ın sırtında benim sırt çantam var ve cebinden bir kuantum şarj aleti çıkarıyor. Belli ki gidilecek yeri zaten belirlemiş, çünkü sadece bir tuşa basıyor ve gücün yüklenme sesini duyuyorum.

Önümüzde ana kapı açılıyor ve yüzüme soğuk hava çarpıp da etrafımızı deniz kokusu kaplayınca içim ürperiyor. Elijah'ı kollarından tutarak Barclay'e doğru başımı sallıyorum ve üçümüz aynı anda içeri adım atıyoruz.

03:10:45:38

Kendimizi nefes nefese yerde buluyoruz. Vücudum ağrıyor, tenim sanki güneşte yanmışım gibi yanıyor ve ağzım o kadar kurumuş ki, acıyor.

Etrafa baktığım anda Barclay'in beni gelirken getirdiği terk edilmiş dünyada olduğumuzu anlıyorum.

Bu da güvende olduğumuz anlamına geliyor.

Gözlerim yanıyor ve ılık gözyaşları yanan cildimden aşağı süzülüyor.

Ana kapı arkamızdan kapanınca Barclay beni omzundan tutup karşıma geçiyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor ıslak kıyafetlerimi kontrol ederken.

Hayatım boyunca onun yüzünü gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. O mavi gözleri, çıkık elmacıkkemikleri ve güçlü çenesi. O şimdiye tek gördüğüm en güzel şey. Ona sarılmak, kafamı omzuna koymak ve hiç bırakmamak istiyorum.

En azından bir saniye böyle düşünüyorum ve sonra onun Barclay olduğunu ve bunun bir plan olduğunu, bana yardım edeceğini hatırlıyorum.

"Janelle, yaralandın mı?"

Omzumu daha sıkı tutunca kolumdan aşağı bir acı yayılıyor. Başımı iki yana sallayıp onu itmek istesem de çok sıkı tutuyor.

“Ne oldu?”

“Benim kanım değil,” diyorum sonunda onu üzerimden çekmeyi başarıp.

Ama o an aklıma geliyor. Aşağı baktığımda tek gördüğüm şey kan. Çoğu temizlenmiş, ancak saçımda ve tırnak aralarımda hâlâ var. Ellerim bile lekeli.

“Kimin?” diyor Elijah’a bakıp.

“Bir gardiyan,” diyorum, bunların benim sözcüklerim olduğuna inanamasam da. “Onu öldürdüm.”

Bunu söylerken daha iyi anlıyorum. Geçen sonbaharda gözlerimin önünde birinin öldüğünü görmüş ve bunun yeterince kötü olduğunu düşünmüştüm. Oysa şimdi ben birini öldürdüm. Kendi ellerimle, onun boynuna sivri bir şey batırdım ve kanının ellerime, tenime fişkırışını hissettim.

Yüzünü düşününce yine midem bulanıyor. Barclay’e arkamı dönerek yere eğiliyorum ve midemdeki asitle, protein barını çimenlerin üzerine boşaltıyorum.

“Janelle iyi mi?” diye soruyor Elijah ben tekrar eğilirken. “O lanet gardiyan beni vurdu. Onu da mı vurmuş?”

“O iyi, sadece şokta,” diyor Barclay. Bir elini sırtıma koyup okşarken, “Merak etme, ilk seferinde hep böyle olur, normaldir,” diyor.

Bu sözlerin birine kendini iyi hissettireceğini hiç sanmıyorum.

Sonraki sözleriyle kendimi daha da kötü hissediyorum. “Git-tikçe daha kolay gelir.”

Son gücümle, “Umarım gelmez,” diyorum ve midemde kalan asidin geri kalanını da çimenlerin üzerine bırakıveriyorum.

03:10:37:14

Barclay, Elijah'ın yaralarını kontrol ettikten sonra sırt çantamdan ikimize de giyecek temiz giysiler çıkarıyor.

Sonra yanıma çömeliyor. "Kötü durumda," diye fısıldıyor Barclay. "Sanırım kurşun delip geçmiş, ama içeride parça kalıp kalmadığından emin olamıyorum."

Bir an ona bakıyorum. Benden ne istediğinden emin değilim.

Barclay bunu anlamış olacak ki, "Hastaneye gitmesi gerek," diye ekliyor.

Başımı sallıyorum. Şu an ben de hastaneye gitmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"İyi bir tane biliyorum," diyor Barclay. "Sizinkine benzer bir dünya, evrenler arası seyahat ve taciz yok. Çok uzun kalmadıkça orada güvende oluruz."

Hiçbir şey demiyorum ve Barclay beni omzundan tutup sallıyor. Boynuna bakıyorum ve o an sanki boynundan kan fışkırıyormuş gibi görüyorum.

"Bana bak," diyor ve omzumu daha sıkı tutuyor.

Gözlerimi kaldırıp onunkilere bakıyorum.

“Her ne olduyrsa, senin hatan değildi,” diyor. “Bu iş bittikten sonra ağlayabilirsin, ama şu an bundan kurtulman gerek.”

Pek de iyi bir cesaretlendirme konuşması değil, fakat beni harekete geçiriyor. İnsan ticareti çemberini çökertmek ve önem-sediğim herkesi kurtarmak için sadece üç buçuk günümüz kaldı-ğın hatırlamak çok zor değil.

Sisters Planet

03:10:29:57

Hastane, bulunduğumuz şehrin pejmürde bir köşesinde ve Barclay buraya Küçük Pekin diyor. Bekleme odası burnu akan, öksüren çocuklarla ve gözleri kızarmış bir adamla dolu.

Resepsiyona yaklaşırken, masanın arkasındaki kadının Barclay'i görünce yüzü kızarıyor, fildişi teni pembeye dönüyor ve yüzünü indiriyor. Suratında oluşmaya başlayan gülümsemeyi durduramıyor.

Barclay ona eğilip hızla bilmediğim bir dilde konuşuyor. Çince ya da bambaşka bir dil olabilir. Hiçbir fikrim yok.

Ama işe yarıyor.

Yerinden kalkıp Elijah ile bana dönüyor, sonra boş bir odaya kadar üçümüze eşlik ediyor.

Bir doktor geliyor ve resepsiyonist onunla da anlamadığım o dilde konuştuktan sonra doktor, Elijah'a yatağa yatmasını işaret ediyor ve tepe lambasını açarak bacağını muayene etmeye başlıyor.

Ben'i ve onu gördüğümde nasıl olacağını, bana nasıl sarılacağını ve her şeyin nasıl bir anda anlam kazanacağını düşünmeye çalışıyorum.

Oysa ne zaman onun yüzünü aklıma getirmeye çalışsam, gördüğüm kişi Ben değil. Sadece öldürdüğüm gardiyanı, oyulan gözünü, boynuna saplanan parçayı ve ellerimden aşağı süzülen kanı görüyorum.

Onu dünyalar kadar seven çocukları olabilir. Belki birbirlerine filmlerden ya da televizyon dizilerinden alıntılar yapıyorlardır, belki yemek pişirmeyi biliyordur ve ön kapıyı kilitlemeyi her seferinde unutuyordur.

Ellerim hâlâ lekeli. Tırnaklarımın içinde, artık kararan kanı var. Onlara bakınca, ne kadar yıkarsam yıkayayım fayda etmeyeceğini anlıyorum. Lekeler çıksa bile ellerim bir daha asla aynı olmayacak.

Biri omzuma dokunuyor ve döndüğümde resepsiyonist olduğunu görüyorum. Bana bir tüp uzatıyor.

“Yanık kremi,” diyor Barclay yanıma gelip. “Çok fazla kullanmamaya dikkat et. Bize ancak bir tane verebiliyorlar.”

Ondan tüpü alıyorum.

Elijah inliyor. Öne doğru bir adım atıyorum, ama kurşun yarısı çoktan temizlenip bandajlanmış bile. Doktor diğer bacağıyla ilgileniyor.

Bacağı kırılmış ve iyi kaynamamış gibi yamuk duruyor.

Midem bulanıyor. Bu, “hayatın bir daha asla aynı olmayacak,” dedirtecek türden bir yaralanma.

Elijah muhtemelen bir daha asla eskisi gibi yürüyemeyecek. Adımlarında hep bir aksama olacak. Hızlı koşamayacak ve dengeğini sağlayamayacak. Bacağın tekrar kırılıp kaynaması gerek.

Ama bu gece değil.

Elijah, bana, ne düşündüğümü biliyormuş gibi bitkin bir gülümsemeyle bakıyor. “Pişman mısın?”

“Saçmalama,” diyorum hemen. Çünkü onu oradan çıkardığımız için mutluyum.

Doktor bana bir şey söylüyor ve ne dediğini anlamasam da geride durmamı istediğini düşünerek çekiliyorum. Henüz aynada kendi kendime verdiğim zararı görmeye istekli ya da hazır olmasam da tüpü açıyorum ve orada dururken yüzüme bir miktar uyguluyorum. Yüzüme o serinletici etki değdiği zaman hafifçe batmasına karşın içimi çekiyorum.

“Bunu da al,” diyor Barclay bana iki tane hap uzatıp. Ağzıma atıp yutmaya çalışıyorum. Su olmadan çok zor ve boğazımdan aşağı indiklerinde ağzımda o kötü bir tat kalıyor.

“Oturmalsın,” diye ekliyor. “Dinlenmeliyiz.”

Ona dinlenecek zamanımız olmadığını söylemem, Ben’in ailesinin ve Piston’da tutulan diğerlerini çıkarmamızı söylemem gerektiğini biliyorum, ama bir şekilde sözcükler ağzımdan çıkmıyor. Onun yerine Barclay’le birlikte hiç ses çıkarmadan bir süre yan yana duruyoruz. Elijah’ın vücudunda çok sayıda açık, tedavi edilmemiş, mikrop kapmış ve kim bilir ne zamandan kalma irinli yara var. Doktor onları temizleyip dezenfekte ediyor, sonra da ya bandajlıyor ya da dikiş atıyor. Bir serum ve ağrı kesici bağlıyor, Elijah kendinden geçiyor. Muhtemelen haftalardır ilk gerçek istirahati bu.

Bir ara resepsiyonist bana bir sandalye getiriyor ve oturuyorum.

Barclay elini omzuma koyuyor ve destek almak için esneyerek ona yaslanıyorum.

O kadar yorgunum ki, hemen uykuya dalıyorum.

03:02:29:57

Kıyafetlerimle, yüzüm yastıkta olacak şekilde uyanıyorum. Kırışık çarşaflar tenime batıyor, bütün vücudum gergin ve şiş; sanki maraton koşmuşum gibi.

Ya da hapishaneden kaçmışım gibi. Dün akşamdan bazı anlar gözümün önüne geliyor. Hastaneden sonra buraya geldik ve kendimizden geçtik. Standart, ucuz bir otel odasındayız, iki yatak ve bir de kahve makinesi var. Elijah da başka bir odada. Sırt çantam yerde, iki yatağın arasında duruyor ve Barclay görünürde yok.

Kalkıp banyoya gidiyorum. Tahmin ettiğim kadar kötü görünmüyorum.

Kafamın arkasında koca bir şişlik, boynumda da birkaç çürük var; vücudumun çoğu da güneşten yanmışım gibi kıpkırmızı.

Kıyafetlerimi çıkarıp, dondurucu olmayacak kadar soğuk suyun altına giriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve suyun tenime, saçlarıma işlemesini bekliyorum.

Elijah'ı hapishaneden kaçırdım. Fakat aynı zamanda bir tane de adam öldürdüm.

Nefes alamayacak kadar suçluluk hissediyorum. Kardeşime sarılmak, Struz'a benim için yaptığı her şey için teşekkür etmek, Cecily'nin bana ukalalık yapmasına izin vermek, evde olmak için öyle büyük bir istek duyuyorum ki, hepsi dalga dalga gelip baraj misali içimde birikiyor. Gözlerim yanıyor ve bütün vücudum hıç-kırıklarımla sallanıyor.

Bir adam öldürdüm. Boynuna bir cam parçası saplayıp hayatının akıp gidişini izledim. Eve o kadar çabuk dönemem.

Banyodan çıktığımda Barclay gelmiş Elijah ise uyanmıştı. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Barclay.

Omuz silkiyorum.

Sırt çantasından bir şey çıkarıp bana veriyor. Parmaklarım metale değdiği anda ne olduğunu anlıyorum. HM USP, yani Prima'ya ilk geldiğimde bana verdiği silahtan. Başımı sallayıp geri vermek istiyorum. Şu an, tek düşünebildiğim şey öldürdüğüm gar-diyanken, istediğim son şey bir silah, ama Barclay geri almıyor.

"Arkamı kollamana ihtiyacım var," diyor, ses tonu alçak ama sert."

İhtiyaç halinde silahı birine doğrultabilecek miyim, tetiği çe-kebilecek miyim, bilmiyorum.

Barclay bana yaklaşıyor, ses tonu alçak. "Şu anda dışarıda bir yerde bir insan ticareti çemberi, aralarında senin arkadaşının da olduğu insanları kaçırıyor. IA'ya sızmanın bir yolunu da bulmuşlar ve onları durdurmaya çalışan tek kişiler bizleriz. Şimdi pes edersen, onlar kazanır."

Derin bir nefes alıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Yaptığım şey için kahrolacak ya da endişelenecek vaktim yok. Cecily'yi ve neler yaşadığını, dünyamızdan koparılışını, şiringayla uyuşturulduğunu ve ana kapıdan geçirildiğini düşünüyorum. Barclay

onun tek eve dönme umudu. Ben kendimi toplayamıyorum diye ona ya da Elijah'a bir şey olursa, kafamda daha çok ölü olacak demektir.

Kendime geldiğimi gören Barclay odadan çıkıyor. Elijah da peşinden hareketleniyor, ama tam kapıya gelince dönüp arkasına bakıyor. "Sen yapman gerekeni yaptın," diyor.

Ona inanmıyorum, ama başımı sallıyorum.

Seattle's Best diye bir kahve dükkânına gidiyoruz. Barclay haklıymış. Bu dünya benimkine çok benziyor, eski dünyama yani.

"Burada ne işimiz var?" diye soruyor Elijah bir masaya otururken.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Barclay, garson gelince. Farklı bir dil konuşuyor, o nedenle Barclay hepimiz adına sipariş veriyor. Garson gidince de, "Ayrıca konuşmak için sessiz bir yere ihtiyacımız var," diye ekliyor.

Elijah başını sallayıp bana bakıyor. "O zaman Ben de bizimle burada mı buluşacak, yoksa onunla buluşmak için başka bir yere mi gideceğiz?"

O kadar hazırlıksız yakalanıyorum ki, yumruk yemiş gibi oluyorum.

"Başka bir yerde," diyor Barclay ve o an soruyu gerçekten anlamadı mı, yoksa bu da kendi kartlarını göstermeden karşıdan bilgi almanın başka bir yolu mu, diye merak ediyorum.

Her iki şekilde de anlamıyorum. "Ben'in nerede olduğunu bilmiyoruz." Yanlış anlamaya yer kalmasın diye sözcüklerimi tane tane ve üzerine basarak söylüyorum. "Bu nedenle seni kaçırdık."

"Beni kaçırmamız için sizi o göndermedi mi?" diyor Elijah, sonra da Barclay'e dönüyor. "Konuşmaya başlasan iyi edersin."

Barclay omuzlarını silkip sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

“Ben’in nerede olduğunu bilmiyoruz, ama onu bulmamız gerek.”

Elijah hiçbir şey demiyor. “Sen nerede olduğunu biliyor musun?” diye soruyorum.

“Bir fikrim olabilir.”

“İnsan ticaretinden, izinsiz evrenler arası seyahatten ve vatanı ihanetten arıyor,” diyor Barclay. “İdam emri verildi ve eğer üç gün içinde insan ticareti çemberinin sorumlularının kim olduğunu bulup, onları yakalatmak için kanıt öne süremezsek, onun için önemli olan herkesi idam edecekler. Bu sebeple onu bulmamız gerek.”

“Gerçekten mi?” diye gülüyor Elijah ve tonundaki acı ifade beni ürpertiyor. Başını iki yana sallıyor. “Bundan daha önemli sorunlarımız var.”

Nefesim kesiliyor. Elijah’ı yeni sorunlar için değil, yeni cevaplar bulmak için kaçırdık. Zaten yeterince problem var.

“IA üç ay önce Ben’i ve beni yakalayıp içeri attı, hapse yani,” diyor Elijah. Sözünü kesip o kısmı bildiğimizi söylemek istesem de dudağımı ısırıp bitirsin diye bekliyorum. “Birkaç gardiyan, Constantine Meridian denen o adamı getirdi, o da bize eğer onun için çalışırsak bizi oradan çıkaracağını söyledi.”

Constantine Meridian. Onu Derek’in hücresinin önünde görmüştüm. Önüne kan sıçramış, haki renkli bir gömleği vardı. Tıraşlı kafasını ve boynundaki dikenli tel dövmesini hatırlıyorum.

“Ya katılacaktın ya da kışını tekmeleyeceklerdi. Bu olmazsa da,” durup bana bakıyor, “ya katılacaksın ya da onlar önemsemediğin insanların kışını tekmeleyecekler demektir.”

Yutkunuyorum. Şaşırmadım. Derek’in ve Elijah’ın ne halde olduğunu gördüm.

“Ben dayandım,” diyor Elijah. “Ben. Onlara kendim de dahil

kimsenin umurumda olmadığını söyledim.” Bunun yalan olduğunu biliyorum. Benim dünyamda nasıl biri olursa olsun, Elijah eve dönmeyi, ailesine kavuşmayı çok istemişti. Ben’i de önemsiyordu.

Ama sonrasında söylediği şey daha da yanılttı.

“Ben, lanet olası Ben,” dedi. “O beni de bu işe soktu.”

03:01:11:36

Sert bir ses tonuyla, “Bunu yapması mümkün değil,” diyorum.

Emin olabildiğim bir şey olmasına seviniyorum. Ben kötü biri değil. Onlara asla yardım etmez. Söylediğimi doğrulatmak için Barclay’e bakıyorum, ama öylece oturuyor. Aksini söylemiyor. Daha da kötüsü, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi ya da arkasından neyin geleceğini bilmiyormuş gibi bir bakış yok.

Başımı iki yana sallıyorum. “Ben bunu yapmaz,” diyorum tekrar. Ben’i tanıyorum. Benim dünyamdayken neler yaşadığını, kendini ne kadar suçlu hissettiğini biliyorum. Elindeki gücü asla insanları kaçırp onları köle yapmak için kullanmaz. Hiçbir şey için kullanmaz.

Elijah elime dokunuyor.

Önce Elijah’a, sonra da Barclay’e bakıyorum. “Yapmayacağımı biliyorsun.” Resmen bana inanması için yalvarıyorum. Elijah işkence gördü ve aylarca hapisanede kaldı. Kafası karışık, ama Barclay mantıklı biri. Konuştuğumuz kişi de Ben. Ben’in bu işe

karıştığına inanmadığını, Ben'in yalnızca kendi izlerini yok etmek için IA ajanları tarafından kullanılan bir günah keçisi olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Fakat Barclay başını öne eğip de gözlerini benden kaçırınca, anlıyorum.

Onun duymayı beklediği buydu.

Bu da benim, Ben'in insan ticareti çemberiyle hiçbir bağlantısını kuramadığım için, bulmacanın koca bir parçasını kaçırdığım anlamına geliyor. Ben, tüm bu insanların içinde, dünyasından dışarı çıkıp ait olmadığı bir yerde kalmanın ne olduğunu en iyi bilen kişi. Bunu başkalarına da yaşatmaz.

Masadan kalkıp kafenin etrafına bakıyorum. O an yolun karşısında bir Seattle's Best daha olduğunu görüyorum. Belli ki Seattle's Best bu dünyanın Starbucks'ı. Normale dönmeyi, birinin bana aklımı kaçırmadığımı söylemesini istiyorum ama her şey yanlış.

"Tanner, otur," diyor Barclay.

Oturup da Barclay'le hiçbir şey tartışamam. Yüzüne bile bakamıyorum, çünkü bana yalan söyledi. Yine. Bunu benden sakladığını, beni buraya getirdiğini, Elijah'ı hapisneden çıkarttığını ve Ben'in bunu yaptığını bildiğini biliyorum. Bu raddeye kadar gelebilirsek öğreneceğimi de biliyordu. Bu şekilde öğrenmemi istedi.

Ona güvendiğime, bunu göremediğime, annesinin evindeki kanepede oturup bana hayatıyla ilgili hikâyeler anlattığında arkadaş olduğumuzu sandığıma inanamıyorum.

Bu düşünce içimde yanıp tutuşuyor. Göğsümü yakıyor, çünkü beni bu duruma düşürdüğüne, hatta daha da kötüsü, bu kadar aptal olabildiğime inanamıyorum. Ellerim titremesin diye yumruk ya-

pıyorum ve öfkemi kendime saklıyorum, çünkü bunu ben istemedim. Ana kapıdan geçip kötü adamları kovalamayı istemedim. Ben'in hayatımdan gidişini izlemeyi ya da en yakın arkadaşımın kaçırılmasını ben istemedim. Ama şimdi bu konuda bir şey yapmak zorundayım.

“Tenner...”

Masaya geri dönüyorum, uzanıp Barclay'in yüzüne bir tokat atıyorum. Sertçe.

Yandaki masalardan birkaç kişi hayretle bakakalıyor. Tokadın şiddetiyle kafası yana dönüyor ve Barclay'in cildi elimi çektiğim anda kızarıyor. Yerime otururken de elim acıyor.

Bir süre öylece, kafası yana dönük, ağzı hafif aralık kalıyor. Şoka mı girdi, utandı mı yoksa gerçekten canı mı yandı. umurumda değil. Bunu hak etti ve eğer daha önce anlamadıysa, şimdi anlamıştır.

Derin bir nefes alıyorum ve duygularımı bastırıyorum. “Bir-birimize ihtiyacımız olduğunu söyledin. Bilmem gereken her şeyi bileceğimi söyledin.”

“Bunu bilmene gerek yoktu,” yoktu diyor ve bunu söylerken yüzünü bana çeviriyor. “Senin odaklanman gerekiyordu.”

“Neye gerek duyduğumun kararını sen verecek değilsin,” diyorum. “Ben'i, beni ya da ailemi ilgilendiren her şeyi bilmem gerek. Anladın mı?”

Barclay cevap vermiyor. Sadece çenesini ovuşturuyor.

Eğer bundan cevap vermeden kurtulabileceğini düşünüyorsa, yanılıyor. “Çok zor bir gece geçirdim. Aslında sen peşime düştüğünden beri her şey bok gibi. Daha da ileri gitmeden, ikinizin bildiği her şeyi bilmek istiyorum.”

Elijah omuzlarını silkiyor. “Burada problem filan yok.”

Barclay tereddüt ediyor. Bana o büyük, aptal gözleriyle bakıyor ve o gözleri gördüğümde içimin burkuluyor olmasını umursamamaya çalışıyorum. Şu an incinmeye hakkı yok. “Bütün soruların cevabını bilmiyorum,” diyor. “Tabii ki bazı şüphelerim var, ama bunları Elijah’ın, Ben’in ya da başka birinin doğrulaması gerek. Sana daha başka ne söyleyebilirim, bilmiyorum.”

Berbat bir özür, şayet öyleyse. Ama dert değil.

Çünkü bir konuda haklı. Bu masada, elimizin altında bize neler olup bittiğini anlatacak bir kaynak var.

Elijah’a dönüyorum.

Ne düşündüğümü biliyor olmalı ki, “Ne bilmek istiyorsun?” diye soruyor.

“Her şeyi.”

Başını sallarken fincanını dudaklarına götürerek çayının son yudumunu içiyor ve fincanı geri koyuyor. Sonra bize son birkaç ayda yaşanan her şeyi anlatıyor. O ve Ben, Park Village’da, Alex’in cesedinin yanı başındaki ana kapıdan içeri adım atıp benim dünyamı terk ettikten sonra yaşanan her şeyi.

Ve öğrendiklerim tahmin ettiğimden bile daha kötü şeyler oluyor.

03:00:47:36

Ben, Elijah ve Reid ana kapıdan geçip benim dünyama geldiklerinde on yaşındalardı. Ondan sonraki tüm boş vakitlerinde kendi dünyalarına, ailelerine, ait oldukları yere geri dönmenin yolunu aradılar.

Ama sonunda bunu başardıklarında, aradan yedi yıl geçmişti.

Ulusal bir trajedinin içinde, yedi yıl çok uzun bir süre.

Kendi dünyalarına geri gittiklerinde ailelerine ve geride bıraktıkları hayatlarına döneceklerini umuyorlardı. Ancak bıraktıkları dünya artık yoktu. Onun yerindeki dünya çok farklıydı.

Yedi yıl önce Elijah'ın babası, Nathaniel Palma, kendi dünyalarında Kuzey Amerika başbakanıydı ve ilk çocuğu doğum günü partisinden "kaçırılınca" olay ulusal bir trajediye dönmüştü. Ülkedeki bütün emniyet teşkilatı kayıp çocuğu aramaya koyuldu ve önlerinde hiçbir şey duramadı.

Olayla alakalı olduğu düşünülen herkes tutuklandı ve sorgulandı, hatta işkenceye maruz bırakıldı ve hapse atıldı. Ben'in anne ve babası ile Reid'inkiler de doğum günü partisinde oldukları ve doğru bilgi

veremedikleri için hapse atıldı. Ben'in ağabeyi bakıcı aileye verildi.

Çocukların kaybolma süresi uzadıkça, olay daha da kötüleşti. Ta ki insanlar artık dayanamayınca kadar. Protestolar ve devrim söylemleri devreye girdi.

Ana kapıdan geçmelerinden yaklaşık iki yıl sonra Nathaniel Palma suikasta kurban gitti ve hükümet devrildi. Özgürlükçülerin lideri kendini askeri bir diktatör olarak konumlandırdı ve hâlâ görevde.

Elijah'ın annesi varlıklı bir işadamıyla evlendi. Ben'in anne ve babası hapisten çıkarıldı, Ben'in ağabeyi Derek koruyucu ailenin yanından alındı ama bu mutluluk da kısa sürdü. Aileleri eskisi gibi değildi.

Çocuklar ana kapıdan geçtikten iki yıl sonra, Ben'in anne babası boşandı. Annesi kendini işe verirken babası da başka bir kadınla evlenip yeni bir aile kurdu.

Ana kapıdan geçmelerinin yedi yıl sonrasında geri döndüklerinde beklediklerinden çok daha farklı bir karşılama yaşadılar. Ülkenin yarısı Ben'i unutmuş gibiydi, geri kalanı da babasının zulmü için Elijah'ı suçluyordu. Annesi ve Ben'in ailesi, özellikle de ağabeyi sonunda geri döndükleri için çok heyecanlanmıştı, dünya onlar olmadan başka akmıştı.

Evde olmanın, içlerindeki huzursuzluğu ve oraya ait olmadıklarını haykıran çığlıkları dindireceğini ummuşlardı. Oysa geldiklerinde ve aileleriyle yeniden buluştuklarında, *oraya* da aitmiş gibi hissetmediler. Elijah bunu düşündükçe, geldikleri dünyaya daha çok aitmiş gibi düşünmeye başladı.

Benim dünyama.

Orada kendine bir ev kurabileceğini fark etti. Anne ve babası olmasa da Ben ile Reid vardı, ama Reid artık ölmüştü ve Ben de duygusal olarak bir enkazdı.

Elijah artık Ben'in gerçek ailesi olduğuna karar verdi ve ikisi için de arkalarında bıraktıkları evrene, Eastview'e, koruyucu ailelere ve diğer her şeye geri dönmek en iyisi olacaktı.

Ama Ben henüz bunu yapamazdı. Derek onun dönmesine çok sevinmişti ve Ben ana kapıdan geçerek Elijah'ı da beraberinde çektiği ve geri dönmesi bu kadar uzun sürdüğü için suçluluk hissediyordu. Herkesin hayatının berbat olmasından dolayı kendini suçluyordu.

Buna karşın Elijah annesinin yeni ailesiyle oturup kendi haline acıyamazdı. O nedenle *hydrochloradneum*'un kendisine verdiği yeteneklere odaklanmaya başladı. Ben'in hep dediği gibi, içmeyi bıraktı.

Sonra da ana kapılar açıp farklı dünyalara seyahat etmeye başladı. Teknik olarak ana kapılarının stabil olmadığını biliyordu, ama IA radarında kalmak ve Dalga Fonksiyonun Çöküşü'nden kaçınmak için dünyalar arasında hızlı ve etkili şekilde gidip geliyordu. Her atlayışın ardından eve dönmüyordu. Ana kapıdan içeri giriyor, diğer dünyalarda neyin farklı ya da aynı olduğunu not alıyor, sonra da başka bir yere geçiyordu.

Bu sırada Ben'in depresyonu onu paranoyaklaştırmıştı. İnsanların kendisini takip ettiğinden, onun peşinde olduklarından şüpheleniyordu.

Elijah üzerinde hiç yaşam izi olmayan bir dünya bulduğunda, eve dönüp Ben'i de oraya götürdü. Buranın son derece güvenli bir alan olduğuna ve herhangi bir sorunla karşılaşarlarsa orada bulacaklarına dair sözleştiler.

Ancak bela onları çok çabuk buldu. On bir hafta önce, geri dönmelerinden yaklaşık bir ay sonra biriyle tanıştılar. Elijah ziyaret ettiği bütün dünyalardan heyecan duyuyordu, fakat Ben yine

sürekli arkasına bakıyor ve paranoyak haline devam ediyordu. Birinin Derek'le oturdukları eve girdiği ve bazı şeylerin kayıp olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Elijah, Ben'i arkalarında bıraktıkları evrene dönme konusunda düşünmeye itiyordu. Bana geri dönmek. Ben bunu düşündüğünü, Derek'i ne kadar severse sevsin, artık oraya ait olmadığını düşündüğünü söylüyordu. Elijah da buna katılıyordu. Sadece Ben'le geri dönmek istemiyor, aynı zamanda Derek'i de beraberlerinde götürebilirler, diye düşünüyordu. Sadece radyasyon onu yakmasın diye *hydrochloradneum* bulmaları gerekiyordu.

Ben bu planı sevmiştii ve ona ağabeyine bundan bahsedeceğine dair söz verdi. Ne olursa olsun, bulunduğu yerde artık kalamayacaktı.

Ama IA onları bastı, Prima'ya götürdü ve hapse attı. Elijah bunun o evrenden bu evrene geçip durmasından kaynaklandığından emindi ve sonuç olarak, bir şekilde Ben'in de başını belaya sokmuştu.

Oysa durum daha da kötüydü.

Yapabilecekleri Barclay ve Brandt'ın orijinal raporunda kayıtlıydı. Ana kapı açabilen ve teknolojik anlamda izleri sürülemeyen iki genç adam, sadece insan ticareti çemberinin değil, IA'nın Harika Çocuk'u Taylor Barclay'in de dikkatini çekmişti.

Ben ve Elijah hapisteyken, Meridian evlerine girip eşyalarını karıştırmış, Elijah'ın diğer dünyalar hakkında notlar tuttuğu defteri bulmuştu. Sonra da Elijah'a bu notlarla ne yapacağını sorup ona para, güç, kadın, ne isterse teklif etmişti.

Bir an cazip gelmişti; ama para, güç ya da kadınlar için değil, evrenden evrene gidip oralarda ne olduğunu keşfetmek için. Elijah'ın istediği buydu.

Ancak bu bir yandan da kölelikti ve Elijah aileden, dünyadan koparılmanın ne demek olduğunu biliyordu, bunu başka birine yapmayacaktı. O nedenle teklifi reddetti.

Tehditler de o zaman başladı. Onun peşini bırakmayacaklarını göstermek için tehdit ettiler, dövdüler, işkence ettiler. Yine reddetti. Bunun üzerine annesini ve önemsedığı diğer insanları tehdit ettiler.

Blöf yaptı, omuz silkti ve onlara dilediklerini yapabileceklerini söyledi.

Onlar da ondan kan aldıktan sonra adamakıllı dövüp hücresinde bıraktılar.

Ben'i tutuklandıklarından beri hiç görmedi. Farklı hücrelerdelerdi ve birbirlerini görmelerine ya da konuşmalarına izin verilmiyordu, ama Elijah bazı geceler Ben'in çığlık attığını duydu.

Son çığlığını da Ben'in orada olduğu son gece, yani onlara yardım etmeyi kabul etmeden önceki gece duydu. Bu, Meridian'ın ve IA'dakilerin onu önem verdiği insanlarla tehdit ettiği zamandı. Ailesini, ağabeyini tutuklamakla tehdit ettiler. Bunu yaptılar da. İçlerinden birini kan revan içinde hapisaneye getirip, Ben'e ya onun ölümünü izleyeceğini ya da yardım edebileceğini söylediler.

O zaman da teslim oldu.

02:23:49:27

“Hepsi bu. Ben de o hücrede lapa yiyip, onun gelip beni kurtaracağı günü bekleyerek çürüyordum.” Elijah parmaklarını kütletip Barclay’e bakıyor. “Ee, süvarileri mi yardıma çağıracaksın, ne yapacaksın? Birilerinin kışına tekme basmaya hazırım.”

“Neden senden kan aldılar?” diye soruyorum, onun sorusunu duymazdan gelip. Yeni vuruldu, hiç kimsenin kışını tekmelemeyecek ve çağırılacak süvari filan da yok. Bu kadarız.

“Test yapmak ve diğer boklar için.” Kolunu kıvrıp bana iğne izlerini gösteriyor.

Bir an anlamıyorum, sonra Barclay, “Evrenler arası insan ticareti yapıyor olsaydın, bir şekilde onun ve Ben’in yapabileceklerinin aynısını yapman gerekmez miydi?” diye soruyor.

Vücudumda bir ürperti hissediyorum. Kuantum şarj aleti olmadan evrenler arasında seyahat etmeye, istedikleri her yere gitmeye gücü olan suçlular... İzleri kesinlikle sürülemiyor. Bütün o sabit olmayan ana kapılar da kim bilir çoklu evrene ne tür bir hasar veriyor.

“Bana Meridian’dan bahset,” diyor Barclay.

Elijah onu bir seksen boyunda, zayıf, kısacık kesilmiş koyu

sarı saçlı, sakallı, açık renk gözlü, dikenli tel dövme olarak tarif ederken Barclay araya girip birkaç soru daha sorarak not alıyor ve o an bunun hafif bir sorgu olduğunu fark ediyorum. Bu, kurbanı kendisine saldıran kişi hakkında sorgulama şekli. Sakin, tehdit etmeden ve yavaşça.

Cevap verirken Elijah'ı inceliyorum. Detaylı anlatıyor. Benim dünyamda olduğumdan daha sakin ve düşünceli. Yine çok küfrediyor, ama onunki daha çok bir alışkanlık. Sadece hapishanede değil, ondan aylar öncesinde de yaşadığı şeyleri tahmin bile edemiyorum. Eve dönmek için yedi yıl bekliyor ve sonra döndüğünde oranın artık olmadığını görüyor.

Bu da aklıma Ben'i getiriyor.

Ne kadar korkunç da olsa, o hücrede bulduğum kişinin Elijah olmamasını, *onu* çıkarmak için hapse girmemiş olmayı isterdim. Keşke o Ben olsaydı. Çünkü başımı onun göğsüne yaslamaya ve dünya yeniden anlam kazanana dek onun kokusunu içime çekmeye o kadar ihtiyacım var ki.

Ama yapamam, çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. En azından şimdilik.

"Neden Ben'in senin için geri geleceğini düşünüyordun?" diye soruyor Barclay.

"Zamanın takibini pek yapamadım," diye ekliyor Elijah. "Sanırım o piçler bize günde bir kez yemek veriyordu. Dört, beş gün ya da bir hafta önce gardiyanlar ve Meridian hücreme geri geldi. Ben'in nereye gidebileceğini sordular. Nerede saklanabileceğini."

"Onu kayıp mı etmişler?" diye soruyorum. Bir planı olmalı, kendini güvene alırken, aynı zamanda onlardan kurtulmanın bir yolunu bulmuş olmalı.

Elijah başını sallıyor. "Ama bu daha kötüydü, yani onlar için. Ben yanına birini aldığı izlenimine kapıldım."

02:22:51:42

Barclay’e hapishanede Meridian’ı gördüğümü, Derek’e işkence ettiğini söylüyorum. “Sen ne düşünüyorsun?”

Hemen cevap vermiyor ve o an uzanıp onu tekrar tokatlamak istiyorum.

Sonra, “Constantine Meridian kötü haber demek. İnsan ticaretinin arkasındaki isim oysa, kulağa mantıklı geliyor; çünkü kesinlikle iyi organize edilmiş evrenler arası bir operasyon ve onun bunu sağlayacak adamı da parası da var,” diyor.

Omuzlarım biraz rahatlıyor ve titrek bir nefes alıyorum. Birdenbire sinirim azalıyor, çünkü bu iyi haber. Barclay bu adam hakkında bir şeyler biliyorsa, onu ve aynı zamanda Cecily’yi bulmak için birkaç dakika öncesine nazaran büyük bir adım attık demektir.

“Güzel,” diyor Elijah. “Yardım edebildiğim için mutluyum. Bana ihtiyacınız olursa, bunu onun burnundan getirmek için hazırım.”

Barclay başını iki yana sallıyor. “Bu o kadar da kolay olmayacak.”

Elbette ki olmayacak, ama Barclay’in yüzündeki ifadeden hoş-

lanmıyorum. Daha çok... yenilmiş gibi görünüyor. “Neyi unuttun?”

Gözlerini bana diyor. “Meridian son yedi yıldır en çok arananlar listemizde ve Piston’a elini kolunu sallayarak girip çıkabil-
diğine göre içeride ona yardım eden çok fazla kişi var demektir. Belki de benim tahmin ettiğimden de fazla.”

Altdudağımı ısıyorum. Kendimize gelmemiz için daha çok iyi habere ihtiyacımız var. “Tüm bunların arkasındakinin Ben değil de onun olduğunu kanıtlamalıyız.”

“Ben bu işin bir *parçası* ya da, lanet olsun, öyleydi,” diyor Elijah. “İA bunu affetmez. Kim bilir daha kaç tanesi bu lanet işin içinde?”

Barclay elini Elijah’ın omzuna koyuyor. “Meridian kötü haber. O yeraltında büyüdü. Yirmi sayfalık sabıka kaydı olan adamlardan. Haneye tecavüz, soygun, hırsızlık. Büyüdükçe akıllandı, ama bu daha az aktif olduğu anlamına gelmiyor. Selefî Crewe Fielding yeraltındaki bütün organize suçları yönetiyordu. Sonra bir gün, asansörlerden birinin önünde, tanınmayacak halde ölü bulundu. Bu şimdiye dek gördüğüm en kötü şeydi.”

“O evdekilerden de mi kötü?” diye soruyorum ve ister istemez yüzümü buruşturuyorum. Sabit olmayan bir ana kapı, yüksek seviyede radyasyonla herkesi öldürmüştü. Derileri eriyip kemiklerine geçmiş gibi görünüyorlardı.

Barclay’e ayrıntı vermeme gerek yok, ama başını sallıyor. “Bu daha da kötüydü.”

“Eric ve ben geçen yıl bir olay almıştık, diğer dünyalardan uyuşturucu getirip yeraltında dağıtıyorlardı. Çok sayıda çocuk aşırı dozdan öldü. Dört ölü, çok sayıda koma vakası ve gözaltında bir satıcı vardı. Sorumlunun Meridian olduğundan şüphelendik, ama daha bunu kanıtlayamadan başka bir göreve atandık ve bu olay,

onun üzerine yatan başka bir departmana devredildi. Eric birinin Meridian'ı muhbir olarak kullanıyor olabileceğini, onun daha büyük olaylar konusunda bilgi alma amaçlı en çok arananlar listesine konduğunu düşündü."

"Peki, biz bu konuda ne yapacağız?" diye soruyor Elijah. "Burada oturup beklemekten sıkıldım."

"Ben'e ihtiyacımız var," diyorum. Benim ihtiyacım olan bu; onu görmek, ona sarılmak, son birkaç ayda başına gelenleri onun ağzından duymak, ona bunu da atlatacağımızı söylemek. Oysa bu biraz bencilce olur. Eğer Ben bu Meridian denen adam için çalışıyorsa, üçümüzden daha fazla şey biliyor demektir. Cecily'yi kurtarmak ve bu işe karışanları ispatlamak için o bilgilere ihtiyacımız var.

Elijah'a bakıyorum.

"Onun nerede olduğunu ya da en azından nerede olabileceğini biliyorum," diyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Barclay.

"Eskisinden daha iyi," diyor Elijah omuz silkip.

"Güzel." Barclay ayağa kalkıyor. "Ben'in olduğunu düşündüğün yere götürebilir misin bizi?"

Elijah ayağa kalkıyor. "Siktir, kesinlikle."

"Sabit olmayan bir ana kapı olmayacak mı bu?"

Barclay başını sallıyor. "Hemen açıp geçmeliyiz. Oyalanmamalıyız. Sabit olmayan ana kapılar uzun süre açık kaldıkça ve çok kullanıldıkça dikkat çekiyor. Hep beraberken şarj aletini kullanırız." Elijah'a bakıyor. "Artık dünyadan dünyaya gezmek yok."

"Söz veremem," diyor Elijah. "IA'cı herifler peşime düşmezse."

Barclay bana bakıyor. "Gidelim."

İçim kıpır kıpır ve dizlerim titremesin diye *mocha latte*'min son yudumunu da içiyorum.

O kadar bekledikten sonra, artık biraz gergin hissediyorum.

Ayrı olduğumuz aylarda çok fazla şey oldu. Ben çok şey yaşadım; hem evde, hem hapisanede, hem de insan tacirleriyle uğraşırken. Ya farklı biri olsaydı, o zaman ne olurdu?

Öldürdüğüm gardiyanı düşünüyorum. Canı gözlerinden akıp gitti.

Ya ben farklı biri olsaydım ne olurdu?

02:22:42:52

Barclay hesabı ödedikten sonra kahve dükkânından ayrılıp yürüyerek otele geri dönüyoruz. Boş bir sokağa girdiğimizde Elijah, Barclay'in önüne geçip kolunu tutuyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyorum düşünmeden.

Elijah dönüp bana bakıyor.

"Yani, doğru ana kapıyı nasıl açıyorsun?"

Gülümsüyor. "Gitmek istediğim yeri düşünüyorum. Daha fazla detay olunca daha iyi oluyor, ama sonuç olarak havadaki molekülleri hissediyorum, hiçliğe ulaşıyorum ve onu çekip uzatmaya çalışıyorum. Bunca zaman hep nereye gitmek istediğimi düşledim ve gittim."

"Kulağa çok kolay geliyor."

Başını sallıyor. "Öyle. Ben haklıydı. Gereken tek şey berrak bir zihin ve bolca pratik."

Aynı zamanda kulağa yanlış da geliyor. Ama bunu söylemiyorum. Bu yanlış. Birkaç önlem almak bunu değiştirmez. Çok fazla ana kapı açmak benim dünyamı altüst eden şeydi.

Fakat bu, bizi Ben'e götürmesi için ana kapı açacağımız gerçeğini değiştirmiyor. Bu şeyi atlatınca, Elijah ve ben bu yasadışı aktiviteler konusunda bolca tartışabiliriz. Tabii ikimiz de hayatta kalırsak.

Elijah tekrar arkasını dönüp ellerini iki yana açıyor. Önündeki boşlukta hafif bir ışıltı oluyor ve ardından parmaklarının hemen ucunda küçük, siyah bir delik açılıyor. Elijah gözlerini sımsıkı kapalı tutmak için sıkıkça delik genişliyor. Başta yavaşça ve sonra biraz daha hızlı, ta ki önümüzde tam bir ana kapı açılıncaya kadar.

Barclay kendinden önce bana yol verdiği o an, eğer o Elijah'ın bizi gitmemiz gereken yere götüreceğine inanıyorsa ben de inanabilirim, diye düşünüyorum.

Önce avuç içlerim dokunuyor ve sonraki saniye tüm vücudum girmiş oluyor. Yerden kalkan toz ciğerlerime dolarken öksürerek çıkarmaya çalışıyorum. İlk bakışta normal bir banliyöünün dışına gelmiş gibiyiz. İçinde kuru temizlemeci, kuaför ve market olan bir alışveriş merkezi var. Arkasında da apartmanlara benzeyen binalar duruyor. Birinin çamaşırlarının balkonda rüzgârdan dalgalandığını görebiliyorum.

Ancak bir tuhafılık var.

Her yerde binalar var; yüksek binalar, alışveriş merkezleri, park alanları, hatta bir de park. Oysa ağaçların yaprakları yok, çimenler kahverengi ve binalara daha dikkati bakınca etraflarında büyüyen sarmaşıkların ağırlığından yıkılacak halde olduklarını görüyorum.

Ayağa kalkıp etrafı inceliyorum. Dinliyorum, ama hiçbir şey duymuyorum.

"Neresi burası?" diye soruyorum. Barclay'in beni birkaç kez götürdüğü o terk edilmiş dünyaya benzemese de gidişatı aynı öyle.

“Kimsenin bizi aramayacağı bir yer,” diyor Elijah.

“Ah, lanet olsun,” diyor Barclay etrafına bakarken.

“Ne oldu?” Belki de burası IA için Elijah’ın düşündüğü kadar güvenli değildir. Bu ilk yanışı olmaz. Silahıma uzanıyorum. Hazırlıklı olmanın kimseye zararı olmaz.

Barclay başını iki yana sallıyor. “IA buraya gelmez,” diyor, ama ses tonunda bundan daha kötüsü olduğuna dair bir şey var.

Etrafına bakarken bir elini saçlarına götürüyor. “Burası 36552 numaralı dünya.” Esen rüzgârdan sesi kesiliyor, ama yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. Dudakları aralık, gözleri kocaman ve korkmuş görünüyor.

Nedenini bilmiyorum ama soracak vaktim yok. Tarih dersini sonra da alırsız.

“Bu taraftan,” diyor Elijah.

Onun peşinden giderken Barclay kolumdan tutuyor. “Tak şunu,” diyor omzumdan sarkan kapüşonumu tutup.

“Neden gizleniyorum, korkak?” deyip onu tersliyorum.

“Bu dünyayı nükleer savaş harap etti,” diyor, kolumu sertçe tutup.

02:22:39:00

“Nerede olduğumuzu bilmesem de bu radyasyon...” diyor Barclay. “Bu havayı filtrelemeden solumayın.” Ceketini çıkarıp bir kısmını eşarp gibi burnunu ve ağzını kapatacak şekilde boynuna bağlıyor.

Her ne kadar bunun işe yarayacağından emin olmasam da ben de onun dediğini yapıyorum. Söylediği doğruysa ve buradaki bütün insanlar nükleer savaş sonrasındaki radyasyondan öldüyse, benimle hava arasındaki bir pamuk parçası beni korumayacaktır.

Barclay bana, “Yolun ortasında kal.” diye bağırınca başımı sallıyorum. Radyasyon toprakta, çimlerde, suda, elma ve mantar gibi sebze ve meyvelerde kalır ama asfalt tarafından çekilmez.

Bir apartmanın yanından geçiyoruz. Çimenlerin üzerinde kenara atılmış bir kızak var. Bir zamanlar rengi kırmızıymış, fakat boyası çok zaman önce kazınmış ve ortada sadece ahşabın rengiyle paslanmış metal kalmış gibi görünüyor.

Arkamı dönüp Barclay’e bakıyorum. Kovboyla Ninja arasında bir hali var. “Bu nasıl oldu?”

Rüzgârda bağırarak yerine yanıma koşuyor. “Altmış yıl kadar önce, eski Sovyetler Birliği, Birleşik Devletler’e kadar menzili olan füzeler istedi, bunun üzerine de Kruşçev onları Küba’ya götürdü. Birleşik Devletler bunu telafi etmek için Türkiye’deki üslerine füze yığdı. Kimin neyi başlattığı çok net değil, çünkü olayı anlatacak kimse kalmadı ve IA’nın orada teşkilatı yoktu. Ancak ana fikir, kimsenin geri adım atmadığı, birinin ilk ateşi açtığı ve birilerinin de peşinden gidip 3. Dünya Savaşı’nı başlattığı yönünde.”

Okula benzeyen bir binanın önünden geçiyoruz; ağaçlar o kadar büyümüş ki, kökleri neredeyse binayı yerinden sökecek halde.

“Nükleer savaş,” diye tekrar ediyor Barclay. “Nüfusun yaklaşık yüzde sekseni gerçek savaşta bombalamaların ilk yılında, geri kalanlar da radyasyon seviyeleri yüzünden sonraki beş yılda öldü.”

O zaman Küba füze krizi buna benzer bir şey olabilirdi.

Sarmaşıklar ve bitkilerle görünmez hale gelmiş bir binaya giriyoruz. Eski bir hastane. Bir zamanlar krem rengi duvarları grileşmiş, boyalar yer yer dökülmüş ve altından beton görünüyor. Lobinin zemininden küçük bir ağaç çıkmış ve duvar köşelerinde hamamböcekleri var. Şaşırmıyorum. Hamamböceğini öldürecek radyasyon seviyesi, insanı öldürenin yaklaşık yüz katı ve şimdi onları öldürecek insanlar olmayınca, eminim ki çok mutludurlar.

“Asansörler çalışmıyor,” diyor Elijah.

Barclay’in ve benim ağzımızı, yüzümü kapatmış halimize takılmıyor. Bu da burada radyasyon riski olduğunu bildiği anlamına geliyor. Ya o ya da Ben keşifleri sırasında burada ne olduğunu öğrenmiş olmalı. Fakat o nefesini filtrelemek için bir şey yapmıyor, belli ki buradaki radyasyonun kendisine zarar vermediğini anlayacak kadar çok gelmiş buraya.

Kapüşonumu yüzümden çekiyorum. Zaten de bir işe yaramıyordu.

Barclay tutup tekrar yüzüme takıyor.

Elijah'ı gösteriyorum. "Hiç de ölmek üzereymiş gibi görünmüyoruz."

"O saf *hydrochloradneum* içti," diyor Barclay. "Radyasyona karşı bağışıklığı var. Sen sadece tek bir iğne oldun."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar panik olma." Yine de onun istediğini yapıyorum. Bu bok hakkında benden daha çok şey biliyor.

"Burada *yaşayan* birilerini görüyor musun?" diyor başını iki yana sallayıp. Bir şeyler daha mırıldanıyor, ama ağzı ceketıyla kapalı olduğu için anlaşılmıyor.

Zaman kaybediyoruz. Ben'i bulmalı, güvenli bir yere gitmeli, neler olduğunu öğrenmeli ve bir plan yapmalıyız. Geçen her saniye kayıp ve kaybedecek daha fazla vaktimiz yok.

Elijah'a dönünce neye ihtiyacım olduğunu anlamış olmalı.

"Hangi katta olduğundan emin değilim," diyor. "Ama bu dünyadaysa, burada olmalı."

"Neden burada?" diye soruyorum, nefesim kesiliyor.

"Burası bir hastane, Tenner. Boş yataklar, battaniyeler ve bir sürü bok var." Elijah sırtıyor. "Ayrıca ihtiyacımız olur diye buraya yiyecek ve ilaç da getirdim."

Sanırım bu iyi bir gerekçe. Umarım, Ben buradadır. Bu kadar yaklaşmışken ümitlerimin boşa çıkmasına dayanamayacağım.

Merdivenlerden çıkıyoruz. Yer yer kırıklar, ama yine de çıkıyoruz ve Barclay daha fazla gerilmesin diye hiçbir yere dokunmamaya çalışıyorum.

Dördüncü kata geldiğimizde, bir şey duyuyorum.

Düzeltiliyorum. *Birini* duyuyorum.

Şarkı söylüyor.

02:22:09:47

Ses çatallı ve biraz da detone, kalbim duracak gibi. Bunun Ben olduğunu anlamam için bir kez daha düşünmeme gerek yok. Elijah'ı ve Barclay'i umursamadan sese doğru koşuyorum. Dışarıdaki rüzgârın sesi hariç, duyduğumda kayıtsız kalamayacağım tek ses bu.

Şarkıyı tanıyorum ve yüzüm gülüyor. Linkin Park'tan "Iridescent", gitar seslerinden ses efektlerine kadar. Beni ilk buluşmamız için aldığında arabada bu şarkı çalıyordu. Bana bakarak sesi açmıştı. Pencereler açık, yüzümüze güneş ve okyanusun esintisi vururken bu şarkıyı dinlemiştik.

Beni düşünüyor.

Boş bir koridora çıkıyorum. Sağdaki son odada. Kapının aralık olduğunu görünce oraya koşuyorum ve odaya gelmeden birkaç adım kala duruyorum.

Çünkü onu görüyorum.

Yatağın kenarında oturuyor, üzerinde gri, uzun kollu bir tişört, kot pantolon, beyaz çorap var. Chuck Taylor ayakkabıları da

yatağın birkaç adım ötesine atılmış. Saçları onu sön gördüğüm halinden biraz daha uzun. Kahverengi bukleleri gözünün üzerine düşüyor. Dudakları şarkı söylerken gülümsüyor ve sonra başını kaldırıp da beni görünce öylece kalıyor.

Saçlarını yüzünden çekiyor, sonra parmaklarıyla saçlarının uçlarını tutuyor ve o an nefesim kesiliyor, çünkü bu basit hareketi çok iyi biliyorum. Çünkü bu, ikimiz için de tanıdık bir şey.

Ben'in ağzı açık kalıyor ve şarkıyı keserken yüzünde oluşan şaşkınlık açıkça okunuyor.

Bir an neden ayağa fırlayıp bana doğru koşmadığını merak ediyorum. Sonra neler yaşadığını, atkuyruğu yaptığım yanık saçlarımla ve yüzümün yarısını kapatan kapüşonumla nasıl görüldüğümü hatırlıyorum. Kapüşonu açıp gülümsüyorum.

Etrafımızda çıt çıkmıyor.

Sonra arkamdan gelen Elijah ve Barclay'in ayak seslerini duyuyorum.

O an fısıltıyla kendimi tutamayıp, "Ben," değişimi duyuyorum.

Ama o, sırada o soru sorar gibi, "Janelle?" dedikten sonra dönüp yatağa bakıyor ve o an yalnız olmadığını fark ediyorum.

02:22:07:18

Gözüm yatağa kayıyor. Bir zamanlar beyaz olan battaniyenin altında bir kız var. Sarı gölgesi, kahverengi saçları gür ve uzun; karışık bukleleri yastığın üzerine düşmüş. Gözleri kapalı, ama buğday renkli teninde birkaç haftalıkmış gibi görünen açık renkli çürükler var. Kolları battaniyeye sarılmış ve bir adım daha yaklaştığımda, üzerindeki büyük beden, siyah kapüşonlu sweatshirt'ün Ben'e ait olduğunu fark ediyorum.

Fakat beni asıl nefessiz bırakan şey bu değil.

Biraz daha yaklaşıırken gözlerimi ondan alamıyorum. Kalp şeklindeki yüzü, uzun kirpikleri ve İtalyan burnu, hatta elmacık-kemiklerinin yapısı ve çenesi.

Sanki aynaya bakıyormuşum gibi.

02:22:07:12

Arkamdan, “Bu boka hiç inanmazdım,” diyen Elijah’ın sesi geliyor.

Bir yerlerde diğer *benler* olduğunu biliyordum. Diğer evrenlerde annemin de, babamın da ikizleri olmalı, evli ve çocuklu olmalılar. Bu benim gördüğüm ilk ikiz değil. Bir, bilemedin iki gün önce, suratı aynı olsa da Struz olmayan biriyle karşılaştım ve sorularını cevapladım. Yine de bunu beklemiyordum. Kendimin başka bir versiyonunu görmeye hazır değildim.

Çünkü yatakta yatan kız benim.

Temel özellikleriyle tıpkı ben.

Arkamı dönüp Elijah ve Barclay’e bakmak, yüz ifadelerini görmek istiyorum. Hayal görmediğimden ya da aklımlı kaçırma-
dığımından emin olmak istiyorum ama yapamıyorum. Vücudum donup kalıyor, onun tarafından ele geçirilmiş gibiyim.

Bununla yüzleşmeye hazır değildim, yani sevdiğim çocuğun yanında benim diğer versiyonumu görmeye.

Gözlerimi silip Ben’e dönüyorum.

Bütün dünya ortadan kaybolmuş gibi hissediyorum. Gözlerim nemli, yüzüm yanıyor ve ellerim titriyor. Boğazım şişmiş gibi acıyor ve o an söyleyecek bir şey bulamamam çok iyi, çünkü kendimi kaybetmek üzereyim.

Biz orada birbirimize bakarken –ona ne diyeceğimi bilmediğim için bana benzeyen kız diyorum– o kız uzanıp Ben’in kolunu tutuyor. Sıradan, önemsiz bir hareket. Gözleri hâlâ kapalı. Beni görmüyor. Aradaki samimiyeti belli eden bir hareket bu. Belki de hep yaptığı bir şey.

Ona bu şekilde, tıpkı benim yaptığım gibi dokunduğunu görmek, beni bedenlen hasta ediyor. Elim mideme götürüyorum ve kusmamak için diğer elimle de ağzımı kapatıyorum.

Ben böyle biri değildim. Aşka, romantizme ya da hayranlığa inanmazdım. Cadının tekiydim.

Sonra Ben geldi ve bunu değiştirdi. Beni buna inandırdı. Sonra aşkın siyah-beyaz olduğunu düşündüm. Ben’i sevdiğimi, ona ait olduğumu ve *bunun* bir şekilde daima yeteceğini düşündüm. Bize karşı duran her şeye rağmen bunları atlatacağımıza inandım. Belki bugün yarın olmasa da, gelecekte bir yerde birlikte olacaktık.

Özel olduğumuzu, birbirimize hissettiğimiz şeyin insan taccirlerini alt etmeye yeteceğini, dünyayı kurtaracağını ve evrenlere düzen getireceğini düşünmüştüm.

Her şeye gücü yetecek bir aşk yaşadığımızı sanmıştım.

Gözlerimin derininde beni tehdit eden gözyaşlarımı, düğümlenen boğazımı hissediyorum.

Çünkü şu anda bana benzeyen o kıza bakınca, onun elini Ben’in kolunda görünce, kim olduğumu ya da bu dünyada ne işim olduğunu bilemiyorum. Çok fazla şey gördüm. Brooke Haslen gibi

kötü kızlarla ya da Kevin Collins gibi ukala çocuklarla uğraşması gereken sıradan bir lise öğrencisi olmalıydım. Onun yerine ölümle ve omuzlarımda taşıdığım dünyanın kaderiyle uğraşıyorum. Hiç var olmaması gereken dünyalar gördüm.

Ve sonunda tüm bunlar artık “çok fazla” geliyor.

Dönüp kapıya yöneliyorum. Çıkarken Elijah’a da Barclay’e de bakmıyorum. Onların yanından geçip koridora çıkıyorum.

“Seni özledim,” yok.

“Seni seviyorum,” yok.

Hiçbir şey yok.

Ben’i ilk gördüğüm bu anı zihnimde defalarca tekrarlamıştım. Binlerce farklı senaryo hayal etmiştim ama hiçbiri böyle değildi.

Hiçbiri böyle suskun değildi.

02:21:55:32

Odadan çıkıp Elijah ve Barclay'in yanından geçiyorum. Ne-reye gittiğimi bilmiyorum ama oradan çıkmam gerektiğini biliyo-rum. Bacaklarım otomatik olarak hareket ediyor ve kendimi onlarınkinden çok da farklı olmayan bir hastane odasında buluyo-rum. Beyaz boyalı duvarlar, iki tane yatak ve aralarında da perde var. Kapıdan uzak olan yatağa oturup yerden unutulmuş bir pelüş oyuncak alıyorum. Bir tavşan.

Pencereden dışarıdaki hayalet şehre bakıyorum ve kendimi bırakıyorum.

Bu açıdan, şehir sessiz, daha çok uykuda gibi görünüyor; sanki herkes evindeymiş gibi.

Kafamın içinde, daha organize, daha birbirine bağlı ve daha tehlikeli insanlarla mücadele ediyorum. Dayak yiyorum, her yerim çürüyor, tükeniyorum ve sonra birden zamanımız bitiyor. Tuhaf, terk edilmiş bir dünyadayım ve biri elini göğsüme uzatıp kalbimi paramparça etti.

Şu an, artık kim olduğumu bilmiyorum.

Tek bildiğim, buna mecbur olduğum.

Kapı açılıyor ve kalbim burkuluyor. Ayağa kalkıp dönüyorum; gelenin Ben olmasını umuyorum, ama Barclay.

Gözlerimi siliyorum. “Harika. Ne istiyorsun?”

Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor ve terslenmiş olmayı umursamıyor. “Bu kadar üzülmemelisin.”

Cevap verirken ses tonumdaki aksiliğe engel olamıyorum. “Neden, o kadar da büyük bir sorun olmadığı için mi?” Neredeyse biraz daha yaklaşırsa onu yumruklayacağımı söyleyeceğim. Ancak yapmıyorum, çünkü bir şeylere vurmak iyi gelebilir.

“Hayır, sen bundan daha iyi olduğun için,” diyor Barclay bana yaklaşıırken.

“Aa, ne kadar orijinal.” Gözlerimi deviriyorum. “Kendine bir iyilik yap ve beni rahatlatmaya, bana destek olmaya filan çalışma. Bu senin harcın değil.”

Barclay gülünce tebessümü yüzünü kaplıyor. “Hayır, sanırım değil. Fakat yine de ciddi ciddi soruyorum. Neden üzgünsün?”

Gözyaşlarımın durduğunu fark ediyorum. Her zamanki gibi Barclay beni anında sinir etmeyi başardığından gözyaşlarım duruveriyor. Ama şimdi, Ben’i ve nasıl göründüğünü düşününce, başka birini önemsediyini görünce, gözlerim yanıyor ve göğsümde aynı acıyı yeniden hissediyorum.

Barclay bir adım daha atıyor ve uzanıp elini koluma koyuyor. Çekinmiyor, ona vuracağımdan korkmuyor. Ona daha önce vurmuştum, onun için bunu yapmamalı. Tam yanımda duruyor. Barclay normal, şefkatli bir insan gibi yaklaşıncı ben de muslukları açıyorum.

“Ona bakışı.” Sesim bana yabancı; sanki başka birine, kalbi kırılmış aptal bir kıza aitmiş gibi çok çatalı.

“Tıpkı sana benziyor,” diyor beni kendine çekip. Güçlü ellerini sırtıma koyuyor. “Bunun nasıl olabildiğini anlamam lazım. İA senin başka bir versiyonunu almış, belki o da tutukluydu. Onu Ben’in önüne koydular, sen olduğunu söylediler ve onu kendilerine yardım etmesi için tehdit ettiler.”

“Kendimi korumak için onlara yardım etmesini asla istemedim. Ölmeyi tercih ederdim.”

“Tenner, yapma. Bunun bir önemi var mı sanıyorsun?” diye fısıldıyor Barclay, sırtımı okşayarak. “Senin ne istediğini düşünmüyordu. Sadece seni, senin zarar görebileceğin gerçeğini ve bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu.”

“Ya şimdi?” diyorum. “Elijah’ı, anne ve babasını, ağabeyini neden kurtarmadı?”

“Ne düşünüyordu, bilmiyorum,” diyor Barclay. “Ama bunu ona soracağız. Öğrenmemiz gerek.”

Buraya geldiğimizden beri içimde tuttuğum sözler bir bir dökülüyor ağzımdan. “Bana hiçbir şey söylemedi. Beni gördü ve hiçbir şey demedi.”

Barclay bana delirdiğimi filan söylemiyor. Ben için bahaneler de bulmuyor, bana katılmıyor da. Kuvvetle muhtemel olan gerçeğe, yani Ben’in şokta ve şaşkın olduğuna değinmiyor. Sadece benim üzülmemeye izin veriyor.

O şekilde, orada ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, ama bir süre sonra Barclay boğazını temizliyor. “Sana anlatmadığım bir şey var.”

Kollarındayken kıpırdayamayacak kadar bitkin haldeyim.

“Gel, otur şuraya,” diyor beni yatağa doğru çekerek. “Şu aptal tavşanı da bırak. Kim bilir ne kadar radyasyon vardır üzerinde.”

Pelüş hayvanı elimden alıp yere atmasına izin verirken ceke-

teni artık yüzüne sarmadığını fark ediyorum. Ne düşündüğümü anlamış gibi, “Radyasyon seviyelerini kontrol etmek için kuantum şarj aletini kullandım ve birkaç gün burada kalırsak güvende olacağımızı gördüm, ama hiçbir şeye dokunmayacağız.”

Başımı sallıyorum. “Bana ne söylemen gerek?”

Barclay derin bir nefes alıyor. “Haftalar önce. Hayley bana birinden senin tutuklu olduğunu duyduğunu söylemişti,” diyor. “Kulaktan dolma bir lafı ve doğru olup olmadığını anlamak için hapishaneye de giremedim.”

Barclay’in annesinin evindeyken Hayley’in bana nasıl, yani beni tanımış gibi baktığını düşünüyorum. “Bunun bir ihtimal olabileceğini biliyor muydun?”

“Hayır,” diyor başını iki yana sallayıp. “Veritabanına girdim ve tutuklanma kaydı yoktu. Ben de yanlış duyduğunu düşündüm.”

“Her şeyi kayıtlara geçiriyorlar mı?” Kötü adamlar genellikle yaptıkları kötü şeylerin kayıtlarını tutmaz. En azından zeki olanlar tutmaz. Bütün sırlarını sunucuya kaydedersen yakalanmaktan daha kolay ne var?

“Eric öldükten sonra senin dünyana gittim ve senin suyla gıda paketleri taşıdığını gördüm. Oradaydın ve yapman gerekeni yapıyordun, bu da IA hapishanesinde olamayacağın anlamına geliyordu.”

Başımı sallıyorum, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Elbette ki Barclay’e bunu Ben’i bulunca öğreneceğimiz için kızabilirim, ama onun hatası değil. Dosyaları kontrol etmiş, sonra da gelip bana bakmış ve iyi olduğumu görmüş. Neden IA’nın bana benzeyen birini tutuklayıp benmiş gibi göstereceğini düşünsün ki?

Neyse, her şey çok boktan zaten, fakat Barclay aptalca bir sebepten dolayı henüz anlayamadı.

Gerçekte, asıl canımı yakan ikizimin olaya girişi değil. Ben’in onu tanıyamamış olması.

Bu da benim yerime başka birinin gelebileceğini anlamam demek.

Barclay bunu biliyor olmalı, çünkü yanıma oturup bana tekrar sarılıyor.

Her şey bize karşı ve çok zamanımız yok. İşlerin nasıl bu kadar sarpa sardığını, bunun Ben ve benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum, tabii şayet önümüzdeki üç gün hayatta kalabilirsek.

Beraber bir yolunu bulacağımızı sanmıştım, ama buradan geri dönüş nasıl olacak?

02:19:41:29

Gömleğinin altından Barclay'in kalp atışlarını duyduğumda ağlamamın yeniden durduğunu fark ediyorum. Ondan ayrılıyorum, tuhaf şekilde yeniden iyi hissediyorum ve her şeye. Ben'in insan ticareti yapışına, benim diğer versiyonumla başka bir odada oluşuna karşı hissizleşiyorum.

"Güzel," diyor Barclay ve bir an sesli mi düşündüm diye endişe ediyorum. "Bulmamız gereken önemli şeyler var."

"İnsan tacirlerini alt etmekten başka mı?" Ses tonum duygu yoğunluğundan buğulu, o an çok yorgun olduğumu hissediyorum.

"Oradaki kızın kim olduğunu bilmiyoruz," diyor Barclay.

Kahkaha atmak istiyorum. "Aslında biliyoruz. Benim."

Başını iki yana sallıyor. "Seninle aynı yüzü taşıması sen olduğun anlamına gelmez. Veritabanında olmadığını unutma. Tutuklama kaydı yok. Bir kurban, bu işin içine çekilmiş biri ya da IA'nın özellikle oraya koyduğu biri olabilir. Her kim olursa olsun, ona güvenemeyiz."

"IA onu dövmüşse, onlar için çalıştığından şüphe ederim."

Ona hakmamak için ihtiyacım olan son sebep.

“Soru şu ki, onu IA mı dövdü?” diyor. “Ben’le konuşmamız gerek. Tabii aynı zamanda o hapishanede neler olduğunu ve neler gördüğünü bilmeliyiz.”

En azından bu konuda haklı. Yanlış insana güvenirsek sonumuz ölüm olur. “Tamam. Ben’le o olmadan konuşalım, sonra da onunla konuşuruz ve parçaları bir araya getirebiliyor muyuz diye bakarız.”

Barclay gülümsüyor. “İyi plan ve her ne olursa, kim olduğunu sakın unutma. Tenner.”

“Bu da ne demek?” Bana ne demeye çalıştığından emin değilim.

“North Point’ten mezun olup da IA eğitimlerine girdikten sonra, bize ilk öğrettikleri şey kim olduğumuzu asla unutmamamız oldu.” diyor ve sözlerine devam etmeden önce, bunun neden önemli olduğunu anlıyorum. “Kendinin diğer versiyonuna rastlama ihtimalin her zaman var. Bu çok sık olmaz, ama olur.”

“Sen diğer versiyonunu gördün mü hiç?” diye soruyorum. Barclay zaten yeterince sinir bozucu, bir tanesi bile yetiyor.

Başını iki yana sallıyor. “Ama o kız sen değilsin. Farklı şeyler yaşadı ve farklı bir dünyada büyüdü.”

O nedenle kim olduğumu hatırlamalı ve onun ben olmadığını unutmamalıyım. “Peki, ben kimim?”

Barclay gülümsüyor. “Sen Janelle Tenner’sın, yardım istediğim tek hatunsun.”

İkimiz de başka seçeneğimiz olmadığını bilsek de buna gülmekten edemiyorum.

Devam ediyor. “Ben ciddiyim. Sert bir kızsın. Ne olursa olsun: bu gece, yarın, hatta hayatının geri kalanında, kim olduğunu

ve neden hâlâ hayatta olduğunu unutma.”

Kollarımı sıkıyor. “Bunca zaman yaşadıklarını düşün. Neler yaptığını hatırla ve bunu kullan. Bu da bir işgünü.”

Kahkaham tahmin ettiğimden de acı çıktı. “Suçla savaşacak ve dünyayı kurtaracak bir gün daha.”

“Kesinlikle.” Gülüyor. “Tenner, sen kendi dünyanı kurtarmış bir kızsın. Şimdi de benimkini kurtarmaya yardım edeceksin.”

“Anıtının bir kısmının da bana ait olacağı anlamına mı geliyor bu?” diye soruyorum.

Barclay bir an duruyor ve sonra içini çekiyor. “Sanırım bunu seninle paylaşmaya ikna olabilirim ama bunu hak etmelisin.”

Derin bir nefes alıyorum ve sweatshirt’ümün kollarıyla yüzümü siliyorum. Keşke bir şekilde geri dönebilsem, yeniden masum olsam, çoklu evrene dair gerçeği öğrendiğimden bu yana her gün beraberimde taşıdığım sırları hiç bilmesem. Ama birinin gözünü oymak, planlarım dahilinde değildi, hatta aklımın ucundan bile geçmezdi. Cecily orada bir yerlerde, korkmuş ve yalnız, hâlâ bana ihtiyacı var.

Sadece üç günümüz kaldı ve şu ana dek gerçekten işimize yarayacak bir şey bulamadık.

“O zaman işe koyulsak iyi olacak.” diyorum. çünkü şu an söyleyecek başka bir şey yok. Yeniden odaklanmam gerek. Ben’i bulduğumuza göre, bir sonraki adımımızın ne olacağına karar vermiyiz.

Barclay gülümseyerek kapıyı açıyor. Ona bakıyorum ve onu gerçekten anlıyorum. Uzun saçları, ukala gülümsemesi, delici gözleri ve ne baş belası olduğunu bilen tavrı. Yirmilerinin başında, dünya ayaklarının altında olan bir adam ya da sanırım, dünyanın kaderi onun omuzlarında. Gerçek bir süper kahraman.

İlk kez Barclay'in babamın yirmili yaşlardaki hali ya da Struz'un Büro'ya ilk başladığı zamanlardaki hali gibi mi olduğunu merak ediyorum. Acaba Alex de ölmeseydi beş yıl sonra onun gibi mi olurdu, diye düşünüyorum.

Elimi göğsüme koyup acıyı bastırıyorum.

Hayatımda yeterince insanı kaybettim. Daha fazlasını kaybetmeyi reddediyorum.

Bunu yaşayıp göreceğim. Cecily'yi geri getirmeli ve eve dönmeliyim. Babam için, Alex için, Jared için, Struz için ve kendim için.

02:19:32:16

Barclay hastanenin yedinci ve en üst katında, eski bir çalışan odasını andıran yerde bir toplantı ayarlıyor. Davet edilmeyen tek kişi, ikizim. Ben içeri geldiğinde, doğrudan bana bakıyor.

“Janelle,” diye fısıldıyor ve bu bana öldüğüm günü hatırlatıyor. Tek bir sözcüğe bu kadar duyguyu nasıl sığdırdığını bilmesem de bu şekilde söyleyince içim titriyor.

Cevap vermiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum, ama ona doğru bakıyorum. Bakışları yumuşak, yüzündeki çizgiler bana endişeli olduğunu söylüyor, ancak bana uzandığında geri çekiliyorum.

“İyi misin? Yaralandın mı?” diye soruyor Ben.

“İyiyim,” diyorum, ona mümkün olduğunca az bakmaya çalışarak.

Yuvarlak masanın etrafına oturuyoruz ve Elijah’ın IA onu tutuklamadan önce buraya depoladığı Pepsi’lerden içiyoruz. “Her şeyi bilmemiz gerek,” diyor Barclay.

Ben bir şey söylemek istiyormuş gibi bana baktıktan sonra Barclay’e dönüyor. “Bir saat önceye kadar anladığımı düşündüğüm şeylerin yarısı yanlış çıktı.”

İşgüzar Elijah, “O kız kim?” diye soruyor.

Ben masanın altından onun bacağına tekmeliyor ve her yer sallanıyor.

“Her şeye baştan başlamak için iyi bir yer,” diyorum güçlkle.

Ben saçlarını geri çekince gözlerini görüyorum. Ağlamamak için zor duruyormuş gibi, gözleri kan çanağına dönmüş. “Yaklaşık beş gündür buradayız,” diyor, duyulabilir şekilde yutkunarak. “Burada güvende oluruz diye onu buraya getirdim. Çok kötü durumdaydı, morlukları vardı, dövülmüştü. Ona bakıyordum.”

“Kim olduğunu da bilmiyorsun yani,” diyor Elijah arkasına yaslanıp.

Ben başını iki yana sallayıp önüne bakıyor. “Onun Janelle olduğunu sanmıştım,” diye fısıldıyor.

Ağlamamak için tavana bakıyorum.

“O Janelle,” diye başlıyor Barclay. “Ama başka bir versiyonu.”

Ben hiçbir şey demiyor.

“Bu kötü bir şey olamaz, değil mi?” diyor Elijah bana dönmmeden önce. “Bunu kafana takma. Harika biri olduğunu düşündüğümünden filan değil ama bir hatun olarak o kadar da kötü değilsin.”

“Hele sen,” diyorum, çünkü Elijah’la atışmayı kaldırabilirim. O da aynı şeyi hissediyor olmalı ki, bana sırtıyor.

Barclay başını iki yana sallıyor. “Bakın, bu hepimizin gözlemini dört açması gereken bir durum. IA’da biz kendimize ‘orijinaler’ diyoruz, diğer versiyonlarımıza da ‘ikizler’. İkizlerin orijinallere tıpatıp benzediği vakalar da oluyor, tek benzerliğin fiziksel olduğu durumlar da. Şimdi acele etmeli ve onunla konuşup kim olduğunu, buraya nasıl geldiğini, ona güvenip güvenemeyeceğini

mizi, bize yardım edip edemeyeceğini öğrenmeliyiz.”

“Sanırım kötü bir kafa travması geçirmiş,” diyor Ben. “Ya da ben öyle olduğunu düşündüm... beni hatırlamadığı için. Ama buna imkân yok, diye düşündüm.”

Ben’in ikizini, bahçe satışında Cecily’yle beraber gördüğüm çocuğu düşündüm. Onun benim Ben’im olmadığını hemen anlamıştım.

Ben bana aitmiş gibi davranmam adil olmayabilir ama bunu yapıyorum.

O da onun ben olmadığımı anlamalıydı.

02:18:29:54

Konuşma duraklamaya girince Elijah hemen atılıyor. “Onlara anlatabileceğim her şeyi anlattım. Nasıl geri döndüğümüzü ve hiçbir şeyin aynı olmadığını, dünyalar arasında dolaşmamı ve senin takip edilişini...”

“Yapma Eli,” diyor Ben. “Paranoyak olmadığımı gördün mü artık? Beni günah keçisi yapıp idam etmeye çalışıyorlar.”

“Hepimizi idam etmeye çalışıyorlar, aptal herif,” diyor Elijah. “Soru şu, bu durumda ne yapacağız?”

Araya giriyorum. “Sana ne olduğunu bilmemiz gerek,” diyorum Ben’e bakıp. “Seni alarak IA’ya getirip hapse attılar, sonra ne oldu?”

Bana bakıyor ve cevap vermiyor. Sonra ben de, “Bilmemiz gerek,” diye ekliyorum. Çünkü öyle.

Ben başını sallıyor. “Üzgünüm, J, ben...” Yutkunuyor. “O adam benim yanıma geldi...”

“Hangi adam?” diye soruyor Barclay, doğru adamdan bahsettiğimizden emin olmak için.

“Adı Constantine Meridian,” diyor Ben. “Uzun boylu, zayıf, kısacık saçlı, dikenli tel dövmesi var. Dazlak gibi biri.”

Barclay başını sallıyor.

“O kötü bir adam,” diyor Ben ve ne kadar sarsılmış olduğunu görünce şaşıyorum. “Güvenlik kameralarından bakarken gardiyanlardan birini uyurken yakaladı. Hepimizi bir yere topladı, uyuyan herkesi uyandırdı, görevde olanları çağırdı ve bize, ‘Carl yorgun. Daha da iyi dinlendiğinden emin olmalıyız,’ dedi. Sonra ona bir şey enjekte edip onu oracıkta öldürdü.”

Meridian’ın hapishanede bana bakışlarını, kanlı gömleğini, Derek’in bana kaçmamı söyleyişini hatırlıyorum ve buz gibi oluyorum.

Ben de Elijah’inkine benzer bir hikâye anlatıyor. Meridian onun yeteneklerinden etkilenip ona iş teklif etmişti. Ben reddedince de onu dövüp, sevdiği insanlarla tehdit etmişlerdi.

“Mümkün olduğunca direndim,” diyor ve tek söyleyeceğinin bu olduğunu düşünüyorum. Başını öne eğince saçları yüzüne dökülüyor ve hissettiği suçluluğu, yutkunurken âdemelmasının kalkıp indiğini görüyorum.

Sonra birden, masadan kalkıp pencereye doğru yürüyor. “Onu getirdiklerinde,” diyor sesi titreyerek. “yüzü şişmiş ve kan içindeydi. Ona yaptıkları şeyi içim kaldırmadı.” Ses tonu alçalıyor, ama çok değil. Hepimiz onu duyuyoruz. “Onun sen olduğunu sandım.”

Sonra duraksıyor, hepimiz onu bekliyoruz. Başıma gelenleri düşününce, onun neler yaşadığını soramıyorum. O benim için asil ve cesur bir şey yaptığını düşünüyor ama sonra görüyor ki, yanlış seçim yapmış.

Onu bunun için suçlayamam. Ben de bir adam öldürdüm ve hayatımın sonuna kadar bu yükü yaşayacağım. Ancak onu suçla-

nuyor olmam, her şeyin eskisi gibi olacağı anlamına gelmiyor.

Ben bize doğru dönüp sırtını duvara yaslıyor ve kollarını göğsünün üzerinde birleştiriyor. “Onlarla yaklaşık üç hafta kadar çalıştım,” diyor, sesindeki pişmanlıkla. “Ne istedilerse yaptım ve sonra biraz rahatlayıp bana güvenmeye başladıklarında, ödül olarak onu yine bana getirdiler. O zaman da kaçtım.”

Sanırım beni ailesinden ve Derek’ten daha değerli görmesine, beni Meridian’ı alt etmekten ya da kaçırılan insanları kurtarmaktan daha önemli görmesine müteşekkir olmalıyım, ama aksine daha kötü hissediyorum. Göğsüme bir ağırlık çöküyor ve güçlkle nefes alıyorum. Benim yüzümden kaç kişinin zarar gördüğünü ya da öldüğünü merak ediyorum.

“Yaptıklarıyla ilgili bize neler söyleyebilirsin?” diye soruyor Barclay. Bunu söylerken sanki sözcüklerini özenle seçiyormuş gibi biraz tereddüt ediyor ve o an, hepimiz aynı tarafta olsak da, Elijah ve Ben’e hâlâ dışarıdan gelen şüpheli insanlarmış gibi yaklaştığını fark ediyorum. Bana her şeyi anlatmıyor olabilir, ama en azından bana yalan söylemiyor ya da oyun oynamıyor.

“Ben onlar için çalışırken, onların operasyon üssü olarak kullandıkları dünyada kalıyordum... tarif etmek güç, herkesin kötü olduğu, film gibi bir yer. Getirdikleri herkes için kullandıkları bir işlem merkezi var.” diyor Ben.

“Köleler mi?” diye soruyorum, çünkü konuştuğumuz şeyde yanlış anlama olmasını istemiyorum, ama söylediklerini didik didik de etmek istemiyorum. Neyse öyle demeliyiz. İnsan ticareti yapılarak getirilen insanlar köledir.

Ben başını sallıyor. “Biz onlara Gönülsüzler diyorduk.”

02:18:24:44

Ensemdeki tüylerin dimdik olduğunu ve vücudumun ürperdiğini hissediyorum. “Cecily ellerinde,” diyorum. Bildiğim her şeyi anlatıyorum. Dünyamın nasıl parçalandığını, yiyecek, su, elektrik ve ilaç sıkıntısını söylüyorum. İlk kaybolan kişilerden, Qualcomm’dan kaçırılanlardan ve son olarak da Cecily’nin kaçırılışından bahsediyorum.

Sonunda, “Onu geri getirmeliyiz,” diye ekliyorum.

Ben küfrediyor. “Ben...”

“Onu getireceğiz,” diyor Elijah. “Hepsini getireceğiz ve bu pislikleri alt edeceğiz.” Uzanıp Ben’in omzunu tutuyor ve onu sarıyor. “Ne yapmamız lazım?”

“Operasyona dair her şeyi bilmeliyiz,” diyor Barclay. “Nasıl çalıştığını bilmemiz gerek. Kimi alacağınızı ve nereden alacağınızı nasıl biliyordunuz?”

Ben derin bir nefes aldıktan sonra sandalyeye geri oturuyor. Onu saran sertleşmiş kabuğu görür gibiyim. Çok şey yaşadı --bu hissi biliyorum-- ve artık bizimle. Bunu o adamların yanına bırak-

mayacak. “Göreve göre değişiyordu. Sanırım Meridian’ın araştırma yapan bir ekibi vardı. Emin değilim. Başta, bir partnerle çalışmam gerekiyordu. Yeri ve istedikleri tip insanı söylüyorlardı. Bazen cinsiyet ve yaş aralığı veriliyor, bazen de saç ve göz rengine kadar detaylı oluyordu.”

Alışveriş yapmak gibi. Midem boş olmasaydı, kusmamak için kendimi zor tutardım.

“Yaptığım son iki iş farklıydı,” diye devam ediyor Ben. “Tek başıyındım ve getirmemi istedikleri özel biri vardı: adı, yaşı, boyu, ağırlığı, görünüşü belliydi, dosyada fotoğrafları bile vardı.”

“Yani bazen belli kişileri mi hedef alıyorlar?” diye soruyor Barclay ve ses tonundan bunu beklediğini anlıyorum.

Ben başını sallıyor. “Onları getirdiğimde, işlem merkezinde kalmadılar. Biri onları aynı gece ana kapı açıp başka bir yere taşıdı. Bu da genelde Meridian’ın adamlarından biri oluyor.”

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Hedef alınan bu insanların neden farklı olduklarından emin değilim, ama öyleler ve bu önemli. Bu da bulmacanın bir parçası. Ne zaman bu durum hakkında bir şey bulduğumuzu düşünsem, korkuya kapılıyorum. Bu nasıl gerçek olabilir?

Barclay hâlâ sakin. “Bu durumda sen, bu dünyanın işlem merkezinde kaldın. Gerekirse bizi oraya götürebilir misin?”

Ben başını sallıyor.

“İşi alıyorsun, ana kapı açıp gidiyorsun, istenen kişiyi alıyor-sun ve onları işlem merkezine geri getiriyorsun. Sonra?”

Ben ayağa kalkıyor ve derin bir nefes veriyor. Gece uyuyamadıysa, beni korumaya çalışırken kimlere zarar verdiğini düşünüp yaşadığı suçluluk hissinden mi, diye merak ediyorum.

Gözlerini bana çeviriyor ve orada ne gördüğümü biliyorum;

çünkü Ben ne hissediyorsa, ben de onu hissediyorum. İşlerin nasıl bu kadar sarp sardığını, nasıl sonunda iki dünyaya da ait olduğunu, şu an olduğumuz yeri, diğer odadaki ikizimi, insan tacirlerini, bizi arayan IA ajanlarını ve hayatlarının parçalanmasından sorumlu olduğumuz onca insanı düşünüyorum.

“Haydi, odaklanmamız gerek,” diyor Barclay.

Ben başını sallıyor. “İşlem merkezinden sorumlu bir adam vardı ve ona rapor veriyordum.”

“Adı ne?”

“Basil gibi bir şey. Çoğu kişi ona Ustura ya da Usta diyordu.”

“Benimle dalga geçiyorsun,” diyor Barclay homurdanıp. Sandalyesini geri itip ellerini saçlarına götürüyor. Bu hali Ben’e çok benziyor.

Konsantre olmaya çalışıp öne eğiliyorum. “Ne? Bu da ne demek?”

“Basil ‘Ustura’ Lehrman kaçakçı ve tecavüzcü. Bu adı on beş yaşındayken anne ve babasını usturayla doğradığı için aldı, ama o...” Barclay’in gözleri büyüyor ve acı bir kahkaha atıyor. “Bu işlem merkezini IA’nın burnunun dibinde, Kara Delik’te oluşturdular.”

“Kara Delik mi?” Lütfen bu düşündüğüm şey olmasın. Uzay seyahatine hazır değilim.

“Orası bin yıl kadar önce harap olmuş bir dünya,” diyor Barclay. “IA’da birisi çoklu evren haritası çıkarırken bulmuştu orayı, ama içinde sürdürülebilir bir bitki ya da hayvan yaşamı yoktu. Orada bir koloni kurmayı bile denedik, ama bitkiler birkaç gün içinde kuruyup öldüğü için insanlar da hasta olacaktı. Atmosfere bir şey olmuştu sanki.”

“IA orayı ne için kullanıyor?” diye soruyor Elijah.

“On beş yıl kadar önce oraya bir yeraltı hapishanesi kurdular ve bazı IA gardiyanlarını oraya götürdüler; bilirsiniz işte, iflah olmayacak tipler. Kötünün de kötüsü olan kişileri, büyük suçluları oraya götürdüler ve onların farklı bir dünyada olmalarını istediler.”

“Basil Ustura gibi mi?” diye soruyorum.

Barclay başını sallıyor. “Diğer kötü adamlarla da çok fazla bağı olan, IA’nın bir daha asla gün yüzü görmelerini istemediği adamlar. Onları Kara Delik’e sürüp yeraltına kapatıyorlardı.”

IA’nın beni üç gün sonra idam edecek olmasına karşın Basil gibi adamların hapisten çıkıyor olmasını aklım almıyor.

“Neden onları doğrudan idam etmediler?” diye soruyor Elijah, aynı şeyi düşünüp.

“Bu adamların çoğunun büyük sırları var ve onlar ölürse, bildikleri şey her neyse o da onlarla birlikte ölür,” diyor Barclay. “Bu sırlar IA ya da hükümet için değerli bilgilerse, o zaman neden onları on yıl boyunca bir deliğe tıkıp anlatsınlar diye beklemiyorlar?”

“Ama orası bir IA hapishanesiyse, operasyon üssü orası olmaz,” diyor Ben.

Ama Barclay’in bununla nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Organize olmuşsanız ve her yere gidecek teknolojiniz varsa, ki Meridian’ın yaptığı tam olarak bu, orası operasyonlarınızı kurmanız için kusursuz bir yer. Meridian ve adamları fark edilmeden gidip geldiği sürece gerçek bir risk yok. Orası gözlemlenmeyen bir bölge ve gardiyanlardan birini öldürseniz ya da rüşvet teklif etseniz bile hiçbir IA ajanı çıkıp gelmez. Her şeyden önce, Meridian istediği her şeyi çalabilir, hayatını istediği yönde iyileştirebilir ve onun adına çalışanları da ihya edebilir. Sen yeter ki teşviklerden bahset.

Bu da hapishanenin işlem merkezine dönüştürüldüğü ve içindekilerin de da artık kölelerden sorumlu olduğu anlamına geliyor.

Barclay'e bakıyorum. "Bu çok kötü. O dünyada kaç kişi var?"

İçini çekiyor. "Bilmiyorum. O evren kayıtlardan çıkarıldı. Adı bile yok. Sadece Kara Delik diyoruz, çünkü öyle ve ondan bahsederken bir isim vermek gerek. Bir düzine adam da olabilir, beş yüz tane de. Hiçbir fikrim yok."

"Bir düzineden fazla," diyor Ben. "Bir tahmin yapacak olursam, Ustura için çalışan kırk adam ve Gönülsüzler'i getirip götürren de yirmi adam var. En az bu kadar. Birkaç tane daha olmalı, ama ben yirmi tanesiyle tanıştım. Ellerinde ana kapı açan aletlerden sekiz tane var. Sanırım daha önce daha çok varmış, ancak sonra bozulmuşlar."

O zaman nöbetleşe çalışıyorlar. "Günde kaç iş yaptın?"

Cevap verirken bana bakmıyor. "Sekizle on iki arası."

Bu sayı kanımı donduruyor, parmak uçlarıma kadar ürperiyorum.

Orada üç hafta kaldıysa, bu da yüz altmış sekiz ile iki yüz elli iki kişi arasında bir sayıya tekabül ediyor. Bu sadece Ben. Eğer diğer yirmi adam da aynı sayıda insan getiriyorsa...

"Lanet olsun," diye fisıldıyor Barclay ve onun da aynı hesabı yaptığını biliyorum.

"Ne?" diyor Elijah, Barclay'e ve sonra da bana bakıp.

Elimi göğsüme bastırıyorum. Ben bunu benim yüzümden yaptı ve o insanları getirmiş olması benim sorumluluğumu. Bunu sesli söylemek can yakıyor, ama yine de yapıyorum. "Bu haftada ortalama bin dört yüz kişi demek."

02:17:01:14

“Bu büyük bir operasyon,” diyor Ben. “Bir de bu sadece benim çalıştığım işlem merkezi. Başka merkezler de var ve oralarda da çalışıyorlar.” Barclay’e bakıyor. “Bu iş daha da büyüyecek. Meridian, Eli ve benim içtiğim *hydrchloradneumun* formülünü kopyalamak için çalışıyor. Bunu bütün adamlara verebilirse, radarda daha rahat kalıp saat gibi işleyebilecekler. Bu şekilde daha fazla adam işe alabilecek. Daha da etkili olacaklar.”

Arz talep kuralları belli ki ayırım yapmıyor.

Barclay öne eğiliyor. “Tamam, işlem merkezine geri dönelim. Köleleri getirdikten sonra ne oluyor?”

“Ustura birini çağırıp Gönülsüzler’i aldırıyor ve hücrelere yerleştiriyor.”

Cecily’yi düşünüp, “Orada ne kadar kalıyorlardı?” diye soruyorum.

“Emin değilim,” diyor Ben. “Dışarı transferlerle pek işim yoktu, ama sanırım bu iki şeye bağlıydı: ne kadar işbirlikçi olduklarına ve gelen siparişlere.”

“Sipariş mi?” İnsan ticaretinin nasıl bu kadar insanlıktan çıktığını anlayamıyorum.

Ben başını sallıyor. “Bu organize bir iş. Bütün kayıtları tuttukları bir çift bilgisayarları var. Sanırım şifreli, ama Gönülsüzler’in hepsinin kaydı orada var; nereden geldikleri, nereye gittikleri, özel bir sipariş olup olmadıkları. Toplu sipariş veren büyük müşterilerin kayıtları da var orada.”

Elijah, “Bu bok, berbat,” diyor ve o an aynı düşüncüyü paylaştığımız için mutlu oluyorum.

“O dosyalara ihtiyacımız var;” diyor Barclay. “Kanıtımız o.”

Ona sonuna kadar katılıyorum. Böyle bir şey siyah ve beyaz kadar açık olur, kimse çıkıp bize inanmadığını söyleyemez. Bunun kendilerini batıracağı bu kadar belliyken, kötü adamların yaptıkları yasadışı işlerin kayıtlarını neden tuttuklarını merak ediyorum.

Ama bu adamlar çok büyük bir organizasyon gibi hareket ediyor ve Barclay haklıysa, IA’da onların elinde olan biri var ve yıllardır da işlerini yürütüyorlar. Yakalanmayacaklarından çok eminler.

“O zaman oraya girip o boku alalım,” diyor Elijah. “Bunu hemen yapalım.”

Barclay burun kemiğini sıkıyor ve sebebini biliyorum. Bu o kadar kolay olmayacak ve hâlâ büyük bir sorununuz var. Ben bize çok şey anlattı, ama IA’da bu işe bulaşmış olan kişinin kim olduğunu söylemedi ve Barclay’in bu işi IA’ya taşıyabilmesi için sağlam kanıtlara ihtiyacı var. Komplonun büyüklüğünden emin değil.

“Bana ne yapacağımızı söyle. Bunu nasıl düzeltebileceğimizi,” diyor Ben ve o an benimle mi, yoksa Barclay’le mi konuştuğundan emin olamıyorum.

Ne diyeceğimi ya da bunun düzeltilip düzeltilemeyeceğini bilmiyorum, onun için sözü Barclay’e bırakıyorum.

“Janelle’in ikizine gelirse,” diyor Barclay. “Onu dövдюkle-
rini gözünle gördün mü?”

“Görmeme gerek yoktu. Berbat şekilde dövülmüştü.”

“Onu dövдюklerini görmediysen, bu önemli,” diyor Barclay,
alçak ama net bir ses tonuyla.

“Yaraları sahte değil, eğer söylediğin buysa,” diyor Ben.

Onu tanımıyor olabilir, ama onu savunmaya gönüllü. Daha
fazlasını duymak istemediğim için, “Söylemeye çalıştığı bu değil,”
diyorum.

Elijah birden masaya doğru eğiliyor. “Onu başka birinin döv-
müş olabileceğini mi söylüyorsunuz?”

Barclay omuzlarını silkiyor. “Belki başka biri dövümüştür ve
IA’dan biri de onunla bir tür anlaşma yapmıştır. ‘Sen bize yardım
et, biz de senin sorununu çözelim,’ türünden bir anlaşma.”

Elijah hemen ayağa kalkıyor ve sandalyesi yere düşüyor.
“Onlar için çalışıyorsa, bizi onlara götürebilir.”

“Biliyorum,” diyor Barclay. “O yüzden onunla konuşmamız
gerek.”

02:16:49:43

Dışarı çıkarken Ben önüme geçip yolumu kesiyor.

Yüzüne baktığımda, onun diğer kıza şarkı söylediğini, kızın da onun kolunu tutuşunu görüyorum. Boğazımın bu kadar düğüm-
lenmesi, gözlerimin bu kadar dolması yeter. Konuşmaya hazır de-
ğilim, onun için yanından geçip gitmeye çalışıyorum.

“Lütfen,” diye fısıldıyor. “Sadece iyi olduğunu bilmem ge-
rek.”

Barclay ve Elijah koridorda kayboluyor.

“Buna zamanımız yok,” demek ya da bir bahane bulmak üze-
reyim. Ona ikimizin de bu durumda nasıl iyi olabileceğini soraca-
ğım. IA’dan kaçıyoruz, insan tacirlerini alt etmeye çalışıyoruz.
Hapisten kaçtım ve birini öldürdüm. Cecily kaçırılıp köle yapıldı.
Âşık olduğum kişiyi de ikizimle gördüm. Bunların hiçbirisiyle iyi
olamam.

Onu cezalandırmak istercesine, Ben’e dönüp gerçeği söylü-
yorum.

“Hayır, iyi değilim.”

Dudaklarını sıkıyor, yüzünü bir acı kaplıyor ve bana yaklaşıyor. Bunu kaldıramam ve bu halimi görünce elini indiriyor.

“Üzgünüm,” diyor ve sesi titriyor.

“Bu kadar mı?” diye soruyorum, çünkü *üzgün* olmak yeterli değil.

Ben başını iki yana sallıyor. “Ben sadece... bilmiyorum... sen olmadığını hiç anlamadım ve...”

Ayak değiştiriyor ve ben de aramızdaki boşluğu doldurmak ya da en azından onun yapmasına yardım etmek için bir şey söylemeliymişim gibi hissediyorum.

Ama yapmıyorum. Bu duygu dalgasının gelip beni bu konuşmadan alıp götürmesini bekliyor gibiyim.

“İkinci sınıfta o eski kamyoneti aldığın zamanı hatırlıyormusun?” diye soruyor. O benim ilk arabamdı; 1968 model bir Ford F-250. “Ekim ayıydı sanırım ve işim yoktu. Black Mountain Park’a gitmiştim ve orada kamyonetini boş, motorundan duman çıkar halde görmüştüm.”

Düz vitesliydi ve yokuştan çıkarken tıkanıyordu. Ya direksiyonu sağa sola çekiyordu ya da stop ediyordu. Sürekli kamyoneti yol kenarına çekmem gerekiyordu. O öğleden sonra babamı ondan kurtulmaya ikna etmeye çalışıyordum.

“Oraya gidip sorunun ne olduğuna baktım,” diye devam ediyor. “Ne olduğunu bilmiyordum ve sen de gitmiştin, onun için ben de kontrol ettim. Radyatör hortumu sızdırıyordu, ben de onu düzelttim. Hatta sen gelirsin diye biraz bekledim bile. Kendi kendime sonunda seninle konuşacağımı, muhabbete başlayacağımızı söylüyordum, ama sonra Elijah mesaj attı ve eve neden bu kadar geç kaldığımı sordu. Ben de delirdim.”

O günü hatırlıyorum. O kadar buhar çıktığını görünce, mo-

torun patlayacağını sanmıştım ama gece babamla geri geldiğimizde bana sadece soğumaya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

“Kamyonetimi sen mi tamir ettin?” diye soruyorum. O benim hayatımda yokken bile onun hayatında *var olmak* çok tuhaf. “Neden?”

“Sana yardım etmek istedim,” diyor Ben. “Beni okyanustan çıkarıp hayatımı kurtardın. Sana borçluydum ve sonraları senin zeki, sert ve diğerlerinden farklı olduğunu anladım. Senden hoşlandım.”

Gözlerine bakıyorum. Koyu ve üzgünler.

“Verdiğim kararlar hep ya eve dönmek ya da sana yardım etmek içindi,” diye fısıldıyor. Sonra da, “Onların elinde olduğunu sandım,” diye ekliyor.

Başka bir şey demesine gerek yok. Anlıyorum. Ben de onun tehlikede olduğunu düşünüp delice bir işe kalkıştım. Çok az tanıdığım bir adamın peşinden başka bir dünyaya geldim.

Ama bu, benim yalnız olduğum ve onun başka birini avuttuğu gerçeğini değiştirmiyor.

Bunu söylemeyi düşünsem de Ben, ben fırsatını bulamadan doğrularak derin bir nefes alıyor. “Beni affetmeni beklemiyorum, ama bunu bilmen gerek.” Ardından da kapıdan geçebilmem için kenara çekiliyor.

Bu kabullenmiş hali beni kırıyor. Kalbimin olması gereken yer bomboşmuş gibi geliyor. Ona, onu elbette affedeceğimi ve bundan çok daha kötü bir durumda birbirimize âşık olduğumuzu söylemek istiyorum.

Ama yalan söylemek istemiyorum.

02:16:38:51

Odaya giriyorum ve ikizim uyanık.

Onunla görüşmeyi benim yapmam Barclay'in fikriydi: Kimse ona karşı çıkamaz. Soruşturmanın nasıl yürütüldüğünü bilen o ve deneyimli.

Elijah da binanın başka bir yerinde Ben'le konuşuyor ve Barclay de ihtiyacım olursa diye kapının önünde bekliyor.

Onun kim olduğunu ve bu olayla ilgili neler bildiğini öğrenmek benim görevim. Kendimi herkesten daha iyi tanıdığım için, onu en iyi değerlendirecek kişi benim. Onun tam olarak kim olduğunu, bana ne kadar benzediğini ya da ne kadar farklı olduğunu anlamalıyım.

En azından plan bu.

Şu anda tek yapabildiğim onu izlemek.

Saçları benimkinden bir ton daha açık, ama gölgelerin olduğu yerler uzadığı için dibinden aynı koyu kahverengi renk geliyor. Yüz şekli aynı, belirgin bir burnu ve ağzı var, aynı gözlere bakıyorum ve buna alışabileceğimi sanmıyorum. Kaşları farklı, belli

ki birileri onlara benden daha fazla ilgi göstermiş.

Yüzündeki, sol gözünün etrafındaki ve çenesindeki morluklar solup sararmış, belli ki iyileşmenin son safhasındalar. İlk oluştuklarında ne kadar berbat göründüklerini tahmin edebiliyorum ve onu hiç kıskanmıyorum. Ben şanlıydım. Birkaç kavgaya karıştım, ama hiçbirinde bu şekilde dövülmedim.

Yatağının kenarına bir sandalye çekip oturduktan sonra bana alışması için ona zaman veriyorum. Önce onu konuşturacağım. Anlattıkları bana çok şey söyleyecek.

Ağzı hafifçe aralanıyor, beni inceliyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Boynumdaki yanıklar ve çürüklerle en güzel halimde değilim.

Beni incelemeyi bitirdikten sonra, parmaklarına bakıp uçları çıkmış kırmızı ojeleriyle oynuyor.

Ona çok fazla şey sormak istiyorum, ama sadece Ben'le ve bu olayla ilgili değil, aynı zamanda ailesiyle de ilgili. Babası hâlâ sağ mı, Alex ve Cecily diye birileri var mı hayatında, iyiler mi, annesinin ruh sağlığı yerinde mi, filan. Ama sessiz kalıp onu bekliyorum. Benim gibiyse, o da benim kim olduğumu öğrenmek için ölüyordur.

Yarım dakika kadar sonra altdudağı titremeye başlıyor ve o an hapishanede acaba onun belini mi kırdılar diye düşünmeye başlıyorum.

Yaşlı gözlerini bana çevirip, "Sanırım kurtarmaya çalıştığın kişi sensin?" diyor.

Cevap vermiyorum. Sessiz kalmayı istediğim için değil. İlk gördüğümde Ben yatakta onun yanında olduğu ve boğazım düğümlendiği için.

Burnunu çekip ağlamamak için tavana bakarken aramızdaki

bu benzerlik nefesimi kesiyor. Son beş aydır sıklıkla yaptığım bir hareket bu. “Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.”

“Neyin?” diye soruyorum en sakın, tehditkâr olmayan ses tonumu kullanıp. Hiçbir zaman uysal biri olmadım ve son birkaç gündür çok kötü şeyler yaşadım.

“Ben.” Kapıya bakıp ağlamaya başlıyor. Yüzü buruşuyor ve yanaklarından yaşlar süzülüyor. Hıçkırıklarıyla vücudu sarsılıyor. “Bana artık güvende olduğumu, iyi olunca her şeyi hatırlayacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyip durdu.”

Ona elimi uzatıp rahatlatmak istiyorum, hem belki dostça davranırsam ondan daha çok şey öğrenebilirim. Ayrıca, o *benim* başka bir versiyonum. Onu anlamalı, onunla empati kurmalıyım, ama bunu yapamıyorum.

Ona dokunmak onu daha da gerçek yapacak.

“Hatırlamak istedim,” diyor gözlerini silerken, fakat bu pek işe yaramıyor. Daha şiddetli ağlıyor. “Beni kurtardı ve o mükemmel biri. Ses tonu, nezaketi...”

Artık konuşamayacak kadar çok ağlıyor. Ben de sessizce yanına oturuyorum, vücudum gerilirken içim yansa da kendimi bırakmıyorum. Oturup ağlayacak, halimize üzülecek vaktimiz yok. Ben’le aramda ne olduğunu anlamaya da vakit yok.

Daha büyük dertlerimiz var ve üç günden kısa zamanda bunların çözülmesi gerek.

“Beni böyle sevmiş birini nasıl unutabilirim?”

Beni böyle sevmiş biri.

Ben’in bütün bunları benim için yaptığını biliyorum. Bana gelmedi, çünkü takip ediliyordu ve beni tehlikeye atmak istemedi. Sonrasında da beni kurtardığını düşündü. Bunun bir anlamı var.

Ancak ne olduğunu bilmiyorum.

Çünkü aslında ben olmayan, havalı saç kesimli ve alnında yara izi bulunan bu kız, kötü ellere düştüğü için ağlıyor.

Kabul edene dek ben de çok ağladım, ama bunu aştım ve yeni bir felaket hayatımı mahvetmeden önce bir plan yaptım. Şimdi de bunu uyguluyorum.

Beni seven biri olarak onda farklılıklar görmesi, onun *ben olmadığımı* anlaması gerekmez miydi?

“İyi durumda değiliz, değil mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, değiliz.” Aslında sözcüklerden kaçan biri değilimdir.

Sanki içten içe bunu biliyormuş gibi başını sallıyor, ama sonra daha çok ağlamaya başlıyor.

Onun ikizi olduğumu biliyor. Bana verdiği tepkiye bakılırsa, daha önce de bir ikizini görmüş olması muhtemel, kim olduğumu biliyor. Yani en azından çoklu evren hakkında bilgi sahibi olan bir evrenden geliyor.

Ya şimdiye dek gördüğüm en iyi oyuncu ya da iliklerine kadar korkuyor ve bu da onu IA'nın yerleştirmediği anlamına geliyor. O nedenle doğrudan konuya gireceğim. “Janelle,” diyorum kulağıma ne kadar tuhaf geldiğini umursamadan. “O hapishaneye nasıl geldiğini bilmem gerek. Bu önemli.”

Başını sallıyor, fakat benimle konuşacak kadar sakinleşmesi zaman alıyor.

Ama konuştuğunda da her şeyi anlatıyor.

İki şeyi kesin olarak bilerek hastane odasından ayrılıyorum.

O, IA'dan değil.

Birbirimize ne kadar benzesek de asla benim gibi değil.

02:16:00:11

Janelle Tenner adındaki *diğer* kız Prima’da doğmuş ve büyümüş.

Babası West Point’e gidip, altı yıl orduda çalıştıktan sonra FBI’a girmek yerine Ulusal Güvenlik’te çalışmış ve mevki sahibi olmuş.

Ürkütücü olan, müstakbel eşiyle de annemle babam gibi tanışmış olması, yani ortak arkadaşların düzenlediği bir akşam yemeğinde. Annesi her şeyi bildiğini zanneden bir üniversite öğrencisiymiş ve çok sarhoşmuş. Babası da onu yola getirmek için uluslararası politikalardan konu açıp bir tartışma başlatmış. Sonra da ertesi gün annesi, babasının telefon numarasını alıp, özür dilemek amacıyla onu kahve içmeye çağırmış.

Janelle ve Jared adlarında çocukları olmuş. Çok geçmeden isimlerimiz dışında benzer yönümüz olmadığını anlıyorum. Çünkü onun babası ve benim babam, eşleri hastalandığında iki farklı karar vermiş.

“Janelle’in” annesine bipolar bozukluk teşhisi konduğunda

babası bu işin üzerine gitmek yerine öylece bırakmış. Onu akıl hastalıkları enstitüsüne yatırmış ve çocuklarına bakması için bir dadı tutmuş.

“Janelle” ve “Jared” pahalı yatılı okullara gönderilinceye kadar bir dadı ve uşakla büyümüşler. “Janelle” okuldan nefret etmiş. Spor yapmamış, hatta derslere bile girmemiş ve bunun sonucunda da amaçsız biri haline gelmiş, hayatta ne yapacağını bilmiyormuş. İlk gittiği okulda kötü bir grupta vakit geçirmiş, çok içmiş ve çok sayıda kural çiğnemiş.

Sonraki okulunda ders çalışıp iyi bir öğrenci olmaya karar vermiş, ama o zaman da bir çocukla tanışıp onu sevdiğini düşünmüş ve tüm zamanını onunla geçirmiş. Çocuk onunla yatıp da başka birine gidince de depresyona girmiş. Sonuçta pek çok ders-ten kalıp yine okuldan atılmış.

Son okuluna kayıt yaptıınca da zaten bir ünü varmış ve kendine acımak yerine, buna tutunup kovulmayı beklemek yerine kendisi ayrılmış. Ancak bu kez, yanlış gruplarla vakit geçirip yanlış erkeğe âşık olunca iyice beter olmuş.

Kendisini koruyacak kimsesi de yokmuş.

Babası üç yıl önce yeniden evlenmiş ve yeni eşinden de bir bebeği olmuş. Bir yıl sonra da, babası bir iş üzerindeyken öldürülmüş ve her şeyini, sorundan başka bir işe yaramayan kızıyla uğraşmak istemeyen yeni eşine bırakmış.

Velhasıl “Janelle” yeraltında yaşayan erkek arkadaşının yanına taşınmış. Öfke sorunu yaşayan sarhoşun teki olduğunu, kendisini aldattığını, kötü adamlarla bağlantısı olduğunu bilse bile gidecek başka yeri yokmuş.

Bir gece erkek arkadaşı ondan arabasını alıp bir paket - muhtemelen uyuşturucu - bırakması için limandaki bir arkadaşına git-

mesini istemiş. Ancak aptalın teki yolda ona arkadan çarpıp bunun onun hatası olduğunu söyleyip bağırırmaya başlamış. Değilmiş, ama hem bira içmiş hem de önceki yıldan madde etkisi altında araç kullanmaktan cezası olduğu için polisler gelmeden kaçmış.

Paketi de yanlışlıkla arabada unutmuş.

Erkek arkadaşı olayı fark edince onu fena dövmüş, hatta kendisini öldüreceğini düşünmüş. Oysa bildiği son şey, tutuklandığı ve iki gardiyanın kolunda tanımadığı bir adamın çıkarına kullanılmak üzere bir hücreye atıldığını.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum, daha doğrusu, çok farklı şeyleri bir arada hissediyorum ve hangisinin doğru olduğunu bilemiyorum.

Anne ve babalarımız aynı. DNA'larımız aynı. Bu kızın ikizim olması gerek, ama hayatlarımız birbirinden çok farklı. Bir de üzücü.

Kendi hayatımın da sütlüman olduğunu düşünmüyorum, ancak onunki... onunki çok daha kötü. Kardeşiyle bile artık konuşmuyor ve hayatında ne olursa olsun onu dinleyecek Alex ya da onu güldürmeye ant içmiş Cecily gibi birileri hiç olmamış.

Ben'in beni sevdiği gibi onu seven biri de olmamış.

Keşke babam hâlâ yaşasaydı da ondan özür dilememin bir yolu olsaydı, diye düşünüyorum. Hayattayken ona çok ters davrandım. Annem için bir şeyler yapmanın onun sorumluluğu olduğunu, bu sebeple ona bakan kişinin ben olmamam gerektiğini düşünüyordum. Bu kadar çabuk büyümemin adil olmadığı kanaatindeydim.

Göğsümü bir pişmanlık kaplıyor. Sadece ona sinirlenerek çok fazla zaman geçirdiğim içim değil, aynı zamanda annem için de. Depremlerden bu yana kayıp ve öldüğü düşünülüyor, bunun bende

yarattığı en yoğun duygu da rahatlama olmuştu.

Annem ve babam benden daha iyisini hak ediyordu ve artık yoklar. Onlara onları sevdiğimi, onlara minnettar olduğumu söylemek için artık çok geç.

Farklı seçimler yapmış olsalardı ben de bambaşka biri olabilirdim.

Kulağa çılgınca gelse de onca yanığa, yorgunluğa, hatta üç gün içinde idam edilebilecek olmama rağmen, ben olduğum için mutluyum.

02:16:00:10

“Janelle’in” odasından çıktığımda Barclay beni kapının önünde bekliyor. Bana anlattıklarını aynen ona da anlatıyorum, ama kendi düşüncelerimi kendime saklıyorum.

“Erkek arkadaş kimmiş?” diye soruyor Barclay. Ne düşündüğünden emin değilim, gözlerinin odaklanmış olması ve alnındaki gergin çizgiler bana bunun bir planın başlangıcı olduğunu söylüyor. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum.

Sonraki adımımızı belirlemesi daha rahat nefes almamı sağlıyor.

“Joe Tarancio?” diyorum. Elbette ki bu isim benim için bir şey ifade etmiyor, ama ona edebilir.

Barclay gülümsüyor ve omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. Hapisten kaçma planı tüm tuhaflıklara rağmen işe yaramıştı, bu sebeple artık Barclay’in dediği her şeyi yaparım.

Bu düşünce bana az kalsın kakhaha attıracaktı.

Barclay kendimi kaybettiğimi fark etmiş olmalı. “Ne oldu?” diyor.

“Bir şey yok,” diyorum başımı iki yana sallayıp. “Erkek arkadaşla ilgili ne biliyorsun?”

“Kız bize yardım edebilir,” diyor. “Tarancio. Meridian’ın sağ kollarından biri. Onun bildiklerini ve Ben’in operasyonun nasıl işlediğiyle ilgili anlattıklarını birleştirince, IA’daki doğru isme gidecek kanıtı bulabilmeliyiz.”

“Cecily’yi de bulabiliriz, değil mi?”

Gözlerini deviriyor. “Sakin ol, Tenner. Sözümden cayacak değilim.”

“Kalan süreyi ve hapisanede bırakmak zorunda kaldıklarımı düşünüp, “Üç günden kısa sürede mi?” diye soruyorum.

Barclay başını sallıyor.

“Peki, plan ne?” diyor Elijah. Dönünce onun ve Ben’in koridorun başında olduklarını fark ediyorum. O mesafeden bile Ben’in gözlerinin kıpkırmızı olduğunu söyleyebilirim. Onu böyle görünce göğsümü bir pişmanlık kaplıyor. Ne hissedersen hissedeyim bundan hoşlanmıyorum.

“Yiyeceğe, uykuya ve ne yapacağımıza dair sağlam bir plana ihtiyacımız var,” diyor Barclay kafasının arkasını esnetip. “Tabii bu sıralamayla değil.”

“Yiyecek getirebiliriz,” diyor Ben bana bakıp. “Ne dersiniz?”

“Tabii ya, yiyecek,” diyor Elijah. “Pizza alalım. Erimiş peynir yemeyeli asır olmuştur.”

“Pizza sana da uyar mı?” diye soruyor Ben bana. Başımı sallıyorum. Pizza iyidir.

“Güzel. Yiyecek getirin,” diyor Barclay. “Ben Janelle’in iki-ziyle konuşup biraz daha bilgi alacağım. Sonra da hem yiyip hem de nasıl bir plan yapacağımızı konuşuruz.” Bana bakıyor. “Sonra da uyuyacağız ve ardından da Cecily’yi arayacağız.”

02:15:22:04

Hastanedeki radyasyon seviyesi, nükleer felaket yaşamamış ortalama bir şehirdekinden daha yüksek ve sürekli burada kalırsak zamanından önce ölürüz. Ancak Barclay'in kuantum şarj aletiyle yaptığı testlere göre –evet o aletler çok işlevsel– önümüzdeki iki buçuk gün bize zarar vermeyecek.

Ondan sonra da ya evimize döneceğiz ya da ölmüş olacağız, onun için dert değil.

Yemeğimiz sucuklu pizza, en sevdiğim budur ve Ben'in bunu özellikle seçtiğinden eminim. Farklı bir dünyadan geliyor. Getirenler o ve Elijah olduğu için bunu sormuyorum bile. Üzerimizde tonlarca para yok ve çoklu evrende ortak para birimi de yok. Ana kapı açıp başka bir evrene geçebilen kişi rahatlıkla ihtiyacı olan şeyleri çalabilir.

Plan bir şekilde daha karmaşık.

Barclay iki dilim yedikten sonra sırt çantasını açarak içindekileri masanın üzerine yayıyor. Prima'dan ayrıldığımızdan beri üzerinde resmen cephane taşıyormuş. Bana verdiği silaha dokunup gardiyanı düşünüyorum ve gözlerimin önüne hayatının uçup gittiği o an geliyor.

Derin bir nefes alarak kendimi başka seçeneğim olmadığını söyleyip telkin ediyorum.

“Rakipten üstün olacağız,” diyor Barclay. “Nasıl üstün olacağımızı tam olarak bilmiyorum, ama zor olacak. Avantajlarımız şaşkınlık, kibir ve o.” Yanımda oturan Ben’i gösteriyor. Ona bakıyorum ve bir an göz göze geliyoruz.

Sonra Barclay şimdiye dek görülmüş en büyük evrenler arası suç şebekesini çökertme planını anlatıyor.

Piston’a geri dönüp Ben’in ailesini çıkaramayız. IA bizi bekliyordur ve oradan bir daha çıkış mümkün olmaz. Sadece Ben’in ve ailesinin ceza almaması için IA’yı ikna edecek deliller bulunmaya kadar, bir ya da iki gün daha dayanmalarını ümit edebiliriz.

Birinci adım Kara Delik. Ana kapı açıp işlem merkezine gideceğiz. Ben bize hatırladığı kadarıyla bir harita çizecek, adamların nerede uyuduğunu, ana kapıyı nereye açtıklarını, köleleri nerede tuttuklarını, kontrol odasının ve güvenlik kameralarının nerelerde olduğunu söyleyecek. Şansımız var ki orada *hydrochloradneum* kalkanı yok.

“Doğrudan kontrol odasına gidebiliriz,” diyor Ben. “Görevli birkaç adam oluyor, ama onları kolayca şaşırtıp alt edebiliriz. Bilgisayarlar orada duruyor, böylelikle istediğimiz dosyaların kopyalarını alabiliriz. Oradan da hücreleri açıp tutulan köleleri çıkarabiliriz. Yirmi ya da otuz kişi kadar olmalı. Yani onları da berabermizde getirebiliriz.”

Barclay bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyor.

İkinci adım Cecily. Nerede olduğunu ve onu nasıl kurtaracağımızı bulacağız. Umarım bulunduğu yer, ilk adımda alacağımız dosyalarda kayıtlıdır.

Üçüncü adım IA’yla baş etmek. Meridian ve operasyonları hakkında kanıtımız olacak. Bu normal bir vaka olsaydı, Barclay

evrak işlerini tamamlayıp bir grup adam toplar ve suçüstü yaparlardı. Ama değil. Bu durumda kanıtı üst düzey ve bu işlere bulaşmadığından emin olduğumuz birine götürmeliyiz.

Şu anda da bu listede çok az isim var.

Bize bu konuda da yardımcı olması için işlem merkezindeki dosyalara ihtiyacımız var.

Barclay detayların üstesinden geçerken, hepimiz doğru anladığımızdan emin olmak için masaya eğiliyoruz. Elijah birkaç kez soru soruyor ve Barclay'e fikrini farklı yollardan anlattırıyor. Diğer zamanlarda da IA'ya girip dosyaları karıştırmak, kimin pis işlere bulaştığını bulmak ya da Meridian'ın peşinden gitmek, sonunda bizi vuracakları gibi fikirlerini sunuyor.

Bir süre sonra, Ben'in bana dokunacak kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Aramızda iki santimetre kadar mesafe var ve her hareketinde ya koluma ya da bacağıma dokunacağını düşünüyorum. Aramızdaki hava boşluğu elektrikleniyor.

Kalbim ne kadar teklese de, bana dokunmuyor.

Daha da kötüsü, bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum.

02:11:17:49

Ben yanıma geldiğinde binanın çatısındayım.

Planın üzerinden yeterince geçtik. Sabah saat üçte gidiyoruz, çünkü gecenin bir körü, sağ salim gidip gelmek için en uygun zaman.

İkizimle ilgili anlattıklarımı ve onun bir yere gitmeyeceğinden emin olduğumu söylememe rağmen, Barclay ona güvenmediği için yalnız bırakmıyor. Uyrken bile. Gitmeden önce onu da bir yere bırakacağına söz verdi, ama şimdilik onun odasına üç yatak daha çekti. Böylece gitmeden önce hepimiz orada uyuyacağız.

Bunların hiçbiri onun hatası değil ve şu anda Ben'le aramda yaşananlar için onu suçlamıyorum, en azından mantıklı düşününce. Buna karşın, onunla aynı odada mecbur olduğumdan daha fazla vakit geçirmek istemiyorum. Bir dakika bile.

Bana ortamı fazla... kalabalık gibi hissettiriyor.

Onunla o odadayken, kimseye çarpmadan yürüyemeyecekmişim gibi geliyor, herkes kişisel alanımda sanki.

Varlığı beni boğuyor.

Orada oturup bu normalmiş gibi davranmaktansa, etrafta dolaşıyorum. Ancak boş hastane yatakları, dökülen sıvalar ve etrafta canlı hiçbir şeyin olmaması da en son istediğim şey.

Sonra çatıyı buluyorum.

Daha önce hiç bu kadar çok yıldız olduğunu fark etmemiştim. Diğer tek ışık kaynağıysa dolunay ve uzaktan gelen soluk kırmızı ışıklar.

Çatının kenarında oturup ayaklarımı aşağı sarkıtıyorum ve o anda kapının çıtırtısı duyuluyor. “Sakın sert bırakma,” diyorum Barclay olduğunu düşünüp. “İçeriden kilitleniyor.”

“Anladım.”

Ben’in sesini duyunca donup kalıyorum. Kalbim hızlanarak yerinden çıkaracakmışçasına atıyor, sanki içeride gizli tuttuğunu dışarı çıkaracak gibi.

Beklerken nefesimi tutuyorum.

Birden yanımda bitiyor ve oturuyor. Birbirimize değmiyoruz, ama yanı başımda vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

“Nereye gittiğini merak etmişim,” diyor.

“Biraz hava almaya ihtiyacım vardı.”

Başını sallıyor. Yanımdaki hareketliliği hissediyorum.

Bir şey demiyorum ve Ben de sessizliğiyle mutlu gibi. O şekilde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum; ikimiz, yan yana ve çok uzağız.

Sonunda sessizliği bozup, “Oradaki kırmızı ışıklar...” diyor.

“Ne olmuş onlara?”

“Onlar ağaç.”

“Ağaç mı?”

“Birkaç akşam önce gidip baktım,” diyor. “Kapatılan bir nükleer santrale çok yakınlar. Muhtemelen *oradaki* sızıntı buradaki

hayatı yok etti. Orada radyasyon hâlâ çok kötü, yani bir insanı öldürebileceğinden üç bin kat daha fazla ve ağaçlar bunu çok fazla emdiği için karanlıkta parlıyorlar.”

Bunu neden bildiğini sormuyorum. Bu halini seviyorum. çünkü bana birkaç ay önce ileri İngilizce dersimde yanımda oturan, ileri fizik dersime giren çocuğu hatırlatıyor.

Oysa şu an söylemesini istediğim şey bu değil. Bu bir başlangıç, ama ben başka şeyler istiyorum... daha fazlasını.

Daha gerçek şeyler. Daha anlamlı şeyler.

Sadece *daha fazlasını*.

Ancak bir şey demiyor ve bir kez daha sessizliğe boğuluyoruz. Huzursuz edici bir sessizlik bu. Birbirinden bir şeyler istemesine rağmen nasıl söyleyeceklerini bilemeyen iki insan gibiyiz.

Kırılmışız, ama nasıl düzelterceğimizi bilmiyormuşuz gibi.

“Bunu atlatacağız,” diyor Ben sessizliği yapıp.

Başımı sallıyorum, buna tam olarak inanmasam da. Bir IA ajanı ve üç gençten ibaretiz, karşımızdakiler de evrenler arası en kötü suçlular.

“Seni seviyorum,” diye ekliyor.

O an işlem merkezinden bahsetmediğini anlıyorum. *Bizden* bahsediyor, ondan ve benden. Bunu atlatacağımızı düşünüyor. İyi olacağımızı düşünüyor.

Duymak istediğim buydu, diye düşünüyorum. Hatta ona aşık olduğumu anladığımdan beri tek duymak istediğim buydu. Sadece birkaç saat önce her şeyden çok istediğim şey, bana Elijah'ın anlattıklarının doğru olduğunu, geri dönmeyi planladıklarını söylemesiydi. IA onu yakalamamış olsaydı, benim dünyama ve bana geri dönecekti.

Ama şimdi bunu söylüyor ve ben sonuçlarını düşünmeden edemiyorum. Benimle geri dönerse ne olacak? Elbette ki bir süre

şahane olacak, ama beş yıl ya da yirmi yıl sonra? Ya bu kararı verdiği için pişman olursa ve sonra gitmeye karar verirse? Buna dayanamam gibi geliyor.

Dört ay boyunca Ben'i aradım. 120 gün boyunca onu düşündüm. Ne zaman bir kapı açılsa ya da bir odaya girsem, onu aradım. Her an tetikteydim ve... *heklüyordum*.

Kendimi yeniden aynı pozisyona sokmak istemiyorum.

Uzun bir süre bir şey demiyorum. Sonra Ben'in elini benimkinin üstüne koyduğunu hissediyorum. Cildi sert, aynı hatırladığım gibi ve o an üzerime çullanan her şeyi alıp götürüyor. Çaresizce başımı onun omzuna yaslamak ve dünyanın sonunu değil de yıldızları izleyen bir çift olmak istiyorum.

"Bunlar bittikten sonra, seninle geri döneceğim," diye fısıldıyor. "Bunca zaman hep seni düşündüm."

Elini sıkıyorum, çünkü ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ben bana dönüyor ve karanlıkta bile yüzünün trajik güzelliğini, derin bakan gözlerini, sert çenesini ve uzayan saçlarının yüzüne düşüp gözlerini kapatışını görebiliyorum.

Nefessiz kalıp ona doğru eğilince alınlarımız birbirine dokunuyor, burunlarımız sürtüyor ve yanağımda sıcak nefesini hissediyorum.

Tam da beni öpeceğini düşündüğüm anda, "Beraber olamayız," diyorum.

02:11:06:14

Geri çekilmesiyle birlikte yüzündeki şaşkınlığı, kahverengi gözlerindeki acıyı görebiliyorum ve bu daha da kötü oluyor. Onu incitmek istemiyorum. Sadece kendimi yeniden incinmekten koruyorum.

Ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum.

“Bekle,” diyor Ben ve arkama bakmasam bile peşimden geldiğini biliyorum. “Neden kaçıyorsun?”

Arkamı dönmeme rağmen geri geri yürümeye devam ediyorum. “Kendi dünyanda bir ailen ve hayatın var, benim de kendi ailem ve hayatım.”

“Ben de seninkinin bir parçası olayım diyorum.”

“Ama olamazsın!” diye bağıyorum. “Bugün neler olduğuna bir bak. Seni benim başka bir versiyonumla gördüm. Bunun ne kadar berbat olduğunu sana anlatamam!”

“Biliyorum ve bunu anlamalıydım,” diyor. “Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. Ben...”

Başımı iki yana sallıyorum. “Olay bu değil... Çoklu evren-

den beraber olmamamız için bir işaret bekliyorsak, işte o bu.” Derin bir nefes alırken batan gözlerimi umursamıyorum. “Birbirimize karşı ne hissettiğimizin bir önemi yok. Farklı dünyalardanız ve birlikte olmak sadece canımızı yakıyor.”

“Buna gerçekten inanmıyorsun,” diye fısıldıyor.

“İnanıyorum,” derken sesim titriyor. “Dünyam paramparça ve ikimiz de suçlu olarak aranıyoruz. Sen kendi dünyalarından insan kaçırdın ve bunu *benim* için yaptın. Ben de hapishaneden kaçtım ve hem bir kaçak hem de katil oldum.”

Kendimi kontrol edebilmek için elimi göğsüme götürüyorum.

“Bir adam öldürdüm.”

Ben öyle olmasam da, Ben’in sesi çok sakın. “Bu senin hatan değildi.”

“Onun boynuna kırık bir cam batırdım ve kanı ellerimin arasından akıp gitti,” diyorum ve bunları yüksek sesle söyleyince daha da gerçek geliyor. Gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor, çünkü bu sözler bana ait değil.

Durup nefes almam lazım. “İkimiz de beraber olmak adına başkalarının hayatlarını mahvettik.”

Dönüp kapıya yönelirken arkama bakmıyorum. Bu kez peşimden gelmiyor, ama kapıyı iterken bir şey diyor. Çok alçak sesle söylediği için duymamı isteyip istemediğinden emin olamıyorum.

Döndüğümde ona tekrar etmesini söylemiyorum. O yine de ediyor. “Buna mecbur olduğumuzu mu düşünüyorsun?”

“Değil miyiz?” diye fısıldıyorum.

“Sana hissettiklerimi nasıl unutacağım,” diyor, ama bu bir soru değil.

“Bilmiyorum,” diyorum. Gerçek bu, ama aynı zamanda nasıl beraber olabileceğimizi de bilmiyorum. Bunun üzerine aptalca, in-

Son Beş Gün

sanların yaşananları anlayamadıkları zaman söyledikleri bir şey söylüyorum. Sözcüklerin yanlışlığı, üzerlerinde oynamamı gerektiriyor. “Sonsuza dek dünyanın sonu gelmiş gibi hissedemem.”

Sonra kapıdan geçiyorum ve arkamdan çarpmamasına dikkat ediyorum.

02:06:00:00

Daha önce hiç bu kadar kahveye ihtiyaç duymuş muydum, bilmiyorum.

Saat sabahın üçü. Uyumamız gereken sürede dönüp durdum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Kalkıp üstümü değiştirdim, duş almadım, ama hiç olmadığım kadar hazırım.

Barclay'in 9 mm HM USP Match'i bende, ayrıca biterse diye de fazladan şarjörüm var.

Hepimiz hazırız.

"49873 numaralı dünya sizin için en güvenli yer olacak," diyor Barclay. "Buranın aksine orada medeniyet var, ama IA'nın neredeyse hiç var olmadığı evrenlerden biri."

İkizim ayağa kalkıyor. Üzerinde kot pantolon, uzun kollu bir tişört ve Ben'in kapüşonlu sweatshirt'ü var. Her ne kadar bunu umursamamam gerekse de canımı sıkıyor. "Neden burada kalamıyorum?"

Barclay ona bir şekilde insanları üzerimize çekmesini istemediğini, buraya geri gelebilmek istediğini söylemiyor. Onun yerine, "Ya geri gelemezsek? Burada uzun süre kaldığında radyasyon

ne kadar zarar verir kim bilir. Bir hafta içinde ya ölmüş olursun ya da aklını kaçırsın.”

Kaşlarını çatıyor. “Pekâlâ, sanırım hazırım.”

“Sana söylediklerimi unutma,” diye ekliyor Barclay. “Sanayi Devrimi hiç olmadı, o nedenle işler biraz farklı. Kültürü öğrenmeniz ve asimile olmanız gerekecek, hem de hemen.”

“Beddua gibi geliyor kulağa,” diyor sesindeki müstehzi tavır alçalırken.

Barclay’in burun delikleri sinirden büyüyor, ama benim gülesim geliyor. Onun sinirine dokunması hoşuma gidiyor.

“Ben ciddiym. Kendinizi belli ederseniz sizi fark ederler ve sonunuz ölüm olur,” diyor.

“Evet, anladım,” derken ona bakmıyor.

Olaakların sıkıntısı ağır basıyor ve kendimi toplamak için derin nefes almaya çalışıyorum. Barclay bir ana kapı açacak ve her şeyini kaybetmiş bu kız, tek bir kişiyi bile tanımadığı bir evrene gidecek; IA tarafından bulunduğu takdirde öldüreceği dışında kendisini nelerin beklediğini de bilmiyor.

Aklından neler geçtiğini, geçmişe bir pencere gibi olan başka bir dünyayı görmeye hevesli olup olmadığını, korkup korkmadığını merak ediyorum. Ona baktığımda yüzünün ekşidiğini görüyorum.

“Haydi, yapalım şu işi,” diyor.

Barclay kuantum şarj aletini yere doğrultuyor. ama tam açmak üzereyken kıza bir şans veriyorum.

“Bekle,” diyorum elimi ona uzatıp.

Çekiniyor.

“Gitmeye mecbur değilsin,” diyorum, Barclay’in bana bakmasını umursamayarak. “Bizimle gelip bize yardım edebilirsin.”

“Sizinle... sizinle gitmek mi?” Başını iki yana sallıyor. “Bunu neden isteyeyim ki?”

“Sana yaptıkları yüzünden.” Onu dövdüler, başka biriymiş gibi gösterdiler ve o rolünü oynadıktan sonra da onu bir hücrede çürümeye bıraktılar.

Ya hatırlamıyor ya da umurunda değil. Bana sadece kendi yüzümde hayal bile edemediğim boş gözlerle bakıyor.

“Onları alt etmeye, yaptıkları şeyi düzeltmeye ve onları yenmeye yardım edebilirsin.”

Yüzünde acı bir gülümseme beliriyor. “Ya da altı ay önce olduğum yere geri dönerim, belki de daha kötüsü. Şimdi kaçmam daha iyi. Belki şansım varsa kurtulurum ve öldüğümü düşünürler.”

Belki de anlamıyor. Neden anlatamadığımdan emin değilim, ama boş veremiyorum. Yapamıyorum. En az hepimiz kadar risk altında, hatta belki daha da fazla. “Ama kaçarsan bir daha asla evine dönemeyebilirsin.”

Acı bir kakhaha atıyor. “Hangi ev? Prima mı? Orada beni bekleyen hiçbir şey yok.” Ağzımı açıyorum, fakat bir şey söylemeye izin vermiyor. “Bak, henüz ölmeye niyetim yok. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım, sen de öyle yap.”

Bunun ardından Ben’e dönüyor. “Beni oradan çıkardığın için teşekkürler.”

Bana dönüyor, ama ben kafamı çeviriyorum.

Gözlerini kapatıp ana kapıdan içeri adım atarken hiçbirimize bakmasa da o gözden kaybolurken ben gözlerimi ondan alamıyorum.

“Bu bok da bittiği için mutluyum.” Elijah bana bakıyor ve sırtıyor. “Elimizdeki versiyon sen olduğun için de mutluyum. Onu iade edip paralarını geri almalılar.”

Gülüyorum, ama hissederek değil.

02:05:44:22

Ana kapıdan geçince, doğrudan işlem merkezinin ana ofisine yürüyeceğiz.

Barclay ana kapıyı açmadan önce benim kolumu tutuyor. “Nefesini tutma.”

Başımı sallayıp USP Match’i daha sıkı tutuyorum. Öldürdüğüm gardiyanı düşünüyorum. Sonra kendime başka çarem olmadığını, iki buçuk gün sonra hepimizin ölebileceğini söylüyorum. Ana kapı açılıyor ve Barclay içine giriyor. Ben de silahımı kaldırıp normal nefes almaya çalışarak hemen arkasından giriyorum.

Ciğerlerim dondurucu soğukla dolduktan sonra ısınıyor, çok ısınıyor ve içime alev çekiyormuşum gibi geliyor, ama tedirgin olmamaya çalışıyorum.

Ve sonra varıyoruz.

Dizlerimi gevşetirken sendelememek için kendimi tutuyorum. Yerin altı kat altına inen hapisaneye bakan cam duvarlı işlem merkezindeki bilgisayar monitörlerinin önünde Ben’in de söylediği gibi altı adam var. Hepsi korkup silahlarına sarılıyor.

“Ellerinizi başımızın arkasına koyun,” diye bağılıyor Barclay.
“Yere yatın!”

Ben ve Elijah da Barclay’in söylediği gibi silahlarıyla arkamdan gelirken, asıl sorumlu gibi görünen, tişörtlü ve kargo pantolonlu iriyarı adama silahımı doğrultuyorum.

Silahtaki elim gevşiyor, kollarım dirsekten kıvrılıyor. Güvenlik sağlandı ve parmağımı tetikte. Kalp atışımı kulaklarımda duyuyorum. Atış poligonundaymışım gibi, karşımdaki adamlar hedefimmiş gibi etrafımdaki tüm sesleri susturuyorum. Deneyimlerimden biliyorum ki on atış yapsam, onu da ölümcül olacak.

Sayıcı az değiller, ama silahları yok ve bu da işimize geliyor. Altı adam da gönülsüzce kollarını kaldırıyor, bazıları diğerlerinden daha isteksiz. Barclay ilkinin yanına giderek aptalca bir şey yapmasın diye yanında duruyor ama adam zaten yapmıyor. Barclay’in ellerini arkasından kelepçelemesine ve yüzüstü yere yatırmasına izin veriyor. Sonra da Barclay bunu hepsine yapıyor. Ben de silahımı kafalarına doğrultarak onu izliyorum. Her birine, yanlış bir hareket yaparlarsa mermiyi iki gözlerinin ortasına göndereceğimi söylüyorum.

Sesim soğuk, kendim bile zor tanıyorum.

Son adamın yanına geldiğimizde, kaçmaya yer arıyormuş gibi gözlerinin fıldır fıldır dolaştığını görüyorum. Elleri oynuyor ve kalçasında duran silahı işaret ediyorum. “Elini ona götürürsen ölürsün.”

Barclay sırtıyor ve adamın sol kolunu tutup geri kıvrıyor.
“Onu dinlesen iyi edersin, Basil. Beni bir kere vurmuştu.”

Bu Basil’e Barclay’e geldiği kadar komik gelmiyor, ama kıpırdamıyor ve Barclay’in kendisini kelepçelemesine izin veriyor. Sonra arkamdan yüzündeki saf nefretle Ben’e bakıyor.

“Biramı içiyorsun, bana kız arkadaşını ve köpeğini, onları ne kadar özlediğini anlatıyorsun; ben ailemden bahsederken beni dinliyorsun ve şimdi de karşıma geçmiş bana silah mı doğrultuyorsun?” diyor. “Seni burada korudum. Dost olduğumuzu sanmıştım.”

Dönüp Ben’e bakma riskini alıyorum. Yüzü kızarıyor. Silâhı havada, onu sözde *dostuna* doğrultmuşken elleri titriyor. “Gönül-süzler’e tecavüz edip vücutlarında sigara söndürüyorsun,” diyor Ben.

“Yapma,” diyorum ona doğru yaklaşıp. Bu adamın neler yaptığı, ne kadar kötü olduğu umurumda değil. Buraya köleleri kurtarmak ve ihtiyacımız olan kanıtları almak için geldik. Gardiyanı, nasıl can verdiğini ve kanının ellerimin arasından akışını düşünüyorum. Kendimi ve diğerlerinin hayatlarını kurtaracağım, ama mümkünse bu işten kimseyi öldürmeden sıyrılmalıyız.

Benim düşündüğüm bu. Ağzımdan çıkan da, “Bizi iyi adamlar yapan şeyi unutma,” oluyor.

Barclay gözlerini deviriyor, ama benim lafımın üzerine bir şey demiyor ve Ben silahını indiriyor.

Barclay ve Ben, yerde yatan kelepçeli altı adamla beraber bilgisayarlara doğru ilerliyor. Ben de hapishaneye bakıyorum. Bu yeraltı tesisinde, altı kat yukarıda ve tam bir cam küpün içindeyiz. Bizi çevreleyen dört tane duvar var ve altı katın her birinde yan yana dizili on hücre var. Bu da bu yerde iki yüz kırk hücre olduğu anlamına geliyor.

Ben, “Siktir,” deyince arkamı dönüyorum.

“Ne oldu?”

Barclay başını iki yana sallıyor. “Flaş bellekte bütün dosyaları kaydedecek kadar yer yok. Bunları ağdan bilgisayara kopyalamalı ve bu lanet şeyin tamamını yanımıza almalıyız.”

“Bunu Elijah yapabilir,” diyorum. Ana kapı açabiliyor ve bacağı yüzünden bizden daha yavaş hareket ediyordu.

“Sen yapsana,” diyor Elijah. “Benim alınacak bir öcüm var.”

“Bu da ne demek?” diyorum.

Barclay ikimize de kulak asmıyor. “Transfer işi bittiğinde götürülebilecek şekilde kapat,” diyor Ben’e. Sonra Elijah’a dönüyor. “Bunu hastaneye götür. Direkt geldiğimiz yere dön ve dün gece uyuduğumuz odaya kur bunu.” Sonra eğilip bir şey daha söylüyor ve bana dönüyor. “Hazır mısın?”

Hazırım. Yapacağımız sıradaki işi biliyorum ve bu hiç kolay olmayacak.

Barclay ana kapıyı açıyor ve Elijah bir kolunun altında kasa, diğerinin altında monitör ile ana kapıdan girip kayboluyor. Ben de o sırada duvardaki klavyeye bir şeyler giriyor.

Resmen bir adamımız eksik.

Hücre kapıları açılıyor, alarmlar çalıyor ve ortalık cehennem yeri gibi oluyor.

02:05:38:29

Ben bir ana kapı daha açıyor. İnsanları hapisten çıkarabilmemiz için farklı bir yere gitmemiz gerekiyor. Şanslıysak, insan tarcileri bunu fark edip bizi durdurmadan onları kurtarabiliriz.

Barclay dahili hoparlör sistemini devreye sokuyor ve sesi alarmları bastırıp tüm hapishaneyi kaplıyor. “IA konuşuyor. Kendi dünyanızdan kaçırıldıysanız ve hücrede tutuluyorsanız panik yapmayın. Sizi kurtarmaya geldik. Bulunduğunuz sıranın başına çıkın ve sonra da tünel çıkışına gidin.”

Barclay mikrofonu yere bırakıyor ve asansörden çın sesi duyuluyor. Silahını asansöre doğrultup Ben’e bakıyor. “Gönülsüzler’in hepsini buradan çıkarın,” diyor ve beni ana kapıya itiyor.

Ben ve *ben* sertçe hapishanenin kuzeybatı köşesine iniyoruz. Dengemi öyle bir kaybediyorum ki, düşünüyorum ve kafam yere çarpıyor. Görüşüm bulanıyor, ama Ben orada ve beni çekip kaldırarak, “İyi misin?” diye soruyor.

Adımı fısıldıyor ve bir saniyelğine nerede olduğumu unutuyorum. Onu ilk kez gördüğüm, 101 numaralı otoyoldaymışım gibi

düşünüyorum. Sonra keşke gerçek olsaydı, diyorum çünkü o zaman yeniden başlama ve aramızdaki kırılganlığı düzeltme şansımız olurdu.

İşlem merkezi ofisinden gelen silah sesleriyle ışıklar beni kendime getiriyor, ardından da bize doğru koşan insan kalabalığı.

“Ben iyiyim,” diyorum Ben’e, bu doğru olmasa da. Daha sonra baş ağrım için biraz uyurum, geçer.

Ben kalabalığa, “Bu taraftan!” diye bağırırken beni çekip tünelin çıkışına götürüyor. Barclay’e göre bu uzun koridor aslında gitmek istemediğimiz dünyanın yüzeyine çıkıyor ve atmosfer insanları hasta edebilir. Buna karşın hemen bir ana kapı açıp insanların peşimizden gelmelerini de bekleyemeyiz. Buraya da o şekilde geldiler, biri onları tutup iğne yaptı ve bir kara delikten içeri soktu. Durum mantıklı olmasına rağmen bu insanlar bir travma yaşadı, duyguları mantıklarının önüne geçecektir; bir ana kapıdan daha geçmek istemeyebilirler. Onları, kendilerini buraya getiren insanlardan daha iyi olduğumuza ikna etmeye de vaktimiz yok.

Bunun üzerine, olayı hızlandırmak için bir hile yapıyoruz.

Ben Gönülsüzler’e el sallayıp onlara bağırırken Ben de önüme geçiyor. “Bu taraftan! Burası yüzeye çıkıyor!” diye sürekli bağırıyorum ve bana doğru geliyorlar.

Onlar koşarken ben de saymaya çalışıyorum ama çok fazla var ve koridor, ilerledikçe daha da karanlık oluyor.

Otuz yediye geldiğimde artık sayamıyorum.

Çünkü Cecily’yi görüyorum.

02:05:32:49

Üzerinde hâlâ pijamasıyla “Sadece Ninjalarla Çıkarım” yazan tişörtü var ve süt sarısı saçları omuzlarına dökülüyor. Kollarında da küçük bir çocuk var.

Tam onlara doğru koşacak oluyorum ki, Cecily’nin arkasındaki kadın inleyerek yere düşüyor. Küçük çocuk yüzünü Cecily’nin boynuna gömmüş ve Cecily de hızla koşuyor ama onların on metre arkasında, üzerinde iç çamaşırı ve komando botu olan bir adam onlara doğru bir silah uzatmış.

Ben ana kapıyı karanlıkta açtığı için kimse görmüyor –koşanlar da doğruca kapıdan geçip kendilerini ölmüş bir dünyadaki hastanede bulacaklar– ama insanlara ateş eden bu adamla bunu asla başaramazlar.

“Silahını at, yoksa ateş ederim!” diye bağıryorum silahımı ona doğrultup.

O kadını vurduğunu biliyorum ve bayıldı mı, yoksa öldü mü, bilmiyorum ama hareket etmiyor ve aynı şeyin Cecily’ye olmasına da izin veremem.

Silahını bana doğru çeviriyor.

Düşünmüyorum. Sadece tetiği çekiyorum.

Ama o da çekiyor.

Ben karanlıkta kaldığım için çok şanslıyım, çünkü daha iyi nişan alıyorum. Bir şey omzuma çarpıp beni düşürürken adam da yere yığılıyor. Kafam bu kez de koridorun duvarına çarpıyor ve şu an tek gördüğüm şey yıldızlar. Sert bir şeye çarptım sanıyorum, ama başım zaten yirmi dört saattir kazan gibi.

“Janelle? Tanrım, burada ne yapıyorsun?”

Cecily yanımda ve boş elini beni kaldırmak için kullanıyor. Sarı saçlarını ve nemli mavi gözlerini görüyorum, ona odaklanmak gözümün bulanıklığını alıyor.

“Ben iyiyim, Cee,” diyorum, omzumdaki acıyı umursamayıp. “Koşmamız gerek, haydi!”

“Ama sen...” diyor.

Toparlanıp onunla koşmaya başlıyorum. “Benim silahım var, senin yok. Koşmaya devam et.”

Ona dediğimi yapıyor, ama dönüp bana da bakıyor.

“Hemen arkanda olacağım,” diye yalan söylüyorum.

Arkamı dönüp silahımı çekiyorum ve koridorda başka tehdit olup olmadığına bakıyorum. Son kaçırılan birkaç köle yanımdan geçiyor. “Haydi!” diyorum. “Geldiniz sayılır.”

Aşağıda, ışıklı yerde silahlı bir adam daha görüyorum.

Ve yalnız değil.

02:05:30:06

Yarım düzineden fazla var.

Dönüp koridorun yukarısına doğru koşmaya başlıyorum, çünkü bu adamların hepsiyle baş edemem. O kadar mermim bile yok.

Onları yavaşlatacağını umarak arkaya doğru birkaç el daha ateş ediyorum. En azından karanlığa doğru ilerlerken biraz daha temkinli davranmalarını sağlayabilirim. Yine de bizim için tek çözümün daha hızlı hareket etmek olduğunu biliyorum.

Kölelerden en yavaş olanın yanına koşuyorum. Kız topallıyor ve sağ ayağına ağırlık vermemeye çalışıyor. Kolumu tutup omzuma atıyorum. “Geliyorlar,” diyorum ve o da mesajı alıyor.

Önümüzde sadece karanlık var. Ana kapıyı göremiyorum, tuz ve açık hava kokusunu aldığım için o kadar da uzakta olamayız diye düşünüyorum.

Arkamdan silah sesi duyuyorum ve dönüp hiç bakmadan ateş ediyorum. Filmlerdeki kadar kolay olmuyor. Bir yandan koşmaya çalışırken tek elimle ateş ediyorum ve dengemi yitiriyorum. Sila-

hın geri tepmesi hiç iyi olmuyor. Aslında bizi yavaşlatıyor.

“Janelle!” Bu Ben’in sesi ve gergin. Ana kapıyı ne kadar zamandır açık tuttuğunu bilmiyorum, ama muhtemelen çok olmuştur. Enerjisi bitmeden oraya varmamız gerek, yoksa hiç şansımız kalmayacak.

“Geliyoruz!”

Birdenbire ışık altında kalıyoruz.

Yanımdaki kız afallayarak yere düşüyor.

Her yerimizde beyaz zemin, beyaz duvarlar var. İnsanlar her yerde. Ağlıyorlar, birbirlerine sarılıyorlar, kendilerine ne olduğunun açıklanmasını bekliyorlar. Sonra Ben bana çarpıyor ve yere düşüyoruz. O da üstüme düşüyor.

O an yüzünü görüyorum; kıpkırmızı, ter içinde. Ardından ana kapı arkasından kapanıyor ve sıcak elini yanağıma koyuyor. Hafifçe başımı ona yaslıyorum ve dünya kararıyor.

Acı içindeki baygınlığımda Renee Adams’ın kaybolduğu geceyi düşünüyorum ve Cecily’nin, “Nereye gidiyor bu insanlar?” dediğindeki yüz ifadesi geliyor aklıma.

Ben’i görüyorum, ölümden döndüğümde, güneşin önünde bir siluet olarak ilk gördüğüm şey, eli kalbimin üzerinde. Ancak bu kez Barclay de orada.

Onu iyileştirmek için bir şey yapamaz mısın?

Denedim, ama yapamadım. Ana kapıyı çok uzun süre açık tuttum. Hiç gücüm kalmadı artık.

Barclay elini havaya kaldırıyor. *Ne kadar iyisin?* Sonra gidiyor. Ben daha da yaklaşıyor, saçları yüzüme değiyor.

Üzgünüm, diye fısıldıyor. *Üzgünüm. Onun sen olmadığını anlamalıydım.*

Sonra Alex’i ve kardeşimi görüyorum. Dünya parçalanmadan

önce bizim evin kapısının önündeyiz. Alex'in Jared'i ders çalışmaya ikna etmek için uydurduğu basketbol yorumu oyununu oynuyoruz. Jared potaya doğru koşuyor ve Alex ona bir soru soruyor. Doğru cevap verirse, Alex ona topu veriyor ve o da atış yapıyor. Arka arkaya on basket attığında, yer değiştiriyorlar.

Aptalca ve uydurma bir oyun, ama Jared ortaokula geçip de kendini "basketbol hayatır" felsefesine kaptırınca ve İngilizce dersinden kalınca, dâhiyane bir fikir oldu bu.

Sadece kelimeler yerine, Alex durum hakkında da sorular soruyor. Jared'in bilmesine imkân olmayan, Meridian'ın nerede olduğu, daha kaç kişinin kurtarılması gerektiği, IA'da bu işe karışanın kim olduğu gibi sorular da soruyor.

Jared sadece potanın önünde duruyor ve kızarmış, hayal kırıklığına uğramış gözlerle bakıyor. Bu da bana ne kadar berbat bir abla olduğumu düşündürüyor.

Sonra Alex, "*Ya Janelle geri gelmezse?*" diye soruyor.

Jared beni şaşırtıyor. Başını kaldırıyor ve onları izlediğim yere dönüp, "*O çok sert biri ve bu ürkütücü. O kız hepimizden uzun yaşar,*" diyor.

01:13:27:41

Kendime geldiğimde, güneş çoktan batmış ve içinde bulunduğum oda karanlık.

Hemen kalkıyorum –kim bilir ne kadar zamandır bilinçsiz yatıyorum– ve başımla boynumda hissettiğim acıyla sarsılıyorum. Gözlerimin önünde yıldızları görünce gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Hareket edince, yanımda biri olduğunu fark ediyorum.

Ben doğruluyor, gözleri uykulu ve saçları karmakarışık. Bir an şaşıyor ve beni gördüğü an yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor. Bana uzanıp, sıcak, şefkatli ellerini yanaklarıma koyarak fısıldıyor. “Janelle.”

Odaya bakıyorum. Boş ve yalnızız, ama yatağımın yanında tuhaf bir meyveyle dolu bir kâse var. Parlak, neredeyse elektrik mavisi ve böğürtlen ile ahududu arası bir şey.

Ben boğazını temizliyor. “Barclay daha önce odaya girmemi yasaklamıştı. Öylece dolaşıyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden ana kapı açıp dışarı çıktım ve biraz bunlardan top-

ladım. İsmi bilmiyorum, ama tatlılar ve bundan birkaç hafta önce seni rüyamda gördüğümde sevmiştin bunları...”

“Bana meyve mi getirdin?” diyorum. Krizin ortasında dışarı çıkıp meyve bulmuş olması hiç mantıklı değil.

Yüzü kızarıyor ve omuzlarını silkiyor. “Çiçek getirmeyi düşündüm, ama çok klasik olacaktı. Hem zaten onları burada ne yapacaktın ki? İşleri mahvettim, sen yaralandın ve ben de ne yapacağımı bilmiyordum. Bunları beraber yiyebiliriz diye düşündüm...” Bunu söyledikten sonra bir tane meyve alıp ağzına atıyor.

Roberto’s’a gidip bana *burrito* ve üzümlü soda alması gibi değil.

O bilinmeyen meyveden bir tane alıyorum ve parmaklarımın arasında çeviriyorum. Yumuşak ve muhteşem kokuyor. onun için hemen yiyorum. Ben haklı, tatlı, şekerli ve hafif mayhoş, gerçekten seviyorum.

“Teşekkür ederim,” diyorum ve elimde olmadan gülümsüyorum. Bu hayalini kurduğum bir *özür dileme* hediyesi değil, ama zaten şu an olan hiçbir şeyi hayal edemezdin.

Birden, “Sen şimdiye dek gördüğüm en güzel şeysin,” diyor.

Gözlerimi deviriyorum, bunu duymak istemediğimden değil, hâlâ uykulu olduğundan ve daha yapacak çok şeyimiz olduğundan. Hareket etmeye çalışıyorum, ama beni tutuyor.

“Ben ciddiyim,” diyor. “Gittiğimden beri her gün seni düşündüm, önemli bir şey düşünürken başını kaldırıp burun kemiğini tutuşunu, bir şey aklına geldiğinde dudak kenarlarında oluşan küçük gülümsemeyi, hatta gözlerini devirşini bile. Beraber geçirdiğimiz her anı hatırlıyorum. Bunları zihnimde defalarca yaşadım. Uyandığım her sabah, beraber olmadığımızı ve senin başka bir dünyada olduğunu unutuyordum.”

Bir elini koluma koyup aşığı doğru, parmaklarıma gelinceye dek kaydırıyor, sonra da alıp göğsüne bastırıyor. Kıyafetinin sert kumaşının üzerinden kalp atışını hissedebiliyorum. “Orada olmasaydım bile, sen hep benimleydin. Her zaman.”

Yüzü öyle hevesli, gözleri öyle koyu ki. Ona bir saniye daha bu şekilde bakarsam, tekrar ağlamaya başlayacağım. Ona doğru eğilerek alnımı onunkine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

“Şimdi buradasın ve ben de sorgulamayacağım. Hatırladığımdan da iyi durumdasın.” Bir elini saçıma götürürken diğer eliyle de boynumu okşuyor. “Güzelsin, güçlüsün, korkusuzsun ve ben senin için korkuyorum. Bu seni aşan bir şey olduğundan ya da senin için çok tehlikeli olduğundan değil. Her şeyle baş edebileceğini biliyorum, ama ben...” Sesi titriyor. “Sana bir şey olursa, yani benim yüzümden... *ben* buna dayanamam.”

Onu gömleğinden tutup kendime çekiyorum. Konuşamıyorum. Boğazım düğümleniyor, sesim çıkmıyor ama onun hiçbir yere gitmesini istemiyorum.

“Yüzün kapalı şekilde hastane odasına girdiğin an anladım. Her şeyi mahvettiğimi anladım.”

“Sorun değil,” diyorum, ses tonum sert ama affedici. Kim olduğumu ya da *olmadığımı* bilmemesi canımı yaksa da onu hâlâ seviyorum. Her şeyden çok.

Ama başını iki yana salladığını hissediyorum. “Bilmem gerekirdi,” diye fısıldıyor, sıcak nefesini yanağımda hissediyorum. “Kimsenin seni kurtarmasına gerek yok. Kurtaran sensin.”

İtiraz edip saçmaladığını söylemek istiyorum, ama sadece Ben’i değil, Elijah’ı ve Cecily’yi, işlem merkezinden dışarı taşınıp kendilerini başka bir yerde bulan o insanları ve gözlerimden akıp yanaklarımdan süzülen ılık gözyaşlarını düşünüyorum.

Son Beş Gün

Bir zamanlar, kendi kendimi koruyabileceğimi söyledim.

Oysa şimdi gözlerimi açıp da Ben'in uzun, koyu kirpiklerini ve ağzının kusursuz kıvrımlarını görünce, "Birbirimizi koruyoruz," diyorum.

Sonra da birkaç saat önce düşündüğüm her şeyi bir kenara bırakıyorum, ondan uzak durma çabalarım duvara çarpıyor ve dudaklarımı onunkilerle buluşturup birbirimizin içine eridiğimiz o anın tadına varıyorum.

01:13:19:21

Cecily ölü gibi görünüyor.

Üzerimdekini kan ve ter lekeli olmayan bir şeyle değiştirdiğim sırada içeri geliyor. Yüzü solgun, saçları dağınık ve bu mesafeden gözlerinin altındaki halkaları görebiliyorum.

Tedirgin bir sesle, “Nasılsın?” diye soruyor.

Berbat hissediyorum. Başım zonkluyor, kollarım ağrıyor ve ne zaman hareket etsem bir yerim acıyor, ama sorun değil. Söz konusu olan şey onu buradan çıkarmak olsaydı, memnuniyetle daha kötü hissedebilirdim. “Muhtemelen görüldüğün kadar kötüdür,” diyorum. “Kaçırıldığını filan düşünmüşsündür.”

Hızla yanıma geliyor ve bana sarılıyor. “Beni kurtarmaya geldin,” deyince, *muhtemelen Ben ya da Elijah ona anlatmış*, diye düşünüyorum.

Sonra gözyaşlarına boğuluyor.

Ona sarılıyorum ve ağlamaya devam ediyor. Bu kadar farklı olmamıza rağmen, Cecily bana çok benziyor. Zaten bunun için arkadaşız. Güçlü bir kız, annesini ve babasını birkaç yıl önce kaybetti,

sonra teyzesiyle yaşamak üzere San Diego'ya yerleşti, ne serseri oldu ne de başka yollara sürüklendi. Amigo takımına katıldı, yıllık Fizik Günü yarışmasını kazandı ve tanıştığı herkesle arkadaş oldu.

Bana benziyor, ama benden daha nazik, daha enerjik ve bilimde de daha iyi.

Ağlaması bitince yatağa oturuyoruz ve ona depresyonlardan önce olan her şeyi, öldüğüm günü, Ben'in beni iyileştirmişini, babamın takip ettiği olayı ve TEPA'yı, ana kapıları, çoklu evreni ve Barclay'i anlatıyorum. Sonra da bizi buraya getiren şeyden bahsediyorum.

Ona farklı evrenler olduğunu söylediğimde sırtıyor. "Bunu anlamıştım zaten."

"Sana daha önce anlatmadığım için özür dilerim."

Omuzlarını silkiyor ve konuyu değiştirmeden önce gözlerini siliyor. "Eli bana onu nasıl hapisten çıkardığını anlattı. Bu kadar da baş belası olduğunu bilmiyordum."

"Saçma. Beni tanıdığını sanıyordum."

Cecily gülüyor. Küçük, üzgün bir gülümseme, ama yeter. Aslında bana kızgın değil. Biraz rahatlıyorum. "Sen nasılsın?" diye soruyorum. "İyi misin?" onun da çok şey yaşadığını eklememe gerek yok.

"İyi uyuyamıyorum ve yalnız olmaktan hoşlanmıyorum," diyor omuzlarını silkip. "Muhtemelen hayatımın geri kalanında terapi göreceğim, ama ölmedim ve her şey daha da kötü olabilirdi. Sadece birkaç gün sürdü. İnan, bana daha uzun geldi, oysa onca şey sadece birkaç günde oldu."

Daha fazlasını anlatacak mı, diye bekliyorum. *60 Minutes*'ün birkaç bölümünde insan tacirlerinin nasıl çalıştığını, kızlara nasıl uyuşturucu verdiklerini, kemiklerini kırana dek dövdüklerini görmüştüm.

Sessizliğimin sebebini anlıyor. “Belki de neler olduğunu sana eve gidince anlatırım.”

“Barclay’den şimdi seni eve götürmesini isteyebilirim,” diyorum.

Cecily başını iki yana sallıyor. “Kimseyi burada bırakamam, onların da nereye gittiklerini bilmeden olmaz. Bazıları bizim dünyamızdan, ama bazıları değil.”

“Onları kendi sorumluluğun olarak görmemelisin. Teyzen...”

“Zaten birkaç güne gideceğiz,” diyor. “Ben de bir Gönül-süz’düm. bu insanlar da öyle. Bu işte beraberiz.”

Ne kadar yanıldığını düşünsem ve eve gitmesi gerektiğine inansam da, başımı sallıyorum. İnsanlara yardım etme konusunda çok iyi. Bunu biliyorum, onu Qualcomm’da gördüm.

“Janelle,” diyor, elimi tutup. “Ben iyi olacağım. Hepimiz iyi olacağız.”

Bende aynı kör inanç yok, ama umarım haklıdır.

01:13:06:41

“Bu olamaz,” diyor Barclay, Cecily’yle beraber jeneratöre bağıladıkları bilgisayarın başında dururlarken. “Bir göreyim bakayım.”

Ben bilgisayarın karşısında oturuyor ve Barclay de onun omzunun üzerinden bakıyor. Bu beni deli eden bir harekettir, ama görüyorum ki Ben daha sabırlı ya da öyle görünüyor.

Elijah odanın köşesinde sırtını duvara dayamış, gözleri kapalı şekilde oturuyor. Gözlerini açmadan, “Tanrı aşkına, şimdi ne oldu?” diyor.

Ben birkaç tuşa basarak ekranı analiz ediyor. Bilgisayarı onlardan daha iyi bilen biri varsa, o da Elijah’tır. Oysa şimdi ne Ben ne de Barclay cevap veriyor ve bundan hoşlanmıyorum. Bana döndüğümüzden bu yana *çok fazla* şeyin ters gittiğini düşünüyor.

“Bilgisayarın şifrelerini çözmek biraz zaman aldı,” diyor Cecily yanımdan. “Biraz zaman dediğim de bir gece. Üçü de uymadı ve iki kez de ‘enter’ tuşuna kim basacak diye delirme noktasına geldiler.”

Dişlerimi sıkıyorum. Ne zamanda sarsıntı geçirip bayılmışım

ama. Barclay ve Ben'in anlaştığına inanamıyorum, hoş kendimin de Barclay'le anlaştığına inanamıyorum; kaldı ki beraber gayet de iyi çalıştık. Fakat her şeye rağmen Barclay, Ben'in evine giderek onu sabit olmayan ana kapılar açmakla suçladı ve ona silah çekti. Orada olmasaydım, Barclay onu öldürecekti.

Gerginlik olmasına şaşmıyorum ve Elijah'ı bu karmaşaya sürüklemenin işe yarayacağından şüpheliyim. Nereye giderse gitsin, yüzleşmeler peşini bırakmıyor.

“Sorun nedir?” diyorum, çünkü orada öylece durup durumun ne kadar kötü olduğunu düşünemem.

Barclay dönüyor, bilgisayarı işaret ediyor ve verdiği cevap bulunduğumuz mesafe için biraz fazla yüksek sesle geliyor. “Sonunda şifreleri kırdık, ama içinde IA'ya karşı kullanabileceğimiz hiçbir şey yok.”

“Bulacağız. Sakin olalım.” Ben'in parmakları tuşlara olması gerektiğinden daha sert basıyor.

“Farklı bir açıdan yaklaşacağız,” diyorum, çünkü bilgisayardan çıkmasa bile elimizde bir şeyler var.

“Odadaki testosteronu daha az olan kişi,” diye ekliyor Cecily.

“Neymiş diğer açısı?” diyor Barclay çaresizce ellerini iki yana açıp.

“Ona bağırma,” diyor Elijah, duvardan kalkıp. “Bu onun planı değildi. Senindi.” Sesini yükseltip Barclay'in üzerine yürüyor. “*Elijah'ı hapisten çıkar, Ben'i bul, işlem merkezine git, bilgisayarlarını al.* Tek elimize geçen yaralarımıza yenilerini eklemek oldu.”

“Birbirimize bağlamak bizi bir yere götürmez,” diyor Ben. Ses tonu sakın, ama Elijah ve Barclay oralı olmuyor.

“Seni Piston'a geri götürmemi mi isterdin?” diyor Barclay.

“Bir buçuk gün daha beklemek istemiyorsan, seni hemen idam ettirebilirim.”

Elijah odanın diğer tarafına geçiyor ve o an birbirlerine gireceklerini, bu durumda ne yapacağını bilmediğini düşünüyorum. Elbette ki ayırmak için atılırım, muhtemelen Ben’le birlikte, ama bu pek hoş olmaz. Çok kötü durumdayım, sanki kamyon çarpmış gibi. Hoş, bunun ne demek olduğunu da gayet iyi biliyorum ve morallim bozuluyor.

Yaralıyız ve zamanımız az. Birbirimizle kavga edersek sonumuz ölüm olur.

Ama sonra Cecily araya giriyor ve elini Elijah’ın göğsüne koyuyor.

“Bu çok aptalca,” diyor. “Size daha kaç defa bu odanın kavga etmek için çok küçük olduğunu söyleyeceğim? UFC* için antrenmana başlamak istiyorsanız, dışarıda bolca yerimiz var.”

Araya giriyorum. “Barclay, evindeki üç adamın bu işle bir ilgisi var, değil mi?”

“İyi fikir,” diyor Ben. “Oradan başlayalım.”

“Sonra ne yapacağız?” diyor Barclay. “Onları dışarı salıp kimlerle konuşacaklar diye bakacak vaktimiz yok.”

Göğsüm sıkışıyor. Ses tonundan burada bir aşağılama varmış gibi hissediyorum. Eric’in kötü bir adam olduğunu düşündüğümde Ben ve Elijah’ın onun peşinden gitmiş olmasına gönderme yapıyor. Tükendiğim için, “O zaman ne yapacağız, öylece pes mi edeceksin?” diyorum.

Ancak şu an Barclay’in üstüne gitmek için kötü bir zaman. Bana cevap vermek yerine başını iki yana sallayıp odadan çıkıyor.

Ben de her zamanki gibi peşinden gidiyorum. Bu konuşma henüz bitmedi.

* *Ultimate Fighting Championship*: ABD kaynaklı, dünyanın en büyük MMA [*Mixed Martial Arts*] organizasyonudur. Octagon adı verilen 8 kenarlı ringde dövüşülmektedir. (ç.n.)

“Barclay.” diye sesleniyorum arkasından.

Dönüyor.

Ama diğerleri dönüyor. Hastane Gönülsüzler’le dolu. Çoğu kadın ve genç olan kırktan fazla kişi kurtardık. Biri, muhtemelen de Cecily, onları kullandığımız kattaki odalara yerleştirmiş ve Barclay’e seslendiğimi duyduklarında hepsi kapılarına geliyor.

“Barclay.” diye sesleniyorum tekrar. Yine dönüyor ve bu çocukça olsa da, “Puştluk yapıyorsun!” diye ekliyorum.

Yürümeye devam ediyor. Arkasından koşmak istiyorum, ama bunun ne yararı olacağını bilmiyorum. Kapılardaki yüzlere bakıyorum. Kocaman açılmış gözlerle bana odaklanmışlar. Bakışlarından umut akıyor.

Bana güveniyorlar. Barclay ne derse desin, onları eve götürmek zorundayız.

Bilgisayar odasına geri dönüyoruz.

“Bize bir plan lazım,” diyorum, çünkü net olmayı severim.

“Siktiğimin IA’sını dağıtmalıyız, belki de havaya filan uçururuz,” diyor Elijah.

“Bunun seni en çok arananlar listesinden çıkaracağından şüpheliyim.” diyor Cecily gülerek.

Elijah omuzlarını silkıyor, ama dudak kenarlarındaki sırtışı görüyorum.

Ben ikisini de duymazdan geliyor. Bir elini saçına götürüp derin bir nefes alıyor. “Barclay haklı. IA’dan bu işle ilgili olan kişinin kim olduğunu bilmezsek, kime güveneceğimizi de bilemeyiz. Delilleri yanlış kişiye verebiliriz, bunun üzerine de ailem idam koğuşunda durmakla kalmaz, biz de yanlarına gideriz.”

“Biliyorum,” diyorum yanına giderek.

Şaşırtma unsurumuz da bitti. İşlem merkezine girdik, kölelerini kaçırdık, güvenlik görevlilerini bağladık ve ben arkamızdan

gelen insanlara ateş ettim. Ayrıca o bilgisayardaki şifreleri kırmanın ve plan yapmanın gereğinden uzun sürdüğünü de biliyorum. Meridian için çalışan herkes, Barclay'ın onları alt etmeye çalıştığını biliyor.

Bu da bizim peşimize düştükleri anlamına geliyor. Onların kaynakları ve insan gücüyle, amaçlarına ulaşmaları çok sürmez.

Ben'in ailesinin idam edilmesine bir buçuk gün var, ama artık o kadar zamanımız bile kalmamış olabilir.

01:12:44:28

“Elimizde ne var?” diye soruyorum bilgisayara bakarak.

“Koca bir hiç,” diyor Elijah.

“Eli, madem bu kadar yardım etmek istiyorsun, benimle Gönülsüzler’e bakmaya gelsene,” diyor Cecily. Ona delirmiş gibi bakıyor, ama Cecily böyle biri işte, o ne derse herkes dinliyor.

Cecily bana bakarak gülümsüyor. “Geri döneceğiz ve sonrasında plan için hazırız.” Elijah cesaretlendirici şeyler söylemek konusunda berbat biri, bunu biliyorum; daha önceden de duymuştum.

Onun halihazırda bir planı vardır kesin, çünkü Cecily’nin yüzünü taklit ediyor, ama onun peşinden gidiyor.

Onlar gidince, Ben elimi alıyor ve sıkıyor. Artık daha kolay nefes alıyorum. Çok zamanımız olmayabilir, fakat buradaki kimse pes etmeyecek. Eğer IA beni alırsa, bu onlara pahalıya mal olacak.

Ben bilgisayarda bir yazılım programı açarak, “İşte, sana elimizdekileri göstereyim,” diyor. Bana nasıl okuyacağımı kısaca anlatıyor ve ortalarında bir yerde bana gösterdiği şeyin kaçırılan herkesin kimliklerinin kaydı olduğunu anlıyorum. Nereden gel-

dikleri, nereye gönderildikleri ve ne için gönderildikleri yazıyor.

“Gönülsüzler’in çoğunun az gelişmiş ülkelerden kaçırılıp zengin olanlara gönderildiğini zaten biliyorduk,” diyor ben. “Çoğunun da iki gruba ayrıldığını tahmin etmiş olabiliriz.”

Midem bulanıyor. “Kızlar ve çocuklar.” Seks köleleri ve işgücü.

“Verilerde yeni bir şey de bulduk. İki yıl önce kaçırılan ergen çocukların ve erkeklerin sayısı tavan yapmış.”

Bu bana bir şey ifade etmiyor. Erkekler güçlü olabilir, yani işgücü olarak değerlendirilebilir, ama sessiz sedasız götürülmeleri en zor olan grup onlar. Kadınlar ve çocuklar hayatta kalmak için kendilerinden güçlü olana daha kolay boyun eğler, oysa erkekler karşı çıkar ve ölürler. Asiler ve ölümler de pek işlerine gelmez.

Ben içini çekerek elini saçma götürüyor. “Sanırım onları asker olarak kullanmışlar.”

Bunun ne kadar insanlık dışı olduğunu düşününce içim kalkıyor ve elimi mideme götürüyorum. Belli ki savaşa giren ülkeler, Gönülsüzler’i kendileri için savaşmaya itiyor, belki de genç olanları savaştan sonra evlerine gönderiyorlardı. Onlar en rahat gözden çıkarılanlar oldukları için de savaşta ön saflarda duruyorlardı, bu da ölme ihtimallerinin daha yüksek olduğu anlamına geliyordu ve eğer ölmezlerse savaştan sonra onları satmayı da daha kolay hale getiriyordu.

“Liste ne kadar uzun?” diye soruyorum.

Ben başını öne eğiyor. “Olması gerektiğinden de uzun.”

Haklı. Çok uzun, tahmin ettiğimden de uzun.

Çünkü Meridian yalnızca son birkaç aydır ya da birkaç yıldır insan kaçırmıyor, bunu on yıllardır yapıyormuş.

Kayıtlardan sayının başlarda o kadar da fazla olmadığını, ilk yıllarda çoğu genç kadınlar olmak üzere her birkaç ayda bir sekiz

kişi artırarak ortalama yirmi dört kişi kaçırdığını görüyoruz. Sonra, bundan beş yıl önce, sayı haftada on kişiye çıkıyor ve bu bile başlı başına büyük bir organizasyonken sayı artarak devam ediyor. Ardından da yine hızlıca artıp bugüne kadar geliyor.

Sayılara bakarken kafamdan hesap yapıyorum ve sonra tekrar sayıyorum, çünkü bu doğru olamaz.

Çünkü doğruysa Meridian, sadece geçen yıl 131.824 kişiye kaçırmaktan ve köle olarak satmaktan sorumlu.

01:12:40:07

“Bu...” Ben derin bir nefes alıp bilgisayar ekranına bakıyor. Güçlükle yutkunuyor; sanki bildiklerini sindirmeye, bunların aslında o kadar kötü olmadığına kendini ikna etmeye çalışır gibi bir hali var.

Ama bu önemsenmeyecek gibi bir veri değil.

Yüz otuz bir bin kişi, koca bir şehir demek. Burada azımsanacak bir şey yok.

“Bu senin hatan değil,” diyorum,       onun yerinde olsaydım tam olarak böyle düşünürdüm.

“Bir şeyler yapmalıydım,” derkenki sesi, hisleri sebebiyle  atallaşıyor.

“Yaptın zaten.” Bunu daha önce deneyebileceğine hiç girmiyorum,       bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Daha önce bir şeyler yapmaya çalışsaydı, şu anki bilgiler elimizde olmayabilirdi.

Ben cevap vermiyor ve yüzündeki bakıştan bana inanmadığını anlıyorum.

“Ben ciddiyim. Bunun ne kadar geçmişe uzandığına bir bak.” Bilgisayardaki ilk kayıtlara doğru iniyorum. Ondan önce neler yaptıklarını kim bilebilir?

Kayıtlarda, Gönülsüzler'in ticaretine dair ilk kaydın yapıldığı yıl 1995. İnsanların isimlerini ve kimliklerini alıp onlara numaralar vermiş olmalarına rağmen, herkesin geldiği evreni ve gönderildikleri yeri kaydetmişler.

Kendi dünyamdan, yani 19402 numaralı dünyadan bir kayıt görüyorum. Biri benim dünyamdan alınıp 04032 numaralı dünyaya gönderilmiş. Bazılarında notlar yazan bir sonraki sütunda ise, "kadın, on yedi, sarışın" yazıyor.

Midem bulanıyor.

01:11:59:31

İşte o an aklıma plan geliyor.

Dünyamdan kaçırılan kızla ilgili kayda bakıyorum ve her şeyi yanlış yaptığımızı fark ediyorum.

İnsan ticareti operasyonu bundan beş buçuk, altı yıl önce iki katına çıkıp bu kadar büyüyünce, kurumsal bir ölçekte çalışmaya başlıyorlar.

Bu da asıl olaym değişmesi anlamına geliyor, yani daha fazla kaynakları oluyor ve yakalanmaktan daha az endişe eder hale geliyorlar.

Meridian'ın IA'daki kişileri işe alması da bu zamana denk geliyor olmalı.

Onlara başka yöne bakmaları ya da bu işe daha çok dahil olmaları için rüşvet vermiş olabilir. Belki de onlardan eski kuantum şarj aletlerini almıştır, her iki koşulda da işlerin gerçekten değiştiği zaman o zaman.

Ancak IA'da bu işe karışanın kim olduğunu bilmemize gerek yok. Kimin *karışmadığını* da bilmemize gerek yok. Bunu sadece IA'daki doğru kişinin eline vermeliyiz.

O zaman, neden *herkese* vermiyoruz?

01:11:47:56

Planım çok basit, hep birlikte Prima'ya gidiyoruz.

Kayıtları sıkıştırıp birkaç sürücüye kopyalayacağız, Barclay ya da Ben bir yerlere gidip ne kadar ihtiyacımız varsa getirebilir. Sonra da IA karargâhına girerek dosyaları intranete yükleyeceğiz ve IA adresi olan herkese e-posta ile göndereceğiz.

Böylelikle dosyalar IA'daki herkesin eline geçmiş olacak. Operasyonun kanıtı ellerinde olacak. Meridian'ı yakalayabilirler, işlem merkezini arayabilirler, köle yapılan Gönülsüzler'i kurtarıp geri gönderebilirler ve kendi içlerindeki pisliği temizlerler.

Yakalansak bile, birileri bu operasyonun IA tarafında görmezden gelindiğini ve Ben'den çok daha büyük olduğunu anlar. Barclay ve benim gördüğüm şeyi, IA'da kirli insanlar olduğunu, görürler.

"IA karargâhına nasıl gireceğiz?" diye soruyor Barclay ben fikrimi ortaya attıktan sonra.

Elijah, "Tehlikeli bir suçlu olmak her şeyi zorlaştırıyor." diyor Elijah ve Cecily gülüyor.

“Elijah ve ben doğrudan ofise açılacak bir ana kapı açabiliriz,” diyor Ben. “Bu gece bile gidebiliriz.”

Barclay başını iki yana sallıyor. “IA karargâhından bahsediyoruz. *Hydrochloradneum* kalkanını asla aşamazsınız.”

“Ben giderim,” diyor Cecily. Başını iki yana sallıyorum, ama konuşmama izin vermiyor. “Hepiniz hükümet tarafından aranıyor-sunuz, oysa beni kimse tanımıyor. Ben sadece Barclay’in ofisine gidip onun bilgisayarını kullanacağım.”

Barclay birden gülümsüyor. “Hep birlikte gidiyoruz.” Sonra Elijah’a bakıyor. “Sen değil, sen burada kalıyorsun.”

“Ben neden burada kalıyormuşum?”

“Başaramazsak, Gönülsüzler’i evlerine geri götürmek için ana kapı açabilecek birine ihtiyacımız olacak,” diyor Barclay. Elijah’ın bacaklarının berbat halde olduğunu ya da vurulmuş olduğunu söylemiyor, ama söylemesine de gerek yok. Bunu hepimiz biliyoruz.

“İki grup halinde gideceğiz. Janelle ve ben IA’ya ön girişten yaklaşacağız,” diyor Barclay. “Ben ve Cecily de arkadan. İki grubun da bir rotası olacak ve herkesin birkaç şifreyi ezberlemesi gerek, ama bu bize iki büyük fırsat veriyor. İki grup arasında iletişimi sağlayacak bir bağ bile kurabilirim.”

Cecily yüzümdeki bakışı görünce ne düşündüğümü anlamış olmalı. “Aklından bile geçirme, Janelle. Burada öylece oturup bu şeyin bitmesini ya da ölmeyi bekleyeceğimi sanıyorsan, aklını kaçırılmış olmalısın.”

“Cee...”

Başını iki yana sallıyor. “Vazgeçirmeye çalışma sakın. Ben kendimi düşünüyorum, nefesi berbat kokan bir puşt beni kaçırdı. bana iğne yaptı ve beni kara bir delikten içeri attı. *Kara. Bir. Delik.* Sonra da beni kafese koydular. Ana kapılar ve diğer dünyalar var.

bir de Interverse Agency. Benim tek istediğim de eve dönmek.”

“Ama sürekli biri beni kaçırıp *köle* olarak satacak korkusuyla orada da güvende olamam!” Derin ve titreyen bir nefes alıyor, yüzüne düşen saçları üfleyip kenara atıyor. “Bunun güvenli olduğunu düşünsen de düşünmesen de fark etmez, ben de bu işin bir parçasıyım.”

Barclay’e bakıyorum, çünkü burada herkesin dinleyeceği tek kişi o.

Kısa süre göz göze geliyoruz ve sonra Cecily’ye dönüyor. “Ben o da bu işte diyorum. Haklı, fakat daha da önemlisi, iki takıma ihtiyacımız var. Ben güvenlik görevlisini başımızdan savaçığım ve böylelikle en azından birimizin savaşma şansı olacak. Elijah da burada kalmalı.”

“O hayatında silah kullanmadı,” diyorum.

“Son zamana kadar Ben ve Elijah da kullanmamıştı,” diyor. Daha önce kanundan kaçmadığı ya da bu derece tehlikeli bir işe kalkışmadığı gibi şeyler söylemek için ağzımı açsam da Barclay beni susturuyor. “Bak, ben de arkamı kollayan üç tane eğitimli ajan olmasını tercih ederdim, ama yok. Kaybedecek çok şeyi olan üç kişi var yanımda, ideal olarak istediğim de bu değil, ancak işe yarayacak.”

Bir aksiyon planı ve amacı olunca, kararlılığı da yerine geliyor.

Cecily’ye bakıyorum ve gözlerim yanıyor. Bu onun başına hiç gelmemeliydi. Yeni film geceleri planlamalı, Qualcomm’daki insanlarla ilgilenmeli, etraftaki askerlere emirler yağdırmalı ve onları kendine âşık etmeliydi.

Oysa şimdi burada ve bu seçimi onun elinden almaya hakkım yok. Zeki biri ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında. Yapabileceğim en iyi şey onun hazır olduğundan emin olmak.

“Pekâlâ,” diyorum ve bunu kime dediğimi, neden bahsettiğimi ben bile bilmiyorum. Yine de herkesin duymak istediği bu.

Barclay derin bir nefes alıyor. “O zaman böyle yapıyoruz.”

IA karargâhını avucunun içi gibi biliyor. Şimdi tek yapması gereken bize de öğretmek.

Zamanımız bitmeden.

01:02:38:27

Gecenin geri kalanında yatmıyoruz, planın detaylarının üzerinden geçiyoruz, olası sorunlarla nasıl baş edeceğimizi konuşuyoruz ve IA karargâhının krokisini ezberliyoruz.

Birkaç saat uyumak için ara verdiğimizde, güneş ufuktan görünmeye başlıyor. Amaçsızca koridorlarda dolaşıyorum. Zaman azalıyor, sadece bir günümüz var ve IA'ya girdiğimizde işler ters giderse hayatta kalamam.

Belki de hiçbirimiz hayatta kalamayız.

Koridorda on adım dahi atmadan Jared'in yaşlarında, uzun, sarı, dalgalı saçlı ve yeşil gözlü bir kızla karşılaşıyorum.

Başta irkiliyor ve benden kaçıyor.

Gözlerinin kocaman açılmış olması ve irkilmesi bana mi-deme yumruk yemişim gibi hissettiriyor.

“Özür dilerim,” diyorum ve bir şeyler daha demek istiyorum, ama ne için özür dilediğimi bile bilmiyorum. Onu korkuttuğum için mi, evine götüremediğim için mi, her şeyden önce başına bunlar geldiği için mi, bilmiyorum.

Vazgeçip yanından geçiyorum, hâlâ kafam düşüncelerle doluyken güvenle arkamda kalıyor ve tedirgin bir sesle, “Teşekkür ederim,” dediğini duyuyorum.

Doğru mu duydum diye omzumun üzerinden arkaya bakıyorum, “rica ederim” mi desem yoksa “ne için” mi, bilmiyorum, ama onun bana parlak gözlerle bakıp gülümsediğini fark ediyorum.

Yüzü kızarmış ve kollarıyla kendi vücudunu sarmış. “Orada öleceğimi sanıyordum.”

Ölmedi, ama onu eve götürmeyi başaramazsak burada ölecek.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi, “Ne olursa olsun, her yer oradan daha iyidir. Bizi çıkardığın için mutluyum,” diyor.

“Ben de,” diyorum ve bunu kastediyorum.

Onun yüzüne bakınca, daha onun gibi kaç kişi olduğunu düşünüyorum. İhtiyacım olan da bu. Bunun farkındalığıyla içim enerji doluyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Artık daha dik duruyor. beni aşağı çeken ağırlıklardan kurtuluyorum.

Yarın başarmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok.

Meridian’ı ortadan kaldıramazsak, binlerce insan daha Gönülsüz olacak.

01:02:30:27

Çatıya çıkıp güneşin doğuşunu izliyorum. Gökyüzü turuncu, gri, mavi ve siyah renklerinin karışımı. Dünya sessiz ve sakin, benimkinden tümüyle farklı bir yer de olsa, plaja gidip okyanusu izlediğim anları hatırlatıyor.

Başımı gökyüzüne kaldırarak gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü yalayan, saçlarımın arasından akıp giden rüzgârı hissediyorum. İkizimi, onun bize yardım etmek yerine nasıl kaçtığını, ölmüş olan babamı ve Alex'i düşünüyorum.

Jared'in şu an ne yaptığını düşünüyorum; acaba geç mi yatıyor, mısır gevreği için sütümüz yok diye şikâyet mi ediyor, hâlâ küçük çocukları okula kadar götürüyor mu, hâlâ her akşam kitap okuyup oyun oynuyor mu, diye merak ediyorum. Ben gittim diye ne kadar sinirlendiğini düşünmemeye çalışıyorum ve Struz'a surat asmadığını, onunla konuşmamazlık yapmadığını umuyorum.

Onlara geri dönmem gerek.

İçinde hayat olmayan bu dünyaya ait değilim. Yanlışlıklar kemiklerimi ağırlaştırarak beni hareketsiz kılıyor. Sessizliğin içinde

bir şey beni hissizleştiriyor; sanki elinde silahla dolaşan biriyim. ama aslında o değilim. Olmak istediğim kişi de bu değil.

Eve gitmek, kardeşime sarılmak ve bir daha asla onu bırakmamak istiyorum.

Ama konu şu ki, ben uyanmak üzere olan bir dünyadayım. O an bir hisse kapılıyorum. Soğuktan ürperip gözlerimi kapatıyorum.

Eve dönmeyi başaramayabilirim.

Aşağı inerken Ben'i görüyorum.

Ona şu an söyleyebileceğim milyonlarca şey var. Korktuğumu, yapacağımız şey yüzünden ne kadar huzursuz olduğumu, daha fazla insanı kaybetmekten endişe ettiğimi, Struz'e verdiğim sözü tutamamaktan korktuğumu söyleyebilirim. O gittiğinden beri her gün onu düşündüğümü, hayatımın geri kalanını onsuz düşünemediğimi, yerime başka birini koymasını istemediğimi söyleyebilirim.

Oysa bunların hiçbirini söylemiyorum. Onun yerine elimi uzatıyorum.

Elim gömleğine değiyor ve vücudunun yaydığı sıcaklığı hissediyorum.

Beni kendine doğru çekip, "İyi misin?" diye fısıldadığında ılık nefesini yanağımda hissediyorum.

Yüzümü ona doğru kaldırıp buklelerinin ve uzun kirpiklerinin arasından sonsuz gözlerine bakıyorum. Ona az kalsın gerçeği, yani o gittiğinden beri hiç iyi olmadığını söyleyeceğim. ama konuşamıyorum.

Onun yerine dudaklarına bakarken onunkilere bir milimetre yaklaşayım diye parmak uçlarıma kalkıyorum ve sonra gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Dudakları aralanıyor. Elimin altında göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladığında kalp atışları tüm vücuduna, oradan da benimkine yayılıyor.

Bir eli sırtımdan aşağı doğru kayıyor, diğeri de parmaklarıma uzanıyor ve orada, karanlıkta zaman duruyor, sadece vücutlarımızın sıcaklığıyla nefeslerimiz kalıyor.

“Üzgünüm,” diyor Ben ve sonra dudakları benimkilere değiyor.

Yumuşak, nane tadında ve bu kadar tanıdık olması o kadar iyi geliyor ki. Onu her şeyimle öpüyorum, dudaklarımı aralıyorum, diline dokunuyorum, ağzının her yerini hatırlıyorum.

Yanlış olan her şey yok olup gidiyor. Başka bir yerde gibiyiz, sanki Sunset Cliffs’te ilk kez öpüşüyoruz. Dokunuşuyla vücudum adeta yanıyor ve kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi çarpıyor. Sanki bütün vücudum yeniden yaşam bulmuş gibi.

İkimizin de içimizde tuttuğumuz o gergin enerji, farklı, daha hareketli ve biraz da tehlikeli bir hale dönüşüyor. Birbirimize sarılıyoruz, öpüşmemizin ardından kontrol edemediğimiz bir güç var. Nazik ya da dikkatli değiliz, düşünmüyoruz.

Kolları beni daha sıkı çektiğinde aramızda hiç mesafe kalmıyor. Eli tişörtümün altına giriyor ve sırtıma dokunuyor. Vücudumu bir ürperti kaplıyor.

“Seni seviyorum,” diye fısıldıyor Ben öpüşmenin arasında. “Bir daha asla ayrılmayalım.”

Onun dudaklarım kendime çekip beni öpmeye zorluyorum. Şu an tek istediğim bu.

Düşüncelerim karmakarışık, kanım kaynıyor ve tenim yanıyor. Sadece dudaklar, diller, eller ve tenlerden ibaretiz; her şeyi olan ve aynı zamanda da kaybedecek hiçbir şeyi olmayan iki kişiyiz.

Son Beş Gün

İçimdeki bitmek bilmeyen korkudan çok yoruldum.

Artık korkmak istemiyorum. Hissiz olmak istemiyorum.

Ölmek de istemiyorum.

Ama bir şekilde, Ben'in kollarımdayken, o beni öperken tüm bunlar anlamını yitiriyor.

Çünkü yalnız değilim.

00:18:20:05

“Sıkı olmazsa, hızlı hareket etmen zor olur,” diyor Barclay. Kot pantolonumu, spor ayakkabılarımı, sutyenimi ve Barclay’in sıkı takmama yardım ettiği kurşun geçirmez yeleğimi giymeye çalışıyorum. Babamın her zaman giydiğinden daha ince ve daha hafif; cırt cırt yerine de silahlara karşı korumalı çılgın bir korse gibi bağlanıyor.

Ama haklı. Kopçaları sıkıca bağlayıp da vücuduma oturtunca, çıkacak bir şeyden ziyade, vücudumun bir parçası gibi hareket ediyor. Tabii bunu ona söylemiyorum. Yeterince egosu var zaten.

Bunu neden giydiğimi anlıyorum. IA’ya girerken vurulma ihtimalimize karşı... buna kesin gözüyle de bakabiliriz. Barclay, annesinin evinden belgeleri sıkıştırarak kopyalayacağımız sürücüler, hem kendi yeleğini hem de Hayley’inkini almıştı. Onları giyince, vurulduğumuzda o yer moraracak, acıyacak, ama kanamayacak ve biz ölmeyeceğiz.

Bunun riski biraz azaltacağını düşünüyorum. Bunu kanundan kaçmaktan ziyade *paintball* oynamak gibi olduğunu düşünüyorum.

Tabii şayet biri bizi kafamızdan vurmazsa.

Biri boğazını temizliyor ve kafamı kaldırdığımda Ben'in karpıda olduğunu görüyorum. Bana bakmıyor. Barclay'e bakıyor.

Barclay bana tişörtümü uzatıp bir adım geri çekiliyor. "Birkaç dakika sonra görüşürüz," diyor ve gülümsemesini tamamen bastıramıyor.

Tişörtümü yeleğin üzerine geçirirken Ben'e, "Kulaklığını aldın mı?" diye soruyorum.

"Evet, Barclay bana nasıl çalıştığını gösterdi," diyor.

Barclay'de sadece iki tane var, onun için bunları o ve Ben takacak. Plan değişirse ya da bir şeyler ters giderse bu şekilde haberleşeceğiz.

Ben yanıma gelip bana sarılırken beni göğsüne bastırıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor. "Sadece Barclay ve ben de gidebiliriz."

Omuriliğimde bir ürperti hissediyorum ve bacaklarım beni taşımayacak kadar güçsüz geliyor. Burada, Ben'in kollarında, burnumda nane ve sabun kokusuyla, yüzümün altında kalp atışıyla, eriyip gidiyorum. Kaçıp gitme düşüncesi aklımı çeliyor. Beraber kalabilir ve çoğu kişinin hayal bile edemeyeceği bir macera yaşayabiliriz. Oysa bu, aklımın derinliklerindeki korkunun yarattığı anlık bir tereddüitten başka bir şey değil. Bunu gerçekten istemiyorum.

Ne kadar korkarsam korkayım, bunu yapmak *zorundayım*.

Bu en iyi planımız.

Çünkü bir günden az zamanımız kaldı.

"Bunu yapabiliriz," diyorum Ben'e. Çünkü buna inanmak *zorundayım*. Çünkü tek seçeneğimiz bu.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve kalbim pır pır ediyor.

Bunu içten içe bilmek ve sesli olarak duymak hâlâ iki farklı şey gibi geliyor.

“Bunu atlatabilirsek...”

Başımı göğsünde iki yana sallıyorum. “Bunu *atlattığımızda* tekrar konuşuruz.”

“Ama...”

Başımı kaldırdığımda burnum yanağına sürtüyor. “Dünyanın sonunun geldiği zamanı hatırlıyor musun?” diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

“O zaman veda etmedik ya da söz vermedik, şimdi de yapmayacağız.” Veda etmek öleceğimizi kabul etmek demek değil. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum. Bu işi başaramayabileceğimizi de biliyorum. Olay daha karmaşık. “Tutunacak bir şeye ihtiyacım var.”

Hiçbir şey demiyor, ben de geri çekilip yüzüne bakıyorum. Gözleri nemli.

“Beni merak etme. Daha yaşayacak çok şeyim var,” diyorum ve bu konuda ciddiyim. Şu an söyleyebileceğim en doğru cümle bu.

Başını sallayınca onu elinden tutup çatıya çıkarıyorum.

Barclay bizi bekliyor. Cecily de orada. Duş almış ve saçlarını arkadan toplamış. Gözlerinin altındaki halkalar artık o kadar koyu değil ve bana kızgın olmasına rağmen, biraz olsun uyuyabildiği için mutluyum. Bana gülümsüyor. “Parti başlasın.”

Ona yandan bir bakış atıyorum. Kurşun geçirmez yelek giyen birine göre fazla heyecanlı.

“Aa, yapma, J,” diyor. “Bu herifleri oldukları yere çivileyeceğiz.”

“Evet, sadece ölmemeye çalışın,” diyor Elijah içeri girerken.

“Tabelayı görmedin mi?” diyor Cecily. “Bu odada ancak pozitif düşünülür.”

Elijah homurdanıyor.

“Bu kadar gevezelik yeter. Hazır mıyız?” diye soruyor Barclay. Ona bakıyorum, yüzünde küçük bir gülümseme var. Parmaklarını kütletip bacaklarını esnetiyor. Adrenalin yüzünden sabit duramıyor ve hissettiği şeyin ne olduğunu tam olarak tarif edemem de bulaşıcı olduğunu biliyorum.

Benim de midemde bir kıpırtı olarak başlıyor ve vücuduma yayılarak bacaklarımda bir huzursuzluk yaratıyor.

Derin bir nefes alıp Ben’in elini sıkıyorum.

“Hazırım,” diyorum Barclay’in yanına doğru bir adım atıp. Başını sallıyor ve kuantum şarj aletini önünde tutarak tuşa basıyor. O kısa, yüksek tonlu elektronik ses kulaklarımda yankılanıyor ve ardından önümde serin, hava boşluğundan ibaret ana kapı açılıyor.

Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. İşte bu.

Bir saat içinde her şey bitmiş olabilir.

Ya da ölmüş olabiliriz.

00:17:59:55

Artık sadece Barclay ve ben varız. Cecily ve Ben farklı bir pozisyonda, binaya arkadan girmeyi planlıyorlar. Onlar yedek planımız. Ellerinde dosyaların olduğu sürücü var ve Barclay ile ben başaramazsak, dosyaları IA sistemine onların yüklemesi gerekecek.

Onlar için endişelenmeyi zihnimin gerisine itiyorum. Bunun dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Barclay ve benim pozisyonum daha tehlikeli. IA karargâhının önünde duruyoruz, ikinci kez. Şimdi, önümüzde bir düzine beton basamak ve birkaç gün öncesinden daha ürkütücü görünen cam bina var.

“Emirleri benden alacağın konusunda anlaşmıştık, hatırlıyorsun, değil mi?”

Barclay’e dönüyorum. Bu konuyu şimdi açmış olmasından hoşlanmıyorum. “Anlaşmıştık, neden sordun?”

İkimizi de *görür görmez vuracak* olan, en az altı silahlı güvenlik görevlisinin durduğu kapılara bakıyor. Tek ümidimiz şaşkınlıklarına yenilip, bizim o kapıdan girmemizi beklememeleri.

“Başaramazsak senden kaçmanı istiyorum.”

“Seni bırakmamı mı istiyorsun?” Kulağa ne kadar inanılmaz geldiğini umursamıyorum.

“Yakalanırsam beni idam etmezler, en azından hemen.”

Ağzından çıkana ikimizin de inandığını sanmıyorum. Her şeyden önce, onun durumu benden de kötü. Onların tarafında olan bir adam ve şimdi düşmanla birlik olup onlara ihanet ediyor.

Vatan hainliği bir insanın düşebileceği en kötü durum.

Ancak şimdi bunu tartışacak vaktimiz yok. Sevdığım insanlara çok fazla söz verdim. Bu da farklı değil. “Emirlerine uyacağım.”

“Güzel,” diyor başını sallayıp.

Ve merdivenlerden çıkıyoruz.

00:17:58:52

Yan yana orta kapıdan geçiyoruz. Bu kez mermer zeminin ya da lobinin kurumsal dekorunu not almak için durmuyorum. Havali-manı güvenliğini andıran vücut tarayıcılarda da oyalanmıyorum.

Gözlerime silahlı güvenlik görevlileri ilişiyor.

Altı güvenlik görevlisinden dördü, binaya giren kişilere odaklanmış durumda ve onları vücut tarayıcılardan geçirip yönlendiriyorlar. Bir tanesi bizden beş metre uzakta ve gitmek istediğimiz yönde, asansörlerin başında duruyor. Birkaç gün önce karşılaştığımız diğeri ise diğer tarafta.

Ne şanslı adam ki, bugün de bizimle uğraşacak.

Bizi fark ettiğinde ondan sadece birkaç adım uzaktayız. Yüzü son derece ciddi, bize ezberlediği kurumsal cümleleri sıralayıp o tarafa geçemeyeceğimizi söylemek üzere bekliyor. Sonra birden yüzü değişiyor. Dudakları aralanıyor ve gözleri hafifçe büyürken bir Barclay'e ve bir de bana bakıyor. Tanıdığı çok açık.

Herkes bizi arıyor.

Telsizine uzanınca biraz rahatlıyorum. Emir, *görüldükleri*

yerde vurulacaklar, değilmiş. Bizi hâlâ canlı istiyorlar.

Her şey çok hızlı oluyor –sariyeler içinde– ve ben buna hazırım. Barclay’ın ne yapacağını biliyorum. Ne yapmam gerektiğini de biliyorum.

Güvenlik görevlisinin telsizin tuşuna basacak vakti oluyor, ama karşıdan ses gelmiyor ve Barclay dirseğini hızlı bir hareketle adamın suratına vurup onu yere yığıyor. Yere düşmeden önce ikimiz birlikte silahlarını alıyoruz. Barclay makineli tüfeği, ben de kalçasındaki tabancayı alıyorum.

Barclay makineli tüfeği vücut tarayıcılarının başındaki güvenlik görevlilerine çevirirken ben de tabancayı elime alıp nam-luyu asansörlerin başındaki güvenlik görevlisine doğrultuyorum.

“Silahım at!” diye bağırıyorum ona yaklaşırken. Silahı elimde sımsıkı tutuyorum ve kollarım gerginlikten yanıyor. “Yere at, yoksa kurşunu iki gözünün tam ortasına sıkarım.” Bunu gerçekte yapamam, çünkü iyi bir atış yapmak için fazla gerginim, ama aynı zamanda kimseyi incitmek istemiyoruz. Blöf yapıyorum ve bunu yaparken de büyük oynuyorum, çünkü elimde onunki kadar fazla silah yok ve biraz daha düşünürse bunu fark edecek.

Onun şaşkınlığı ve benim tehditlerim kahramanlığa mahal vermiyor, makineli tüfeğini yere bırakıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken tüfeğe uzanamasın diye onu uzak bir yere tekme-liyorum. “Eller yukarı, kafanın arkasına.”

Arkamda Barclay’ın de aynı şeyleri yaptığını hissediyorum, ama dikkatimi ona vermekten çok, planın bu olduğunu bildiğim için. Barclay’e, benim arkamı koruyacağına olan güvenim tam, bağırıp tehditler savurduğunu, güvenlik görevlilerine silahlarını atıp yere yatmalarını söylediğini biliyorum.

Önümdeki güvenlik görevlisi, elleri kafasının arkasında dız

çöküyor ve ben de belindeki silahla, ayak bileğindeki yedek tabancayı alıyorum. İkisini de alırken tabancayı onun üzerinden hiç çekmiyorum.

“Yüzüstü yere yat,” diyorum bir adım geri çekilip ona yer açarak.

Ne diyorsam yapıyor ve sonra Barclay’e dönüyorum. Alan oldukça sessiz, ağlayan ya da bağırان yok. Ürkütücü bir sessizlik var, hatta fırtına öncesi gibi ve umarım buna hazırdır.

Barclay herkesi yere yatırıp son iki güvenlik görevlisinin de silahlarını alarak parçalıyor ve bu da bize biraz daha zaman kazandırıyor.

İşi bittiğinde bana doğru geliyor. Makineli tüfeğini güvenlik görevlilerine ve kalabalığa doğru tutmaya devam ederken onlara da, “Yerden kalkmayın. Beni sizi vurmak zorunda bırakmayın!” diye hatırlatmada bulunuyor.

Geri geri yürümeye devam ediyor.

Kalabalıktan biri Barclay tam benim yanıma geldiğimde bağılıyor. Yerde olduğu için kim olduğunu göremiyorum. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Taylor. Ne olursa olsun, dönebileceğin insanlar var,” diyor.

Barclay’in yüzü buz gibi oluyor. “Bunu Eric’e söyle.”

00:17:54:51

Barclay yanıma varınca merdivenlere açılan kapıya doğru koşup kapıyı açıyorum. Beşinci kata çıkmamız gerek ve asansörleri kullanmak çok tehlikeli. Barclay de peşimden geliyor.

Ancak gelmeden önce yangın alarmım çalıştırıyor.

Merdivenlerden çıkarken alarm etrafımızda yankılanıyor. O kadar şiddetli ki, kalbimi ve düşüncelerimi yerinden sökecek gibi. Kendimi otomatığe aldım, merdivenlerden yukarı çıkarken Barclay'i mümkün olduğunca yakından takip ediyorum. İkinci katı geçiyoruz, sonra üçüncüyü. Bunun bir tatbikat olduğunu düşünen insanlar, merdivenlerden aşağı oluk oluk akmaya başlıyor ve lobiye inerken yanımdan geçiyorlar. Çoğu analist ya da yönetim kadrosundan ve beni de, Barclay'i de tanımıyorlar. Kendi işleriyle o kadar meşguller ki, birinin IA karargâhına sızacak kadar çıldırmış olduğunu akıllarına getirmiyorlar.

Her neyse, yanımdan geçerken bize ikinci kez bile bakmıyorlar.

Fakat beni yine de tedirgin ediyorlar. Bacaklarım her adımda

biraz daha titriyor, tüm vücudum göğsüme doğru yanıyor.

Barclay dördüncü katı benden birkaç adım önde bitiriyor ve aramızda bir kapı açılıyor. Onunla göz göze geldiğim anda, bu adamın diğerleri gibi olmadığını anlıyorum. Bir şeyler döndüğünü biliyor ve ona doğru koşarken beni tanıyınca gözleri kısılıyor.

Önümdeki hava donmuş gibi, nefes alamıyorum ama benim üzerime gelmek yerine Barclay'in peşinden merdivenlere yöneliyor.

Sağ elinde ne olduğunu görmem daha da kısa sürüyor.

"Silahı var!" diye bağıyorum istemsiz olarak. Çok şükür ki, Barclay yangın alarmının arasından benim sesimi ayırt ediyor ve hemen yönünü değiştirip adamın üzerine doğru dönüyor.

Ama çok geç kalacak.

Elimden gelen tek şeyi yaparken düşünmüyorum bile. Sadece tepki veriyorum. Merdivenlerin geri kalanını sıçrayıp geçerek tanımadığım bu adamın üzerine atlıyorum ve onu duvara çarpıyorum.

Bir an sağ kolu olduğu gibi kalıyor ve beni üzerinden atıyor.

Bu kadar dikkat dağınıklığı yeter. Barclay orada ve avcunun içiyle doğrudan adamın burnuna vuruyor. Adamın yüzünden kan geliyor ve o anda Barclay, silahını adamın başının arkasına vurup onu yere seriyor.

Barclay'in bire bir dövüşte iyi olduğunu biliyordum, öyle olmak zorundaydı. Ancak yine de etkilendim.

İnsanlar artık bize bakıyor. Sadece saniyeler süren bu olay bolca ilgi çekmeyi başarıyor. Barclay yanından geçen zayıf, kravatı yamulmuş ve çocuk gibi genç görünen bir adamı tutarak yerdeki şuuru kapalı adamı göstererek, "Onu buradan çıkar," diyor. Bunu söylerken sesinde oluşan otoriter tavır azımsanamazdı. Bu

bir emirdi ve hemen yerine getirildi. Nazik insanlar soru sormaz. hele de yangın alarmı kulakları patlatırken. “Dışarı çıkınca da onu kelepçe ve tutuklat.”

Sıksa Çocuk başını sallıyor ve ben Barclay’in ardından merdivenlerden çıkarken iki kişi daha gelip ona yardım ediyor.

Çıkmaya devam ediyoruz, ta beşinci kata. Barclay kapıyı tutup geçmem için açıyor.

Beşinci kat boş. Herkes ya dışarı çıkmış ya da henüz ofislere geçmeleri söylenmedi. Katta Barclay’in peşinden ilerliyorum, masaları geçip köşedeki boş ofise geliyoruz. Nereye gittiğini sormuyorum. Planı biliyorum.

Köşedeki ofis çok önemli biri olduğu her halinden belli olan özel ajan Ian Bachman’a ait. Gece çalıştığı için de şimdi ofiste değil. Bu kişi aynı zamanda Barclay’in evine giren boğuk sesli adam. En azından Barclay o olduğunu düşünüyor.

Kanıtları Bachman’m bilgisayarından herkese e-posta ile göndereceğiz.

Masanın çekmecelerini açıp içindeki kâğıtları çıkararak yerlere yayıyorum. Burada kumpas düzenlediğine, Meridian için çalıştığına dair hiçbir şey saklamadığına eminim. Ayrıca saklasa bile yakalanmadan bunca şeyi araştırmaya vaktimiz yok, ama onun peşine düşüldüğünü hissetmesini istiyoruz. Korkarlarsa, hata yapma olasılıkları da yükselir.

Ben onun masasını dağıtırken sıkıştırılmış sürücü bilgisayara takılı ve dosyaları yüklüyor, Barclay gerekliliğine rağmen düşünmek istemediğim kaçış yolunu hazırlıyor.

Köşe pencerenin camını kesmek için küçük bir el lazeri kullanıyor.

Bu binada sadece iki çıkış var, biri bizim geldiğimiz, diğeri

de Ben ve Cecily'nin kullandığı. Buradan çıkmamızın başka bir yolu yok. Bu da kendi çıkışımızı kendimiz yaratacağız demek.

Barclay, camı kırmanın IA'nın bina güvenlik sistemine kaydedileceğini söylemişti bana. Güvenlikleri bu kata, bu ofise getirecek. Bu da Ben ve Cecily'nin geldikleri yerden kolayca çıkmasını sağlayacak.

Bunun için bizim sadece iple beş kat aşağı inmemiz gerekiyor.

Kırık camdan gelen soğuk hava odayı kaplıyor ve yere yadığımız kâğıtları uçuruyor.

Çünkü, elbette ki IA karargâhının beşinci katından aşağı inmek bundan çok daha fazlası demek. Yandaki platforma inmek için beş kat, sonra da yola çıkmak için otuz metre. O an yere inmesek daha rahat olacaktıymış gibi hissediyorum.

Barclay ipi masaya bağlayıp beni masanın yere sabitlenmiş olduğuna ikna ediyor.

Bilgisayara bakarken, “Neredeyse bitti,” diyorum.

Barclay e-posta programını açıyor ve alıcı kısmına “Bütün IA” e-posta listesini ekledikten sonra kısa bir not yazıyor.

Eric Brandt öldürüldü. Bunu ortaya çıkardığı için.

Sonra da dosyaları ekliyor.

Beklerken kulaklığına konuşup, “Şu an yüklüyoruz. Siz görevi bitirip binadan çıkın,” diyor.

Artık daha rahat nefes alıyorum, çünkü Ben ve Cecily yangın alarmı sebebiyle aşağıya inen kalabalığa karışacak.

Koridordan asansörün sesini duyuyorum.

00:17:42:57

“Sorun çıkmayacak,” diyor Barclay ipi bir eline ve bir ayağına dolarken.

Katın diğer tarafından bize doğru gelen güvenlik güçlerinin bağırışlarını duyabiliyorum. Bizim olduğumuz yöne doğru koşuyorlar, onun için merdivenlere dönme şansımız yok.

Barclay’e ve pencereden görünen rengârenk gökyüzüne bakıyorum. Rüzgâr saçlarımı savururken sırtımdan aşağı doğru bir ürperti hissediyorum.

Barclay sakın bir sesle, “Tenner,” diyor. “Gitmek zorundayız.”

Bunu biliyorum, ama vücudum hareket etmeyi reddediyormuş gibi. Bu kadar yüksekte bir pencereden dışarı sarmak hiç normal değil.

Yine de Barclay’in uzanan elini tutuyorum ve o beni kendine doğru birkaç adım çekiyor. Arkadan, kollarımı onun göğsüne sarıyorum. Ben ona tutunuyorum, o da ipe tutunuyor; ip de yere sabitlenmiş olan masaya bağlı.

Kendi kendime Barclay'in ne yaptığını bildiğini söylüyorum,
çünkü daha önce de böyle bir şey yaptı.

"Farkına bile varmadan bitecek," diyor.

Ardından binanın yan tarafından aşağı iniyoruz.

00:17:42:02

Hava soğuk ve yüzüme çarptıkça yakıyor, ama en kötüsü yerçekimi.

Atlama kısmı sadece bir saniye sürüyor, sonra yerçekiminin devreye girdiğini ve bizi aşağı çektiğini *hissediyorum*. Kontrolü ele alamadığım için kalbim deli gibi çarpıyor ve korkudan bacaklarım kasılıyor.

Kulaklarım çınlıyor, omzuma bir şey batıyor ve aşağı baktığımda platformun hızla bize yaklaştığını görüyorum. Çığlık atacak oluyorum, ama vaktim kalmıyor.

Barclay ipe bir şey yapıyor ve tamamen durmasak da insanların, trafiğin gürültüsünü duyabilecek kadar yavaşlıyoruz ve tekrar nefes alabiliyorum.

Barclay, “Atlamak zorundasın,” dediğinde platformdan bir buçuk metre yukarıdayız.

Atlamak yerine ellerimi bırakınca yere düşüyorum. Bacaklarım kırılmasın diye açıyorum ve betona değdiğim gibi dizlerimi kıvırıyorum. Sonunda ellerim yerde olacak şekilde iniyorum.

Barclay'i beklemiyorum, çünkü arkamda olduğunu biliyorum. Hemen koşmaya başlıyorum. Şehir izin verdiği müddetçe IA karargâhından uzaklaşmalıyız.

Barclay'in bana dün gece çizdiği haritayı düşünerek planladığımız yöne gidiyorum, yani şehrin tam zıt istikametine.

Bütün kameralara yakalandık, onun için IA ne yöne gittiğimizi bilecek, ama en azından Ben ve Cecily'nin fark edilmeden çıkmasını sağlayacağız.

Platformdaki insanları geçerken omuzlarına çarptıktan sonra sendelemelerini umursamıyorum. Bununla kaybedecek vaktim yok. Hızlı koşuyorum ve yolumdan çekilmeleri gerek.

Benim yaşlarımda bir kızın omzuna çarpıyorum, kız bağırıp küfrediyor. Farkında olmadan dönüp bakıyorum ve aynı beyaz polo yaka tişörtleri ve ekoseli etekleri giymiş olan bir grup olduklarını görüyorum, belli ki okul üniforması. İçlerinden biri bana hareket çekiyor ve hep birlikte gülüyorlar.

Onlarla bir saniye daha kaybetmiyorum, koşmam gerek ama bir şey içimi burkuyor. Benim de arkadaşlarımla aptalca şeyler yapıp gülmem gerek, polislerden kaçmam değil.

Barclay bana yetişip elini sırtıma koyuyor. Platformlardaki bir kesişme noktasından geçeceğiz. Sağa dönünce geldiğimiz yere çıkacağız ve karşımızda da büyük bir alışveriş merkezi olacak.

Yol oraya gittiği için sola dönüyorum. IA karargâhının alarmı hâlâ geriden geliyor.

"Siktir!" diyor Barclay.

"Ne oldu? Ben ve Cecily mi?" diye soruyorum. Bunu sorduktan sonra da dönüp arkama bakıyorum.

"Koşmaya devam et," diyor Barclay.

Sola dönüp platformdaki insanların arasına dalıyoruz. Barclay

şimdi önümde ve gözlerimi onun sırtından ayırmadan ilerliyorum.

IA'nın adamlarının peşimizde olduğunu biliyorum, olmak zorunda, ancak etrafımızda siviller olduğu sürece bize ateş edemezler. Her şey, yanından geçtiğimiz her şey bulanık. Tek gördüğüm yere vuran ayaklarım, ciğerlerime çektiğim hava, yorgunluktan yanan bedenim ve Barclay'ın sırtı. Geri kalanım bir tehdit algılamaya ve bundan kaçınmaya odaklı.

00:17:34:18

Bizi şehirden çıkaracak trene ulaştıracak olan tek raylı tren istasyonuna vardığımızda aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Bacaklarım saatlerdir koşuyormuşuz gibi yanıyor.

Fakat yavaşlamıyorum ve durmuyorum.

Çünkü biliyorum ki, bir kez durursam olduğum yere yığılacam.

Tamamen camdan yapılmış olan istasyon önümüzde duruyor, parlak güneşi yansıtıyor. Merdivenlerden koşarak çıkmak ağrıyla dizlerimin arkasına da yayıyor ve bacaklarım artık beni taşımaya-cakmış gibi hissediyorum.

Barclay omzunun üzerinden bakıp acele etmemi söylüyor.

Plan trene binmek. Yeterince hızlı olsaydık, trenin kapılarının açıldığı ana denk gelerek hemen atlayacaktık ve peşimizdekiler binemeyecekti.

Ancak Barclay hemen önümde duruyor.

Ben de arkasındayım.

Tren orada değil.

Ne yapacağımızı soramayacak kadar nefessiz kalmış haldeyim, ama sormama gerek yok. Barclay beni kolumdan tutarak platformun ucuna çekiyor.

Arkamızda yayaların bağırışını duyuyorum ve IA'nın çok yakınımda olduğunu biliyorum.

"Ben ve Cecily mi?" diye soruyorum, çünkü elimde değil.

Başını sallayınca bir an nefes alamıyorum. Ellerim titriyor ve içimi bir panik kaplıyor.

"Ne oldu?"

"Şimdi buna zamanımız yok," diyor.

"Barclay!" Ne olduğunu bilmeden hiçbir şey yapmam mümkün değil.

"Koridorda yakalanmışlar. Müdür yardımcısıyla karşılaşmışlar ve adam Ben'i tanımış. Şimdi onun ofisindeler ve her şeyi anlatıyorlar."

İçimde bir rahatlama oluyor. Yakalanmışlar, ama hayattalar. Kanıt da üzerlerinde ve Barclay de e-postayı gönderdi. Struz 2.0'ın masasındaki iki küçük sarışın çocuğu düşünüyorum. Benim Struz'umdan daha iyi giyiniyor olabilir, ama Ben ve Cecily'yi dinleyecektir.

Buna mecbur.

Gelen treni işaret eden zilin ardından herkesin platformun gerisinde durmasını söyleyen anons duyuluyor.

Ama bir anons daha geliyor.

Arkamızdaki insanlar çığlık atıyor. "Yere yatın!"

Arkama baktığımda bunun sadece bize değil, herkese söylendiğini anlıyorum. Herkesin arkasında da eli silahlı adamları görüyorum. Bunlar IA ajanları ile karargâhın kapısındakiler gibi giyinmiş olan güvenlik güçleri.

Tren yaklaşıyor, fakat buraya vardığında IA çoktan üzerimize çullanmış olacak. Trene binsek bile kaçmaya çok yerimiz olmayacak.

Köşeye sıkışmış durumdayız.

Bize en yakın olan, saçları asker kesimli, haki pantolonu ve asker botu olan, yirmili yaşlarının sonlarında bir adam. Silahını Barclay'e doğrultuyor. "Kaçacak hiçbir yerin yok, Harika Çocuk," diyor ve sesinden, onun Barclay'in dairesinde gülüp duran adam olduğunu anlıyorum.

Her şey bitti. Tuzağa düştük.

Şu an sadece kanıtın yeterince kişiye ulaşmış olduğunu umabiliriz.

Tam ellerimi kaldırıp teslim olacağım ki, Barclay parmağını omzuma koyup, "Bana güven!" diyor, ama ne güvendiğimi söyleyecek, ne de ne demek istediğini anlayacak fırsatım var.

Çünkü beni itiyor.

Platformda sendeleyerek ince tren rayına düşüyorum.

Bacaklarım çarpmanın şiddetiyle acıyor. Raylar gelmekte olan tren yüzünden sallanıyor ve altımda tek gördüğüm şey boşluk.

Trenin gürültüsünün arasından platformun üzerinden gelen birkaç el silah sesi duyuyorum ve sonra birden Barclay de yanıma atlıyor. Yan düşüyor ve o an kurşun geçirmez yeleğin onu koruması umit ediyorum.

Bana bir şey diyor ama onu duyamıyorum, tren çok gürültülü. O an kendini öne atıp elleriyle platformun diğer ucuna tutunuyor ve benden yapmamı istediği şeyi anlıyorum.

Tereddüt ediyorum. Duvara atlayıp da kayarsam otuz metre aşağı düşeceğim. Düşmemi durduracak hiçbir şey de yok.

Ancak yaklaşan trenin sıcaklığı üzerime gelince, terleyen ellerimle bana dediği şeyi yapıyorum.

Atlıyorum.

Ellerim –hatta yüzüm– beton platformun kenarına çarptığında acıdan neredeyse kör olacaktım gibi geliyor. Hemen ardından da istasyona yanaşıp duran trenin sıcaklığını arkamda hissediyorum.

Barclay yanımda kendini dümdüz tutmaya çalışıyor. Ben de onun gibi durmaya çalışıyorum fakat gücüm yok ve tren çok yakınımda olduğu için hareketlerimi kısıtlıyor. Parmaklarım kayıyor ve altımda koca bir boşluktan başka bir şey olmadığını düşündükçe bacaklarıma kramplar giriyor.

Bu şekilde ölmek istemiyorum.

Ama Barclay beni tutup yukarı çekiyor.

Dizlerim betona değer değmez olduğum yere yığılıyorum.

İstasyona başka bir tren daha geliyor. Diğer yöne gidiyor ve en az yüz metre uzakta. O bir şey söylemeden planın ne olduğunu anlıyorum.

Barclay beni kolumdan tutuyor. “O trene binmek zorundayız!”

Koşuyoruz.

Etrafımızda insanların bağırıklarını duyabiliyorum. IA ajanları emirler yağıdırıyor. Ne yapacağımızı biliyorlar ve platforma da, trene de bizden önce varmaya çalışıyorlar. İşine gitmeye çalışan sıradan insanlar karşılarında silahlı insanları görünce korkup bağırmaya başlıyor.

Bütün vücudum ağrıyor. Yere her basışımda bileklerim sızlıyor, kurşun geçirmez yeleğimde kurşun isabet eden omuzum ve sırtım acıyor, ciğerlerim yeterince hava alamadığım için patlayacak gibi.

Kalbim de bacaklarımla aynı hızda atarken trenin açık olan

kapısına odaklanıyorum. Sanki bir tüneldymişim gibi o kapıya doğru gidiyorum ve diğer herkesi dışarıda bırakıyorum. Oraya zamanında varmak tek şansım.

Daha da hızlanıp bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum ve üç metre kaldığı sırada kapının kapanacağını işaret eden zili duyup nefesimi tutuyorum.

Barclay trene benden önce, kapı tam kapanırken varıyor. Kapılardan birini elleriyle itiyor ve bana fazladan bir saniye kazandırmak için yirmi beş santimetrelilik aralık bırakıyor.

Gözümün ucuyla Gülen Adam'ın beraberinde birkaç ajanla birlikte bu platforma inen merdivenlerde olduğunu görüyorum.

Zil tekrar çalıyor ve kapı Barclay'in üzerine kapanıyor.

Kendimi trene doğru attığımda Barclay'e çarpıp birlikte arka tarafa doğru düşüyoruz. Metal bir direk omzuma çarpınca da acı içinde inliyorum, çünkü kesin çürüyecek.

Kapılar kapalı. Nefesimi tuttuğumu fark ederek büyük bir rahatlıkla bırakıyorum. Barclay bana gülümsüyor, beni ayağa kaldırıyor ve birbirimize bakıp ağır ağır nefes alıyoruz.

O sırada Gülen Adam'ı görüyorum.

Yaklaşık üç metre ötede ve tüm hızıyla bize doğru koşup birine bağırıyor, muhtemelen de trenin kondüktörüne. Kapı tekrar açılırsa içeri biner. Dönüp Barclay'in kolunu tutarak onu yan kapıya doğru çekmeye çalışıyorum. Gülen Adam binerse, biz de ineriz. Fakat Barclay olduğu yerde durup gülümserken Gülen Adam'a hareket çekiyor.

Ve tren hareket etmeye başlıyor.

00:17:31:25

Barclay'in yüzü koşmaktan kan ter içinde ve elimde olmadan ona sarılıyorum, çünkü başardık. Hâlâ hayattayız.

Barclay de bana sarılıyor, kolları sımsıkı ve beni göğsüne bastırıyor. Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

"Ben ve Cecily ne olacak?" diye soruyorum geri çekilip.

"Onlara inanacaktır," diyor. "Birkaç soru sorar, ama..."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Bu işin yükü omuzlarımızdan kalktı, çünkü artık bitti. Hastaneye geri döneceğiz. Gönülsüzler'i toplayacağız, IA'yı bekleyeceğiz ve sonra eve gidebileceğiz.

Kazandık.

Bu benim kendimi koyuvermeme yetiyor. Gözlerim yanıyor, omzum ağrıyor ve vücudum titremeye başlıyor. O kadar rahatladım ki, elimden ağlamaktan başka bir şey gelmiyor.

"İyi plandı, Tenner," diyor, ama sonra yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu görüyorum.

Bir an arkamda biri mi var, ajanlardan biri trene mi bindi.

gerçekten de güvende değil miyiz, diye endişe ediyorum.

Oysa Barclay elini kulağına götürüyor ve başka bir şey olduğunu anlıyorum.

Ben'e bir şey oluyor.

"Ne oldu?" diyorum ona yaklaşıp duymaya çalışarak.

Başta bir şey anlamıyorum. Barclay'in vücudu gergin ve nefesini tuttuğunu fark ediyorum. Ne duyduğunu bilmiyorum, ama bir saldırıya karşı hazır duruyormuş gibi ve bu da kötü anlama geliyor.

Müdür yardımcısı Ben'i bu işe bulaştığı için yine de cezalandıracak mı ve diğer Janelle'i kurtarmak için işlediği insan kaçırma gibi önceki suçlarından dolayı bağışlamayacak mı, diye merak ediyorum.

Sonra daha fazla düşünmeme gerek kalmıyor.

Çünkü Barclay'in kulaklığından bir ses duyuyorum.

Silah sesi.

BÖLÜM ÜÇ

*Ama artık isteğimi, istencimi
dengeli bir çark gibi döndürüyordu,
güneşi yıldızları döndüren Sevgi.*

-Dante

00:17:26:17

Ben daha ne olduğunu ve ne yaptığımı anlayamadan, kulaklığı tutup Barclay’ın kulağından alıyorum. Şaşkınlıktan ve acıdan ağzı açık kalıyor, ama oralı olmuyorum.

“Ben, iyi misin?” diyorum tuşa basıp. Birkaç el silah sesi daha geliyor ve Cecily’nin, “Hayır!”, “Yapma!”, “Ben!” diye bağırıldığını duyuyorum. Sonra bir düşme sesi duyuluyor. Ardından da hiçbir şey.

“Ben?” diyorum tekrar. Başımı iki yana sallıyorum, çünkü bu olamaz. Onca şeyden sonra. İyi olmak zorunda.

Barclay elimi tutup tuştan çekiyor. “Başları beladaysa, bunun tam ortasındaiken en son ihtiyacı olan şey senin onunla konuşman,” diyor.

Karşı çıkmak, onun anlamadığını söylemek için ağzımı açıyorum, ancak hiçbir şey demiyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Onun yerine derin bir nefes alıp dinliyorum. Kulaklar *gerilebilseydi*, şu an bunu yapardım. Aklıma yatan her şeyi dinliyorum.

Ben –ya da dünya– yavaşlıyormuş gibi, şu an önemli olan tek şey o kulaklıktan duyduklarım. Gözlerim kapalı ve yeniden Ben’in

sesini, bir şey dediğini duymak için bekliyorum. Ne zaman gözümün önüne onun göğsünden bir kurşunla vurulmuş, bir kan gölünün içinde yattığı gelse gözlerimi sımsıkı kapatıp bu görüntüyü savuşturuyorum.

Bunun adil olmadığını, bu işin bitmiş olması gerektiğini ve onu kaybedemeyeceğimi haykırmak istiyorum.

Yüzümün kızardığını ve dilimde kan tadı olduğunu anlayana dek hiçbir şeyin farkına varmıyorum. Tuttuğum nefesi veriyorum ve başım döndüğü için kendimi duvara dayıyorum. Barclay uzanıp dudağımda ısırığımı yeri siliyor.

Hâlâ dinlemeye çalışıyorum.

Ancak kulaklarımda yankılanan nabzım dışında hiçbir şey duymuyorum.

Hiçbir şey.

Ne bir kaçış sesi, ne yaralı birinin nefesi, ne de bir çılgılık. Hiçbir şey yok.

“Ben, orada mısın?” diye sorarken sesim titriyor. Cevap gelmiyor, ki bu beni hiç şaşırtmıyor, çünkü orada olmadığını biliyorum. “Ben?”

“Tenner, bir sonraki durağa yaklaşıyoruz.” Barclay koluma girerken sesinde aceleci bir fısıltı var.

Ben’in görüntüsü yine gözümün önüne geliyor. Tek görebildiğim bu. Her yerde kan var, elbiselerinden akıyor, kahverengi buklelerine bulaşmış. Göğsüm sıkışıyor ve nefes alamıyorum. Bu benim planımdı. Benim hatam, onu IA’ya gönderen bendim.

Yine Alex gibi oldu işte.

Birdenbire o kadar çok sinirleniyorum ki, yüksek sesle bu olup bitenin adaletsizliğini haykırmak istiyorum.

Olması gereken bu değildi.

“Janelle.”

Hırıltılı bir nefes alarak Barclay’e dönüyorum ve yumruklarımı onun göğsüne, kollarına vuruyorum. “Ne oldu? Onlara ne oldu?”

Başta öylece duruyor. Durup ona vurmama izin veriyor. Bana karşı koymaya ya da ona vereceğim zararı azaltmaya çalışmıyor ve bu nedense beni daha da sinirlendiriyor. Çünkü boşlukta gibiyim, hiçbir şeyi değiştiremiyorum. Yaptığımız her şey kendimizi alıp duvara çarpmaktan başka bir işe yaramadı.

Fakat sonra Barclay’in yüzünde bir şey değişiyor ve bir yandan ona vurmama izin verirken, bir yandan da yüzümü iki avcunun arasına alıyor. Sonunda sesi çıkıyor, sakın ve net, ama belirgin bir de ağırlığı var. “Janelle, buradan gitmek zorundayız.”

Nerede olduğumuzu o an hatırlıyorum.

Trenin yarısı işe giden yolcularla dolu. Vagonun diğer ucunda birbirlerinin üzerlerine çıkmışlar, bizi görmüyormuş gibi yapıyorlar ve beden dilleri de, *ben hiçbir şey görmedim*, diyor. Böyle olunca da trenin o kısmından havaya bir panik kokusu yayılıyor.

“Gidelim,” diyorum ve ses tonum çok net.

Barclay başını sallayıp kuantum şarj aletini çıkarıyor.

Ana kapı açılınca önce ben gidiyorum. Nasıl hissettiğimin ve içinden geçerken ne yaptığının farkında değilim. Bir ana kapı daha işte, onca şeyden sonra bir kara deliğe girip başka bir dünyaya geçmek bana bir şey ifade etmiyor.

Vardığımız dünyanın aşırı büyümüş otlarının içine inince Barclay’i bekliyorum ve o da arkamdan geliyor.

“Hey, çok sakın geçtin,” diyor. “Er ya da geç alıacağını biliyordum.”

Bu umurumda değil. “Bana ne olduğunu anlat,” diyorum. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Duyulduğu kadar kötü olmayabilir, Janelle,” diyor Barclay, ama ben bile onun iyimser olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Söylediklerine kendi de inanmıyor.

“Sadece söyle bana.”

Barclay duyduklarını anlatıyor. Bildiğim kısımla başlamasına rağmen onu durdurmuyorum.

Bunlar Ben’in hayatının son anlarıysa, her şeyini bilmek isterim. Bunu hafızama kazımalıyım.

Ben ve Cecily arka kapıdan IA karargâhına girdiler, arka merdivenden ikinci kata çıktılar ve Barclay yangın alarmını çalana dek beklediler. Bilgisayara ulaşamadılar, ama Barclay onlara e-postaları gönderdiğini söyleyince de buna gerek kalmadı. Başlarını öne eğip kalabalığa karıştılar ve böylece insanların ne hızda ve nereye gittiklerini anlamamalarını sağladılar.

Ancak Müdür Yardımcısı Ryan Struzinski’yle karşılaştılar. Onları görünce şaşırsa da panik olmadı. Elbette Cee ve Ben de onu tanıdı, bunun üzerine onun ofisine gittiler ve o da onları dinlemeye söz verdi.

Cecily ona her şeyi anlattı. Kendi kaçırılışından başladı ve hiçbir detayı atlamadı. Ardından da Ben bildiklerini anlattı.

Müdür yardımcısı etkilendi, fakat şüpheyi yaklaştı. İşlem merkezinden aldıkları belgelerin olduğu sürücüyü görmek istedi. Onu bilgisayarına takınca, gördükleri karşısında şoka girdi. Ben ve Cecily’ye yaptıkları her şey için teşekkür etti ve Ben rahatlatarak Struz’a güvenebildikleri için çok mutlu olduğunu söyledi.

Bir sessizlik oldu.

Sonra müdür yardımcısı bu bilgiyi kime verip vermeyecekleri konusunda endişe edip etmediklerini sordu. Cecily, “Tahmin bile edemezsiniz,” dedi gülerek, üçü de güldü.

Ardından müdür yardımcısı, “Yani bunu başka kimseye göstermediniz mi?” diye sordu.

O an Barclay durdu. Çünkü bunun mantıklı olmadığını, bir sonraki sorunun *bu* olmaması gerektiğini biliyordu.

Ben hiçbir şey demedi, ama Cecily cevap vermeye başladı.

Barclay ne olduğundan tam olarak emin olmasa da, Ben’in de o an kendisiyle aynı şeyi fark ettiği çok açık. Müdür yardımcısı bizim tarafımızda değil. “Geri kalanını biliyorsun,” diyor Barclay. “Sonrasında silah sesi duydum, sen kulaklığı benden aldın ve diğer tarafta kimse yoktu.”

Vücudum ağırlaşıyor, sanki çoktan ölmüşüm de biri beni fark etsin diye bekliyordum gibi. Bu olanlardan sonra savaşmaya, ilerlemeye, IA’yı yenmeye çalışmaya devam edemem. Barclay yardım etmem için bana hiç gelmemeliydi. Çok büyük, çok güçlü bir şeyle karşı karşıyayız.

Şimdi Ben de, Cecily de gitti.

00:16:51:44

Cecily'yi futbol sahasında, eli belinde, saçları güneşten açılmış ve tüm ciddiyetiyle Ben'e, *en sevdiğin süper kahraman kim?* diye sorarken düşünüyorum.

Ben vurulmuş gibi geriye doğru bir adım attı ve güldü. *Bu mu? Bunu mu soracaktın? Çok kolay.*

Sonra bana baktı. Gözleri kopkoyuydu ve hafif bir gülümsemeyle, *Mucize Kadın*, dedi.

Cecily seçimiyle ilgili onunla dalga geçmeden önce bana bakıp güldü ve Alex de onun kostümüne duyduğu hayranlığı dile getirdi. Başım dönüyor resmen.

Hepsi sanki dünmüş gibi, o kadar net hatırlıyorum ki.

O andan nasıl bu kadar uzaklaştık?

00:16:51:43

Şimdi öldüler. Hepsi.

Ve bu benim hatam. Benim aptal planım. Onları hastanede Gönülsüzler’le birlikte bırakmalıydık. Barclay ve ben tek başımıza gitmeliydik. Cecily’yi bu işin dışında tutmak için çok çalıştım, keşke onu hayatta tutmak için de bunu yapabilseydim.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Artık kendimi tutamıyorum.

“Ne olduğunu bilmiyoruz,” diyor Barclay tekrar.

“Ne yani, IA karargâhından çıkıp peşlerindeki silahlı adamlardan kurtuldular mı? İkimiz de o ofisin planını biliyoruz, bu nasıl mümkün olabilir, söyleşene bana.”

Hiçbir şey söylemiyor.

Bir elimi gözlerimin üzerine koyup gözyaşlarımı dindirmeye çalışıyorum, ama beni dinlemiyorlar.

“Henüz bitmedi,” diyor Barclay omzumu tutup.

Hiçbir şey demiyorum. Söyleyecek bir şeyim yok.

“Bana bak,” diyor Barclay, omzundan sarsınca tüm vücudum sarsılıyor.

Ona bakıyorum.

“Kendini topla. Ne olduğunu bilmiyoruz.”

Başımı iki yana sallıyorum çünkü kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

“O kurşunlar havaya sıkılmış da olabilir,” diyor Barclay. “Vurulmuş olsalar bile ölümcül olmayabilir. Burada oturup IA’nın beni bulmasını beklemeyeceğim, sen de öyle. Onlar çoklu evrenin altını üstüne getirmeden ya da saklanacak en iyi yer birinin aklına gelmeden önce kısıtlı bir zamanımız var.”

“Hiçbir şeyimiz kalmadı,” diyorum, çünkü bize ancak Tanrı yardım edebilir. Kokuşmuşluk IA’nın müdür yardımcısına kadar gitmişse, buna nasıl gücümüz yetebilir?

“Daima kalan bir şeyler vardır.”

00:16:48:09

“Bu sadece geçici bir yenilgi,” diyor Barclay.

“Geçici yenilgi mi?” Onu yumruklayabilirim. “Ben ve Cecily ölmüş olabilir. Ayrıca müdür yardımcısı bu işin içindeyse, çoktan IA’ya senin aklını kaçırdığını söylememiş midir sence? Bunun üzerini örtemez mi?”

Barclay başını iki yana sallayarak yürümeye başlıyor. “Yani, bunu deneyebilir tabii, ama bir soruşturmayı kaldırma emri müdürden gelir.”

Birden gözleri büyüyor ve dönüp beni omuzlarımdan kavırıyor. “Ne yapmamız gerektiğini biliyorum.”

İrkiliyorum ve kurşun geçirmez yeleğimde en az iki tane mermi olduğunu hatırlıyorum. Çok zarar vermemiş olsalar da vücudumu ağrıtıyorlar.

“Doğrudan müdürün evine gidip onunla konuşacağız,” diyor Barclay beni bırakıp.

“Onun bu işe bulaşmadığını nereden bilebiliriz?” Bütün evren bize karşıymış gibi hissediyorum.

“Görmüyor musun, belgeler silindiği ya da yeniden yazıldığı için bu işe dahil olan ve yukarılarda birini tanıyorum. Oysa Müdür Franklin daha yaşlı. Emekli olmak üzere. Yetkilerinin büyük bir kısmını Struzinski’ye bırakıyor.”

“Bu onu masum kılmaz,” diyorum. Barclay’in planını bozmak istemesem de elimde değil. Şu an berbat bir durumdayız. “Müdür yardımcısı bu işin içindeyse, müdürün olmayacağını kim söyleyebilir? Bütün IA bu işte olabilir!”

“Değiller,” diyor Barclay dişlerini sıkıp. Duygusal davranmamaya çalışıyor ve inatçılığın etkileniyorum. “Sadece müdürü bulmalıyız, o bize yardım eder.”

Daha fazla dinleyemiyorum. “Bunu nasıl düşünebilirsin!” diye bağıyorum.

“Çünkü başka kime güveneceğimi bilmiyorum!” diye bağırarak karşılık veriyor Barclay. Bana arkasını dönüp birkaç adım gidiyor. “Bu sadece senin başına geliyor.”

“Biliyorum,” diyorum, ses tonum tok. Gerçekten de onun neler yaşadığını, ailesi için endişelenip endişelenmediğini, geri dönemezse diye korkup korkmadığını hiç düşünmemiştim.

“Müdürün evine gideceğiz, emniyet teşkilatından da bir ekip kuracağız...”

“Onlara hâlâ nasıl inanırsın?” diye soruyorum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri dolmuş. “Buna mecburum,” diyor. “Ben iyiyim. Hiçbir şey bana kendimi sattıramaz. Eric de iyiydi.”

Ona Eric’in öldüğünü, onu öldürdüklerini hatırlatmak istemiyorum.

“Bu çocukken benim hayalimdi, IA’ya girmek ve bir fark yaratmak.” Sesi titriyor ve derin bir nefes alıyor. “Benim gibi insanlar kalmış olmalı.”

“Ya kalmadıysa?” diyorum. Çok can sıkıcı, ama bunu söylemek zorundayım. Barclay duygusal davranıyor diye tuzağa düşemeyiz.

“Janelle, bütün dünyalarda korkunç insanlar var,” diyor. “Bana güven, bunu ben de senin kadar iyi biliyorum, fakat o insanların her birinin karşısında senin benim gibi insanlar da var.”

Keşke ona inanabilsem...

Ama şu an yapamam. İkimiz de kahramanlık taslayarak çok fazla dayanamayız.

“Ben yalnız gidebilirim,” diyor Barclay. “Eğer bana güvenmiyorsan.”

Toprağı tekmeliyorum. “Yalnız gidemezsin.” Barclay’e inanıyorum. Ona güveniyorum da, IA hakkında fazla duygusal davranrsa bile. “Zaten daha iyi bir fikrim de yok.”

Müdürün evine gitmek zorundayız. Onu gördüklerimize ikna etmeliyiz. İşlem merkezindeki operasyon hakkında yeterince şey gördük ve tanıklarımız da var. Bu da bir IA görev gücünün Kara Delik’e geçip dosyaları incelemesine yeter. Bu da Gönülsüzler’i evlerine götürebilir.

“Müdürün evine nasıl gideceğiz?” diye soruyorum.

00:15:40:37

Ana kapı açıp müdürün arka bahçesine giderek ortancaların arkasına saklanıyoruz.

Bu Barclay'in şimdiye kadarki en az karışık planı ve bir yanım bundan çok mutlu.

IA'daki herkesin evinin etrafında *hydrochloradneum* kalkanı var, bu da müdürün evinde ciddi bir güvenlik sistemi olduğu anlamına geliyor. İçeri girmemizin bir yolu yok ve zaten tehdit gibi de algılanmak istemiyoruz. Plan kapıya gitmek ve çılmak.

O nedenle tam da bunu yapıyoruz.

Parmak uçlarım eve yaklaşırken karıncalanıyor. Güneş batmaya başladı ve evin içinde ışıklar var. Grileşen gökyüzünde ya- nıyor gibi parlıyorlar.

Kapıyı yaşlıca bir kadın açıyor. Muhtemelen altmışlarında, ama zamanında omuzlarına düşen, gür, sarı saçlarıyla ve artık feri kaçmış mavi gözleriyle çok güzel bir kadın olduğu belli. Üzerinde uzun kollu siyah bir elbise ve topuklu ayakkabı var.

Müdürün karısı olduğu ortada. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

diye soruyor. Ses tonu neden üstü başı pis, çürük ve darp izi içinde iki kişinin kapısında belirdiğine şaşırmış gibi çıksa da paniklemiyor.

İçimdeki gerginliğin bir kısmı geçerken omuzlarım rahatlıyor.

“Bayan Franklin,” diyor Barclay. “Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim, ama ben bir IA ajanıyım ve eşinizle acilen görüşmem gereken bir konu var.”

Hiçbir şey demiyorum. Yanında bekliyorum.

Kapıyı biraz daha açıyor ve şaşkınlığı gülümsemeye dönüyor. Müdür belli ki eve iş getiren türden bir adam. Biraz daha rahatlıyorum, böyle birkaç kişi tanıyorum çünkü.

“Elbette,” diyor. “Ben gidip...” Dönüyor ve o sırada kapıya doğru gelen bir adam görüyorum. O da altmışlarında, beyaz saçlı ve yüzü kırışıklıklarla dolu, ama vücudu hâlâ otuzlarındaki gibi. “Keith, ajanlarından biri...”

Bitirmeye fırsat bulamıyor, çünkü o anda Keith Franklin, Interverse Agency’nin müdürü bizi tanıyor.

00:15:32:19

Cebinden telefonunu o kadar hızlı çıkarıp kulağına götürüyor ki, ne konuya girmeye ne de özür dilemeye fırsatımız oluyor. Kapı ardına kadar açık olduğu için eşikten geçiyorum.

“Bunu yapmak istemezsiniz,” diyorum. Haklı olmama rağmen sesim biraz titriyor. Bu kadarı çok fazla.

Bunu beklemiyor. Kötü biri ya telefonu elinden alır ya da masum eşine silah doğrultur. Bir de Barclay herkesin bu operasyonu yürüttüğünü bildiği kişi. Ben sadece bu işe bulaşmış, başka dünyadan gelen bir kıyım.

Müdürün gözleri Barclay’dan bana dönüyor, çok uzun sürmese de. Aptal değil ve kime dikkat etmesi gerektiğini biliyor.

“Bakın, neler duyduğunuzu biliyorum. Barclay bir vatan haini, ben hapisten kaçtım ve Ben...” Sesim çatallanıyor. “Ben Michaels insan ticareti çemberini yönetiyor. Gerçek şu ki, bunların hepsi yalan. Bunların hepsi bir kılıf, çünkü daha büyük bir iş dönüyor.”

“Müdür Franklin, efendim,” diyor Barclay. “Lütfen bizi din-

leyin. Size neler olduğunu anlatayım. Yine suçlu olduğumuzu düşünürseniz, kendi isteğimizle teslim olacağız.”

Barclay’e bakmıyorum. Bunun planın bir parçası olmadığını umursamıyorum. Müdür de bu işe dahilse ya da bize inanmazsa diye bir kaçış rotamız var.

Ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Ne yapacağına karar verirken müdürü izliyorum.

Barclay bir yandan onun adil olmasına güvenirken, öte yandan da insanların idam edilmesi için hazırlanan belgelerde imzası olanın o olduğunu da biliyor. Bu adamın masum insanların suçlu olduğu bile henüz kanıtlanmamış biriyle birlikte idam edilmelerine izin verdiğine inanmıyorum. Aşamayacağınız bazı çizgiler olmalı.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Aksi takdirde, burada olduğumuz, yardım istediğimiz ve bu adamın güvenini nasıl kazanacağımızı bilmediğimiz gerçeğiyle yaşamam gerekecek.

Telefonunu cebine koyup Barclay’e bakıyor. “İçeri gel, Taylor.”

Diğer odadan gülerek seslenen birinin sesi geliyor. “Keith! Annamarie! Nerede kaldınız?”

Barclay’e bakıyorum ve gözlerindeki şaşkınlığı görünce şaşırmıyorum, çünkü sesi ben de tanıyorum. Hatırlamam uzun sürmüyor, o sesin Barclay’i *şehrin en iyi havasına sahip* restoranda öğle yemeğine davet ettiğini hatırlıyorum.

İçerideki kişi vali.

“Akşam yemeği misafirleri,” diyor müdür bize. Arkadaşlarım ölürken o burada eğleniyor. Karısına dönüp, “Hanne ve Macon’a birkaç dakika içinde geleceğimizi söyler misin?” diyor.

“Elbette,” diyor ve bize ürkek bir bakış atıp gidiyor.

Umarım birkaç dakika yeter.

00:15:28:19

Müdür bizi kütüphane ya da çalışma odası olan bir yere götürüp kapıyı arkasından kapatıyor.

Kollarını göğsünde birleştiriyor. “Beş dakikanız var.”

Barclay ona her şeyi anlatıyor.

Her şey derken, hiçbir parçasını atlamadı demek istiyorum. Benimle ve Ben’le tanıştığında üzerinde çalıştığı ve bizim bir şekilde ona yardım ettiğimiz olaydan başlıyor. İnsan ticareti çemberiyle nasıl karşı karşıya geldiğimizi ve olayın diğer evrenlerden kız kaçırmaktan çok karmaşık olduğunu öğrenişini anlatıyor. Eric’in ölümü ve buna IA’nın karışmış olmasıyla ilgili şüphelerinden bahsediyor.

Barclay, yaptığımız ve açıkça kanunları çiğnemek olan şeyleri de anlatmadan geçmiyor. Hepimizin birilerini öldürmüş olması gibi.

Beş dakikadan uzun sürüyor, ama müdür ne onu susturuyor ne de saatine bakıyor. Onun yerine Barclay ona evine giren üç adamdan bahsederken oturmasını işaret ediyor.

Barclay işlem merkezinde bulduklarımızı anlattıktan sonra duruyor.

“O bilgisayar sizde mi?” diye soruyor müdür.

“O belgeleri IA’daki, siz dahil herkese e-posta ile gönderdim,” diyor Barclay.

Müdür yerinden kalkıp bilgisayarını açıyor. E-posta hesabını açmasını ve gönderdiğimiz dosyaları okumasını beklerken elimde olmadan nefesimi tutuyorum. Bizi dinleyip dinlemeyeceğini göreceğimiz an bu.

Okurken gözbebekleri büyüyor. “Taylor, bu doğru olamaz...”

“Doğru, efendim,” diyor Barclay onun üzerinden eğilip bilgisayarda birkaç şey daha göstererek. “Kayıtlar 1995 yılında başlıyor ve düne kadar devam ediyor. Çok kapsamlı bir operasyon.”

Müdür gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovalıyor.

Barclay başını sallıyor. “Ama dahası da var ve efendim, daha da kötü.”

Müdür kaşlarını kaldırıyor. “Daha da mı kötü?” diye soruyor. “Bundan daha kötü ne olabilir?”

Barclay yutkunuyor ve ne söyleyeceğini biliyorum. Parmaklarını müdürün sağ koluna doğru götürmek üzere. “Bugün, Ben Michaels elinde kanıtlarla içeri girdi. Kaçırılan bir kızı da yanında tanık olarak götürmüştü. Müdür Yardımcısı Struzunski’yle görüştüler. Ona her şeyi anlattılar ve insan tacirlerinden aldığımız kanıtları gösterdiler.”

“O da onları vurdu,” diyorum kendime engel olamayıp. En iyi arkadaşım ve sevdiğim çocuk öldü. Bunu ballandıra ballandıra anlatamam.

Müdür bana bakarken gözleri hafifçe açılıyor, dudakları aralanıyor. Şu an şaşkın. “Bu bugün mü oldu? Ne zaman...”

“Bir saat önce,” diyorum.

“Karargâhta mı?” Barclay’e dönüyor. “Beni kimse aramadı.”

“Müdür Yardımcısı Struzinski bu işin içinde,” diyor Barclay. “Kanıtların üstünü örtecekti. Her şeyi kulaklıktan duydum.”

Müdür başını öne eğiyor. Şoka girmiş durumda ve beyni az önce duyduklarını anlamaya çalışıyor. Buna karşın bize çıkmamızı ya da tutuklu olduğumuzu söylemiyor, bu da bazı anılarının kırımızı bayrak salladığını, bir şeylere anlam kattığını, Struzinski'ye ve bu olaya işaret ettiğini gösteriyor.

“Efendim, lütfen,” diyor Barclay. “Sizden acilen bir görev gücü toplamanızı istiyorum. Hâlâ Kara Delik'e gitme şansımız var, birileri kanıtları imha etmeden önce ele geçirmemiz için hemen harekete geçip bu gece oraya gitmeliyiz. Onların operasyonlarına devam etmelerine izin veremeyiz.”

Müdür telefonunu tekrar çıkardıktan sonra hızla tuşlayıp kulağına götürüyor.

Barclay'e bakıyorum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Telefon açması bize inandığı ve bir görev gücü toplayacağı anlamına da gelebilir, bizi tutuklatacağı anlamına da.

Donup kalıyorum, nefesimi tutuyorum. Güvendiğimiz bir kişi daha bize karşı çıkarsa bunu kaldıramam. Müdür de bu işin içindeyse, bittik demektir. Artık şaşıracak halde değilim.

Daha kötüsü, o da işin içindeyse köşeye sıkıştık demektir.

Bu da, kaçacaksak insanlar *gelmeden* kaçmamız gerektiği anlamına geliyor.

00:14:43:54

Müdür, Özel Ajan Robert Barnes'ı arıyor ve telefonun hoparlörünü açıyor. Barnes'a Barclay'in gönderdiği e-postayı açmasını ve operasyona başlayacağını söylüyor. Kara Delik'e gitmek için bir görev gücüne ihtiyaçları olacak ve orayı kapatacaklar. Barclay'in ulaştığı bilgisayarlara erişebilmeleri ve kanıtları bulmaları için bir grup da teknik adama ihtiyaç duyacaklar.

Ardından ona Struzinski'nin ve IA'daki başka kişilerin de bu işin içinde olabileceğini söylüyor.

Hattın diğer tarafında Barnes küfrediyor. "Struzinski'ye bu öğleden sonraki silahlı olaydan beri ulaşamıyorum." IA'dakilerin olayla ilgili neler söylediklerini anlatarak devam ediyor. İki şüpheli içeri girmiş, müdür yardımcısına saldırmış ve kaçmış.

"Kaçmışlar mı?" diye sözünü kesiyorum. Kalbim boğazımda atıyor gibi ve sesim nefessizmişim gibi çıkıyor. Ümit etmekten korkuyorum. "Bu da hâlâ hayatta oldukları anlamına mı geliyor?"

"Bir ekip arkalarından gitti, ama bulamadılar," diyor.

Barclay araya girip kulaklıktan duyduklarını anlatıyor. Söz-

cükleri güçlkle dinleyebiliyorum. Ben ve Cecily hayatta. Rahatlıyorum. Belki de hastaneye geri dönmüşlerdir ve biz buralarda dolanırken onlar da bizi bekliyordur.

“Efendim, Hayley Walker’ın da bu işe dahil olmasını rica edebilir miyim?” diyor Barclay. “Onu iyi tanırım ve bu işle bir ilgisi olmadığına kefilim.”

“Onu da yetkilendirin,” diyor müdür. “Aramaları yap, her şeyi ayarla ve 0600 numaralı toplantı odasında buluşalım.”

“Ben’in ailesi,” diyorum telefonu kapatmadan önce. “Onları hapse attılar. Yarın sabah idam edilecekler, ama masumlar.”

“Bu doğru, efendim,” diyor Barclay de. “Tutuklu olan kişilerin idam edilmesine dair bir emir var.”

Müdür başını sallıyor ve telefona konuşuyor. “Robert, bir de idam emirlerini kaldır ve Struzinski’nin Piston’a gönderdiği herkesin transfer emirlerini hazırla.”

Göğsümdeki düğüm çözülüyor. Derek’in bana kaçmamı söylerken çürük ve şişlikler içindeki yüzünü, onu çıkaracağıma dair verdiğim sözü getiriyorum aklıma.

Çok geç kalmazsak bunu da başaracağız.

“Taylor, en baştan bana gelmeliydin,” diyor müdür telefonu kapattıktan sonra. “Sen elimizdeki en iyi ajanlardan birisin. Senin şüphelerini dinlerdim.”

“Bu yaklaşım Eric’e pahalıya mal oldu,” diyorum, çünkü dü-rüst olalım, bu sebepten öldü.

Barclay geriliyor ve o an kötü hissediyorum. Belki de Eric’ten bahsetmemeli ve bizi dinleyen müdüre minnettar olmalıydı, ama elimde değil. Ondan hoşlanmıyorum. Kirli biri gibi gözükmese de, ona hâlâ *güvenmiyorum*. Ben’in ailesinin suçsuz yere hapse olduğunu bilmiyor muydu? Sonuca ulaşmak için bütün yollar

mubah mıdır? İkisi de yanlış. Aptal ve ahlaksız bir adam, bu da onun IA'ya uygun olmadığını gösteriyor.

Barclay derin bir nefes alıyor. "Kimler bu işin içinde, bilmiyorum ve eğer bilseydim... Elimde kanıt olmadan size gelseydim ve müdür yardımcınız ile IA'dan adını bilmediğim başka kişilerin bu işe bulaştığından şüphelendiğimi söyleseydim bana inanır mıydınız? Hemen soruşturma başlatır mıydınız?"

Müdür arkasına yaslanıyor ve o an bunu düşünerek haklı olduğuna karar verdiğini görebiliyorum. Kendi adamlarının, Barclay'in anlattığı onca şeye rağmen suçlu olduğuna inanmazdı.

"Neyse, şimdi soruşturacağız," diyor.

Birden, bu adamdan hoşlanmasam bile bunun gerçekten olacağını, hastaneye geri gidip Ben ve Cecily'yi orada bulacağımızı düşünüyorum.

Kazanmış olabiliriz.

Oysa olay bitmeye yakın bile değil.

00:14:41:27

Kapı açılıyor.

Vali, yanında iki koruması ve elinde bir kadeh şarapla içeri giriyor. Yanakları kızarmış ve gözleri sulanmış, her an tekrar gülecek gibi duruyor. Her koruma gibi onun korumaları da durumla ilgisiz.

“Keith, burada ne yapıyorsun?” diyor. “Bir gece de kendine izin versen olmaz mı? Bordeaux’yu açtık bile.”

“Hanna, bize izin verirsen birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var,” diyor.

Sonra vali, Barclay’i görüyor.

“Aa, Taylor, sen de mi yemeğe geldin?” diyor.

Bunda bir tuhafılık var. Eften püften biri olsa bile, bir saatlik bir olayı nasıl bu kadar rahat karşılayabilir? Ayrıca şayet aklını kaybetmediyse, şu an çalışma odasında oldukça ciddi bir şeyin döndüğünü anlamış olmalı. Ne olduğunu bilmek istiyorsa, doğrudan sorabilirdi. Nasıl bir oyun oynadığını anlamıyorum.

Bu düşünceleri kafamda anlamlandırmaya çalışırken, bir arabanın motor sesini duyuyorum ve kapının önüne gelen bir arabanın

farlarıyla kısa süre gözlerimiz kamaşıyor.

Sorunun ne olduğunu anlıyorum.

Fakat çok geç ve bunu biliyorum.

Arkamdaki silaha uzanıyorum, ama iki koruma da çoktan silahlarını alıp bana yöneltilmiş durumda. “Aklından bile geçirme, tatlım,” diyor vali ve tavrı hemen değişiyor. Şimdi yüz ifadesi sert ve buz gibi. Bu değişim onu tamamen başka bir insan yapıyor ve onu hafife alarak ne büyük bir hata yaptığımı anlıyorum.

“Hanna? Bu da...” Müdür benden bir adım geriden geliyor belli ki.

“Beni iyi dinleyin ve ne diyorsam onu yapın,” diyor. “Macon zavallı Annamarie’nin ağzına silahını doğrulttu ve bekliyor. Ondan pek hoşlanmaz zaten. Silahlarınızı yere atın.” Doğrudan bana baktığı için önce ben atıyorum. Barclay’e dönüyor ve arkasındaki silahı alıp yere atıp tekmeyle uzaklaştırırken, “Hepsini,” diyor.

Barclay de ayak bileğindeki tabancayı da çıkarıyor. Olan avantajı da artık yok.

Vali öne eğilip silahı alıyor. Ayağa kalkarken ona gülümsüyor. “Gözümüzün üzerinde olması gereken kişinin sen olduğunu hep biliyordum, Taylor.” Ardından, ben daha neler olduğunu anlamadan üç el ateş ediyor.

Tam da Müdür Keith Franklin’in göğsüne.

Müdür daha yere düşmeden ölüyor.

00:14:38:25

Odanın bütün havası çekilmiş gibi. Donmuş bir halde müdürün yanımda yatan cesedine bakıyorum. Buraya gelirken aklımdan geçen bütün olası senaryolar içinde, *bu* en aklıma gelmeyendi.

Ön kapı çarpıyor ve arabadaki kişi her kimse partiye katılmaya geliyor.

Gözlerimi Barclay'e çeviriyorum, o da en az benim kadar şaşırılmış bir halde valiye bakıyor.

Valiye bakıyorum, bir sonraki hamlesine hazırım, ama o bana bakmıyor. Korumaların silahları hâlâ bize doğru, ancak o kapıya ve gelen adama bakıyor.

Onu daha önce de görmüştüm. Uzun boylu ve zayıf olsa da güçlü, kuvvetli. Kıyafetleri parlak ya da siyah değil, bu haliyle sıradan birinden farksız. Yüzü sert ve onu ilk gördüğümde hissettiğim ürpertiği yine hissediyorum. Açık renk saçları kısacık kesilmiş ve pek çok kavgadan nasibini almış bir havası var, bulaşmak isteyeceğiniz tiplerden.

Gözlerini bana çevirip duruyor, baştan aşağı süzüyor, ama yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmuyor ve ben omuriliğimden yukarı süzülen bir ürperti hissediyorum.

Tanıştırılmamıza gerek yok. Bu adamın kim olduğunu biliyorum.

Constantine Meridian.

Onu son görüşümde gardiyanlara Derek Michaels'ı hücre-sinden çıkarttırıyordu ve gömleği kan içindeydi.

Arkasından birkaç adam daha geliyor. Daha pespaye gözükseler de bu ürkütücü olmadıkları anlamına gelmez.

"Sonunda geldiniz," diyor vali. "Bütün gün sizi bekleyeceğim sanıyordum."

Onu umursamadan adamlarından birine işaret ediyor. "Bunları da işleme sok."

Vali onunla konuşmaya başlıyor, fakat onu dinlemiyorum. Bizi de Gönülsüz yapacak. Bu düşünce beynimi kemiriyor ve beni kendime getiriyor. Buna izin vermeyeceğim. Bu adamlarla kavgaya tutuşursam muhtemelen vurulacağım, ama bize bunu yapmalarına izin veremem. Ne yapacağımı bilmememe rağmen Meridian'a doğru bir adım atıyorum.

Sadece bir şey yapmam gerektiğini biliyorum.

"Yapma," diyor Barclay sessizce.

Onu dinlemeyip bir adım daha atarken Meridian hareket ettiğimi anlamak üzere.

"Çoktan ölmüşsündür diye düşünüyordum," diyor.

Şaşıyorum. Önce ne dediğini anlamıyorum, ama sonra hatırlıyorum. İkizimi tanıyor. Ne ona ne de bana dikkatle baktığı için farkı göremiyor. Belki de mantıklı olan buydu, ikizim kalmak ve onu alt etmek yerine gitmeyi seçti. Ama benim ne kadar farklı olduğumu bilmiyor.

Bunu kullanabilirim. Beklemediği bir şey yapabilir ve onu hazırlıksız yakalayabilirim.

“Öldüğümü mü sandın?” diyorum.

Omuzlarını silkiyor. Oralı olmuyor. Umurunda değil; tek düşündüğü, kızın orada olmaması gerektiği.

Öne atıyorum ve yüzüne bir yumruk atıyorum.

00:14:34:19

Yumruğum yüzünün sol tarafına denk geldiğinde elimi tuğla bir duvara çarpmışım gibi hissediyorum. Acısı koluma kadar vuruyor, ama durmuyorum. Dizimle hayalarına vurup arkasındaki silahı alıyorum.

Arkamda bir cam kırılma sesi duyuyorum, bağırışmalar geliyor, Meridian inliyor. Parmaklarım silaha dokunduğu sırada başımda keskin bir acı hissediyorum ve sert bir el beni saçımdan çekerek dizüstü çöktürüyor.

Şakağıma dayanan soğuk metali hissederken barut kokusu alıyorum.

Meridian eğilip beni çenemden tutarak yüzümü kendisine doğru kaldırıyor. Saçımı tutan adam beni bırakmıyor, saçlarımdan bir kısmının koptuğunu hissediyorum.

Meridian başını iki yana sallıyarak elini indiriyor. "Sen düşündüğüm kişi değilsin," diyor sessizce.

Ses tonunun sakinliği beni ürkütüyor. Dikkatini doğrudan

bana yöneltniş olması midemi bulandırıyor, huzursuz oluyorum.
Bana yeniden dokunmasını istemiyorum.

Dokunmuyor. Onun yerine elinin aşağı indiğini görüyorum.
Başımın arkası acıdan patlayacak gibi oluyor.

00:09:06:30

Uyanınca hayatımın en kötü baş ağrısı deneyimini yaşıyorum, şoktayım.

Yüzüm de kaşınıyor.

Bej rengi halıda yüzüstü yatıyorum, ellerim arkadan bağlı. Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyorum, ama bunların bu haftaki diğer yaralarım kadar ciddi olduğunu sanmıyorum. Her şeyden önce, ellerim uyuşmamış, bu da o pozisyonda çok uzun süre kalmadığım anlamına geliyor.

“Onları bulamazsak, unutacağız,” diyor bir kadın sesi. “Elbette ki konuyu anlamışsındır.” Konuşan vali.

Bulduğum yerden onu göremiyorum, hatta neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

Bir an hareket etsem mi, kollarımın bağının sıkılığına baksam mı, nerede olduğumu anlasam mı, diye düşünüyorum ama belki de en iyisi orada öylece yatmaktır. İkinci seçenek ağrıyan başımı düşününce daha güvenli geliyor. Tekrar dayak yememeli, vurulmamalı ve dikkat çekmemeliyim.

Peki, sonunda bana ne olacak?

Ne olursa olsun, sonum aynı olacak.

Ölüm.

Odayı görebileyim diye başımı hafifçe yana çeviriyorum. Henüz dövüşmeye hazır değilim. Bulanık görüşümle, duvardaki kitap raflarını seçebiliyorum. Arkamda bir masa var. Odanın diğer tarafında da yarısına kadar açık bir kapı var. Benim yaşlarımda ya da biraz daha büyük, kahverengi saçlı bir kız masada oturuyor. Önünde de ileri teknoloji bir bilgisayar var. Burnu kemerli ve yüzünün yarısında nispeten yeni morluklar var. Yüzüne top gelmiş ya da yumruk yemiş gibi görünüyor. Cevabın ikincisi olduğunu anlamak için çok yaratıcı olmama gerek yok.

Yanımda kolları bağlı, bilinci açık ve sırtı duvara dayalı şekilde oturan bir adam daha var. Çok kötü dövülmüş, yüzü kan içinde; kanın bir kısmı kurumuş, bir kısmı taze. Sümkürünce burundan kan çıkıyor, onun Barclay olduğunu fark ediyorum. Ona dokunabileceğim kadar yakınımda değil.

“Bunu halletmek ikinizin işi,” diyor bir erkek sesi. Meridian olduğunu düşünüyorum, ama tam olarak emin değilim.

Onu da, kısık sesle konuşan diğerlerini de göremiyorum. Şayet kulaklarım hasar görmediyse, bizden bir oda ötede olmalılar, çünkü ancak seslerini yükselttiklerinde onları duyabiliyorum.

Bilgisayar başındaki kız bana bakıyor. Göz göze geliyoruz, benim ayıldığımı görüyor.

00:09:01:21

Önce kapıya, sonra bana bakıyor. Düşünüyor, bir konuda karar vermeye çalışıyor. Bunu yüzünde, sımsıkı kapattığı dudaklarında görebiliyorum. Sadece ne planladığını bilmiyorum.

Nabzım hızlanıyor. Sanki kulaklarımdan çıkıp doğrudan üzerinde yattığım halıda atıyor. Dikkatini çekebilir miyim diye Barclay'e bakıyorum, ama gözlerini kapatmış. Ya bayılmış ya da konsantre olamayacak kadar çok canı yanıyor.

Kız yerinden kalkıp odalarımızı ayıran kapıya doğru gidiyor. Üzerinde bir kot pantolon ve beyaz kazak var. Çürükleri olmasa, normal görünecek. Burada ne işi olduğunu, buna nasıl bulaştığını merak ediyorum.

Tereddüt ediyor ve koridora, seslerin geldiği yöne bakıyor. Görünürde kimse yok.

Hızla yanıma gelip ellerini omuzumun altına koyuyor ve daha rahat görebileyim diye beni döndürüyor, ardından da elime bir tükenmezkalem tutuşturuyor. "Elimde başka bir şey yok," diye fısıldarken gözü hâlâ kapıda.

“Kaç kişiler?” diye soruyorum. Tükenmez kalemle ne yapabilirim. bilmiyorum, hele de ellerim bağlıyken, ama eğer bir şey yapacaksam, bunu bilmem gerek.

“Şimdi mi?” diyor dudağını ısıtır. “Gizli Servis ya da onun gibi bir şeyden dört adam daima yanlarında olur. Yani, vali ve kocasını kastediyorum. Bu akşam kuzeni de burada. Beraberinde birkaç kişi daha vardı, ama onları gönderdi. Ancak muhtemelen geri gelirler. Bir de yeni bir adam daha geldi.”

“Yani en iyi ihtimalle sekiz kişiler,” diyorum. Hiç hoş değil. “En kötü de on iki?”

Başını sallıyor.

“Neredeyiz?”

Başını hafifçe yana eğip, “Vali Worth’un evinde,” diyor.

O kadarını tahmin etmiştim. “Hayır, yani evin hangi bölümündeyiz?” En iyi şansımız onlar hâlâ baygın olduğumuzu düşünürken kaçmak olabilir belki.

“İkinci katta,” diye fısıldıyor. “Evin arka tarafına yakınız.”

Duymak istediğim bu değil. İçinde bulunduğumuz durumda, üçümüz de ikinci kattan inip, kalkıp koşamayız. Belli ki kapıdan da çok uzağız.

“Sanırım geliyorlar,” diyor ve ayağa kalkarken sol eli gözümlün önünden geçiyor. Yüzükparmağında bir altın yüzük var ve başparmağındaki tırnağın büyük bir bölümü yok.

Çok düşünmeden ağızımdan şu cümle çıkıyor. “Adın ne?”

Geri dönüp gülümsüyor. “Renee,” diyor ve sonra kapıdan geçip bilgisayarın başına dönüyor.

Büyük şirketlerdeki, değerli veritabanına sahip büyük bilgisayarlara benziyor kullandığı. Ellerim bağlı olmasaydı ya da yerde olmasaydım, çalınan bilgilere ait kayıtlar var mı diye bakardım. Renee

Adams'ın banka hesaplarına bakıp ne büyük paralar döndüğünü görebilirdim.

Onun bilgisayarı kullanışını izliyorum ve birinin, "Bunu nasıl düzelteceksin?" dediğini duyuyorum. Nerede olsa tanıyacağım bu sesi duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Hapiste olsa bile, Renee Adams'ın bir bilgisayar korsanı olup olmadığını merak ediyorum.

Elbette ki asıl soru vali için nasıl bir iş yaptığı.

Ama sorma fırsatım olmuyor, çünkü haklıymış. Biri geliyor.

Artık buradalar.

00:08:55:26

Gelenler Meridian, vali, iki koruma ve Müdür Yardımcısı Ryan Struzinski.

Tükenmezkalemi elimdeki bağa sokuyorum, ama ip değil de kablo olduğu için hiçbir işe yaramıyor. Kalemi kolumun içine saklıyorum. Ellerim kurtulursa silah olarak kullanabilirim.

Ağırlaşan gözkapaklarıma rağmen, Meridian'ın ve valinin hareketlerini izliyorum. Pozisyonlarına bakılırsa korumalar yanında, şeytan Struz da peşlerinde. Sorumlular bunlar.

Aynı zamanda tartışıyorlar. “Kıza sen bak, Taylor’la ben ilgilenirim,” diyor vali.

“Onu kullanabilirim. Yeterince güzel, bir özelliği yok ama güzel. Ona para veren çıkar. Bu...” Barclay’in ayağını tekmeliyor. “Bu sadece baş belası.”

Neler konuştuklarını, bize yapacaklarını duyunca boğazım düğümleniyor.

Belki de bizi öldürmeliler. Seçeneklerim ölüm ve kölelik olunca, hangisini seçeceğimi bilemiyorum.

İkisi de kabul edilemez. Ölmeye hazır değilim, *kendi* Struz'uma, eve ve aileme geri döneceğime söz verdim. Ayrıca özgürlüğüm elimden alınarak başka bir dünyaya –kim bilir ne şartlar altında– gönderilemem.

“Ben onu kontrol edebilirim.” Vali kakhaha atıyor. “Tıpkı Ryan gibi; zeki, hırslı ve aç. Sadece ne istediğini öğrenmeliyiz.”

“Şimdiye kadar bu tür işleri çok yaptın,” diyor Meridian.

Bir duraklama oluyor. Struz'un şeytan ikizinin bu karara uymasını bekliyor olmalılar çünkü, “Bana bakmayın,” diyor. Ses tonu alçak, yorgun, tükenmiş. “Ne yapacaksınız yapın.”

Meridian gülüyor. Şeytani bir kakhaha değil, ama soğuk, sanki espriyi anladığından değil de mecburen gülmüş gibi. Ürpertiyorum ve elimdeki bağlara odaklanıyorum. Önce sol elimi kurtarmaya çalışıyorum, şüphesiz ki kablo birkaç yerinden ayrılacak, ama ihtiyacım olan sağ elimi yara almadan kurtarmalıyım.

“Masumiyet kartını çok iyi oynuyorsun,” diyor Meridian. “Özellikle çocuklar üzerinde deney yapan biri için.”

“Masum olduğumu hiçbir zaman söylemedim,” diyor müdür yardımcısı, sesindeki bıkkınlık anlaşılıyor.

“Yeter.” Vali yürüyüp Renee Adams'ın ve bilgisayarın başına geliyor. “Taylor onunla tanışana dek bir sorun teşkil etmiyordu. Bu kız onu kötü etkiledi. Onu öldürün, ben Taylor'la ilgilenirim.”

Sessizlik oluyor.

Doğrulup saçmalamayın diye bağırarak istiyorum. Barclay ortaya çıkana dek huysuz ve sıradan bir lise öğrencisi olduğumu, benim dünyama gelip de yardım isteyen kişinin *Barclay* olduğunu anlatmak istiyorum. Berbat gökdelenli, insanların altlarındaki herkesten daha iyilermiş gibi hayatlarını otuz metre yüksekte yaşadığı

bu aptal dünyada olmayı bile istemiyorum.

Ama öylece duruyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum, ellerim ve vücudum titremesin diye uğraşıyorum. Buna tutunuyorum ki, korkumu bastırabileyim.

Kölelik ne kadar kötü olursa olsun, yine de yaşıyor olurum.

Sessizlik devam ediyor. Tartışma bitmiş gibi odadaki kimse karşı çıkmıyor.

Neden karşı çıkmasınlar ki? Meridian beni öldürmenin kayıp olduğunu düşünebilir, hele de beni satıp para kazanabilecekken, yine de güçsüzlüğümü kanıtlamadım ve muhtemelen zaten parasını da aldı.

Gözlerimi Barclay'e çeviriyorum. Ona uzanıp uyandırabilmeyi umuyorum ama kanlı ve şiş yüzündeki mavi gözlerini görünce, ikimizin de aynı gemide olduğunu anlıyorum. O da dinliyor ve baygın numarası yapıyor.

Onunla iletişim kurmaya çalışıyorum. Ona gözlerimle, *ya şimdi ya da hiç*, demeye çalışıyorum. Tek umudum onun da elindeki bağlardan kurtulmanın bir yolunu bulmuş olması.

Mesajı alıp almadığından emin değilim. Ne demekse, hafifçe başını sallıyor.

"Pekâlâ?" diyor vali.

"İkisini de öldürmeme ne dersin?" diyor Meridian.

Somurtan bir ses çıkarsa da karşı çıkmıyor.

Ellerim kandan ısınıp yapış yapış oluyor, ama teli çıkarabileceğimi düşünüyorum. Bir şey yapacaksam, bu şimdi olacak. Hiçbir şey yapmadan ölmemize izin veremem.

Meridian, "Kaldır onu," dediğinde korumalardan biri önümde. "Ne? Onu baygınken mi vurmamı istiyorsun?" diye homurdanıyor. "Bunun keyfi nerede?"

00:08:50:59

Koruma ellerini koltuk altlarına götürüyor. Gözlerim kapalı halde odayı ve içerideki herkesi gözümde canlandırıyorum.

Benden en uzakta, yaklaşık iki metre mesafede olan kişiler vali ve diğer koruması. Renee Adams da onların arkasında, diğer odada.

Struz'un şeytan ikizi kapının yanında dolanıyor, benden bir buçuk metre uzakta.

Meridian hemen önümde, aramızda neredeyse birkaç adım var ama uzanabileceğim gibi değil.

Koruma beni kaldırırken nefesimi tutup sol elimi bağdan çıkarıyorum.

Acı tahmin ettiğimden de kötü. Elimden en azından üç kat deri sıyrılıyor, sıcak kan bileğime ve parmaklarıma doğru akıyor ve bağıyorum.

Ama ellerim kurtuluyor.

00:08:49:57

Gözlerimi açıyorum.

Koruma beni masanın üzerine yatırmaya çalışıyor. Meridian da arkasında, boş boş bakıyor.

Kalemi kolumdan çıkarıp parmaklarımın arasına alıyorum.

Derin bir nefes alıp babamı, beni korumak için ne kadar uzaklara gittiğini düşünüyorum. Alex'i ve ona savunma dersleri almasını söylediğimde bana, *ben varım. Seni bir daha kimsenin incitmesine izin vermeyeceğiz*, demesini düşünüyorum. Cecily'yi ve bizimle IA'ya gelme konusundaki ısrarını, *ben kendimi düşünüyorum, nefesi berbat kokan bir puşt beni kaçırdı, bana iğne yaptı ve beni kara bir delikten içeri attı*, değişini düşünüyorum.

Meridian silahını çıkarıp bacağına vuruyor.

Ben'i, yarın idam edilecek olan ailesini, onun ölmüş olabileceğini ya da bir yerlerde kan kaybettiğini düşünüyorum.

Kendi kendime, ya benim ya da bu adamın hayatı, diyorum ve söz konusu benim hayatım olmadığı için her şeyi yapmaya hakkım var.

Kalemin ucu dışarı gelecek şekilde sımsıkı tutuyorum.

Şu an ne yaparsam yapayım, hiçbiri onlarınki kadar kötü olmayacak, diye kendimi telkin ediyorum.

Koruma, Meridian'a bakmak üzere dönüyor. Bir şey diyecek gibi dudakları aralanıyor, ama ona bu fırsatı vermiyorum. O bakmazken, kolumu hızla kaldırıp kalemi gözüne batırıyorum.

00:08:46:56

Koruma çığlık atıp beni bırakırken gözünü tutuyor. Onunla birlikte hareket edip vücudunu kalkan olarak kullanıyorum ve ceketinin altındaki silaha uzanıyorum.

Çığlıklarının arasında biri bağırıyor ya da birkaç kişi birbirine bağırıyor, ama ne dediklerini duymadığım gibi umurumda da değil.

Parmaklarım silahın kabzasını sıkıca kavırıyor ve çekip nişan alıyorum. Tam olarak kime nişan alacağımı hiç düşünmemişim. Zaten gerek de yok.

Hayatta kalma içgüdüüm devrede.

Hedef Meridian. Vali sorumlu kişinin kendi olduğunu düşünüyor, oysa buradaki en tehlikeli kişi Meridian.

Parmağım tetiği çekerken patlama sesini duyuyorum.

Fakat birden sağ kolum tutmaz oluyor. Yana düşünüyor ve silah elimden kayıyor.

Şaşkınlıkla koluma bakıyorum. Kolumdan akan kanı görünce de acıyı hissediyorum.

Biri küfrediyor ve kafamı kaldırıncı kanaması olan tek kişinin ben olmadığını görüyorum. Ateş etmişim, ancak kötü isabet etmiş. Görünen o ki sadece Meridian'ın kolunu sıyırmış.

Boğazımı yakalayıp beni sertçe duvara itiyor.

Ama bununla da kalmıyor. Beni geri çekip tekrar tekrar vuruyor. Sayamayacağım kadar çok. Her çarpışımda başım içimde bir şey patlıyormuş gibi acıyor. Tekme atmaya ya da onu tırmalamaya çalışsam da vücudumu kullanamıyorum. Kendime çok fazla zarar verdim ve şimdi bir şey yapamıyorum. Tek yapabildiğim elimdeki kanın bir kısmını onun yüzüne bulaştırmak oluyor.

Boğazımdaki parmaklarıyla, soluk boruma bastırıncı nefessiz kalıyorum. Gözüm kararıyor, bayılacak gibi oluyorum ve bu kadar güçsüz olmama rağmen, uzanıp ellerini boğazımdan çekmeye çalışıyorum.

Birden duruyor, elleri gevşiyor, ciğerlerime yeniden hava doldukça tekrar görebiliyorum ve korumanın hâlâ çığlık attığını fark ediyorum.

Meridian elini kaldırıp hiçbir şey demeden adamın göğsüne üç el ateş edince çığlıklar duruyor.

“Ne...” diye bağılıyor vali.

“Gürültü yapmaya devam edersen seni de vururum,” diyor

Ağzını hemen kapatsa da ondan tehdit alacak değil. Bir şey söyleyecek gibi görünüyor.

Fakat fırsat bulamıyor.

Alt kattan bir çığlık, ardından da arka arkaya silah sesleri geliyor.

00:08:41:27

İki adam, Elijah ve Ben'i içeri getiriyor. Onları görünce soluksuz kalıyorum. Neden birlikte olduklarını ya da Elijah'ın neden hastaneden ayrıldığını düşünecek vaktim yok. Ben'in hayatta olduğunu gördüğüm için o kadar rahatlıyorum ki, vücudum güçsüzleşiyor.

Elleri arkalarından bağlı. Birinin Cecily'yi de getirmesini bekliyorum, ama yok. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Hastanede güvende olabilir, evde bir yerlerde olabilir, yaralı olabilir ya da daha kötüsü.

Ben'e bakıyorum.

İçinde bulunduğumuz durum, yani ikimizin de ölecek olma ihtimali, sorun değil. Üzerinde kan yok, bilinci kapalı değil, IA hapishanesinde değil ve bunu görmek bana umut veriyor.

"Bir sorunumuz var." Konuşan adam altmışlarında görünüyor ve üzerinde diğerlerinininki gibi *Siyah Giyen Adamlar* üniformasından yok. Valinin kocası olmalı.

"Birini mi kaybettik?" diye soruyor vali. Kocası başını sallıyor.

Vali korumaya bakıp, “Onunla git,” diyor yenisine dönmekten. “Sen kal.”

Valinin kocası ve bir koruma odadan çıkararak Meridian’ı, valiyi, kalan tek korumayı ve tuhaf şekilde sessiz kalan şeytan Struz’u arkalarında bırakıyor. Ölmek üzere olmasaydım, sayılarımızın eşit olduğu gerçeğine odaklanırdım.

Ben’e bakıyorum. Beni izliyor ve ben de bütün kararlarının benim etrafımda dönüp durduğunu söyleyişi aklıma geliyor. Muhtemelen beni kurtarmak için gelmeyi planladı ve ölümcül bir hata yaptı.

Buraya geliyorsa önce silahını kullanıp ardından soru sorması gerektiği gerçeğine hazırlanmış olmalıydı, bu da buraya hayatını tehdit eden bir dezavantajla geldiği anlamına geliyor. Şimdi de yakalandı.

“Bu nedir?” diyor Meridian.

Valinin koruması belli ki bu soruyu anlamıyor. Bize, Ben ve Elijah’m birden ortaya çıkarak kendilerine saldırmaya başladığını anlatıyor. Bitirmeye fırsat bulamıyor.

Meridian silahını önce Elijah’a doğrultuyor ve ateş ediyor.

Elijah inleyerek geriye doğru düşüyor. Mermi yaralı bacağına isabet ediyor. Akmaya başlayan kan kotunu kaplıyor.

“Ben!” diye bağıyorum. Ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum, Meridian silahını ona doğrultacağı için uyarıyor muyum, kaçmasını mı söylüyorum, yoksa başka bir şey mi yapıyorum, bilmiyorum.

Oysa önemi yok.

Düşündüklerim sonlanmıyor bile.

Meridian tetiği iki kez çekiyor. Ben’in her iki bacağına da birer

kurşun. İki atışla sarsılıp yere düşerken acıdan yüzü buruşuyor.

Nefes alamıyorum. Bir şeyler düşünmeliyim, yoksa hepimiz burada öleceğiz.

Meridian silahını yere atıyor.

Yine nefes alamıyorum, ama bu kez Meridian yüzünden değil. Gözlerime yaşlar doluyor, soluksuz kalıyorum. Ben'i hayatta olduğunu gördüğüm an gelen bütün rahatlama ve bunu başaracağımıza, sonuna kadar geldiğimize dair hissettiğim umut yok oluyor. Arkasında bıraktığı boşluk içimi yakıyor. Şimdi Ben kendini öldürtecek.

“Dur!” diyor Ben, valinin koruması ellerini tutup bağlamak üzere arkasına doğru çekerken. “Onu bırakın, gitsin. Onun yerine beni öldürün.” diyor. “İstedığınız kişi benim.”

Başımı iki yana sallamaya başlıyorum, çünkü bu berbat bir fikir.

Bunu düşünen bir tek ben değilim. Meridian, “Bunu neden yapayım? İkiniz de elimdesiniz,” diyor.

Boğazımı sıkıyor ve cebinden av bıçağı gibi bir şey çıkarınca yeniden çırpınmaya başlıyorum.

“Başıma çok bela açtın,” diyor Ben'e. “Şimdi kendi ölümünden önce onunkini izleyeceksin.”

Bıçağını boynuma doğru kaldırıyor.

00:08:36:27

Sırtım duvara dayalı, çelik bıçağın ucu boynuma batarken kaçacak hiçbir yerim yok.

Sağ tarafımda, elleri göğsünün üzerinde bağlı şekilde duran vali ölmemi bekliyor. Onun arkasındaki odada Renee Adams bilgisayarın arkasına sinmiş halde. Karşımda, yerde ölmüş koruma yan yatıyor, bir eli hâlâ kalemi soktuğum gözünde. Diğer koruma, yüzündeki acı ifadesiyle duvara yaslanmış haldeki Barclay'ın yanında duruyor. Elijah yerde, kan pantolonuna bulaşıyor. Normal nefes alıyor ve Meridian'a bakıyor. Henüz ölecek gibi görünmüyor. Struz'un şeytan ikizi kapıda dolanmaya devam ediyor.

Ve Ben.

Ben karşımda, yan yatmış, dudakları hafif aralık, gözleri büyümüş ve ellerindeki bağlarla uğraşıyor. Çok solgun, ama çok kan kaybediyormuş gibi görünmüyor. Gözlerimle bunun onun hatası olmadığını söylemeye çalışıyorum.

Yanlış yöne hareket edersem, boğazım kesilecek, ayak bileğim Barclay beni raylara ittiğinden beri şiş. Kaçış planımı düşün-

meme gerek yok, onun için vazgeiyorom.

Meridian’la göz göze geliyoruz. Bu mesafeden içinde altın rengi ısıltılar olan, yemyeşil gözleri olduğunu görüyorum; hiç de bu kadar zalim birinin gözleri gibi değiller.

“Hayatım takas mı edeceksin?” diye soruyor. “Taraf mı değıştireceksin?”

Cevap vermiyorum. Dümdüz durup dişlerimi sıkıyorum.

Hepsi bu.

00:08:36:17

Bazı insanların ölüm gelip çatığında kendi zamanlarının geldiğini düşünüp bunu kabul ettiklerini duymuştum. Bunu az önceye kadar asla anlayamazdım. Pes ettiğimden ya da teslim olacağımdan değil. Gururla yapacağım bir seçim bu.

Bu kez hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor; optik sinirlerimin yanı sıra, ölüm ya da Ben Michaels değil gördüğüm.

Benim.

Annemi Jared'e hamileyken plajda görüyorum, bozulmuş kumdan kalesi de yanında.

On üç yaşına bastığım ve yerel video dükkânının eski filmlerle ilgili özel bir kampanya başlattığı yazı hatırlıyorum: dört film, dört gün, dört dolar. Kate ve ben, Alex'e dört tane konusuz aksiyon filmi aldırıp, bizim oturma odamızda uyku tulumlarımızın içinde hepsini arka arkaya izledik. Uyuyana kadar Jared'in de izlemesine izin verirdik, sonra da keçeli kalemle onun alnına uzaylılar çizer, patlamış mısır ve pizza yer, Alex çok fazla yemekten çatlayacak hale gelinceye dek de Sprite içerdik. Sonra da bisikletlerimize at-

layıp Black Mountain Park'a gider ve güneşin doğuşunu izlerdik.

Torrey Pines Yolu'nda dirilişimi, Ben'in silüetini, tenimdeki sıcak elini hatırlıyorum. Bende ilk hatırası zihnimde dolaşiyor; on yaşımdayken, pembe çiçekli mayomla bir melek gibi onu sudan çıkarışım aklımda.

Jared'in bu seneki doğum gününü hatırlıyorum. Sadece ben, Struz ve Jared'in iki arkadaşı... Bir kutu soya sütü ve çırpılmış yumurtayla yaptığımız kekin üzerine hazır krema sürmüştük. Dışarıda oturduk ve pil bitene dek el fenerini elden ele dolaştırıp en iyi korku hikâyelerini anlattık birbirimize. Sonra Struz helikopter pilotlarından biriyle Jared'e gece uçuşu yaptırıp ona sürpriz yaptı.

Ben'le ilk buluşmamızı hatırlıyorum. Beni Sunset Cliffs'e götürüşü, Roberto's'tan aldığı yiyecekleri yiyişimiz ve suyun üzerine batan güneşi izlememiz. Güneşin sıcaklığı, okyanusun kokusu ve dalgaların sesi; sonra ilk kez yaşadığım, Ben'in dudaklarının tadı.

Babamı hatırlıyorum. İşten eve gelir gelmez bana kitap okuyuşu, işine rağmen bütün yüzüne yarışlarıma gelişi, bana her gün gururla bakışı.

Bir de Disneyland'deki o günü hatırlıyorum. Patlamış mısır ve kekin kokusu, parlak renkler, balonlar, tatildeki çocukların kahkaha ve çılgınlıkları, Jared ve benim acılı ekmek kâsesi ile Mickey Mouse dondurmasına dalışımız, Space Mountain ve Korku Kulesi için iki kez sırada bekleyişimiz, sonra Jedi eğitim gösterisiyle Külkedisi'nin kalesindeki havai fişekleri izleyişimiz.

Dünyamda ve Prima'da, geride bıraktığım onca şeyi düşünürken gözümü bile kırpıyormuyordum. Boynumdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor. Kurtardığım insanların hayatlarında iz bıraktım; Ben,

Barclay ve benim kurtardığımız insanlar, Meridian alt edildiğinde özgür bırakılacak olan o insanlar.

Buradaydım.

Yaşadım.

Önemliydim.

Bu gitmek için iyi bir yol.

“Seni öldürmek zorunda olduğum için utanıyorum,” diyor Meridian. Bıçağı eline yeniden yerleştiriyor ve boğazıma dayamadan önce gözümün önüne Ben geliyor, sabun, nane ve benzin kokusu...

00:08:36:16

Her şey bir anda oluyor.

Başta anlamıyorum. Bir dizi gürültü sadece.

Bir inleme ve hırıltılar.

Ardından bir silah sesi ve yüzüme sıçrayan ılık bir şey.

Bağırışlar, kavga, derken boğazımdaki baskı gidiyor ve bir silah sesi daha duyuluyor.

Sonra bir tane daha.

Yüzüme dokunuyorum ve elim kan oluyor. Öne eğiliyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum, ama vurulmamışım. Biri beni omzumdan yakalayıp kendine çeviriyor, bana bağırarak bir şeyler söylüyor, fakat söylediklerine odaklanamıyorum.

Kendime gelmeye çalışıp odaya odaklanıyorum.

Başta anlam veremiyorum. Ben'in yanında bir ceset var, kan gölünün içinde, boğazına bir şey saplı. Vali yüzüstü yerde yatıyor. Meridian da aynı şekilde önümde yatıyor ve yüzü dağılmış. Kurşun kafamın birkaç santimetre üzerinde duvara saplanmış. Struz olmayan adam önümde duruyor ve elinde bir silah var. Bir an si-

lahı bana doğrulttuğunu sanıyorum, ama sonra sadece elinde tuttuğunu, bunu yapamayacağını düşünüp yaptığını ve şimdi ne yapacağını bilemez halde duran biri gibi bir tavrı olduğunu görüyorum.

Barclay’i yerde elinde silahla, boğazındaki delikten kan akarken ve Elijah’ı da ona doğru sürünürken görünce ne olduğunu anlıyorum.

00:08:36:09

Barclay hayatımı kurtardı.

Ben erken davrandığımda o da muhtemelen kaçış için plan yapıyordu. Bana söylemeye çalıştığı da *bu* olmalıydı.

Fazla odaklanmıştım ve orali olmayacak kadar kendimi düşünüyordum.

Hayatımın son anlarını yeniden yaşarken, Meridian silahı boğazıma dayadığında, belli ki o da elindeki bağları çözmeyi başarmış. Ölen korumanın elindeki kalemi alıp diğer korumanın şahdamarına saplamış ve bunu yaparken de aynı adamın silahını almış.

Kimse tepki bile veremedi de Meridian'ın kafasının arkasından vurmuş.

Fakat onu bu hale çeviren şey şaşkınlığı. Valinin de silahı vardı ve Barclay'den önce davranıp onu vurdu.

Barclay, valinin korumasını ve sonra da Meridian'ı öldürdü. Vali de Barclay'i vurdu.

Biri de *valiyi* sırtından vurdu.

00:08:36:08

Ben ona bakarken, Müdür Yardımcısı Ryan Struzinski silahını kaldırıyor.

Barclay'in yanına eğiliyorum, elindeki silahı alıyorum ve odadaki en hafif tehdide doğrultuyorum.

Şokta olabilir, ama aptal değil. Ben ona silahımı doğrultmadan bir saniye önce o bana doğrultuyor. Vücudum sanki mermiyi durdurabilecekmişim gibi istemsizce geriliyor.

Ama ateş etmiyor.

En azından henüz.

Birbirimize bakarak donup kalıyoruz. Bu mesafeden, ikimiz de birbirimizin kafalarını ıskalamayız ve sonucu şüphesiz ki ölümcül olur. Gecikmeli tepkilerimizi düşünürsek, ikimiz de ateş edip ölmüş olabilirdik.

Nedenini bilmeden, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. Pazarlık yapacak bir şeyim yok. İki ana suçlu öldü, ama bizi yolundan çekerse bu şeyi yine de örtbas edebilir. Ben de onun bu işte olduğunu kimseye anlatmayacağımı söyleme zahmetine girmiyorum. Bana asla inanmaz.

Struzinski'nin gözleri benimkilere kilitleniyor. Biraz üzgün görünüyor, bir sonraki şeyi yapmak istemiyormuş gibi ve sağ kolundaki kasların gerginlikten kasıldığını hissediyorum.

“Buraya kadardı,” diyor.

Sonra silahı kendine çevirip ateş ediyor.

00:08:35:01

O an şoktan kıpırdayamıyorum.

Sonra silahım titreyen elimden düşüyor ve Barclay'a dönüyorum. Onun benim yüzümden ölmesine izin veremem.

Her yerde kan var.

Durdurmaya çalışıyorum, yaraya tampon yapıyorum, bir şekilde kanı vücudunda tutmaya çalışıyorum, ama her nabız atışında parmaklarımın arasından kan süzülüyor.

Ona aptalın teki olduğunu söyleyip yüzüne bir tokat atmak istiyorum. Bu şimdiye dek yaptığı en ahmakça şey olmalı, kendini ortaya atıyor ve dört tane silahlı insana karşı koymaya kalkıyor. Hiç şansı olmadığını bilmeliydi.

Fakat gözlerini bana çevirince, bunu bildiğini anlıyorum. Hepsini biliyordu ve bunu yine de yaptı. Kendini feda etti.

Beni korumak için.

Yaşadığım bunca şeyi kaldırmam çok zor. Boğazım düğümleniyor, gözlerim yanıyor ve başımı iki yana sallıyorum. Ona sınırlendiğim, ona ukala pislik dediğim zamanlarda Barclay'ın iyi

biri olduğu hiç aklıma gelmemişti. O olmasaydı, Cecily ve diğerk Gönülsüzler hayatlarının geri kalanında köle olarak kalacaktı. O olmasaydı, ben Piston’da idamımı bekliyor olacaktım.

Ve bundan da fazlası var. O bana inandı. Beni korumak için, benim güvende olacağımdan emin olarak çalıştı. Ben ise şimdi ona borcumu asla ödeyemeyebilirim.

Bir işe yarasın diye ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum ve bize doğru sürünen Ben’e bakıyorum. Süründüke halıda kan izi kalıyor.

Elijah’ın elleri Barclay’in karnında. Kolunun yarısı kanla kaplı. “Onu iyileştiremiyorum!”

Sonra Ben yanıma gelip elini yaranın içine sokuyor.

Barclay’in üzerine eğilip boştaki elimi yüzüne götürüyorum. Ellerimdeki kan soğuk yanaklarına bulaşıyor ve kalbinin ağır ağır atışını hissediyorum. Nefesimi tutuyorum. Gözleri kayıyor, yüzü solgun, dudakları morarmaya başlıyor. Birkaç saniye içinde kan kaybindan ölecek ve Elijah onu iyileştiremezse...

“Tenner,” diyor Barclay hırıltıyla. “Silah... kapı.”

“Hiçbir boka yaramıyor,” diyor Elijah.

“Kapı,” diye tekrarlıyor Barclay, sesi kısılıyor.

Kaslarımın acısını düşünmeden ne diyorsa yapıyorum. İhtiyacımız olan son şey habersiz yakalanmak. Renee’nin bahsettiğı, Meridian’ın bir yere gönderdiğı adamları hatırlıyorum.

“İşe yarıyor mu?” Ben’e bakıyorum.

Başını iki yana sallıyor.

Aynı şeyi daha önce de yaşamıştık ve aynı cevabı almayı reddediyorum. Ne kadar yorgun ve yaralı oldukları umurumda değıl. Ben’e yeterince zaman vermeliyiz ki, Barclay’i iyileştirsın ve buradan gidelim.

O an aklıma geliyor. Onu iyileştiremezler. Bu binada olmaz.
“Hydrochloradneum kalkanları,” diyorum. “İçerde olduğumuz sürece ana kapı açıp onu iyileştiremezsiniz.”

“Onu buradan çıkarmalıyız,” diyor Ben.

Hemen ayağa fırlıyorum. “Evden yeterince uzaklaşmalıyız...”

“Tenner!” Barclay öksürüyor. “Ben ölüyorum.”

“Merak etme, biz...”

“Ölüyorum dedim, Tenner. Yapamazsınız.”

“Saçmalama,” diyorum beni görebileceği yere geçip.

“Pencere,” diyor Ben, Barclay’ın omzunun altından kavrayıp.
“Bizim dışarı çıkmamız gerek. O şekilde de yaparız.”

Ancak Barclay uzanıp kolumu tutuyor. “Tanrı’yı oynama, Tenner,” diyor.

“Puşluk yapma sen de,” diye cevap veriyorum. Tam onu sevmeye başlamışken benim yüzümden ölüyor.

“Hâlâ yapabiliriz,” diyor Ben.

Barclay cevap olarak öksürüyor ve altdudağı kan oluyor. Gerçek olmayacak kadar koyu renkli.

Bir şey demek, onu ikna etmek için ağzımı açıyorum, ama boğazım düğümleniyor. Ağzımdan tek çıkan, “Lütfen,” oluyor.

Ama çoktan kaybettiğimi biliyorum.

Ben’e bakıyorum, silahı elimden alıyor.

Barclay gülümsüyor. “Mermiler,” diyor.

Etrafa bakıyorum. Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok.

“Hydrochloradneum...” Sesi gidiyor.

Unutmuştum. Onu kalkanın dışına çıkarsak bile, 1A’nın kullandığı mermiler de *hydrochloradneum* korumalı olduğu için onun açtığı yaraları iyileştiremezler. Elijah geçen sonbahar Eric onu vurduğunda bunu acı şekilde öğrenmişti.

“İyi bir takım olduk, Tenner.”

En iyisi, demek istiyorum. Ağzımı açıyorum, ama sözcükler dökülmüyor.

Barclay uzanıp elimi tutuyor. “Sen olmasaydın başaramazdım.” Gözlerimden süzülen yaşlar yüzümden aşağı inerken yakıyor.

Tekrar öksürüyor, bu kez daha çok kan geliyor. Rengi solgun, hayalet gibi ve ben de sanki el ele olmamız onun ömrünü uzatacakmış gibi elini sıkıyorum. Parmakları hafifçe hareket ediyor ve sonra eli, elimdeki ağırlığını yitiriyor.

“Janelle...” diyor, gözleri odaklanmakta güçlük çekiyor.

“Buradayım,” diyorum beni görebilmesi için kafasını tutup. “Buradayım.”

“Mutlaka yap.” Gözleri kapanıyor.

“Neyi?” diyorum onu biraz sarsıp.

“Anıtımı.”

O an aynı anda hem gülüyorum hem de ağlıyorum. “Gerekirse kendim yaparım.”

Sonra anlıyorum. Öldü. Taylor Barclay’i puştun teki yapan şey bu saplantı derecesindeki kararlılığı. O artık öldü. Sadece bir ceset.

00:08:28:57

Ben, beni kendine çektiğinde vücudunun sıcaklığı dayanamayacağım kadar yüksek. İkimiz de vurulduk, ikimiz de kan kaybediyoruz, ama hâlâ buradayız.

Hayattayız.

“Öldüğünü sanmıştım,” diyorum ve ağzıma gözyaşlarımın tadı geliyor.

“O da öyle,” diyor Elijah.

“Seni bırakamazdım,” diyor Ben saçımın içine doğru fısıldayarak.

“Cecily?” diye soruyorum.

“Her zamanki kadar neşeli,” diyor Elijah. “Gönülsüzler’le beraber.”

“Neler oldu?”

“Risk aldım,” diyor Ben. “Silahı görünce eğildim ve ilk atış beni ıskaladı, ikinci de kolumu sıyırdı. İkisi de yeleğe denk geldi. Cecily’yi alıp en yakın çıkışa yönlendirdim: pencereye.”

“Ama atlamak...”

“Bunun ana kapı açma becerilerinin test etmek için iyi bir zaman olduğunu düşünmüş,” diyor Elijah. “Düşerlerken hastaneyi düşünmüş, ana kapı açmış. Doğrudan oraya geldiler. Buna inanabiliyor musun?”

“Hastaneye geri mi döndün?” diyorum. Biz de oraya geri dönmeli ve tekrar toplanmalıydık, ama inancım yoktu. “Öldüğünüzü düşünmüştüm.”

“İniş çok kötüydü, ikimiz de soğuk hastane zeminine çakıldık.”

Ben’e daha sıkı sarılıyorum. Hâlâ ortadan kaybolacakmış, uyanacakmışım, onun hayatta olması bir rüyanın parçasıymış gibi hissediyorum. “Bizi nasıl buldunuz?”

“Adam çaresizce sizi arıyordu,” diyor Elijah. “Zavallı.”

“Ana kapıyı nereye açacağımı bilmesem de seni bulmam gerektiğini biliyordum. Gideceğim yeri düşünmek yerine sadece seni düşünerek bir ana kapı açtım. Beni nereye götüreceğinden emin değildim, ama bir evin arka bahçesine geldik. Beni sana mümkün olduğunca yakma getirdi. İçeri girmek isteyince de alt katta korumalar yakaladı. Geri kalanını biliyorsun.”

Buna inanamıyorum. Ne olursa olsun bu odadan çıkmalıyız. Birbirimizi kurtarmayı yine başardık.

“Bunu bölmekten nefret ediyorum, ama bu lanet yerden çıkmalıyız,” diyor Elijah.

Ben’in göğsüne doğru başımı sallıyorum. Meridian’ın insanların ne zaman buraya geleceğini kim bilebilir?

Renee aklıma gelince yerimden kalkıp onun olduğu yöne gi-

diyorum. Gözleri kapalı şekilde masanın altına çömelmiş ve muhtemelen dua ediyor.

“Renee,” diyorum ona yaklaşırken. “Bizimle gel, seni buradan çıkaracağız.” Ona burada vali için ne yaptığını sormak istiyorum, ama şimdi zamanı değil, zaten vali de öldü. Daha sonra bunu konuşacak bolca vaktimiz olacak.

Yaşarmış kahverengi gözlerini bana çevirdiğinde aynı anda hem yirmisinden küçük hem de büyük görünüyor. Sanırım kaçırılmak insana bunu yapıyor.

“Seni eve götüreceğiz.”

Ayağa kalkıyor. “Ev,” diyor ve bunu söylerken benimle konuşmadığını anlıyorum. Evin kendisi için anlamını nicedir düşünmemiş gibi.

Barclay’ın Meridian’ı öldürdüğü silahı alıyorum ve kontrol ediyorum, içinde dört tane mermi var. “Bir silah al. İhtiyacımız olabilir.”

“Her neyse, J,” diyor Elijah. “Bu seninleyken ikinci vurulum. Sanırım artık arkadaş filan olamayız.”

Bir sebepten arkadaş olduğumuz fikri yüzümü güldürüyor.

Ben, Barclay’ın cebinden kuantum şarj aletini çıkarıyor.

Ona az kalsın buna ihtiyacımız olmadığını söyleyecektim. Bir şekilde Barclay’e ait bir şeyi çalmak istemiyorum. Ben’in ana kapı açmak için ona ihtiyacı yok. Ben de nasıl kullanıldığını bilmiyorum.

Ama sonra Ben’in de Elijah’ın da vurulduğunu, çok yorgun olduklarını hatırlıyorum ve hak veriyorum. Kuantum şarj aletimiz olması mantıklı. Ayrıca Barclay benim bunu almamı isterdi.

Elijah, Ben'i sırtına alıyor ve hızla tek sıra halinde yürümeye başlıyoruz. Kolumdaki berbat acıyı önemsemeden önden gidiyorum, bitkinliğim tüm vücudumu kaplıyor. Silahı önümde tutuyorum ve gerekirse ateş etmeye hazırım. Valinin kocasının nerede olduğunu bilmiyorum, ama kendi kendime sürekli dışarı çıkmamız gerektiğini söylüyorum. Sonra güvenle ana kapı açabiliriz.

Renee benim arkamda, Elijah ile Ben ise onun arkasında. Detaylar bulanık.

Tek bildiğim, alt kata indiğimizde sayamayacağımız kadar arabaya ait farları gördüğümüz, ama o an hissettiğim şey panik değil, öfke.

Vuruldum, bu akşam iki kez ölüyordum, dövüldüm ve tahmin edebileceğimden daha büyük bir acı çekiyorum, işte bunların öfkesi vücudumu ateş gibi kaplıyor. Bu şey şimdi bitmeli. Daha fazla kaçamam.

Bu da şimdiye dek yaptığım en aptalca şeyi yapmama sebep oluyor.

Doğru kapıya gidiyorum. Ben'in bana dediklerini duymuyorum. Kapıyı açıyorum ve silahım yanımda, ışıkların önüne çıkıyorum.

Işıklardan ve bulunduğum açıdan hiçbir şey görmüyorum, ama insanlar bana silahımı atıp ellerimi havaya kaldırmam için bağırıyor. Biri üzerime soğuk su atsa hissedeceğim şeyden çok farklı bu.

Bir siluet bana doğru yaklaşıyor. Elleri havada, silahı yok ve benimle konuşuyor.

Silahımı atıyorum ve kollarımı havaya kaldırırken Hayley

Walker'ın güzel hatları önümde beliriyor. Dudaklarına odaklanıyorum. Başta tek duyduğum kulaklarımdan akan kan, ama sonra “Janelle, iyi misin?” diye sorduğunu duyuyorum.

İyi değilim.

Bir daha da iyi olabilecek miyim, bilmiyorum. Bu yüzden sadece, “Hepsi öldü,” diyebiliyorum. Çünkü bu her şeyi özetliyor.

Sorgu saatler sürüyor.

Peşinden gelen sessizlik ise daha uzun.

Hayley ve IA ekibi valinin evine gelip bizi bulduklarında, *herkesi* tıbbi yardım ve bilgilendirme için IA karargâhına geri getirdi. Ben'den, Elijah'tan ve Renee'den hemen ayrıldım. Kolumdaki kurşun yarasına bakıldı, tedavi edildi ve en kötüsünden korundu. Sol elim bandajlanırken beni penceresiz bir odaya oturup bir fincan kahve verdiler ve her şeyi sordular.

Ben de onlara anlattım.

Sonra yine anlattım. Bir de üçüncü kez.

Gülen Adam ve Kara Delik'te gördüğüm adamları bir ressama bile anlattım.

Ama beşinci ya da altıncı kahvemi içerken, aradan ne kadar dakika, saat ya da gün geçtiğini bilmeden, kayıp parçaları birleştirmeye başlıyorum:

Hayatımı Hayley Walker'a ve ortağı Jimmy Mason'a borçluyum.

Müdür söz verdiği 0600 numaralı toplantı odasına hiç gidemedi. Özel Ajan Robert Barnes herkese olayı anlatınca Hayley bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış. Ortağını alıp müdürün evine

gelmiş. Oraya gelince hem onun hem de eşinin ölü olduğunu görünce de her şeyi anlamış.

Barnes şimdiden Kara Delik'e acil bir görev gücü göndermiş. her şeyi toplatmış ve oradaki herkesi tutuklatmış. Hayley ve Jimmy'yi de beraberindeki görev gücüyle bizi bulmaya yollamış.

Müdür, sosyal planları için bile detaylı bir takvim tutuyormuş. Vali ve eşinin akşam yemeğinde orada olduğu biliniyormuş. Ölenler arasında onların olmadığını görünce ikisinin de bu işte olduğunu ya da kaçırıldıklarını düşünmüşler.

Şanslıyız ki, Hayley ve Jimmy'nin ilk baktıkları yer valinin evi oldu.

Hayley ve Jimmy'ye göre IA, valinin kocasını bulmuş ve tutuklamış. O, vali ve Meridian arasındaki bağlantıydı. Evlendikleri zaman eşinin adını almış ve bu Prima için o kadar da tuhaf bir durum değilmiş. Macon Meridian, Macon Worth olmuş ve valinin bu sebeple Meridian'la kan bağı varmış.

Prima'nın en uzun süreli valisi olarak yalan söyledi, ihanet etti, rüşvet verdi ve makamında kalmak için Gönülsüzler'i kullandı. Renee Adams onun bilgisayar korsanları listesinin son halkası, valiye hizmet edenlerin belki de en saygını. Vali bu bilgisayar korsanlarını, siyasi rakiplerinin özel hesaplarına girip casusluk yapmak ve onları mahvetmek için kullanıyormuş.

Onlara Gönülsüzler'i işlem için götürülmesinler diye nerede sakladığımız da dahil her şeyi anlattıktan saatler sonra kapı açılıyor. O kadar uzun zamandır uyanığım ki, sağ gözümdeki kaslar seğiriyor.

İçeri önce Hayley giriyor. Gözleri kan çanağı. O da muhtemelen benim kadar uykusuz ve şimdi yorgunluk da başlıyor, omuzlarında taşıdığı ağırlığın üzüntüsünü gizleyemiyor.

Umarım, Barclay onun kendisini ne kadar sevdiğini biliyor.

Robert da arkasından geliyor. Kırklarının ortasında bir adam için gayet iyi görünse de bütün dış görünüşü dağılmış halde; kravatı kaymış, gömleği pantolonundan dışarı çıkmış, saçları karışmış. Esniyor ve özür diliyor, ama dedikleri anlaşılmıyor.

"Affedersin," diyor masaya bir fincan daha kahve koyarken.

Başımı iki yana sallıyorum. "Sanırım limitlerime geldim."

"Emin misin?" diyor. Başımı sallarken omuz silkip kendininken bir yudum alıyor.

"Başka ne bilmek istiyorsunuz?" diye soruyorum. Eve ne zaman gidebileceğimi sormamın bir faydası yok. Bunu istediğimi biliyorlar ve sormak bunu daha erkene çekmeyecek. Benimle işleri bittiğinde, gönderecekler.

“Fazla bir şey değil,” diyor Robert kapıya bakıp.

“İnanılmazdın, Janelle,” diyor Hayley bana gülümseyerek.
“Seni çok geçmeden buradan çıkaracağız.”

“Bütün bilgisayar uzmanlarımız o dosyalar üzerinde çalışıyor,” diye ekliyor Robert. “Aynı zamanda onların kendi tesislerini de bulmaya çalışıyoruz. O insanların hepsini bulup geri getireceğiz.”

Ses tonundan ve yüzündeki samimiyetten yalan söylemediğini anlıyorum. Bu daha rahat nefes almamı sağlıyor.

İkisi de bir şey demiyor.

İnsanları konuşturmak için tasarlanmış pek çok strateji biliyorum. Babam, on üç yaşına gelip de artık ona hiçbir şey anlatmadığımı fark edince, bende hepsini denemeye başlamıştı.

Bir tanesi sessizlik.

Sorup sormamaktan emin olamadıkları soruları düşünüyor olmalılar. Sessiz kalıyorlarsa, belki de ben anlatmaya gönüllü olmalıyım.

Oysa anlatacak bir şey kalmadı.

Onun yerine ben *onlara* soru sormaya karar veriyorum. Anlamadığım ve bulmacanın beni hâlâ rahatsız eden parçasını soracağım. “Müdür yardımcısı,” diyorum sözcüklerimi dikkatle seçerek. “Sizce... bunu neden yaptı?”

Herkesin isteyeceği şeylere sahipti. IA’da sınırsız bir gücü vardı. Her dünyaya gidebiliyordu. Eminim ki iyi de maaş alıyordu. Neden bir insan ticareti ağına katıldı ve işler ters gidince de kendini vurdu? Bu hiç aklıma yatmıyor.

Robert elini zaten karmakarışık olan saçma götürüp karşımdaki sandalyeye oturuyor. “Ryan inanılmaz bir ajandı,” diyor.

“Benden on beş yaş daha gençti ve benim patronumdu. Vali onu fark etti. Gelecek vaat eden, zeki ve hırslı biriydi. O zamanlar insanlar ondaki potansiyeli gördüğünü ve IA için yapabileceklerinden ötürü onu desteklediğini düşünüyorlardı.”

Ama sonra gördüler ki, onu kullanabileceği şeyler için destekliyormuş.

“Banka kayıtlarına baktık ve karısıyla görüştük,” diyor Robert içini çekip. “Görünen o ki Meridian’a yakasını beş yıl önce kaptırmış. Evdeki kişisel bilgisayarında bulunan yazışmalara göre, insan ticareti çemberine henüz küçükken dahil olmuş, ama sonra vali onunla bu işlere göz yumması konusunda bir anlaşma yapmış ve sonrasında da tamamen desteklemiş.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Ama neden?”

“İki çocuğu var. Altı ve sekiz yaşlarında,” diyor Robert ve o fotoğraflar aklıma geliyor; gülen yüzler, mavi gözler ve kıvrık, sarı saçlar. “İkisinde de genetik bir tür deli dana hastalığı var.”

“O da ne?” diye soruyorum. Duyduğum bir şey değil.

“Bozulmaya meyilli nörolojik bir bozukluk,” diyor Robert. “Prima’da onların yaşamlarını uzatacak ilaçlar elbette var ama asıl masraf çoğunun deneysel aşamada olması. Yaşam kalitelerini düşürecek ciddi hasarlara yol açabiliyorlar.”

Kanım donuyor ve titrememek için zor duruyorum. Geri kalanını bilmek istemiyorum.

Çünkü Struz’un beni ve Jared’i korumak, hayatta tutmak için neler yapabileceğini biliyorum.

“Yaptığı seyahatlerin bir kısmının kaydı var. En ileri dünyalardaki bazı doktorlarla görüşmüş olsa da bunların çoğunda evrenler arası seyahat yokmuş. Çocuklarını onlara götürmelerini söy-

lemişler ama tahmin edersin ki bu durum hasta bir çocuk için tehlikeli. Bazı özel doktorları ve hatta bazı çocukları getirmiş olabilir.”

İçimi çekiyorum. Daha fazlasını anlatmasını, bir insanın neler yapabileceğini görmeyi istemiyorum.

“Çocuklar muhtemelen yeni bir deneysel sürecin denekleri olmuştur,” diyor ve öne eğilip masanın soğuk metalini tenimde hissetmeye çalışıyorum. Bu gerçeklikte beni hiçbir şey yıkamaz.

Ürperti geçsin diye kollarımı kendime doluyorum. Kendini neden vurduğunu biliyorum artık. Attığı adımlar küçük olabilir, çocuklarına yardım etsin diye her seferinde bir doktor kaçırmış olabilir; belki niyeti onları geri göndermekti. Sorun şu ki, çaresiz bir adam küçük bir adım attığında, bunu tekrar tekrar yapar, ta ki başladığı noktaya dönünceye dek.

Başka bir şey soracak zamanım olmuyor. Kapı açılıyor ve içeri düzgün giyimli iki kişi giriyor. Robert ayağa kalkıp onları tanıştırıyor.

Charles Swanson ve Ella Manderlay muhtemelen otuzlarının sonlarında, kırklarının başlarında, Prima'mın aristokrat hükümetinin en üst düzey isimleri.

“Çok yorgun olmalısın,” diyor Ella. “Müdür Barnes yaklaşık kırk saattir burada olduğunu söyledi.”

Taşıdığım yüke bu zamanı da ekleyince bacaklarımdaki ağırlık artıyor. Robert'e bakıyorum. Şimdiki müdür o olmalı.

“Sana bizzat teşekkür etmek istedik,” diye devam ediyor. “Ortaya çıkardığın her şey için. Aldığın riskler inanılmaz ve sana ne kadar teşekkür etsek az.”

Charles boğazını temizliyor. “Ama denemek isteriz. Sana yaptıklarına teşekkür etmek adına ne yapabiliriz?”

Bu kesinlikle beklediğim bir soru değil.

Aslında o kadar hazırlıksızım ki, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sonra bir şey geliyor aklıma.

“Taylor Barclay,” diyorum ve adını söylerken sesim titriyor. “O olmasaydı hiçbir şeyi ortaya çıkaramazdık. Asıl teşekkür etmeniz gereken kişi o, ama bu iş uğruna canını verdi. Onun için bir anıt dikebilirsiniz.”

Ella başını sallıyor. “Bunu kesinlikle yapacağız.”

“Bir şey daha istiyorum,” diyorum, çünkü aklıma bir fikir geliyor. “IA’nın diğer dünyalardaki, ihtiyaç sahibi insanlara yardım etme gücü var. Benim dünyam neredeyse yerle bir oldu. Felaketin yaralarını sarmak için bazı kaynaklara ihtiyacımız var.”

“Janelle, yapamayacağımız bazı şeyler olabilir,” diyor Robert.

Fakat Ella elini kaldırıyor. “Bir şeyler ayarlanabileceğinden eminim.”

Charles başını sallıyor. “Yardıma sağlamak için bir ekip kuracağız.”

“Bir de eve gitmek istiyorum,” diyorum. İstedğim her şeyi yapacaklarsa, bunu şimdi istemeliyim.

“Elbette,” diyor Robert. “Ama gitmeden önce, sana bir teklifim var. Bunu pek sık yapmayız, hatta hiç yapmayız, ama sana IA’da iş teklif etmek istiyoruz.”

Gülüyorum. “Hayır, teşekkürler.”

Hepsi şokta. Hatta o kadar ki, kendimi ifade etmek zorunda hissediyorum.

“IA çökmüş halde. Nasıl bir kuruluş mahkûmları koruyup masumları idam eder ki?” diye soruyorum. “Yani, Ben’in ailesi hapisten çıkarıldı mı?”

“Çıkarıldı,” diyor Ella.

“Bak,” diyor Robert. “Çok şey değişecek. Benim bile katılmadığım çok uç fikirler var.”

Charles ve Ella da başlarını sallıyorlar.

“Bu kokuşmuşluk IA’yı da aşıyor,” diyor Charles. “Gönül-süzler’i gittikleri yerde arayan adamlarımız var ve çok sayıda hükümet üyesi zan altında.”

“Ben IA’yı değiştirmek istiyorum,” diyor Robert. “Sana da bana yardım etme şansı veriyorum. Bu işe karışmış çok fazla insan olabilir ve iyi olanların aradan sıyrılmasını istiyorum. Sana başladığın şeyi bitirme şansı veriyorum.

“Doğrudan bana rapor vereceksin. Hayley, Jimmy ve benim özel olarak seçtiğim birkaç kişiyle çalışacaksın. Herkes hapse girdikten ve olayla bağlantıları olmadıkları ortaya çıktıktan sonra North Point’e gidip tam bir ajan olabilirsin.”

Bir an bunu düşünüyorum. Söylediği şeye inanıyorum. Fark yaratmaya çalıştığına inanıyorum. Bunu denemek istediği için ona hayranlık duyuyorum ve ona yardım edebileceğimi düşündüğü için de koltuklarım kabarıyor.

Ama ben sadece eve dönmek istiyorum. Ailemle olmak istiyorum. Bir köşeye kıvrılıp son birkaç günde olanlar için ağlamak istiyorum.

Ölmekten korkmamak istiyorum belki.

“Teklif için teşekkür ederim,” diyorum. “Fakat kendi evrenimin bana ihtiyacı var.”

Robert başını sallıyor, ama Ella uzanıp kolumu tutuyor. “Lütfen, bunu bir düşün,” diyor. “Senin gibi daha çok insana ihtiyacımız var.”

Robert’a, sonra da, “Taylor sende çoğu kişide görmediği bir şey görmüştü,” diyen Hayley’e bakıyorum.

Gözlerim doluyor ve başımı çeviriyorum. Fikrimi değiştirebileceğimi düşünmüyorum, ama düşününce, bunu Barclay’e borçluyum. “Bunu düşüneneğim.”

Birkaç saat sonra serbest bırakıldığında, Hayley bir kadını getirmiş olan iki ajanı başıyla işaret ediyor. “Gönülsüzler’in bir kısmını getirmeye başladık bile,” diyor.

Kadın otuzlarında, hatta belki kırklarında. Zayıf, sarı saçlı ve gözleri çökmüş; başı ve omuzları önde yürüyor.

“Bu en eskilerden biri,” diyor Hayley. “Senin dünyandan aslında. Doksanlarda kaçırılmış.”

“Hâlâ hayatta mı?” Kaçırılanların yüzde sekseni ilk birkaç yıl içinde şiddet gördükleri için, uyuşturucudan ya da üzüntüden ölüyor. Genelde böyle olmuyor.

“Şimdi bitkin ve çökmüş görünüyor olabilir, ama bu kadar uzun dayandığına göre, onu ilk kaçırdıklarında güçlü biri olmalı.” Hayley elini omzuma koyuyor. “Muhtemelen eve asla dönemeyeceğini düşünmüştür.” *Bizim sayemizde* demese de bunu demeye çalıştığını anlıyorum. Barclay’e çok üzülüyor olmasına rağmen, başardığımız şeyle gurur duyuyor.

Sanırım ben de duymalıyım.

“Adı ne?” diye soruyorum.

Hayley şarj aletini çıkarıyor ve aşağı doğru iniyor. “Bauer, sanırım. Emily Bauer.”

Son Beş Gün

Nefesim kesiliyor. Babamın davasındaki kız. Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor ve dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Babam bilse gurur duyardı.

Benim sayemde Emily Bauer sonunda evine dönüyor.

Benim sayemde ve Ben'in sayesinde.

Onu görüyorum. Kıyafetleri farklı, temiz ve yeni; boynunda ve kolunda bandajlar var. Yüzü ciddi ve gözleri buklelerinin arkasına gizlenmiş. Onu gördüğümde ciğerlerime nefes doluyormuş gibi hissediyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, canım yanıyor.

Yalnız değil. Yanında ikizi var. Normalde ona çok benzeyen demem gerek, neredeyse aynı. Bu çocuk ondan iki santimetre daha uzun, biraz daha zayıf ve saçları daha kısa; ama açıkça kardeşler.

Beni önce Derek Michaels görüyor. Burnu kırılmış ve göz çevreleri neredeyse simsiyah olmuş, ama temizlenmiş. Ayrıca hayatta.

Bana doğru bir adım atıyor. Yavaş, hareket ederken biraz sendeliyor ama bunun uzun süreli hasarın etkileri olduğunu düşünüyorum. "Sonunda seninle tanışmak güzel," diyor. Ses tonundan bunu ima ettiğini anlıyorum.

"Seninle de," diyorum ve gözlerimi Ben'e çeviriyorum. Yüzündeki her çizgiyi ezberlemek istiyorum ki, bundan sonraki aylarda kolayca gözümün önüne getirebileyim.

Yanımda Hayley var ve gülümsüyor. "Size biraz zaman verelim."

"Devam edin," diyor Derek kahkaha atarak.

IA karargâhının dışında, insanların ana kapı açabildikleri bir yerdeyiz. Güneş bulutların arasından yüzünü gösteriyor, bizi ışıkla

yıkıyor ve birden etrafımızda coşku dolu bir enerji oluşuyor. Büyük bir iş başarmış olmanın coşkusu.

Elbette ki bu daha başlangıç. İçeriği temizlemeye başladıklarında kim bilir nasıl bir enerji çıkacak?

Ben'in yanıma geldiğini görmekten çok hissediyorum. "İşi kabul ettin mi?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Sana da mı IA'ya girmeni teklif ettiler? Onca şeyden sonra?"

Omuz silkiyor. "Sanırım gözleri üzerimde olsun istiyorlar."

"Ben sadece eve gitmek istiyorum," diyorum.

"Ben de," diyor ve bunu sesinden anlayabiliyorum. Beni ne kadar özleyecek olsa da benimle ne kadar gelmek istese de yapamaz. Derek buradayken, ailesi hastaneye gönderilmişken bunu yapamaz.

Dürüst olmam gerekirse, belki de hiç gelemez.

Bu beni seçmediği anlamına gelmiyor. Daima kalmasını gerektirecek *bir şeyler* olabilir.

Yüzümden düşüncelerimi okumuş olmalı, çünkü uzanıp elimi tutarken, "Ben bize inanıyorum," diyor. "İnanıyorum."

Boğazım düğümleniyor ve konuşamıyorum. O yüzden susuyorum.

"Senin dünyana geldiğim andan beri, başıma gelen en iyi şey oldun hep," diyor. "Seni her şeyden çok seviyorum ama ailem... hapisten yeni çıktılar ve oraya benim yüzümden girdiler. Onların iyi olduğundan emin olmam gerek. Bunu..."

Sessizce, "Biliyorum," derken elinde kuantum şarj aletiyle arkamızda bekleyen IA ajanına bakıyorum. "Onun ana kapısını açın," diyorum.

Bir saniye sonra açıyor.

Ana kapının hiçliğine bakınca, bu şeyi daha önce de yaşadığım hissine kapılmadan edemiyorum. Ana kapının enerjisiyle ve duygularımın ağırlığıyla dolan ve etrafımı saran soğuk hava kızaran cildime çarpıyor.

Ben'in avuç içlerindeki nasırlara dokunup ezberlemeye çalışıyorum. Parmak izleri duyularıma kazınsın istiyorum.

Elimi iki kez sıkıyor. "Janelle." Sesi titriyor.

Bir an hiçbir şey yapmıyorum. Keşke gözlerimi kapatıp o anda erisem diyorum. Buna hazır değilim.

Yeniden veda etmeye hazır değilim.

Oysa ne gözlerimi kapatmam ne de dua etmem sorunları çözüyor. Bu bir mucize gerektiriyor... bunu yapamam.

Ben de onun elini sıkıyorum.

Her şeyimiz bu. Ben, beni kendine çekiyor ve o an bütün hissettiklerimi vermek istiyorum ona. Ona yaslanıyorum. Bana sarılışının tadını çıkarıyorum. Omuzlarımdaki gerginlik yok oluyor. Başım göğsünde, kalbinin çarpışını hissediyorum.

Dünyanın geri kalanı artık yok sanki.

Sadece o ve ben, kulaklarımda çarpan kalbi, yanağımdaki sıcaklığı, beni saran güçlü kolları, naneli sabunun ve teninin kokusu, saçlarımdaki dudakları var.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadığında bunun doğru olduğunu biliyorum. Bunu ne kadar içten söylediğini biliyorum. Bu da yapmak üzere olduğum şeyi daha da zorlaştırıyor.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor; keşke başka bir yolu olsaydı, diyorum.

Ama yok.

Onun başka bir ana kapıdan geçip tekrar gidişini izleyemem, hele de geri döneceği ümidini taşıyorken.

Hayatımın sonuna kadar bir hayali bekleyemem. İkimizin de soluksuz bir hayat sürmesini istemiyorum.

Onu kendimden uzaklaştırırken vücudum titriyor. Gözyaşlarım tenime değdikçe yakıyor.

“Ne oldu?” diye soruyor Ben.

Olan şey tüm bunlar, ana kapılar, diğer evrenler, insan ticareti, komplolar, etrafımızda dizili cesetler.

Sorun *biziz*.

Derin bir nefes alıyorum ve ses tonumu sakinleştirmek için zorluyorum. “Bunu uzatmamalısm. Gitmek zorundasın.”

“J...” Bana uzanıyor, ama ben geri çekilip başımı iki yana sallıyorum.

“Yapma.” Sesim çatallanıyor ve yutkunuyorum. “Belki bir gün... birbirimizi tekrar görürüz, belki o zaman farklı olur.”

“Seninle gelmek istiyorum. Ben sadece...”

“Biliyorum,” derken sesim ancak fısıltıyla çıkıyor. “Sadece bu anı yaşa. Sözler verme.” Çünkü şu an beraberken nasıl olduğumuzu hatırlamak istiyorum.

Gözleri kızarıyor ve vücudunun gerginliği yüreğimi burkuyor. Bana doğru bir adım atıyor, ben de onu yeterli mesafede tut-

mak için kollarımı kaldırıyorum. Ellerimi tutup göğsüne koyuyor. Kalbinin hızla çarpışını duyuyorum.

“Seni seviyorum,” diyor tekrar.

Sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum. Her şeyden çok, ama bu beni görmek için ailesini bırakmaya razı olacağı anlamına mı geliyor? Bu dünya istediği yer değilken bile, artık buraya ait olmasa bile, onların iyi olduklarını görüp sonra Noel’de tekrar ziyaretlerine gitmeye söz vermesi daha karmaşık değil mi? Bir de yaşadığımız onca şey var, bilerek ya da bilmeyerek canını aldığı-mız insanlar, kaybettiklerimiz var.

“Belki aşk yeterli değildir,” diyorum ve bunun doğruluğuna ne zaman inanmaya başladığımı merak ediyorum.

Ben başını iki yana sallıyor. “Ben buna inanmıyorum.”

Gömleğinin kumaşının altından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Benim nabzım da aynı ritimle atıyor, bana doğru eğilince aldığı duştan kalan sabun kokusunu ve nefesindeki nane kokusunu alabiliyorum. Dudağımı ısıırıyorum ve göğsümdeki fiziksel ağrıya odaklanıyorum.

Ait olmadığımız dünyalar gördük, çok sayıda hem de. Hiçbir şey de onun eviyle benim evim arasında bir dünya olduğu gerçeğini değiştirmez.

“Eve gitmen gerek,” diye fısıldıyorum onu iterken. Arkamı dönüyorum, çünkü onun tekrar hayatımdan çıkışını izleyemeyeceğim.

Hayley'i bulmak için koridorda ilerlerken, bunun bir romantik film olmasını ve peşimden gelmesini, beni döndürmesini ve canımı yakana dek öpmesini, ardından bana inanmak zorunda olduğum romantik bir şeyler söylemesini diliyorum.

Gittiği anı biliyorum. Nasıl olduğunu anlatamam, ama bir şeyler değişiyor, hava, sıcaklık, enerji ya da belki de sadece ben değişiyorum. Her zamankinden daha boş hissediyorum.

Son gidişini düşünüyorum, yağmurun altında yere yığılışımı. O an, bundan daha kötü bir şey olmaz, diye düşünüyordum.

Oysa yanılmışım.

Bu daha kötü. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama öyle olduğunu biliyorum.

Benim dünyama geri döndüğümüzde hava yeni aydınlanıyor. Miramar'daki evimizin dışındaki çimlere bastığımda içimi bir duygu seli kaplıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sözümü tuttum.

Eve döndüm.

“Nerede yaşayacaksın?” diye soruyor Cecily beni tutup kaldırıken. Benimle konuşmuyor.

“Lanet olsun, seninle yaşarım sanıyordum,” diyor Elijah.

“Aa, çok üzgünüm,” diyor. “Qualcomm'da dil kurallarımız var. S ile başlayan o küfrü haftada ancak bir kez edebilirsin. Askeriyeye katılman gerek. Sanırım onlar daha çok senin tipin.” Yüzü solgun ve saçları atkuyruğu. Evde olduğuna sevindiğini söylemesine gerek yok, yürürken en son Eastview'de gördüğüm halindeki gibi sekiyor.

Elijah başını sallıyor. Ciddi ciddi bir hafta küfretmeden durup duramayacağını düşünüyor gibi, ama zaten hepimiz yapamayacağını biliyoruz. “Ya o sweatshirt'ü yakacağıma söz verirsem?” diyor.

Cecily üzerindeki “I ♥ NEW PRIMA” yazan sweatshirt'e bakıp kafasını kaldırıyor ve gülmeye başlıyor. Gözlerini kısıp bakıyor. “Tam olarak ne yapacağımızı biliyorum,” diyor. “Bir kamp

ateşi partisi düzenleyeceğiz, belki Scripps İskelesi yakınlarında olur. Bütün kalıntıları temizleyebiliriz, orası mükemmel bir yer. Krema hazırlayıp bisküvilerin arasına da koyabiliriz, yapabileceğimiz tonlarca şey var...”

Bu işi beceremese de Elijah da dahil oluyor. Ona kalsa birkaç havai fişek edinip birkaç küçük patlama yapsa en iyisi.

“Vay canına, bu onlar için normal mi?” diyor Hayley.

Omuz silkiyorum. “Cecily parti planlamaktan hoşlanmaz. Bence Elijah onlara katılmak istiyor.”

Artık bizim için neyin normal olduğunu bilmiyorum. Çok fazla şey yaşadık, çok fazla dünya, çok fazla şiddet, çok fazla ölüm ve çok fazla acı gördük. Bu beraber aşabileceğimiz bir şey.

Şu anda, biraz normalliğe tutunmak bununla başa çıkmanın tek yolu.

Ön kapı kolayca açılıyor ve aklıma kapıyı kilitlemeyi hep unutan babam geliyor. Struz da aynı onun gibi.

İkiziyle arkadaş olsalardı her şey daha farklı olur muydu, diye geçiriyorum içimden.

Cecily ve Elijah, dördümüz mutfğa doğru ilerlerken seslerini çıkarmıyorlar. Hayley'in Struz'a imzalatması gereken ve üzerlerinden geçmeleri gereken milyonlarca belge var.

Benim de yanımda yemek var.

Ev, San Diego'nun geri kalanı gibi uyuyor ve ben kek hamurunu çırparken, taze çilekleri dilimlerken, yanımda getirdiğim gurme kahveyi pişirirken, tabak yığınlarının, Monopoly tahtasının ve oturma odasının yerine dağılmış sahte paralarının arasında küçücük alanda mücadele ediyorum. Evde yatan iki kişi varken tezgâhın üzerinde yedi tane yarısından fazlası dolu su bardağı olması da bir gerçek.

Hiç gitmemişim gibi. Hiçbir şey değişmemiş gibi.

En azından burada. Yedi günden kısa sürede *değiştigimi*, dünyanın elinde ne varsa üzerime fırlattığını, pek çok şeyin beni parçalamaya çalıştığını ve çoğunun da yerle bir ettiğini inkâr etmeme gerek yok.

Ama başardım.

Şimdi evimdeyim.

Cecily kahve kokusunu içine çekiyor. “Bu kokuyla bütün üssü uyandıracaksın,” diyor.

Tam o sırada uyku sersemi Struz, gözleri yarı kapalı ve saçlarını karıştırarak aşağı iniyor. Üzerinde beyaz bir tişört, gri eşofman altı, birbirinin eşi olmayan çoraplar var.

İçten içe onu tekrar göreceğim anla ilgili endişe ediyordum. Onun ikiziyle yaşadığım onca şeyden sonra, ona başka bir açıdan bakamayacağımı sanıyordum. Fakat şimdi ona baktığımda tek gördüğüm, aralarındaki farklar. Karmakarışık saçlarını, çok uzun ve çok zayıf olduğu için üzerine oturmayan kıyafetlerini görüyorum.

Kalbim daha hızlı çarparken rahat bir nefes alıyorum.

Gözleri kocaman açılıyor ve sonra beni görüyor. “Tanrı aşkına!” diyor ve basamakları üçer üçer iniyor.

Kek hamurunu Hayley’e veriyorum ve ada tezgâhın etrafından dolaşıp oturma odasına geçiyorum. Şimdi Struz’un bana sarılma zamanı.

Sol elimdeki ve sağ kolumdaki bandajları fark ediyor ve yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum. Barclay’in bir odayı detaylıca incelemesi gibi, beni inceliyor.

“Ben iyiyim,” diyorum. “Sadece birkaç sıyrık.”

Bana yeniden sarılıyor ve bütün vücudunun titrediğini hissedebiliyorum.

“Jared!” diye bağırtıyor Struz beni bırakıp. “J-bebek geri döndü!”

Kardeşim daha önce yataktan hiç bu kadar erken ve çabuk kalkmamıştı. Aşağı inerken ayakları yere bile değmiyor neredeyse. Ben daha ne olduğunu anlamadan tıpkı çocukken yaptığı gibi atlıyor ve beni yere düşürüyor.

Beni soru yağmuruna tutuyor, ama cevap vermeme gerek yok.

“Nerelerdeydin? Nasıl bana söylemeden gidersin? Bunu bir daha yaparsan, yemin ederim... hiç hoşuna gitmeyen bir şey yaparım,” diyor Jared. “Çamaşır makinesinde çamaşırlarının renklerini birbirine karıştırmaktan daha kötü bir şey olur hem de bu.”

Jared ayağa kalkmama izin verince, onu ve Struz’u Hayley’le tanıştıırıp keki hazırlamayı bitiriyorum. Mutfak masasının etrafına oturuyoruz ve Struz yemek pişirmesinden, Qualcomm’daki herkesi dışarı taşımasına kadar, neler kaçırdığıma dair abartılı hikâyeler anlatıyor. Ben de neler yaşadığımı kısaca ve sansürlü olarak anlatıyorum, Cecily de tanıştığı Gönülsüzler’den bahsediyor, Hayley de Barclay’le tanıştıkları akşama dair komik bir hikâyeye anlatıyor. Elijah ise yiyor.

Birden her şey olması gerektiği gibi oluyor. Farklı olan tek şey benim.

Hayley erzakın geri kalanını getirmek üzere Prima'ya geri döndükten ve Cee, Elijah'ı "deneme amaçlı" yeni bir toplanma merkezine götürdükten sonra, oturma odasında yere saçılmış Monopoly kartonunun yanına oturuyorum. Struz üs dışında başka bir toplantıda ve Jared çoktan yattı, bense tekrar uyuyabilecek miyim diye düşünüyorum.

Şayet gözlerimi kapatıp hiçbir şey görmemeyi, kaybettiğim insanları görmemeyi başarabilirsem.

Şayet Ben'in saçının dalgalarını, bir sırtımız varmış gibi gülüşünü unutabilirsem. Kemiklerim ve göğsüm ağrımadan onun yokluğunu hatırlayabilirsem, onu ve bana sarılışını özlemekten vazgeçebilirsem. Eğer bunu istersem.

Sonra bir ses duyuyorum.

Yüksek frekanslı bir elektronik yüklenme sesi ya da biri ana kapı açıyor.

Bir an sanki biri ciğerlerimdeki bütün havayı çekmiş gibi hissederek Gülen Adam ya da başka biri sadece beni bulmakla kalmadı, ailemi de ele geçirecek, diye düşünsem de sonra kim olduğumu ve neler başardığımı hatırlıyorum.

Ayağa kalkıp şöminenin yanındaki demir süngüyü alıyorum.

Ana kapı orada, oturma odamızda bir kara delik var: serinliği,

nemi ve sonsuzluğu cildime yayılıyor. Söngüyü daha sıkı tutuyorum.

Ana kapı bir mürekkep havuzu gibi hafifçe dalgalanıyor ama henüz biri gelmiyor. Orada öylece duruyor ve bunun imkânsızlığını düşünüyorum. Doğal dünyanın tüm kanunlarını yerle bir eden, ama bir o kadar da hayatıma girmiş bu şeye bakıyorum.

Tam kaybolacağımı düşündüğüm sırada, içinden Ben çıkıyor. Tıpkı onun yanından ayrıldığı zamandaki gibi görünüyor. “Burada ne işin var?”

Muhtemelen sesim çok nefes nefese geldiği için gülümsedikten sonra, “Seni özledim,” diyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Şanslıyım, bir şey dememe gerek yok, çünkü Ben söngüyü görüyor. “Başka birini mi bekliyordun?”

Söngüyü mutfak tezgâhına bırakıyorum ve tam, “*Seni* beklemiyordum,” diyecekken vazgeçiyorum. Çünkü ne beklediğimin bir önemi yok. O burada. Şu anda.

Onun yerine o ne söylemek istiyorsa onu bekliyorum.

“Sende en çok neyi seviyorum, biliyor musun?” diyor ellerini cebine sokarken.

Gülümsüyorum. Bilmeme rağmen, yine de ondan duymak istiyorum. “Muhtemelen, hayır.”

Gülümsemesi derinleşiyor. “Beni yanlış anlama, yüzünü seviyorum, saçlarını, gözlerini, yüksek sesle gülüşünü, sinirlendiğinde beni korkutuşunu, ama...” Ben elini saçına götürüyor. “Seni dinlemeyi seviyorum, sesini, söylediklerini, her şeyi.”

İçim sıcak oluyor, başım dönüyor ve yine burada ne iş olduğunu düşünüyorum.

Fakat yine de ümit etmemeye çalışıyorum.

“İlk buluşmamızı hatırlıyor musun, tek buluşma zaten?”

Hatırlıyorum. O kadar iyi hatırlıyorum ki, sanki dün gibi.

Sunset Cliffs’te battaniyenin üzerine oturmuştuk. Altımızda sadece kayalıklar ve ona çarpan dalgalar vardı. Okyanusun ortasındaki kayaların üzerinde uçan, oraya konan ve tekrar havalandıktan önce bağırarak martıları izledik. Ben bana yaslanacak kadar yakındı ve okyanusun esintisinin yanında, onun vücut sıcaklığını hissedebiliyordum. Batmaya başlayan güneş, ufukta altın bir küre gibiydi; gökyüzünü kırmızı, turuncu, pembe ve mor renklere bürüyordu.

Dünyada yalnızca ikimiz var gibiydik.

Başımı sallıyorum. “Hatırlıyorum.” Nasıl unutulabilir ki?

“Arkamızda dünya paramparça oluyordu, ama önemi yoktu. Umurumda değildi.” Duygu yoğunluğundan sesi titrerken ona doğru bir adım yaklaşıyorum. Ona sarılıp beni bir daha bırakmayacağına dair söz vermesini istiyorum. “O anda, artık yalnız olmadığımı hissettim çünkü sen vardın. Bu dünya benim evim olmayabilir, ama dört ay önce, kendi dünyama geri döndüğümde, orası da benim evim değildi.”

Gözlerine yaşlar doluyor ve elini yanağıma götürüyor.

“Janelle, benim evim sensin.”

Onu kendime çekiyorum, dudaklarının benimkilere değdiğini hissediyorum ve gülsem mi, ağlasam mı, bilemiyorum.

Ben ne düşündüğümü biliyor gibi görünüyor. Onun da güldüğünü hissediyorum.

Dünyadaki diğer her şey kaybolup gidiyor sanki. Aramızdaki boşluk uçup gidiyor. Bir an bir adım uzaklıktayız, sonraki an Ben her şeyiyle benim vücuduma dokunuyor. Nane ve sabunun narın

kokusu, Ben'in kokusu, bütün duyularımı dolduruyor ve ona daha sıkı sarılıyorum, kendime çekiyorum, öpüyorum, elleri sırtımda ve saçlarımda dolaşırken dilinin tadını alıyorum. Vücudumu saran kollarının gücü kalbimi daha hızlı çarptırıyor; ateşim yükseliyor ve o nerede başlıyor, ben nerede bitiyorum, söyleyemiyorum.

Daha önce hiçbir şey bu kadar *doğru* hissettirmemişti.

Aramıza girmeye çalışan onca şeyin artık hiçbir önemi yok.

Biraz kırılmış olabiliriz.

Ama şimdi o kırılan yerlerimiz daha da güçlü.

Ve bundan sonra başımıza geleceklerle birlikte yüzleşeceğiz.

Sisters Planet